

THE
CHANTRO-MEMORIAL,

1

A PETITION OF THE CHANTRA (NADAR) COMMUNITY
PRAYING THE GOVERNMENT AUTHORITIES

TO ADMIT THIS TREATISE

AS A REVIEW

OF

the Incorrect Statements

ABOUT THEIR CASTE (MIS-SPELT "SHANAE")

FOUND IN

the Ethnography, Census Reports, Manuals, Gazetteers
and other Reference Works

PUBLISHED UNDER GOVERNMENT ORDERS.

Prepared at the Request of the Community

BY

Rabbi A. N. Chattampillai-Aiya,

PRAKASAPURAM, NAZARETH, TINNEVELLY DISTRICT.

PART I. (Sec. I-X.)

Tentative Edition.

MADRAS :

PRINTED AT THE 'GOLDEN' STEAM PRESS.

12-12-1911.

Rights Reserved to the Author.

PAGES = 222
ACCESSNO = - - - -

PUBLISHED FOR THE GOOD OF ONLY SUCH
CHANTRAS AS DO ADHERE TO THEIR
RACIAL VIRTUES, IRRESPECTIVE OF
CREED.

பேதாபேத கோட்பாடுகளை யுடைய இர்துமதப் பிரிவுகளையும் கிறிஸ்துமதப் பிரிவுகளையும் சேர்ந்த எல்லாச் சான்றோரின் நன்மையையும் கருதி, கவர்ண்மென்று ஆபீஸர்களின் கருணைப் பார்வைக்காக இப்புஸ்தகம் ஆபித்தஞ்செய்யப்பட்டாலும், பூர்வ இந்திய எபிரேய சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டதும் உயர்குல ஆசாரங்களாக அனேகாயிர வருஷம் நாகரீகலோக மெங்கும் மதிக்கப்பட்டது மான இல்லற நீதி முறைமைகளை வரன்முறையாய்ப் பற்றியிருப்போருக்கும் இன்னும் பிற்பற்ற விரும்புவாருக்கும் மாத்திரம் இது பிரயோஜனமானது. சான்றார், நாடார் என்னப்பட்டாலும், சாங்கோபாங்கம், மதோன்மத்து, நீசசகவாசம், சம்பள உத்தியோகாபிமானம், ஆசிரியரின் அறுபது வருஷத்திய பிரஸ்தாபக் கண்டனப்போதகானுஷ்டானங்களின்பேரில் பொறுமைக்குரோதம், முதலியவற்றால் அந்த நல்லொழுக்கங்களைப் பழித்துக் கெடுத்து, பூர்வ சாஸ்திரங்களில் நிஷிதிக்கப்பட்ட இதர குழுக்களின் துர்வழக்கங்களைப் போற்றிப் பின்பற்றி, தம் சொந்தச் சலாக்கியங்களையே வேண்டி சுயகுலத்தவரின் துன்பங்களில் அநுதாபமற்ற சுகபோகப்பிரிய நுக்கோ, அவர்கள் எம்மதத்தா ராயினும் இது அவசர மன்று. ஆகையால் மறுமைப் பலாபலனுக் கடுத்த தேவாராதனை முறைமைகளை அவரவர் எவ்வெவ்விபரீதமாய்க் கொண்டாடினாலும், குடித்தனச் சன்மார்க்கத்தை மாத்திரம் எக்கோலமும் எச்சமபததாருக்கும் இன்றியமையா அவசர மென பதித்திடந்து தம் குலப்போது நன்மைக்காகவும் அபிமானம்பாராட்டக் கூடிய நாடார்களின் முன்பார்வைக் கென்று சொற்பப் பிரதிகள் பதிப்பிக்கப்பட்டது. சான்றோ ரல்லாத இதர இருதுக்களின் பார்வைக்கும் இது எழுதப்பட்ட தல்ல.

THE
CHANDRA-MEMORIAL,

A PETITION OF THE CHANTRA (NADAR) COMMUNITY
PRAYING THE GOVERNMENT AUTHORITIES

TO ADMIT THIS TREATISE

AS A REVIEW

OF

the Incorrect Statements

ABOUT THEIR CASTE (MIS-SPELT "SHANAR")

FOUND IN

the Ethnography, Census Reports, Manuals, Gazetteers
and other Reference Works

PUBLISHED UNDER GOVERNMENT ORDERS.

Prepared at the Request of the Community

BY

Rabbi A. N. Chattampillai-Aiya,

PRAKASAPURAM, NAZARETH, TINNEVELLY DISTRICT.

PART I. (Sec. I—X.)

TOTAL PAGES. 222

ACCESS NO. XXX

Tentative Edition.

MADRAS :

PRINTED AT THE 'GOLDEN' STEAM PRESS,

1911.

All Rights Reserved to the Author.

"It would be a mistake to suppose that climbing the tree and boiling its juice are the only occupations of the Shanars. Many of them, perhaps the greater number, are cultivators of the land, like other ryots; sometimes renters, sometimes proprietors, of the land they cultivate. Some are traders, and some are day-labourers.—One member of a division of the caste is a Zamindar." "The Nadans, a name signifying 'lords of the soil,' are Shanar land-owners, who claim rights of seigniorage over most of the villages in the south."—*Bp. Caldwell in his "Tinnevelly and the Tinnevelly Mission," 1869; "Mission of Edeyenkoody," 1845.*

"They (the Shanars) are usually faithful in the observance of the marriage bond, and are somewhat more chaste and truthful, more grateful and less prejudiced, than many other classes of the Hindus.—They appear to have been providentially prepared to lend a willing ear to the truths of the gospel."—*Rev. S. Mateer, F. L. S. in his "Land of Charity," 1871.*

"The Shanars of Tinnevelly have for nearly fifty years been our fellow-subjects; and during the whole of that period they have considered their subjection to the East India Company's Government and the introduction of the rudiments of English Law as priceless blessings. No insurrections, no riotous insubordination, no disloyalty, have ever been laid to their charge. Though taxed, like all Hindus, under all successive Governments, beyond their ability, more submissive tax-payers are no where to be met with in the world."—*Bp. Caldwell in his "Tinnevelly Shanars," 1850.*

"They (the Shanars) are peculiarly docile and tractable, peculiarly fitted to appreciate the advantages of sympathy, guidance, and protection, and peculiarly accessible to Christian influences. The strong points of the Hindu character are patience good humour, and natural courtesy, and in these particulars the Shanars are quite on a level with the rest of the Hindus.—As for patience, they have been so oppressed and harassed ever since they were a people, that it is too frequently taken for granted that their patience has no limits.—Perhaps no caste of Hindus occupies, as a caste, a more respectable position as regards the moral elements of character."—*Bp. Caldwell in his "Lectures on the Tinnevelly Mission," 1857.*

சான்றோர் மனு.

எத்தனாகிரயி, சென்சஸ்-ரிப்போர்ட்டுகள், மானுயல்கள்,
கெஜட்டர்கள் முதலிய கவர்ண்மென்று மேற்கோள் நூல்களில்,

சான்றோர் (நாடார்) ஜாதியின்

பூர்வீக-தற்கால நிலைமைகளைக் குறித்து

தப்பிதமா யெழுதப்பட்ட சங்கதிகள்

அவர்களின் குடித்தனப்புழக்கங்களில் இடைஞ்சலா யிருப்பதால்,

இதில்

அந்தப் பழுதுகளை தகுந்த ஆதாரங்களால் ஆட்சேபித்து

கவர்ண்மென்றுத் தரப்பில் நிவர்த்திதேடியிருக்கிறது.

திருநெல்வேலிஜில்லா, நாசரேத்து-பிரகாசபுரம்,

ரபி அ. நா. சட்டம்பிள்ளை ஐயா

இயற்றியது.

I-வது பாகம். (சருக்கம் I—X.)

முன்பார்வைப் பதிப்பு.

மேதராஸ் :

கோள்டன் ஸ்டீம் பிரஸ்

1911.

"They (the Shanars) do not merely mean that they were the original kings of the soil, but that they are descended from the Aryan Kshatriyas." "If they attempted to show that the palm cultivators in certain districts were formerly an important people, providing the community with food, drink and clothing and having their own rulers, nobody would be rash enough to gainsay them."—*Dr. Cornish in the Madras Census Report for 1871.*

"It was whispered that he (Rev. Joseph Gnanaolivu) was in sympathy with those who held that the Shanars were descendants of the Kshattriya, or warrior caste—a theory harmless in itself."—*Rev. G. Billing, M.A. in the 'Mission Field,' 1897.*

"They (the Shanars) claim, perhaps with justice, to be the original lords of the soil."—*Sir W. W. Hunter, LL.D. in the 'Imperial Gazetteer of India,' 1887.*

"From all that I can find about them (Shanars) I am much inclined to agree with those who consider them to have been the original possessors of the [Tamil] country."—*Miss S. Tucker quoted in 'The Travancore State Manual.'*

"It is by no means certain that the Shanans were not at one time a warlike tribe, for we find traces of a military occupation among several toddy-drawing castes of the south.—Even the Kadamba kings of Mysore are said to have been toddy-drawers.—Toddy-drawing is the special occupation of the several primitive tribes spread over the south-west of India, and bearing different names in various parts."—*H. A. Stuart Esq., I.C.S. in the Madras Census Report for 1891.*—"It is also said that the Illa kings like the Kadamba kings of Mysore must have belonged to the toddy-drawing class—The toddy-drawing sect was closely connected with the kingdom of Vijayanagar."—*Mr. L. K. Anantha Krishna Iyer, B.A. in the Ethnographic works of the Cochin State, 1905, 1910.*

"From a few stray hints that are found in the Tamil literature and the traditions peculiar to the race, we learn that the Shanars belong to a wave of warlike adventurers who migrated towards the south from North India.—They appear to have, in the earliest times, settled down as rulers in several parts of the country.—The fact of their having been a ruling race at one time is borne out not only by such expressions as *Nadar* and *Nadalvar*, but also by numerous customs which are peculiar to them and by other circumstances. The expression *Nadalvar* occurs in some ancient stone inscriptions of Travancore. Their rule was subsequently overthrown by later waves of Dravidians."—*Mr. V. Nagam Aiya, B. A., F. R. Hist. S. in the 'Travancore State Manual,' 1906.*

ADVERTISEMENT.

As it was commonly understood that the Census Offices of 1911 would no more interfere with the investigation of the Indian caste systems, alleging that the late South Indian Ethnography officers have completed the work on the subject, I prepared this book as a memorial in the name of my caste people, the Chantras, for being presented to the Honourable Government. But when the work was passing through the press, I chanced to read from the *Madras Mail*, November 9, 1911, the following leaderette headed,

“ANTHROPOLOGY AND THE CENSUS.--Mr. A. E. Gait, Census Commissioner for India, has collected into a single volume the detailed instructions he has so far issued to the Provincial Superintendents about the subjects on which he thinks special information should be collected and embodied in their Reports. Among other heads on which he wants information, he directs particular inquiries to be instituted into the internal working of the caste system and the extent to which the Rulers of Native States exercise their traditional prerogative of interfering with it. He also directs investigation into the interesting question whether the existence of the Mendelian law can be traced in the crosses between different races and asks for further information on birth, marriage and other customs which have been only cursorily described and discussed in previous Census Reports in India. Not long ago, we pointed out the necessity for clearing up certain sociological matters connected with Madras, and we are glad to note that Mr. Gait has directed attention to them in his book of instructions. The points on which he calls for information are worthy of investigation, both from the sociological and from the purely administrative point of view from which most Governments act, and as such it is to be hoped that no pains will be spared in the investigation of the subjects referred to by Mr. Gait. In the Madras Presidency, the Travancore and Cochin Durbars exercise jurisdiction in caste matters, though the circumstances under which and the extent to which they actually do so remain to be thoroughly investigated. The study of crosses is always attended with difficulty and Census Superintendents will not find it an easy matter to tackle this subject.”

Of course, I am glad to say that my sons forwarded in December and January last, to the Superintendent of Census Operations, Madras, and the Census Commissioner for India, 1911, copies of their publications, viz., '*A Short Account of the Cantras or Tamil Xatras, the Original but Down-trodden Royal Race of Southern India*' (pp. 152,) which was prepared for, and presented to in 1901, to Dr. Edgar Thurston, the Superintendent of Ethnography, Madras, and '*A Memorial from Nabhi P. V. Pandion on behalf of the Nadar Community to J. C. Molony Esqr., I. C. S.*' (pp. 24), both accompanied by covering petitions signed by several representative Nadars. Yet, on perusing the the said leader ette about the operation of the current Census department for investigating more scrupulously the internal working, traditional prerogatives, manners and customs, history, etc. of the Indian castes, I made arrangements to send without delay, in anticipation of my other works, copies of this Tentative Edition of the "*Chantro-Memorial*," Part I, not only to the said two Census Officers, but also the Census Superintendents of the Native States of Mysore, Travancore and Cochin, and of Ceylon, praying them at the same time to have the Tamil portions of the book translated into English before inserting them in their respective Census Reports as Account of the Chantra caste.

November 27, 1911.

A. N. C.

இந்தியாவின் ஜாதிகளைப்பற்றி எதன்கிரபிக்காரர் எழுதியிருப்பதுக்கு மேல் சென்சுவில் வேறொன்றும் கவனிக்கப்படமாட்டா தென்ற கேள்வியை வைத்து இப்புஸ்தகம் கவர்ண்மென்றுப்பார்வைக்காக தயாரிக்கப்பட்டு அச்சாகிவரச்சே, முந்தின நாலு சென்சஸ்களைவிட இந்த 1911-ம் வருஷ சென்சஸில்தான் ஜாதிவிவரங்கள் அதிகுட்பமாயாராய்ந்து பிரசுரிக்கப்பட்டப்போவதாக மேற்கண்டபடி பத்திரிகையால் அறியவந்தமாத் திரத்தில், இந்த I-வது பாகத்தை பொருளட்டவையோடு முடித்து, மதராஸ், திருவாங்கூர், கொச்சி, மைசூர், இலங்கை முதலான நாடுகளிலுள்ள சென்சஸ் சூப்பரின்டென்டெண்டுகளுக்கு தாமதமின்றி பிரதிகள் அனுப்பவும், தொடர்ந்து மற்றவைகளையும் அப்படியே அச்சிட டனுப்பவும் ஏற்பாடு செய்ய வாயிற்று.

TABLE OF CONTENTS.

பொரு ளட்டவணை.

ஆசிரியர் முகவுரை. (பக். i—viii.)—பரீக்ஷைப்பதிப்புக்கு
பாயிரம். (பக். ix—xvi.)

1-வது பாகம். (சர்க்கம் I—X.)

I. 1. சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டுகள், எத்னாகிரபி முதலிய கவர்ண்
மென்றுப் புஸ்தகங்களில் சான்றோர்குலத்தைப் பற்றி குறைவா யெழுதப்
பட்டிருப்பவைகள். (பக்கம் 1, 2)—2. அதினால் சான்றோருக்கு நேரிட்
டிருப்பதும், நேரிடவருவதுமான இடுக்கண்கள்; சான்றோரின் குலநிந்
தனைகளையும் இடுக்கண்களையும் நிவர்த்திபண்ணிக்கொள்ளும்படி கவர்ண்
மென்றுத்தரப்பில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஆலோசனைகள். (பக். 2—5.)

II. 1. சான்றோருடையவும் தமிழரசருடையவும் ஆரிய கூத்திரிய
மூலத்தைப்பற்றிய சில குறிப்புகள். (பக். 5—8.)—2. 'சான்றோர்'
என்னும் பதத்தின் மூலமும் திரிபும். (பக். 8.)—சான்றோர் கூத்திரியர்-
பிராமணர் என்னும் இருபாங்கா யிருப்பது. (பக். 8, 9.)

III. 1. 'கல்பம்' ('கற்பகம்') ஆகிய தாலவிருகூங்களும், 'அம்ருதம்,'
'சோமம்,' 'சுரா' என்னப்பட்ட அதின் மதுவகைகளும், 'அம்ருத ஸாரஜம்'
அல்லது 'விசயம்' என்னப்பட்ட 'கற்பக்கட்டி'யும், பூர்வ இந்தியாவிலும்
இந்து வேதங்களிலும் மகாமேன்மை பெற்றிருந்த விவரம். (பக். 9—13)
—2. சதுர்வேதங்களில் தேவதைகளாகக் கொண்டாடப்பட்டவர்களும்,
பிராமணர், குருக்கள், ரிஷிகள், ராஜாக்கள், இந்துக்களின் அதிபூர்வ வை
திகராஜா வாகிய இந்திரன், சிவன், பத்திரகாளி, பலராமன், சுப்பிரமணி
யன், தமிழரசர் முதலானவர்களும் தாலவிருகூங்களையும் மதுவகைகளை
யும் விசேஷித்துப் பரிபாலித்த குறிப்புகள். (பக். 13—16)—3. பூர்வ இந்
தியாவிலிருந்து வெளியேறி மேல்தேசங்களிற் போய்க் குடியேறின பெர்
ஷியர், கிரேக்கர், ரோமர் முதலிய ஜாதிகளுக்குள் தாலவிருகூங்களும்,
மதுவும் மேன்மையாய் மதிக்கப்பட்டவெந்த சரித்திரக்குறிப்புகள். (பக். 16,
17.)—4. பூர்வ இந்துக்களுடைய தாலவிருகூ-மதுத்தொழிலின் அறிகுறி
வரன்முறையாய் நாள்தில் பிராமணர்என் றிருப்போருக்குள்ளும்
அவர்களை யறியாமலே இருந்துவருவதைக் காட்டுகிற குறிப்புகளும், மது
வகையராவை அவர்கள் நாள்தில் நிஷிதம்பண்ணும் காரணமும். (பக். 17,
18)—5. இந்தியாவில் மதுவகைகள் பூர்வமுதல் பௌத்தமதஎழுப்பக்
காலம் வரை மதிப்பாய் அனுசரிக்கப்பட்டதாக பூர்வசம்ஸ்கிருதநூல்களில்
தூலங்கும் சங்கதிகளை டாக்டர் மித்திரர் தொகுத்தெழுதியிருப்பது. (பக்.
18—20.)

IV. சான்றோருக் கிருக்கிற பிராமணத்துவங்கள்; பிராமணருக்குள் எிருக்கிற சான்றோர்ச்சம்பந்தங்கள். (பக். 20—22.)

V. 1. சான்றோர்ஜாதியின் “பெரும்பார்ப் புறத்தம்” ரொழிலைக் குறிக்கும் ‘நாடன்,’ ‘நாடான்,’ ‘நாடவி,’ ‘நாடாள்வான்’ என்னும் பட்டப்பேர்களின் மூலமும், அர்த்தமும், வழக்கங்களும். (பக். 22—27.)—‘நாட்டான்,’ ‘உடையார்,’ ‘அகமுடையார்,’ ‘நாடவர்,’ ‘உலகு,’ ‘பாண்டியன்’ என்னும் பேர்களும் பட்டப்பேர்களும். (பக். 27-29.)—2. “கரையறு படைக்கலம் கற்றல், விசயம்” என்னும் தொழில்களைக் குறிக்கும் ‘சேர்வைகாரன்,’ ‘ஹழே பாய்க்,’ ‘களச் சான்றார்,’ ‘மண்டலர்,’ ‘களரிப் பணிகர்,’ ‘வில்லவர்,’ ‘வேலன்,’ ‘கொடிக்காரச் சான்றார்,’ தலைப்பாக்கட்டிகள்,’ ‘கருக்குப்பட்டயச் சான்றார்,’ மறப்படைவாட் சுற்றத்தார்’ என்னும் பேர்களும் பட்டப்பேர்களும். (பக். 29, 30.)

VI. சான்றோரோடு தெற்கே குடியெழும்பிவராமல் வடஇந்தியாவிலே யிருந்துகொண்ட சான்றோரின் சொக்காரரான கூத்திரியப்-பிராமணரும், அவர்களுடைய ஜனத்தொகை விவரமும்:—1. ராஜபுத்திரர். (பக். 31.)—2. ராஜவம்சர். (பக். 31, 32.)—3. ஜாதர். (பக். 32.)—4. காத்திரர். (பக். 32, 33.)—5. கண்டயித்து. (பக். 33.)—6. மராடர். (பக். 33, 34.)—7. பாப்பான். (பக். 34.)

VII. சான்றோரைப்பற்றி 1. திருவாங்கூர் ஸ்டேட் மானுயலிலும் (பக். 35-41), 2. தென்னிந்தியா எத்தனாகிரபியிலும் (பக். 41-43) சொல்லியிருப்பவைகளிலிருந்து எடுத்தெழுதியது;—சான்றோரின் ஜனத்தொகை விவரம். (பக். 43, 44.)

VIII. சான்றோரோடு சேர்ந்தவர்களாய்ச் சொல்லப்படுகிற மலையாளநாட்டு ஜாதிகளின் விவரம். (பக். 44-126.)—1. ஈளவர், சோகர் (சோவர்), தீயர், தண்டார், பணிக்கர் வயையராக்களைப் பற்றி (a) தென்னிந்தியா எத்தனாகிரபி (44-49), (b) திருவாங்கூர் ஸ்டேட் மானுயல் (49-52), (c) கொச்சிராச்சியத்து எத்தனாகிரபி ரிப்போர்ட்டு (52-54), (d) கொச்சிராச்சியத்து பெரிய எத்தனாகிரபி புஸ்தகம் (54-60), (e) 1901-ம் வருஷத்து திருவாங்கூர் சென்சஸ் ரிப்போர்ட்டு (60, 61), (f) திருவாங்கூர்-கொச்சிராஜ்யத்து சர்வே விவரம் (61, 62), (g) டே துரை கொச்சிசமஸ்தானத்தைப் பற்றி யெழுதிய புஸ்தகம் (62, 63), (h) மத்தீர் பாதிரியார் திருவாங்கூர்சமஸ்தானத்தைப் பற்றி யெழுதிய புஸ்தகம் (63), (i) வெநிற் பாதிரியார் இந்தியா ஜாதிகளின் விவரமெழுதிய புஸ்தகம் (63, 64), (j) மலையாளம் டிஸ்டிரிக்டு மானுயல் (64, 65), (k) மலையாளம் அஞ்செங்கோ டிஸ்டிரிக்டு கெஜட்டர் (65) என்னும் ஆதாரங்களில் சொல்லியிருப்பது (பக். 44-65).—தீயர்வகையராக்களைப் பற்றி (l) தென்னிந்தியா எத்தனாகிரபி புஸ்தகம் (65-71), (m) காண்டர் பாதிரியாருடைய ‘ஓரியன்டல் அன்னுயல்’ (71, 72), (n) வெநிற் பாதிரியாரின் ஜாதிவிவரப் புஸ்தகம் (72), முதலானவைகளில் சொல்லியிருப்பது. (பக். 65-72.)—ஈளவர்-தீயருக்குள் தலைமைக்காரரான தண்

டான்மாரைப்பற்றி (o) தென்னிந்தியா எத்தனிரபியிலும் (72), (p) கொச்சி ராஜ்ய எத்தனிரபி ரிப்போர்ட்டிலும் (73) சொல்லியிருப்பது. (பக். 72, 73.) ஈனவருக்குச் சம்பந்தமான (கணியர்) கணிசரைப்பற்றி (q) தென்னிந்தியா எத்தனிரபியிலும் (73-76), (r) டேதுரை கொச்சியைப்பற்றி யெழுதியபுஸ்த கத்திலும் (76, 77), (s) பேரோதுரைவகையராவைக்கொண்டு கவர்ண்மென் றார் எழுதிய தென்னிந்தியா கெஜட்டிலும், ஹாயில்ட்டன் துரையெழுதிய இந்தியா கெஜட்டிலும் (77), (t) கொச்சிராஜ்ய பெரிய எத்தனிரபி புஸ்த கத்திலும் (77-81) சொல்லியிருப்பது. (பக். 73-81.)—2. மலையாளம் சான் றோர் சம்பந்தமாய் 'சான்றார்' (சாணார்), 'ஈனவர்,' 'திரவிடம்,' 'தமிழம்,' 'இடிகர்,' 'ஈனம்' ('ஈனநாடு,' 'எனாடு'), 'ஈனநாடன்,' 'ஈனாளன்' ('எனா ளன்'), 'துரவர்,' 'சான்று,' அஸாம்-பர்மா-சீயம்நாட்டு (Shandus) 'சான்று வர்,' ஷை (Shans) 'சாண்' (சாணார்), ஷை (Lawas or Laos) 'ஈனவர்,' ஷை (Thi or Thai) 'தீயர்,' 'ஈனக்குலச் சான்றார்,' 'லாக்ஷிகுலோத்பவ:', 'சூரியனுக்கு தமிழில் வழங்கும் 'சான்றோன்' முதலானபேர்களுக்கு மூலா ர்த்தங்களும் வழக்கங்களும், ஷை பேர்களில் சிலவற்றுக்கு பிஷப்கால்குவல் முதலானோர் கொடுத்த தப்பிதமான மூலங்களின் மறுப்பும். (பக். 81-88.) —'சோகன்' அல்லது 'சோவன்,' 'தீயர்' என்னும் பேர்களின் மூலமும், அவர்களுக்கும் நம்பூரிப்பிராமணரின் 'சோகர்' என்னும் வகுப்புக்கும், வட-இந்தியா ராஜபுத்திரரின் அக்கினிகுல 'சோகன்' என்னும் பிரிவாரு க்குமுள்ள சம்பந்தமும், இவர்களின் அக்கினிகுல முன்னோரான அங்கி ரன், அக்னி, பிருகு, பரசுராமன் வகையராக்களைப் பற்றிய விவரமும் (பக். 89-92). — மொத்தமாய் மலையாளம்சான்றோருக்குள் எரிந்துவரு கிற விசேஷ பேர்கள்-பட்டப்பேர்களின் திரட்டி (பக். 93). ஷை பேர்க ளின் மூலமும், அர்த்தவிவரமும் :—(a) 'சாணன்மார்' (94); (b) 'மன்ன னாறும்,' அவர்களுடைய பிராமணச் சம்பந்தமும்; 'மன்னன் குடி' (94, 95); (c) 'மூத்த தம்பிரான்' (95); (d) 'நாடான்' அல்லது 'நாடான்மார்' (95); (e) 'தண்டான்' அல்லது 'தண்டான்மார்' (95, 96); (f) 'அரயன் மார்' (97); (g) 'பொரம்பன்' அல்லது 'பொரம்பன்மார்' (97); (h) 'பணிக் கன்' அல்லது 'பணிக்கன்மார்'; 'களரிப் பணிக்கர்'; 'ஈனவப் பணிக்கர்'; 'காணியாரப் பணிக்கர்'; 'கிரயிப் பணிக்கர்' (97-99); (i) 'வட்டக் கரைக் காரன்மார்' அல்லது 'தர கரவன்,' அல்லது 'கரைக்கார நாடான்'; 'எழு கரைக்காரர்' — 'காரியக்காரன்'; 'முறைகாரர்' (99, 100); (j) 'முதல் பத்துக்காரர்' அல்லது 'முதல் பத்துக்காரன்மார்,' அல்லது 'முதல்பத்து நாடான்' (100); (k) 'கைக்காரர்' (100, 101); (l) 'வீட்டுக்காரர்'-'கிருஹஸ் தன்,' 'கிழவன்' (101); (m) 'ஊராளி' (101); (n) 'மூக்கந்தர்'; மராட்டிய கூர்ச்சர-ஒட்டியதேச கூத்திரியருக்குள்ளும் 'மூக்கந்தர்' என்னும் பட்டம் இருக்கிற விவரம் [102, 103]; (o) 'முதலியார்' (103); (p) 'வேலர்' (103); மலையாளம் ஈனவர்-தீயரைச் சேர்ந்தோராய் மீன்பிடித்தல்-பட

கோட்டுதல் முதலிய தொழிலை வைத்திருக்கிற 'வாளர்' விவரம் [103-106]; இந்த வாளரின் தொழிலையுடையவர்களாய் அவர்களிலிருந்து பிரிந்து வங்காளம், விஹார் முதலான தேசங்களிற்போய்க் குடியேறியிருக்கிற 'தீயர்' அல்லது 'ராஜவம்ஸர்' என்னும் ஜாதியாரைப்பற்றிய விவரம் [106]; (q) 'வீராளி' [106, 107]; (r) 'குருப்பு' அல்லது 'நம்பிக் குருப்பு' [107]; (s) 'வாத்தி' அல்லது 'சுள வாத்தி' [107, 108]; (t) 'ஆசான்' [ஆசார்யன்], 'அண்ணாவி' [108]; (u) 'ஐயர்' [108, 109]; நாளதில் தமிழ்த்தேசத்தில் பிராமணரென் றிருப்பவர்களுக்கு 'ஐயர்' என்னும் பேர் வந்த மூலம் [109]; (v) 'பாண்டி சுளவர்,' 'பாண்டிசோன்,' 'தென்னன் குடி,' 'பட்டணம் வழிக்காரர்,' 'பாண்டிய வம்சம்,' 'பாண்டியராஜகுலத்தார்' சேரதேசத்தில் ஆளுகைக்காகவும் மற்றும் வகையாகவும் போய்ச்சேர்ந்த சரித்திரம் [109-112]; (w) 'கயத்தாத்து இல்லம்,' 'கயத்தாத்து 'பஞ்ச பாண்டவர்' என்ற 'பஞ்ச பாண்டியர்' வகையராக்கள் நாட்டை வடுகரிடம் விட்டுவிட்டு மேல்நாடு போக நேரிட்ட யுத்தசரித்திரம் [112-115]; மலையாளத்திலுள்ள நாயன்சாணர், வலியசாணர், இளயசாணர், அயந்திசாணர், கண்ணக்கரைசாணர் என்ற ஐந்து பிரிவாரும் மேற்கண்ட 'பஞ்ச பாண்டவர்'ராகிய 'ஐந்து பிரபுக்களு'க்குச் சம்பந்தமுள்ளவர்களாய்த் தெரியும் குறிப்புகள் 115; 'ஆளர்,' 'ஆள்வார்' என்னும் சான்றாரப்பிரிவார் ஷை பஞ்சபாண்டியருக்கு அடுத்தாப்போல் வடுகர்வகையராக்களால் ஜெயிக்கப்பட்ட 'ஆள்வார்' என்னும் பாண்டியன் வகையராக்களா யிருக்கலாமென்ற குறிப்பு 115, 116; மதுரை நாயக்கவம்ச கர்த்தாக்கள் தங்களை 'சுழன்வார்,' 'ஏழன்வாரு' என்றும் பேர்சொன்ன குறிப்பு 116; திருநெல்வேலிஜில்லாவின் தென்கீழ்பாகத்தில் பாண்டியகுலச் சான்றோர் வடுவரால் கீழ்ப்படுத்தப்பட்டாமல் பெலமாயிருந்ததால், சான்றோர் ஒரு போதும் அடிமைகளாகவில்லை யென்பது 116; x 'சோழி இல்லம்,' 'சோழி காலர்,' சோழராஜாக்களும் சேரதேசத்தில் போ யரசாட்சி செய்த குறிப்பு 116, 117; y 'தால கோதன்,' 'போந்தின் கண்ணிக் கோன்,' 'பனந் தாரான்' என்ற சேரராஜாக்களின் பனைமதுத் தொழிற் சம்பந்தம் 117; z 'கணியர்' அல்லது 'கணிசர்,' இவர்களைப்பற்றிய விவரத் திரட்டு; இவர்களுக்கும் நம்பூரிபிராமணருக்கு முள்ள சம்பந்தம் 117-119; 2a 'கவரை,' 'வடுவன்,' 'நாடி' அல்லது 'நாடி சோன்,' இவர்களுக்கும் விசயநகரம், பென்னுகொண்டா, சந்திரகிரி, தஞ்சாவூர், மதுரை, சிவகாசி முதலிய இடங்களில் ஆளுகைசெய்த 'கவரை,' 'வடுவன்,' 'நாயடு' என்னும் பேருடைய "கன்வினைஞ்"ராகிய (பழையர்) பழைய ஜாதிக்காரருக்கு முள்ள சம்பந்தம் 120, 121. — மலையாளம்சான்றோரின் இயற்கை, மதம், தொழில், குணகுணம் முதலியவற்றை மொத்தமாய்த் திரட்டிப் பார்த்தல் பக். 121, 122. — மலையாளம் சான்றோருக்கும் அவ்விடம் நம்பூரிபிராமணருக்கு முள்ள சம்பந்தம் பக். 122, 123. — மலையாளம்

சான்றோரென்னப்படுவோரின் ஜனத்தொகை. பக். 123. — மலையாளத்தில் நாளதில் ஆளும்ஜாதியா யிருக்கிற நாயர் ஆதியில் விஜயநகரம் சம்பந்தமாய் சான்றோரோடு சேர்ந்த ஜாதியா யிருந்ததாகத் துலங்கும் குறிப்புகள்; அவர்களுடைய குடித்தனஒழுக்கம் பின்னல் கெட்டுப்போன காரணம். 123, 124; நாயரைப்பற்றி தென்னிந்தியா எத்தனாகிரபியி லெழுதியிருப்பதும், அவர்கள் ஜனத்தொகையும். 124-126.

IX. கர்நாடக-துளுவதேசத்தில் சான்றோரோடு சேர்ந்தவர்களாய்ச் சொல்லப்படுகிற ஜாதிகளின் விவரம். பக். 126-147: — 1. ஈடிகளின் மூலமும் 126, 127, அவர்களைப்பற்றி a மைசூர் - குடகு கெஜட்டிரி லிருந்து ஷெரிப்பாதிரியார் எடுத்தெழுதியிருப்பதும் 127; b 1891-ம் வருஷ மைசூர் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டிலும் 127, 128, c மைசூர் கெஜட்டிரிலும் 128, d 1901-ம் வருஷ மைசூர் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டிலும் 128 சொல்லியிருப்பவைகள். பக். 126- 28. — 2. வில்லவரின் மூலமும் 128, 129, அவர்களுக்கும் சேராஜாவுக்கு முள்ள சம்பந்தமும் 129;—இந்த வில்லவ ரிருக்கிற சேரதேச 'பூழி' ('பூல்')நாட்டில் வந்தமரும் இஸ்ரவேலரைப் பற்றி நாளதுக்கு 2700 வருஷங்களுக்கு முன்பலஸ்தீனாவில் ஏகோவா சவாடியின் நயி ஒருவரால் எபிரேயு பாஷையி லெழுதப்பட்ட தீர்க்கதரிசனத்தில் சொல்லியிருப்பது பக். 129; இந்த பூல் (பூழி) நாட்டுக்கு வந்த யூதரை சவாதினத்தில் வைத்து, செப்புப்பட்டயமும் எழுதிக்கொடுத்து நிலைநிறுத்தினவர்கள் அக்காலத்தில் அவ்விடத்தே ஆளுகைசெய்த சான்றோராகிய நாடார்களே என்ற விவரம். பக். 129, 130. — வில்லவரைப் பற்றி a 1891-ம் வருஷ மதராஸ் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டிலும் 130, b தென்கன்னடம் டிஸ்டிரிக்டுமானுயலிலும் 130, 131, c தென்னிந்தியா எத்தனாகிரபியிலும் 131 சொல்லியிருப்பவைகளும், அவர்கள் ஜனத்தொகையும் (பக். 130, 131). — 3. ஹழே பாய்க்கரும், குமாரப் பாய்க்கரும் கன்னடதேசத்து கதம்ப-காதம்ப ராஜ வம்சத்தாரின் பின்னடியாரென்பதும், அந்தக் கதம்ப-காதம்ப ராச்சியத்தைப் பற்றிய சில விவரமும். பக். 132-134. — ஹழே பாய்க்கரைப் பற்றி (a) தென்கன்னடம் டிஸ்டிரிக்டு மானுயலிலும், 1891-ம் வருஷ மதராஸ் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டிலும் 134, (b) தென்னிந்தியா எத்தனாகிரபியிலும் 134, 135, (c) 1901-ம் வருஷ மைசூர் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டிலும் 135, d ஹழேபாய்க்கரோடே குமாரப்பாய்க்கரையும், இன்னும் சில பாய்க்கரையும் பற்றி மைசூர் கெஜட்டிரிலும், தென்னிந்தியா எத்தனாகிரபி முதலானதிலும் சொல்லியிருக்கிற விவரங்களும் 135-137, e ஹழே பாய்க்கரைப் பற்றி பாம்பேராஜதானி கெஜட்டிரில் சொல்லியிருப்பவைகளும் 137, 138. — குமாரப் பாய்க்கரைப் பற்றி (f) பாம்பேராஜதானி கெஜட்டிரில் சொல்லியிருப்பதும், அவர்கள் பேரின் மூலமும் பக். 138-140. — ஹழேபாய்க்கர்-குமாரப்பாய்க்க ருடைய ஜனத்தொகை. பக்.

140).—4. 'நாடவர்' என்னும் வேந்தரின் பேர்மூலங்களும், அவர்களுக்கும் கன்னட-துளுவதேசத்தை யாண்ட 'கதம்பர்,' காதம்பர், 'சான்றாராஜாக்கள்,' 'வல்லாளர்,' 'நாடாளுவார்' என்னும் ராஜகுடும்பங்களுக்கும், தமிழரசருக்கும், தமிழ்ச்சான்றோருக்கும், தெலுங்கதேச இந்திரச்சான்றோருக்கும், உள்ள சம்பந்தங்களும் (140, 141, 146); இந்த '(ே)வந்தர்' என்னும் நாடவரைப் பற்றி (a) 1891-ம் வருஷ மதராஸ் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டிலும் (141); (b) தென்கன்னடம் டிஸ்டிரிக்டு மானுயலிலும், தென் இந்தியா எத்கிரபியிலும் (141-146) சொல்லியிருக்கும் விவரங்களும், அவர்கள் ஜனத்தொகையும் (பக். 140-146).—5. வடகன்னடம் ஜில்லாவிலிருக்கும் 'நாடோர்' என்னும் ஜாதியாரின் விவரமும் அவர்கள் பேர் மூலமும், உட்பிரிவுகளும், ஜனத்தொகையும் (பக். 146, 147).

X. தெலுங்கதேசத்து சான்றோராய்ச் சொல்லப்படுகிற ஜாதியாரின் விவரம் (பக். 148—180):—1. இடிகர்-இந்திரரைப் பற்றி (a) தென் இந்தியா எத்கிரபியிலும் (148), (b) 1891-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டிலும் (149) சொல்லியிருப்பவைகளும், (c, d) 1891-ம் வருஷத்து சென்சஸில் அவர்கள் பேர் பதிவாக்கப்பட்டிருக்கிற விவரங்களும் (149) —(e) 'காமாளர்' என்னும் காமண்டலரைப் பற்றிய விசேஷம் (பக். 149, 150) —(f) பழைஞரைப் பற்றி தென் இந்தியா எத்கிரபியில் சொல்லப்பட்டிருப்பதும் (150-152), (g) 1891-ம் வருஷத்து சென்சஸில் அவர்கள் தங்கள் பேரைப் பதிவாக்கியிருக்கிற விவரமும் (152) —(h) 'வடுகர்' (வடுவர்) என்று பேர்வழங்குகிற பழைஞரைப் பற்றிய குறிப்புகள் (பக். 153).—(i) நீலகிரிமலைச் சாகத்தில் போயமர்த்திருக்கிற படுகரைப் பற்றிய விவரம் (பக். 153, 154).—'கவரை' என்று பேர்வழங்குகிற பழைஞரைப் பற்றிய விவரம் (பக். 154, 155).—2. 'ஐயர்,' 'நாயகர்' என்னும் பட்டமுடைய மேற்கண்ட இடிகர், இந்திரர், காமாளர் முதலானவர்களும், நீலகிரியில் 'உடையார்' என்னும் பிரிவுப்பேருடைய படகரும், 'பாய்க்கர்,' 'தேவர் மக்கன்' என்னும் சான்றோர்பேருடைய துடரும், 'உடையார்,' 'ராயர்,' 'ராவு,' 'ஐயர்,' 'நாயகர்' என்னும் பட்டப்பேர்களுடன் 1336 முதல் விஜயநகரம் ஆளுகைக்கு வந்தவர்களும், அந்த விஜயநகரம் வட்டகையிலிருந்து 'நாயர்,' 'பணிக்கர்,' 'குருப்' முதலான பேர்களுடன் வெளியேறி மலையாளம் ஆளுகையைக் கைப்பற்றினவர்களும், 'நாயகர்,' 'ஐயர்,' 'கவரை,' 'வடுவர்' முதலான பேர்களுடன் தஞ்சாவூர்-மதுரைச்சீமை ஆளுகைக்கு வந்தவர்களும், தாலமதுத்தொழில்ஜாதியு மாகிய 'படுவர்' என்ற பழைஞரும் மலையாளம் ஈளவ-திய சான்றோருக்குள் 'கவரை,' 'வடுவர்' என்னும் பேருடையவர்களாயிருக்கிற உட்பிரிவாரும், கர்நாடகதேசத்தில் 'நாயகர்,' 'தேவர் மக்கன்' என்னும் பேர்களுடைய ஹழேபாய்க்கரும், குமாரப்பாய்க்கரும், வில்லவரில் ஓர் பாகத்தாரும், 'உடையார்' என்னும் பட்டத்தோடு நாள்தில் மைசூரில் அசாட்சிசெய்து வருகிற ராசகுலத்தார்

ரும் முன் ஏகஜாதியாக காதழ்பர் என்ற ராசகுலத்தவராயிருந்தவர்க ளென் றும், விசயநகரம் வந்த 'கர்நாடகர்' என்னும் ஷை ராசகுலத்தாரைப்போல வே, மைசூர் வட்டகையில் 'சான்றூர ராசாக்கள்,' 'நாடாளுவர்' முதலான பேர்களுடன் ஆளுகைசெலுத்தின ராசகுடும்பங்களும், முந்தின அந்தக் கதம்பராச சாதியாரின் பின்னடியாரே யென்றும், அந்தக் கதம்பர் பூர்வம் தாலமதுத்தொழிற்கார ரான கூத்திரியராயிருந்தவர்க ளென்றும், அவர்க ளாண்ட நாடு 'ஈளம்' (ஈளநாடு) என்னப்பட்ட தென்றும், அவர்களுடைய தாலமதுத்தொழில் முக்கியத்தால் 'ஈளம்' என்னும் இந்த வார்த்தைக்கு "கள்" என்ற அர்த்தமும் சகசமூகிவிட்ட தென்றும் விவரிக்கிற சரித்திர ருசுக்கள் (பக். 155—160); 'கவரை,' 'ஹிவர்,' 'நாயகர்' முதலான பேர்களுடைய (Balijas) பழையதும், 'இடிகர்' 'இந்திரர்' வகையரா சான் றேரும் ஏகசாதியினரெனக் காட்டும் ருசுக்கள் (பக். 161-164).—முன் தங்களுக்கிருந்த 'பிள்ளை' முதலிய பட்டங்களை விட்டுவிட்டு, தென்னிந்தி யாவில் பின்னால் பிராமணரானவர்கள் 'ஐயர்,' 'ஐயங்கார்,' 'ராவு,' 'ராயர்,' 'நாயக்கர்' முதலிய பட்டங்களைத் தரித்துக்கொண்ட வரலாறு (பக். 164).—மதுரை-தஞ்சாவூர் ஆளுகைக்குவந்த பழைய-ஹிவர் சான் றேரைப் பகைக்கேரிட்ட காரணம் (பக். 164).—'இடிகர்' அல்லது 'ஈடிகர்' என்னும் பேரின் மூலம் (பக். 164).—'இந்திரர்' என்னும் பே ரின் மூலம் (165); இந்திரன் வேதங்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் இந்தி யாவில் கூத்திரியனும், பொருநனும், வைதீகராசாவும் யிருந்து, தால விருகுகளை விருத்திபண்ணி, 'சோமம்' முதலிய அதின் மதுபானங்களை தான் புத்தம்பண்ணும்போதும், சாதாரணமாயும், தேவாலய யக்யவிரு ந்துகளிலும் மகாபிரியமாய்ச் சாப்பிட்டுவந்த குறிப்புக்கள் (பக். 165-168).—இந்த இந்திரனின் இன்னொரு பேராகிய 'கிராமணி' அல்லது 'கிராமணி' என்னும் பேரிவிருந்துதான் "பெரும்பார்ப் புறத்தலை"யும் மதுத் தொழிலையும் நடத்துவோர் என்ற அர்த்தமாய், சான்றோருடையவும், கா ளுசிபுரத்திலும், ஜெயப்புத்திலும், தெலுங்க-கன்னட நாடுகளிலும் சிதறி யிருக்கிற சாத்திரிகள் என்னும் ஒரு சிறு சாதிபாருடையவும், மலையாளம் நம்பூரிப்பிராமணருடையவும் "கிராமணி" என்ற உட்பிரிவுப்பேர் கள் வந்ததென்ற விவரம்; அவர்களின் சனத்தொகை (பக். 168-170).—இந்த 'கிராமணி' என்னும் பேருக்குச் சரியான 'கிராம-ஆளர்,' 'கிராம - மண்டலர்' என்னும் பதங்கள்தான், 'காமாளர்,' 'கமண்டலர்' என்று மருவி இடிக சான்றோரைச்சேர்ந்தோர் பேரா ய் வழங்கித் தென்பது (பக். 170. —தமிழ்நாட்டுப் பூர்வ ஆளுங்குடிகள் நால்வரில் பழையரும் ஒருவரென்பது (பக். 170, 171).—அந் நான்கு குடி களி லொருவராகிய 'பாணர்' என்னும் பணிக்கரைப்பற்றிய விவரம் (பக். 171, 172).—பழையரைப்பற்றி 'செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில்' அதின் ஆசிரி யரும், பொ.பாண்டித்துரை தேவரும் எழுதியிருப்பது; அவர்கள் கூத்திரி

யப் போர்வீரரும், 'தேன்' என்னப்பட்ட மதுத்தொழி லுடையோருமா யிருந்து, சேந்தன் திவாகரத்தில் "பழையர், துவசர், படுவர், கன்வினோர்" என்னும் சூத்திரத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற விவரம்; 'மது' தேனாக பூர்வ னுல்களில் பேசப்பட்டிருக்கிற விவரமும், பொருநர் யுத்தசமயங்களில் விஜயத்துக்காக அருந்திவந்த மது 'வீரபாணம்' என்னப்பட்டதும், அந்தப் பழையரி லோர்பிரிவார் தமிழ்ச்சான்றோருள் "பழையர் தம்சேரியில் பொருநர் பாட்டிசை" என்ற கம்பநாடன் வசனப்படி, 'ராஜமேளம்' அடிக்கிற வர்களாக 'மண்டலர்' என்னும் பேரோடும், தெலுங்கசான்றோருள் பொருநர் என்ற தந்தப்படுகிற 'நாயகர்' என்னும் பட்டத்தோடு (Balijas) 'பழைஜர்' என்னும் பேருடையோருமா யிருக்கிறார்களென்ற விவரமும், 'பழையர்' என்னும் பேரின் மூலமும் (பக். 172-174).—திவாகரச் சூத்திரத்தில் ஷை பழையருக்கு இன்னொருபேராக வருகிற 'படுவர்' என்பது, யாகத் துக்கு வேண்டியதான 'படு' என்னும் நன்மைக் கள் உண்டாக்கின 'சோமபாலர்' என்னும் பிரமஶுத்திரியராயிருப்பது; 'படுவர்' என்னும் பதத்தின் மூலம்; அவர்கள்தான் ஷை விசயநகரம், தஞ்சாவூர், மதுரை நாயக்கராச வம்சத்தா ராயும், மலையாளம்சான்றோரின் ஓர் உட்பிரிவா ராயும், நீலகிரி மலைப்பக்கத்தில் ஓர் சாதியா ராயும், 'படுகர்,' 'வடுகர்,' 'வடுவர்' என்னப் படுகிறார்கள் என்ற விவரம் (174, 175).—ஷை பழைஜர்-வடுவாரின் இன் னொரு பேராகிய 'கவரை' என்பதும், பாண்டியராசாக்களுக்கு 'கௌரியன்' என்று வழங்கிய பேரும், தமிழ்ச்சான்றோருக்கு சிலசமயங்களில் 'கவரை' என்று பேர்மொல்லப்படுவதும், தெலுங்க ஈடிகரின் 'கௌட' 'கௌர்') என்ற பட்டமும், சான்றோரின் மூலபிதாவாகிய சந்திரனுக்கு 'கௌர்:' என்று வழங்கும் பேரும், இவர்களெல்லாருக்கும் மூலமாதாவாகிய பத்திர காளிக்கு 'கௌர்' என்று பேரிருப்பதும் ஒரே மூலத்தைச் சேர்ந்ததென் பது (பக். 176).—ஷை திவாகரச்சூத்திரத்திலுள்ள 'துவசர்' அல்லது 'துவிசர்' என்பது ஆதியில் 'பணவர்' (=பனைக்காரர்) என்ற பிராமணரா யிருந்து 'பிராமணியம்' ஆகிய பனை-மதுத்தொழில் செய்து, பின்னால் கர் ணுடக-தெலுங்கதேசத்தில் "ஐயர்" என்னும் பட்டங்களோடு இடிக-இந் திரசசான்றோர் என்னும் பாங்காகவும், மலையாளம்-தமிழ்நாடுகளில் சான் றோருக்குள், 'ஐயர்,' 'வாத்தி,' 'ஆசான்' முதலான பட்டங்களோடும், புரோகிதத்தொழிலோடும், 'கணியன்' முதலிய உட்பிரிவாராகவும் இருக் கிற பிராமணச்சான்றோரையும், ஆதியில் மதுத்தொழிலுடையோராயிரு ந்து, பின்னால் சான்றோராகாமலே பலவீதமாய்ச் சிதறியிருக்கிற பிராமண ரையும் குறிக்கிறதென்பது. (பக். 176, 177).—திவாகரம், மக்கட்பெயர்த் தொகுதியில், 'பழையர்-துவசர் படுவரைப்பற்றிய சூத்திரம் 51-ஆக வரு வதினால் அவர்கள் ஶுத்திரியப்பிராமணரா யிருப்பது நீங்கிப்போகவில்லை யென்ற குறிப்பு. (பக். 178).—'துடியர்' என்பது, தென் இந்தியாவிலிரு ந்து ஈளராசா வகையராக்களாய்ப் படையெடுத்துப்போய் இலங்கையை

ஜெயித்தாண்டு நாளும் இலங்கையிலிருக்கிற 'துரவர்' என்னும் சான்ற ரையும், லேகிரி வட்டகையி லமர்ந்திருக்கிற 'துடர்,' 'துடியர்,' அல்லது 'துரவர்' என்ற சாதிக்கர்ரையும் குறிக்கிறதென்பது. (பக். 178.) — 'கடம்பர்' என்பது தமிழ்த்தேசத்தின் வடமேல்பாகத்தில் தாலமதுத் தொழிற்குலத்தோராய் 'கதம்பர்' என்னும் பேருடன் வெகு பூர்வமூதல் அரசாண்டு, அப்புறம் கன்னட-தெலுங்க-மலையாள - தமிழ் - சிங்கள நாடுகளில் பலவகையாய்ச் சிதறியிருக்கிற பூர்வ ராசசாதியா ரென்பது; அவர்களுக்கும் 'நல்ல பனைக்காரன்' (= 'சு-பிரமணியன்') அல்லது 'கன்காரன்' (= 'முருகன்') என்ற கந்தனுக்குமுள்ள சம்பந்தம் (பக். 179.)—புறநா லூற்றில் செர்ல்வப்பட்ட நாலு முக்கிய குலத்தாரும், தென் இந்தியாவை செங்கோல்கோடாம லரசாண்வேந்த சான்றோர் குலத்தவரே யென்பது. (பக். 180.)—(கன்னட-) தெலுங்கதேச சான்றோர்சம்பந்தமான சாதிகளின் சனத்தொகை. (பக். 180.)

அச்சிடப்படவேண்டிய

2-வது பாகம் (சர்க்கம் XI—XXV.)

XI. 'பஞ்சதிராவிடம்' என்னப்பட்ட தமிழ்-கர்நாடக-கலிங்க-மகாராஷ்டிர-கூர்ச்சர தேசங்களின் பூர்வக்ஷத்திரிய ராஜ்யமும்பங்களில் துலங்கும் சான்றோர்சம்பந்தம்.—1. ஷைல்துதேசங்களின் ஆதிராசாக்க ளாகிய பாண்டியன், கர்நாடன், கோலாஞ்சன் (கலிங்கன்), கோளன் (கொங்கன், மஹாராஷ்டிரன்), சோளன் (சௌராஷ்டிரன்) முதலானவர்களின் வம்ச வரலாறு; அவர்கள் ஆரியாவர்த்தத்தைவிட்டு தெற்கே வந்தபர்த்த பூர்வ இடங்கள்; அப்புறம் பக்கத்துராஜாக்களின் படையெழுச்சியால் இடம் பெயர்ந்த தமர்த்த விவரம்.—2. பாண்டியர், சோழர், சேரர் (கொங்கர்) சான்றோர் குலத்தினர்.—3. மேற்கண்ட பஞ்சதிராவிட ராஜ்யாதியாருள், பலபல காலங்களில் பலபல குடும்பத்தார் பெலப்பட்டு, நூலனமாயெழுப்பி ஆளுகைசெய்ததினாலும், ஒரு தேசத்திலுள்ள ராசகுடும்பத்தார் மறுதேசத்துக் கெழும்பிப்போய் ஆளுகைசெய்ததினாலும் உண்டான குலங்களின் விவரம்:—ஹாங்கலி லாண்ட 'கதம்பர்,' கோவையி லாண்ட 'காதம்பர்,' பட்டிபொம்புர்ச்சபுரம் என்ற ஹொம்சாலி லாண்டு 'நாடர்' அல்லது 'நாயர்' என்றும் சொல்லப்பட்ட ஹைனராகிய 'சான்றார ராஜாக்கள்,' கி. பி. 1-ம், 2-ம் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவுக்கு வந்து சுற்றிப்பார்த்து எழுதப்பட்ட (*Periplus Maris Erythrae*) 'பெரிபுளுஸ் மாரிஸ் எருதிரீ' என்ற புஸ்தகத்தின் கர்த்தா, (Clemens of Alexandria) அலெக்சாந்திரியாப் பட்டணத்து கிளமென்ஸ் முதலான கிரேக்க ஆசிரியர்கள், கர்நாடகதேச

த்து கடற்கரையில் “Kingdom of Sandanes” “சான்றான்களின் ராசாங்கம்” என் றென் றிருந்ததாக பூர்வ கிரேக்கநூல்களில் சொல்லியிருப்பது, பாண்டியவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் சொல்லப்படுகிற மேற்கண்ட மைசூர்நாட்டு சான்றோர் சாதிக்காரராகிய “சான்றார ராசாக்களே” என்ற விவரம்.—எடெலோல்லி லாண்ட ‘ஆளுவார்;’ ‘கொங் காளுவார்;’ உத்தூரி லாண்ட ‘நாடாளுவார்;’ ‘சேந்திரகர்;’ ‘கங்கர்;’ ‘கொங்கர்;’ (உச்சங்கி) உச்சகிரியி லாண்ட ‘பாண்டியர்;’ ‘ராஷ்ட்ரகூடர்’ அல்லது ‘அரட்டர்;’ ‘ஆந்திரர்;’ ‘சாலுக்கியர்;’ ‘யாதவர்;’ துவாபசமுத்திரத்து ‘ஹைய்கள வல்லாளர்;’ ‘கெலடி ராசாக்கள்;’ ‘களச்சூரிகள்;’ ‘சாளுவர்;’ ‘புன்னாடி ராசாக்கள்;’ ‘பதிநாடு (ஹதிநாடு) ராசாக்கள்;’ ‘நொளம்பர்’ என்ற ‘நொணம்பர் (பாண்டியர்);’ முகம்மதியரை செய்து பாண்டிய-சோழ ராசவம்சங்களைத் திரும்ப நிலைப்படுத்தின ‘கம்பண உடையார்’ வம்சம்; விசயநகரம் ‘ராயர்மார்’ என்னும் ‘நரபதிகள்;’ உம்மத்தூர் ‘உடையார்;’ மைசூர் ‘உடையார்;’ ‘சேதி ராசாக்கள்;’ ‘நாடநாடர்;’ ஓரங்கல்லி லாண்ட ‘கணபதிகள்;’ கொச்சி-திருவாங்கூர் முதலிய சமஸ்தானங்களின் ராசாக்கள்; தஞ்சாவூர் ‘நாயக்கவமிசம்;’ மதுரை-திருச்சிராப்பள்ளியி லாண்ட நாயக்க வமிச ‘கர்த்தாக்கள்’ முதலானவர்கள்.

XII. சான்றோர் தென்னிந்தியாவில் அரசாளுங் காலத்தில்தானே, அவர்களுக்குள்ளிருந்து பக்கத்துத் தேசங்களுக்குப் படையெடுத்துப் போய் அங்கங்கே தங்கள் ஆளுகைகளை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்ட சான்றாரக் குழுக்களின் விவரம்.—1 கொச்சின்சீனா, சீயம், பர்மா, சீனம் முதலிய இடங்களிற் போய்ச்சேர்ந்திருக்கிற “Shans சாணர்” “Thi or Thai தியர்,” “Laos or Lawas (ஈ)ளவர்;” “Ahoms அகமுடையார்.”—2. அஸாம்-பர்மா வட்டையில் போயிருக்கிற “Shandus சான்றவர்.”—3 சோழ-பாண்டிய தேசங்களிலிருந்து பர்மாவைச்சேர்ந்த Arakan அருக்கன்நாட்டுக்குப் படையெடுத்துப்போய் அவ்விடம் “Wétháli வேதாளி” என்னும் இடத்தை தலைநகரி யாக்கி, கி.பி. 788 முதல் 957 வரை பாண்டிய-சோழதேசத்துக் காசுகளையே போட்டு அரசாட்சி செய்ததாகத் துலங்குகிற “Chandra race, or Tsandra dynasty சான்றார ராசகுலத்தவர்.”—இலங்கையிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் ‘எளாளன்’ அல்லது ‘நாவிம்மன்’ என்ற ஈழநாடாளுமும், பாண்டிய சோழராசாக்களோடும் போய்ச் சேர்ந்திருக்கும் “Duravas துரவர்,” ‘Chandus சான்ற,’ ‘Shandras சான்றார்.’

XIII. நாளதில் தமிழ்நாட்டில் பிராமணர் முதலான பேர்களை யுடைய சாதிக்காரர் சான்றோரின் மேற்றரச்சொத்துக்களை யெல்லாம் வடுவராளுகைக்குள் அபகரித்த விவரம்—மதுரை திருச்சிராப்பள்ளியிலாண்ட தெலுங்க கர்த்தாக்கள் மேற்கண்ட பதித இந்துமதக் கோவில்களை

யும், அவைகளை நடத்தின பிராமணரையும் முன்னுக்குக் கொண்டு வந்த சரித்திரக் குறிப்புகள்.—நாள்தில் பிராமணரென்றிருப்போரில் மிச்சமானவர்கள் ராமாநுஜர் காலத்து நூதனவைஷ்ணவ மதாச்சார வழக்கப்படி பல இதர ஜாதிகளிலிருந்தும் உண்டானவர்களா யிருக்கிறார்களென்ற குறிப்புகள்.

XIV. சான்றோர் தங்கள் ராச்சியத்தையும், சொத்துக்களையும் இழந்து இடுக்கமடைந்தபோது, மேலே VIII-வது சர்க்கத்தில் கண்ட படி பக்கத்திடங்களுக்குச் சிதறியோடிப்போனது மாத்நிரமல்ல, அவர்களிற் பலர் கள்ளர், செட்டிகள், 'முகம்மதியர் முதலான ஜாதிகளுக்குள் பேர்மாறி மறைந்து யிருக்கிறார்கள்.—நாட்டிலேகாட்டைச் செட்டிகள் என்னப்படுவோர், முன் தாலமதுத்தொழில் புரிந்து, "காவேரிபூம்பட்டினத்துக் கள்ளிலைஞர்" ஆக இருந்த குறிப்பு —சான்றோர் இந்தியாவிலுள்ள மறதெல்லா ஜாதிகளையும் பார்க்க அதிவசேஷமாய்க் கிறிஸ்துமார்க்கத்தை அனுசரித்து, மாட்சிமைதங்கிய இங்கிலிஷ் கவர்ண்மென்றருக்கு சகல இந்துக்களையும்விட உற்றோராயிருக்கும் சங்கதி.

XV. சான்றோரின் ராஜாங்கம் எடுபட்டு, அவர்களின் சொத்துக்களை மேற்சொன்னபடி பிராமணர்வகையரா தங்கள் கைவசமாக்கினகால முதல், அவர்கள் குடித்தனப்புழக்கங்களில் சான்றோருக்குவிசேஷமாய் பலவிதமான (boycott)கட்டுப்பாடுகளை யுண்டாக்கி, சான்றோரின் மதத்தை அவமதிக்கும்படியாக பூர்வதூல்களிலும் சிலா-தாமிர சாஸநங்களிலும் நாளடைவிலே அநேக கூட்டல்-குறைத்தல்-மாற்றங்களைச் செய்து, தங்கள் இஷ்டப்படியே அநேக நூதனதூல்களையும் சிருஷ்டித்த விவரம்.—மேலும், வெவிரசுக்குள் தங்களுக்குக் கிடைத்த சலுகியங்களைத் தொடர்ந்து, ஷை பிராமணர்வகையரா, புதிதாய் ஐரோப்பா-அமேரிக்காவிலிருந்து வருகிற துரைமாருக்கு இந்திய பாஷைகளைக் கற்றுக்கொடுக்கும் முன்ஷிகளாகவும், பிரிட்டிஷ் இந்திய கவர்ண்மென்றில் சகலவகை உத்தியோகஸ்தர்களாகவும் இருந்துகொண்டு, சான்றோர்பேரிலுள்ள தங்கள் குரோதங்களை யே ஷை துரைமாருக்கு பலவிதமாய் நெடுகிலும் ஊட்டிவந்திருக்கிறார்களென்பது.

XVI. கூத்திரிய 'அறுதொழில்'களில் 'ஓசல்' (=உபாத்திசம்), 'வேட்டல்' (=புரோகிதம்), 'ஈதல்' (=ஈகையாகிய 'வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்' கற்பகவிருகூத்து வேலை) என்ற பிராமணருக்கும்சம்பந்தமான மூன்று தொழில்களும், 'பெரும்பார்ப்புரத்தல்' ஆகிய 'நாட்டாண்மை'யும், 'படைக்கலங்கற்றலும்', 'விசயம்' அதாவது பொருநாகிய பழைய ரின் தாலமதுவைபுண்டு யுத்தங்களில் வெற்றிகொள்ளலுடன் 'வெல்லம்' (=வெற்றி=விசயம்) என்ற சர்க்கரையைச் செய்வித்தலும், பூர்வமுதல் பல ராஜவம்சத்தாரின் தொழில்களாகவும் இருந்து, நாளதுவரை சான்றோருக்குள்ளும் விட்டுப்போகாமல் சாதாரண ராயிருந்துவந்திருக்கிற சரித்திரம்.

சிர ருசுக்கள்.—பூர்வஇந்தியாவில் கூத்திரியரே முதலாம் ஜாதியாராய் சாஸ்திரவித்தை, படைக்கலவித்தை என்ற இருவகையான அறிவையும் உடையோராயிருக்க, அவர்களிடமிருந்தே, இரண்டாம்ஜாதியாரான பிராமணர் சாஸ்திரவித்தைகளைக் கெஞ்சிக்கற்றுவந்தார்கள் என்றும், அப்படியே யக்கியம் (புரோகிதம்)செய்தலும் விசேஷமாய் கூத்திரியருடையதாயிருக்க, பிராமணர் அந்த யக்கியங்களிலே கூலி வேலைக்காரராக மாத்திரம் இருந்தார்கள் என்றும் ஆட்சேபமற்ற ஆதாரங்களால் ருசுப்படுவதினாலே, ‘அறிவுடையோர்,’ ‘ஆய்ந்தோர்,’ ‘அண்ணலி,’ ‘வாத்தி,’ ‘ஐயர்,’ ‘பூசாரி,’ ‘ஆசான்’ முதலிய நாமங்கள் கூத்திரியநாகிய சான்றோருக்கே ஆதிமுதல் இயற்கையான பேர்கள் என்று விவரம்.

XVII. ‘சான்றாக் காசு’களின் விவரமும், அதுவிஷயமான சந்தேகங்களைத் தெளிவித்தலும்.

XVIII. கற்பவ்ருகூங்களிலிருந்து மதுபாசர்க்கை வகையராய் பண்டங்களைச் செய்து உண்டல் பூர்வஇந்தியாவில் ராஜாக்களுக்குள்ளும், குருக்கள்-புரோகிதர்களுக்குள்ளும், சாதாரண ஜனங்களுக்குள்ளும் மகாமகாமேன்மையாயிருந்துவந்திருக்க, அப்புறம் இந்தியாவில் பௌத்தமதம் எழும்பி பெலப்பட்டபின்பே, அம்மதக்கொள்கைப்படி மது-மாம்சம் அருந்தல் முதலாவது கொஞ்சம் அவமதிக்கப்பட்டு, அப்பால், தென்னிந்தியாவில் சிவன், விஷ்ணு முதலான பழைய இந்துதேவதைகளின் வெறும்பேர்களை மாத்திரம் வணக்கத்துக்காக வைத்துக்கொண்டு பௌத்தஆசாரங்களை யே முக்கியமாக யனுசரித்து “சைவம்,” “வைஷ்ணவம்” முதலான நூதனப்பேர்களைச் சூட்டிக்கொண்ட பௌத்த-இந்துக் கலப்புமதங்கள் வகை ராஜாங்கத்தார்ப்பில் நிஷேபப்பட்ட பிற்பாடே, மாம்சத்தையும், மதுவையும், மதுகைப் பொருள்களையும், அந்தத் தொழிலுக்குச் சம்பந்தப்பட்டவர்களையும் மகாநிஷிதமாய் நடத்தும்படி ஷைபதிமதத்தார் வகையாரா தலையெடுத்தார்கள் என்றும், அவர்கள் அந்தத் தங்கள் நூதனப் பதிமதக் கொள்கைகளைச் சரிப்படுத்தும்படியாகவும் பூர்வ இந்துவேதங்களின்படியுண்டாகியிருந்த பழய நூல்களில் அநேகம் கூட்டல்-குறைத்தல்-மாற்றல்களையும் தப்புரைகளையும் செய்து, பூர்வ குவிகள் முதலானவர்களின் பேரால் அநேகம் பொய்யான நூல்களையும் சிருஷ்டித்தார்கள் என்றும் காட்டுகிற சரித்திரமும் ருசுக்களும்.—அந்தப்படி இந்தியாவின் பூர்வநூல்கள் அநேகமாய்க் கெட்டுப்போயிருப்பதைக் குறித்து, ஷை நூல்களை ஆராய்ந்த கீர்த்திப்பிரதாப சாஸ்திரிகள் சொல்லியிருப்பவைகள்.—சான்றோரின் மதம் பூர்வ இந்துவேதங்களின்படியே மது-மாம்ச அனுசரிப்போடிருந்துவருவதால், அதற்கும், பௌத்தமதச் சார்பாய் தென்னிந்தியாவிலுண்டாகியிருக்கிற மேற்கண்ட ‘சைவ’-‘வைஷ்ணவ’ பதிமதங்களுக்கும் சம்பந்தமுமில்லை; அந்தப் பதிமதத்தார் கைவசமாகியிருக்கும் கோவில்கள் சான்றோருக்கு அவசியமுமில்லை யென்பது.

XIX. சான்றோரின் வழக்க-புழக்கங்கள் வேதங்களிலும் சூத்திரங்கள் முதலானதிலும் துலங்குகிற பூர்வ இந்துஆசாரங்களுக்கு ஒற்றுமையானதென்பதும், சன்மாரக்கவிஷயத்தில், கிட்டத்தட்ட இந்தியாவிலுள்ள சகல ஜாதிகளிலும் சான்றோர் மேம்பட்டவர்களாயிருந்துவந்திருக்கிறார்கள் என்ற விவரமும்.

XX. எவ்வகையான ராஜாங்கமாறுதல்களுக்குள்ளும், இடுக்கண்களுக்குள்ளும் சான்றோர் தங்களைத் தங்கள் எதிரிகள் அடிமைகளாக்கி விடாதபடிக்கான வீரகுரர்சளாயிருந்து, தங்களின் கொடிய பகைபாளிகள் மிகுத்தஇடங்களிலுங்கூட, ஞாபகத்துக்கெட்டாக் காலமுதலே சான்றோரின் சாதாரணகுடும்பங்கள் விசேஷமாய் விவகசந்தர்ப்பங்களிலும், அந்தஸ்துள்ள குடும்பங்களின் ஆண் - பெண்கள் சாதாரணமாய் தங்கள் போக்குவரத்துகளிலும், எப்போதும் பல்லக்குப்பவனி செய்கிறவர்களாக இருந்துவந்திருக்கிறார்கள் என்ற சரித்திரவிவரம் (இதுகளுக்காதாரமாக அநேக கோர்ட்டி பைசல்களு மிருக்கிறது)

XXI. தமிழ்நாட்டுச் சான்றாரப்பெண்கள் தோட்சிலை போடாதிருந்தது ஒருகாலத்திலு மில்லவே யில்லை; மலையாளம்சீமையில் குடித்தனவொழுக்கம் கேடடைந்த இடையாந்தரகாலத்தில் பெண்கள் தோட்சிலைபோடுவதை கபடமும் ஆடவரை அவமதித்தலு மாகப் பாவித்து, எந்தச்சாதிப் பெண்களும் தோட்சிலை போடக்கூடா தென்று அவ்விடம் ராஜாக்களின் கட்டளையாலே கீக்கப்பட் டிருந்தது. அந்தக் கட்டளைப்படி அவ்விடம் பிராமணர், நாயர் முதலான ஜாதிப் பெண்கள் தோட்சிலை போடாதிருந்ததுபோல் தான். அவ்விடம் ஈளவ - சோக - தீய ஜாதிப் பெண்களும் தோட்சிலை போடாதிருந்தார்களே யொழிய வேறல்ல. அப்படியிருக்க, பின்னால் ஜரோப்பிய மிஷனேரிகளுடைய செல்வாக்கை ஆஸ்பதமாய்க்கொண்டு, அந்த நிர்ப்பந்தவழக்கத்தை மீறி, தோட்சிலை-ரவிக்கை - ஜாக்கட் போட்டு, அவ்விடமுள்ள மற்றும்பெண்களுக்கு இவ்விஷயத்தில் முதலாவது நன்மாதிரிகாட்ட ஆரம்பித்தவர்கள் மலையாளம் சான்றாரப்பெண்களே என்ற விவரம்.

XXII. தாலமதுவிறக்கி சர்க்கரைசெய்யும் தொழிலை சான்றோருக்குள் நூற்றிலொன்றுக்கும் குறைவாய் சில ஏழைகள் மாத்திரம் நடப்பித்து, மற்றவர்கள் பூர்வாபூர்வமுதலே நிலச்சுவான்க ளாகவும், கிராம உபாத்திமா ராகவும், குருக்கள் - புரோகித ராகவும், சிலம்பக்கார அண்ணுவிக ளாகவும், வியாபாரிக ளாகவும், பயிரிடுகிறவர்க ளாகவும் இருந்துவர, சென்ற நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், மிஷனேரிகளுக்கு இதரதொழில்களுடைய சான்றோர் அதிகமாய் அகப்படாமல், ஏழைப் பிளையேறிகள் வகையாக்களே கூட்டங்கூட்டமாகச் சபைசேர்ந்ததால்; சான்றோர் மொத்தத்தையும் "Palm cultivators" or "Toddy-drawers," "பிளையேற்று ஜாத்" அல்லது "ஒதுவிறக்கும் ஜாத்" என்று தாங்களெழுதிய தமிழ்

அகராதிகளிலும் ரிப்போர்ட்டுகளிலும் தப்பிதமாய் வழங்கப் பழகிவிட்டார்கள். தவிர, மிஷனேரிகள் காலத்துக்கு முன் சான்றோருக்கு அப்படியாரும் பேர் வழங்கினதே யில்லை — இதன்னியில், வெவ்வேறு தொழில்களையுடைய நூறு நாடார்க்கும்பங்களிருக்கிற ஓர்ஊரில் நாலுபேர் மதுவிற்குவோராயிருந்தால், கிட்டத்தட்ட அவ்வூரிலுள்ள எல்லா நாடார்களையும் மதுத்தொழிலாளர் என்று சென்சஸில் வம்பா யெழுதிக்கொண்டு போன (anti-Chântràs) எதிரிகளான எனிமரேட்டர்களின் கணக்குகளை அனுசரித்தே சான்றோர்ஜாதியில் மதுவிற்குவோர் தொகையை அதிகப்படுத்தி ஜாதிமொத்தத்தையும் “Toddy-drawers, கள்ளிமக்குவோர்” என்று சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டுகள் முதலான கவரண்மென்று எழுத்துகளிலும் உபயோகித்துவருகிறார்கள். — கூசாமல் மத்யபானம் அருந்துகிற மேல்தேசத்தவரின் (the so-called) நாகரீகத்தை சகல இந்துஜாதிகளும் பின்பற்றி லாகிரிக்களுக்குக் குடிக்கிறவர்கள் அதிகப்பட்ட கடந்த 50 அல்லது 100 வருஷங்களுக்குள் தான் மேற்கண்ட ஏழைச்சான்றாரிலும் சிலர் லாகிரிக் கள் ளிறக்கத் தலைப்பட்டார்களே யன்றி அதற்குமுன் அவர்கள் ‘விசயம்’ என்ற ‘வெல்லம்’ செய்வதற்காக ‘பதகீர்’ மாத்திரம் இறக்கி வந்தார்கள்; லாகிரிக்கள்ளாவது சாராயமாவது இறக்கினதே யில்லை.

XXIII. “கழுதிக் கோவில் கேஸ்” என்பது, ராமநாதபுரம் ராஜாவுக்கும், அவருடைய அதிகாரத்துக்குள் கமதி ஊரிலுள்ள விவகாரந்தெரியாத 15 சான்றோர் வகையராக்களுக்கும் மாத்திரம் சம்பந்தப்பட்டது; வியாச்சியக் கோவிலுமே சான்றோருடைய பழய ஆரிய இந்துமதத்தைச் சேராமல், மேலேசண்டபடி பௌத்தமதச் சார்பாய் மது-மாம்சத்தை நிகேசித்து “ஆகமம்” முதலான பேராகத் தங்களுக்கு நூதனச் சட்டப்புஸ்தகங்க ளுண்டாக்கிக்கொண்ட “சைவம்” என்னும் பதிதமதத்தைச் சேர்ந்தது. அந்த ஆகமசாஸ்திரப்படி சான்றோர் அக் கோவிலுக்குள் போகத்தக்கவர்கள் என்றாவது, போகத்தகாதவர்கள் என்றாவது எப்படித் தீர்ப்பானாலும் சான்றோருக்கு காரியமில்லை. அந்தக்கேசின் அசல்கோர்ட்டில் சேஸ்டைல்தபடிக்கும், அந்த ஜட்ஜ்மென் தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற படிக்குமே, அந்தத் தீர்ப்பு அந்த வியாச்சியக் கோவிலுக்கும் அந்தக் கோவிலையிட்டு தாவாப்பண்ணின் ஷை 15 பிரதிவாதிகளைச் சேர்ந்த கழுதிநாடாக்களுக்கும் மாத்திரம் சம்பந்தப்பட்டதே தவிர வேறல்ல. அந்தக்கேசில் சான்றோர்ஜாதியார் மொத்தமாய்ச்சேர்ந்து தங்கள் நியாயங்களை யெல்லாம் எடுத்துக்காட்டவு மில்லை; அப்படி சான்றோரிடம் கேட்கப்படவு மில்லை. அந்த ஜட்ஜ்மென்றுமே இது ஜாதியாரின் பயமுறுத்தலால் ஒரு பக்கம் சார்ந்தே எழுதப்பட்டது. மதுரை, (ராமநாதபுரம்,) திருவாங்கூர், திருநெல்வேலி, இலங்கை என்னும் மாகாணங்களிலுள்ள சான்றோர் தங்கள் பிரதிநிதிகள் மூலமாய் 1901-ல் எத்தொகைபி குப்பரின்மென்டென்று துறையிடம் கொடுத்த மனுவினுமே அந்தக்கேஸ் ஷைவடிக்கை யொன்றும்

தங்கள் ஜாதியைக் கட்டுப்படுத்தமாட்டா தென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்; ஷை பதித 'சைவ' - 'வைஷ்ணவ' மதக் கோவில்கள் பூர்வ ஆரியமதப்படியிருந்துவருகிற சான்றோருக்கு ஒருபோதும் அவசியமு மில்லை என்ற விவரங்கள்.

XXIV 1901-ம் ஆண்டு முதல் கடந்த தென்னிந்தியா எத்னாகிரபி விஷயத்தில், சான்றோர்ஜாதிக்காரர் தங்கள் ஜாதிவிஷயமாய்க் கொடுத்த ஆதாரங்க ளொன்றையும் டாக்டர் தர்ஸ்டன் துரையும் அவருக்குத் தெரிவி செய்த பிராமணனும் சுவனியாமல் அகற்றிவிட்டு எதிரிகளின் தப்பான வசனங்களையே புரக்கிவிட்டு அச்சிட்டு, சான்றோருக்கு துன்பம்கேரி மீட்படி செய்திருப்பதின் காரணவரலாறு.

XXV. ராஜாங்கம் இழந்து இடுக்கப்பட்டு, பலவிதமாய் எழிய நிலைமைக்குள் ளாகி, பழைய மேன்மைத் தொழில்களை விட்டு, பல எழைத் தொழில்களை நடப்பித்துவருவதை யிட்டு ஒருஜாதியின் பூர்வ அந்தஸ்தைக் குறைவாய் மதிக்கக்கூடாது என்பதுக்கான அநேக உதாரணங்கள்.

ஓ. சான்றோர் இந்தியாவின் சகல ஜாதிகளையும்விட, மாட்சிமைதங்கிய பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மென்ருரவர்களுக்கு (loyal) ராஜபக்தியும் அமைதலும் உடையவர்கள் என்பதும், வேண்டுகோளும்.

இந்தப் புஸ்தகத்தில் எடுத்தெழுதியிருக்கும் மேற்கோள்களுள், பூர்வநூல்கள் என்னப்பட்டவைகளில் அநேகம் மேலே xv, xviii-ல் கண்டபடி பின்னா பதிதமத்தாராலும் சான்றோர் எதிரிகளாலும் பலவகையாய் சிதைவுபட்டதாகவும் சான்றோரை நிரூபித்தவெண்டுமென்றே அமைகப்பட்டதாகவும் இருக்கிறதல்லாமல், இந்தியாவின் பாவை, மதம், ஜாதி முதலானதைப்பற்றி ஐரோப்பியக்கல்விமான்களால் அமையப்பெற்று வெளிவந்திருக்கும் நூல்களுமே, சான்றாரப்பகையாளிகள் ஊட்டின தப்பான போதனைகளையும் அனுசரித்தே எழுதப்பட்டதாயிருக்கிறது. ஆகையால் மேற்கண்ட சகல நூல்களிலும் சான்றோரைப்பற்றி நூல்களையும் தப்பிதமுடா யெழுதப்பட்டிருப்பவைகள் சான்றோரைக் கட்டுப்படுத்த மாட்டாது. "Fas est et ab hoste doceri, எதிரியின் சாக்ஷியங்களிலிருந்தும் ஆதாரம் எடுத்துக்கொள்ளலாம்" என்ற நியாயசாஸ்திரப் பழமொழிப்படி தான் அந்த எல்லா நூல்களிலுமிருந்து, தப்பாகத் தெரிந்தவைகளை நீக்கி, கூடியவரை சரியான ஆதாரங்களை மாதிரம் தெரிந்து இப்புஸ்தகத்தில் அனுசரித்திருக்கிறது.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

Intro. பக்கம் v, வரி 25 — பிரதிவாதினை என்பது பிரதிவாதிகள் வகையராக்களை என்று வாசிக்கப்படவும்.

பக்கம் 7, வரி 12 — little எ-து title என்று வாசிக்கப்படவும்.

பக்கம் 8, வரி 26.—ஆசிரியர்களாகிய எ-து ஆசிரியரின் குமாரர்களாகிய என்று வாசிக்கப்படவும்.

ஷை, 31-ம் வரிக்குப்பின் சேர்க்கப்படவேண்டியது:—

“A grammatical and intelligent form of the name (Shanar is) ‘Shandrar,’ of which ‘Shanar’ is etymologically a corruption.” (Bp. Caldwell’s *Tinnevely Shanars*, p. 4)

“சாணன்=சான்றன் ; சான்றர் = சாணர், சான்றோர் ” (*Tamil Dictt.*)

“*Sanron*, a synonym for *Shapan*.” (*Census of India*, 1891, Vol. XV. Caste Index p. 87.)

“The correct form of the name of this race (*Shanar*) is *Shandrar* which is derived from a Tamil word *sal*. The expressions *Shanror* and *Shandravar* are also derived from the same root and are but different forms of *Shandrar*.” (*The Travancore State Manual*, Vol. II. p 392.)

“*Channan*, a corruption of the Tamil word, *Chanror* of chiefmen.” (*Thurston’s Castes and Tribes*, Vol. II. p. 395.)

பக். 13, வரி. 19.—more especially to எ-து more especially to என்று வாசிக்கப்படவும்.

பக். 24, வரி. 17-க்குப்பின் சேர்க்கப்படவேண்டியது :—திருநெல்வேலி ஜில்லா சான்றோருக்கு “*Náden* நாடன்” என்றுமே சாதாரண மாய்ப் பட்டப்பேர் வழங்குவதை, 1846-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மீ 7உ (Rev. T. G. Ragland, B. D.) மாக்லண்டு பாதிரியார் எழுதிய ஒரு லெட்டரில் ஐந்து தடவை வழங்கியிருப்பதினாலு மறியலாம். (*Perowne’s Memoir of Rev. T. G. Ragland*, pp. 92, 95, 98, 99, 103. London, 1861.)

ஷை. கடாசிவரியில், (Vol. V.) எ-து (Vol. IX, pp. 15, 16; *Epigraphia Carnataca*, Vol. V. Part I. pp. vii, viii) என்று வாசிக்கப்படவும்.—அதன்பின்னால் சேர்க்கப்படவேண்டியது :—இந்த ‘சான்ற ராஜாக்கள்,’ ‘நாடாளுவார்’ முதலான ராஜகுடும்பங்களின் ஐஜனமுன்னோர், “A Kshatriya clan known as the *Natas* or *Nayas*, நாடர் அல்லது நாயர் என்ற கூத்திரிய குலத்தார் ” என்னப்பட்டார்கள். (*Marsden’s History of India*, Part I. p. 108.)

பக். 24, வரி 18-க்குப் பின் சேரவேண்டியது :—

இந்த ராஜபுத்திரருக்குள்ளே “*Chandrawat*, *Chandawat*, சான்றுவத” என்று தமிழ்ச்சான்றோர் பேருக்குச் சம்பந்தமான சில பிரிவாரு மிருக்கிறார்கள். அவர்களைப்பற்றி (Rev. M. A. Sherring, M.A.) ஷெரிக் பாதிரியார் எழுதியிருப்பதாவது :—“*Chandawat* (one of the clans of *Sisodiya Rajpoots* in *Meywar*).—The chief of *Saloombra* is the

present head of the tribe. A few Chandawats occupy a village in Bikaner. Two of the chief landholders of Dungarpore are of this tribe.”—“*Chandrawat* (one of the Rajpoot tribes)—The Chandrawats are landholders in Jeypore. A small number occupy a village in Bikaner. There is a branch in Jhalawar.” (*Hindu Tribes and Castes*, Vol. III. pp. 34, 35.)

பக். 32 ல் ‘ராஜவம்ச’ரின் ஜனத்தொகை மொத்தம் 453,380 என்று கணக்கிட்டிருப்பதோடு, உங்காளத்திலுள்ள ராஜவம்சர் தொகை 1,560,516 ஆகும் சேர்த்து மொத்தம் 2,018,886 என்று வாசிக்கவேண்டும்.

ஷை பக்கத்தில் ‘ஜாதர்’ தொகை மொத்தம் 5,443,801 என்று கணக்கிட்டிருப்பதோடே பலுச்சிஸ்தான், நார்த்-வேஸ்ட் பிராண்டியர் பிராவின்வில் இருப்போர் தொகை 139,288 ஐச் சேர்த்து, மொத்தம் 5,583,089 என்று வாசிக்கவேண்டும்.

ஷை ஜாதரைப்பற்றி எழுதியிருப்பதோடே கோக்வேண்டியது :—
“*Jat*. The race is variously designated. It is called Yati, Get, Jaut, Jhat, Jit, Jat, and Jat.” (Sherring’s *Hindu Tribes and Castes*, p. 233.) இச்ச ஜாதர் என்ற யாதவச் சேரந்த ஓர் பிரகார ஒட்டிய-தெலுங்க நாட்டில் ‘நாயுடு’ என்னும் பட்டத்தோடு தாலமது வீறக்கி ஜீவனம்செய்கிறவர்களா யிருக்கிறார்கள். அவர்களைப்பற்றி 1891-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டில் சொல்லியிருப்பதாவது:—“*Yata* : 49,223. This caste of toddy drawers is confined to Vizagapatam and Ganjam.—Many of them are engaged in the manufacture of baskets and boxes of palmyra leaves. They are generally followers of Vishnu. *Yata* girls are usually married before they have attained puberty, but this is not compulsory.—They burn the dead. Their title is *Naidu*.” (*Census of India, 1891*, Vol. XIII. p. 238.) இவர்கள் ஜனத்தொகை 1901 ம் வருஷத்து சென்சஸ்படி சென்னைராஜகாளியில் 52,696.

பக். 41, வரி. 5-க்குப் பின் வரவேண்டியது :—

1A. சான்சுரூர்-நாடா-சுபாமண்டளைப்பற்றி 1891-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டில் சொல்லியிருப்பவைகளில் சிலது வருமாறு :—

“*Shanan, Gramani, Nadan, Sanvor* : 551,481.—The Shanans are the great toddy-drawing caste of the south of the peninsula. They are found in all Tamil districts, and are especially numerous in Tinnevely, Madura and Coimbatore.—It is by no means certain that the Shanans were not at one time a warlike tribe, for we find traces of a military occupation among several

toddy-drawing castes of the south, such as the Billavas ('Bow-men'), Hale-paik ('the old foot soldiers'), Kumarpaik ('the junior foot'). Even the Kadamba kings of Mysore are said to have been toddy-drawers. 'The Kadamba tree appears to be one of the palms from which toddy is extracted. Toddy-drawing is the special occupation of the several primitive tribes spread over the south west of India, and bearing different names in various parts.'—(Rice's *Mysore Inscriptions*, p. 33.) —*Nadan* is a ruler of a *nadu* or district; it is the usual title of the southern Shanans. The Shanans are a hardworking, industrious people, and pauperism is almost unknown among them. Many are farmers, many engage successfully in trade, and there is at least one Shanam Zamindar.—The title of the southern Shanans is *Nadan* or *Nadavi*, while in the north they are generally called *Gramani*." (*Census of India*, 1891, Vol. XIII. p. 297)

பக். 43, வரி 27, 28-ல் மதராஸ் பிரஸிடென்ஸியில் 'கூத்திரியர்' என்று 80,311 பேர் எ-து, மதராஸ் பிரஸிடென்ஸியிலும் அதைச் சேர்ந்த கேட்டிவ் ஸ்டேட்ட்களிலும் 'கூத்திரியர்' என்று 139,635 பேர் என்றிருக்கவேண்டும்.

பக். 31-ம் வரியில் 'அகமுடையார்,' 'கள்ளர்,' 'செட்டிகள்' முதலான பேர்களுக்குள் இருக்கிற சான்றோரின்தொகையும் வேறே யிருக்கிறது என்பது சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

பக். 140, வரி 24-27ல் 'நாடவர்' என்பது சாதாரணமாய் ராஜாக்களின் பட்டப்பேரா யிருப்பதுக்கு மேற்கோள்களாக (திருவாசகம், 3. 154; 4. 69; 9. 26; Pope's *Tiruvacagam*, Part III. p. 50) என்றதாகையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

பக். 173, வரி. 35-ல் சேரவேண்டியது:—இவர்களைப்பற்றி "பாளையங்கோட்டை சைவசமயாபிவிர்க்கிசைப்பி"ன் 24-வது ஆண்டு மகாசங்கத்தில் (பக். 31 ஸ்ரீமான் S. சிவஞானம்பிள்ளை அவர்கள் பிரசங்கித்திருப்ப தாவது:—'அவர்களது (=தமிழர்களது) அரசன்-'மாதன்' என்றும், முதலில் குடியேறின மையின் 'பழையன்' என்றும் பேர்புனைத்தான். இதனை 'மழை யொழுக்கறாப் பிழைபா வினையுட், பழையன் மோகூர் வையகம் விளங்க' என்னும் மதுரைக்காஞ்சியும் வலியுறுத்தும். தமிழ் நாட்டு வேந்தருட் பாண்டியராவா இவரே."

பக். 176, வரி 26 —ஆயர் எ-து ஐயர் என்று வாசிக்கப்பட வேண்டும்.

N.B.—மேலே கண்டவைபோக இன்னும் அங்கங்கே காணப்படக்கூடிய அற்புதொற்ப எழுத்துப்பிழைகளை வாசிப்பிலே திருத்திக்கொள்ளவும்.

AUTHOR'S INTRODUCTION.

ஆசிரியர் முகவுரை.

1901-ம் ஆண்டு தென்னிந்தியாவில் (Ethnographic Survey) ஜாதி ஆராய்வு சர்வே செய்ய மாட்சிமைபொருந்திய கவர்ண்மென்ற ருத்தரவுப் படி (Dr. Edgar Thurston) தர்ஸ்டன் துரை சூப்பரின்மென் டென்றாக நியமிக்கப்பட்டதையறிந்து, அவருக்கு சான்றோர்ஜாதியின் வரலாறுகளை யெழுதிக்கொடுக்கும் பிரதிரிதிகளாக என் குமாரராகிய S. V. நாயகநாடார் என்ற P. V. பாண்டிய நபியையும், நாயகராஜ் என்ற B. J. M. குலசேகரராஜையும் நியமித்து, திருநெல்வேலி, (ராமநாத புரம்,) மதுரை, திருவாங்கூர், இலங்கை நாடுகளிலிருந்து சுமார் எத்பதி னாயிரம் நாடார்கள் அநேக மனுக்களில் கையொப்பமிட் டனுப்பியிருந் தார்கள். அவைகளில் சிலகாசி, அறுப்புக்கோட்டை, கழுதி, கழுக்குமலை, விருதுப்பட்டி முதலான இடங்களிலிருந்து பிந்தி வந்துசேர்ந்த சுமார் பதினாயிரம் கையொப்பங்கள் போக,மற்ற 29,100 கையொப்பங்களடங்கிய மனுக்களையும், அதோடு “A Short Account of the Cantrās or Tamil Xatras,” “சான்றோர் ஆகிய தமிழ் கூடித்தியர் சரித்திர சங்கிரகம்” என்ற பேராக என் குமார ரெழுதி 152 பக்கங்கள் அச்சிட்டதும் 100 பக் கங்களுக்குமேல் கையெழுத்துமா யிருந்த புஸ்தகத்தையும் மதராஸில் ஷை துரையிடம் என் குமாரர் ஆஜிர்செய்தார்கள். இக்கன்னியில் நான் நெடுங் காலம் பத்திரப்படுத்திவைத்திருந்ததும், பாண்டிய-சோழ-சேரராஜாக்க ளின் பேர்கள்-சின்னங்க ளுடைய துமான சான்றாக்காசுகளில் 400 காசு களையும் ஷை துரைக்கு இனமாய்க் கொடுக்கும்படி அனுப்பினேன். அவை களை ஷை துரை என் குமாரரிடம் பெற்று, புறக்கான 74 காசுகளை தமக்கு எடுத்துக்கொண்டு, மீதியை சிலகாலத்துக்குப்பின் தபால்வழியாய் எங்க ளுக்கு அனுப்பினர். மேலும், அவர் 1901 ஆம் டிசம்பர்மீ நாசரேத்தில் பத்துநாட்களாய் வந்திருந்தபோது, என் குமாரர் அவர் விருப்பியபடி அனேகம் சான்றா ஸ்திரீ-புருஷருடைய போட்டோக்களும் ஆபரணங் களும் ஆயுதங்களும் அவருக்கு ஆகப்பண்ணிக் கொடுத்ததுந்தவிர, பலதிசை களிலுமிருந்து சில ஆயிரம் நாடார்களைத் தருவித்து, அவர்களுடைய விளை யாட்டுப்போர், அவயவ அளவு, தேகப்பலன் முதலியவற்றைப் பரிட்சிக்க வும் உதவிபுரிந்தனர். அப்போது அவர் என் குமாரர் எழுதிக்கொடுத்த ஷை புஸ்தகத்தைப் பூராவும் பார்வையிட்டு, “It is marvellous; it is very well written.” “அது அதிசயமா யிருக்கிறது, வெகு நேரத்தியா யெழுதப்பட்டிருக்கிறது” என்று பகிரங்கமாய்ப் புகழ்ந்துபேசின தல்லாமல்,

ஷை பத்துநாளும் அவர்முன் ஆஜரான நாடாக்களின் பரிட்சையைப் பற்றி, ஷை துரை மதராசுக்குப் போனவுடனே அங்கிருந்து நாசரேத்து (Rev. Canon A. Margoschis) மர்காஷிஸ் பர்தினியாருக்கு அனுப்பிய லிகிதத்தில், "It was the most impressive of all that I have seen throughout India. It is always ringing in my ears" "இந்தியா வெங்கும் நான் பார்த்த எல்லாவற்றிலும் அதுவே மகா விசேஷமானது; அது என் காதில் மணியடித்ததுபோல தொனித்துக்கொண்டிருக்கிறது" என் மெழுதியிருந்ததாக அந்தப் பர்தினியாரே நேரில் எங்களிடம் அறிவித்தார். (ஆனால் ஷை துரைக்கு உதவியாகவந்திருந்த ஒரு பெரிய பிராமணக் கல்விமானே நாசரேத்தில் துவீட்டவாலிபர் அக்கிரமமாய் அவமதித்து நடத்தியது உள்ளபடியே எனக்கு சகிக்கவாற்றா விசாரம்.) இப்படியெல்லாம் நடந்திருக்க, டாக்டர் தர்ஸ்ட்டன் துரை *Castes and Tribes of South-ern India* "தேன்இந்தியாவின் ஜாதிகளும் குலங்களும்" என்ற தமது எத்குகிரபிப் புஸ்தகத்தை 1909-ல் பிரசுரிப்பதற்குமுன்னமே அவர் சான்றோர்ஜாதி விஷயத்தில் மனவிதர்ப் மாகிவிட்டதாகவே தெரிய வருகிறது. எப்படியெனில்: அவர் மேற்கண்டபடி சான்றாரப்பிரதிநிதிகளிடமிருந்து வாங்கிய சான்றாரக்காசுகள்-போட்டோக்கள்-ஆபரணங்கள்-ஆயுதங்களில் ஒன்றையும் மியூசியம்காட்சியில் வைத்திருக்கக் காணோம்., அவைகளைப்பற்றி அவர் தமது எத்குகிரபிப்புஸ்தகத்திலாவது வேறு புஸ்தகங்களிலாவது எதேனும் எடுத்துச்சொன்னதாகவும் துவக்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாக மலையாளம் தீயச்சான்றார ஆண்-பெண்களில் சில அவ லக்ஷண ரூபங்களை அரையம்மணமும், முக்காலம்மணமுமாக போட்டோக்கள் பிடித்து, அவைகளை தமது புஸ்தகத்தில் பதித்து, மியூசியத்திலும் தூக்கிப்போடச் செய்திருக்கிறார். ஷை எத்குகிரபிப் புஸ்தக எழுத்துவேலை மொத்தமுமே அதிகமாய் அந்தத் துரையினு லல்ல, அவர்கூட நாசரேத்துக்கு வந்திருந்த அவருதவிக்கார பிராமணாளாலேயே நடத்தப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் புஸ்தகத்தில், "In the scheme for Ethnographic Survey, it was laid down that the Superintendents should supplement the information obtained from representative men." (Vol. I. p. xi) "எத்குகிரபிக் சர்வே நடத்தும் உபாயங்களில் பிரதிநிதிகள் கொடுக்கும் சமாசாரங்களை ரூப்பிரின்டென்டெண்டுகள் அனுபந்தமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது" என்ற கட்டளையை சான்றோர்விஷயத்தில் அனுசரிக்கவே யில்லை. வெறும் காயிதாப்பாவின் யாக, சான்றாரப்பிரதிநிதிகளின் புஸ்தகத்திலிருந்து பின்வருமாறு 16 வரிகளை மாத்திரம் எடுத்தெழுதி யிருக்கிறது. அதாவது:—

"In a petition to myself from certain Shanans of Nazareth, signed by a very large number of the community, and bearing the title 'Short Account of the Cantrās or Tamil Xatras,

the original but down-trodden royal race of Southern India,' they write as follows. 'We humbly beg to say that we are the descendants of the Pandya or Dravida Xatra race, who, shortly after the universal deluge of Noah first disafforested and colonized this land of South India under the guidance of Agastya Muni. The whole world was destroyed by flood about B.C. 3100 (Dr. Hale's calculation), when Noah otherwise called Vaivasvata-manu or Satyavrata, was saved with his family of seven persons in an ark or covered ship, which rested upon the highest mountain of the Aryavarta country. Hence the whole earth was rapidly replenished by his descendants. One of his grandsons (nine great Prajapatis) was Atri, whose son Candra was the ancestor of the noblest class of the Xatras ranked above the Brahmans, and the first illustrious monarch of the post-diluvian world." (Vol. VI. p. 367.) சான்றோருடைய ஜாதிவரலாறு நடங்கிய ஷு புல்தகத்தின் 250 சில்வானம் பக்கங்களிலிருந்து இந்த 16 வரிகளை மாத்திரம் எடுத்தெழுதி, மற்றதின் சுருக்கத்தைக்கூட சற்றும் எடுத்துப்பேசாமல், அப்படியே மொட்டையாய் விட்டிட்டு, சான்றார எதிரிகள் இந்த ஜாதியைக் குறித்து நிஷிதமாயெழுதிய சங்கதிகளையெல்லாம் நிரம்ப அடுக்கியிருக்கிறார்கள். இதன்னியில் இதர ஜாதிகளில் பலர் தம்மம் சொந்தக்குலத்தை உயர்த்திப்பேசி யெழுதிக்கொடுத்த அனேக சங்கதிகளை ஷு என்னுமிரப்பிபுல்தகத்தில் அங்கங்கே விரிவாயெடுத்தாரைத்திருப்பதன்றி, அப்படி யெழுதிக்கொடுத்தவர்களையும் ரெம்ப ஆசார உபசாரமாய் "Mr.....," "Mr....." என்று பேர்கூறியிருக்கிறது. ஆனால் நிலச்சுவான்களும், வர்த்தகர்களும், (Graduates) கல்விமான்களும், தனவந்தர்களும் சேர்ந்து மொத்தம் 29,100 பேர்களின் பிரதிநிதிகளாக தங்களுக்கு காசு-போட்டோ-ஆபரணங்கள் ஆகப்பண்ணிக்கொடுத்து போர்ந்த உதவிசெய்தவர்களை என்னுமிரபிக்காரர் நன்றியறிதலாய்ப் புகழ்ந்தெழுதிக் கண்பப்படுத்தக் கடமைப்பட்டவர்களாயிருக்க, அப்படிச் செய்யாமல் "Certain Shanans of Nazareth" என்று அவமரியாதைவார்த்தை உபயோகித்திருப்பது கால விசேஷந்தான். இந்த அவமதிப்பு பின்வருங் காரணத்தா லானதென்றும் யூகிக்கக்கூடியது. "The Secret of the Greatness of England" "இங்கிலாந்துக்குண்டாயிருக்கும் மகிமைபின் ரகசியம்" என்னப்பட்ட பைபிலை, சென்ற அனேக நூற்றாண்டுகளாக ஆசியா-ஐரோப்பா-அமெரிக்கா கண்டங்களில் Popes, Cardinals, Bishops, Canons, Missionaries, Professors, B. A.'s, M. A.'s, L. L. D.'s, D. D.'s, M. D.'s, Kings, Princes, Lords, Sirs முதலான கண்பப்பட்டங்களுடன் விளங்கிய எண்ணிறந்த

கல்விமான்கள் மகாஉண்மையென மதித்து அந்த உண்மைக் கொப்பவே சர்வலோக சரித்திரங்களையும் அனுசரித்து லக்ஷக்கணக்கான நூல்களைச் சமைத்து வந்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க, இப்போ சிலவருஷங்களாக அந்தக் கல்விமான்களுக்கு நே ரெதிராட்டமாய், (Scientists) வித்வான்கள் (Higher Critics) உயர்தர வங்கணக்காரர், (Evolutionists) அணுவிருத்தியூகிகள், (Modernists) புது நாகரீகத்தார், (Agnostics, Sceptics) சர்வசந்தேகக்காரர், (Free Thinkers) கட்டுமெட்டற்ற யோசனையாளிகள், (Atheists, Vedantists) நிரீச்சுவாத வேதாந்திகள் முதலான குழு நாமங்கள்படைத்த நவீனசாஸ்திரிகள் எழும்பி, கடவுள் எது? அவர் ஆதியில் ஒரேமனிதனை பக்தி-நீதி-ஞானத்துடன் படைத்த தேது? அக்கிரம மிகுதியால் கடவுள் உலகத்தை ஜலப்பிரளயத்தினாலே அழித்து (சத்யவிரதன், வைவசுவதமனு) நோவாவின் குடும்பத்தை மாத்திரம் ஒரு மலைமேல் காத்த தேது? அந்த ஒரேகுடும்பத்திலிருந்து நாளது லோக மொத்த ஜாதிகளும் உண்டான தேது? என்று ஆட்சேபித்து, பைபி லாக மங்கள் அதிற்கண்ட ஆசிரியராலும் காலத்திலும் எழுதப்படவேயில்லை யென்று மறுத்து, (Decalogue) பத்துக்கற்பனைகள் தெய்வத்தால் கொடுக்கப்பட்டது மல்ல, ஒன்றுக்கும் உதவவு மாட்டாது என்று அவைகளைக் கால்கீழ்மிதித்து, பைபில்சரித்திரங்களையும் அதற்குச்சரியாய் இந்திய-அருகிய-எகிப்திய-சீன சாஸனங்களில் விளங்கிய சகல ருசுக்களையும் தாழாமாய் மனம்போல புரட்டி, இவைகளெல்லாம் பூர்வத்தாரின் மூடக் கட்டுமானங்கள் என்றும், மானிடரெல்லாரும் ஞாபகத்துக்கெட்டா அனந்தங்கோடி வருஷங்களுக்குமுன் சின்னஞ்சிறிய பூச்சிகளாயிருந்து, சன்னஞ்சன்னமாய் குரங்குகளாகி, அப்புறம் வாலறுந்து, மயிருதிர்த்து, மண்டைபருத்து, பின்னும் பலலக்ஷவருஷ நீடிப்பில் நினைக்க-பேசப் பழகி நாளதுநிலைமைக்கு வந்திருக்கிறார்களென்றும், அந்தக் குரங்குப்பிறவிக ளுள், ஐரோப்பாவிலும் இந்தியாவிலு முள்ள சிலஜாதிகள் அனேகம் கோடி வருஷங்களுக்கு முன் மற்றெல்லாருக்கு முந்தி பூமியின் ஓர் திசையிலிருந்து [ஆ! இதுவரை அந்தத் திசையைப் பத்து வெவ்வேறுபடங்களாக மாற்றிமாற்றிக் குறித்து அலப்பியிருக்கிறார்கள்!] எழும்பி மானிடகோலம் எடுத்ததென்று அவர்களுடைய மண்டையோடு, எலும்புகள், பழைய கல்-செம்புச் சாமான்கள் முதலியவற்றைக் கவனித்ததினால் தங்களுக்கு விளங்கிக் கொண்டதென்றும், இவர்களுக்கு அனேகலக்ஷ வருஷங்களுக்குப் பிந்தி திராவிடக் குரங்குகள் பூமியின் மற்றோர்திசையில் மானிடரூபமெடுத்து பலஇடமும் சிதறிக்கிடப்பதால், அந்தவகை ஜாதிகள் உடற் கூற்றிலும் அறிவிலும் பாஷைப்போங்கிலும் ஆரியருக்கு விசற்பமும் தாழ்வுமாயிருக்கிறார்களென்றும், ஆபிரிக்காவிலும் பல தீவுகளிலு முள்ள குரங்குகளோ இப்போ சிலலக்ஷ வருஷங்களுக்கு முன்னால்தான் அரை குறைமனுஷராகி ரெம்ப யிலேச்சத்தனத்தில் கிடக்கிற தென்றும் பிரசங்

கித்து, இவை முதலான தங்கள் மனோதியங்களை யெல்லாம் பெரும்பெரும் தூல்களாகச் சமைத்து, அவைகளை நாளது யூனியெர்விற்றிப் பாடங்களாக்கி, அவைகளை யொப்பிப்படித்தவர்களுக்கு உபர்ந்த பட்டங்களும் உத்தியோகங்களும் அளித்து, அப்புறம் அந்த எல்லாருமே ஒன்றுசேர்ந்து தங்கள் புதுச்சாஸ்திரங்களுக்கிசையாத மேற்கண்ட பழையதூல்கள் யாவையும் மூடசாஸ்திரம் என்று பகிடிக்கத் தலையெடுத்துக்கொண்டார்கள். நாளது கிறிஸ்தவ ஆசான்களிலுங்கூட அனேகர் உத்தியோகக் கடன் மூறையாக மாத்திரம் பழயபாடங்களை காலமாலு ஒதிக்கொண்டு இரு வழித்திரியாவரமாய் ஷை நவீனசாஸ்திரங்களிலே உழன்றறுக்கிறார்கள். சம்பளவருமானம் முதலிய சகாயங்களுக்குத் தாயகமானவர்கள் கறுப்பை வெள்ளையென்றாலும் வெள்ளையைக் கறுப்பென்றாலும், அவர்களைச் சார்ந்துபிழைக்கிறவர்கள் அதைச் சரியென்று இச்சகம்பேசுவதுதானே லெளகீக ஞானம்!

ஆ! இப்படிப்பட்ட யுகப்புரளிக் காலத்தில், என் குமாரர் ஷை புதிய சாஸ்திரிகளால் பழயமூட ஞென்னப்படுகிற மோசே முதலிய நபிமாறும் இயேசுக்கிறிஸ்து நாதரும் படிப்பித்த மானிடமூலவாலாற்றையும் பக்திரீதிப் போதனைகளையும் சார்ந்து, கோவாவின் பிரளயத்தையும் ஆதியாகமம் 10-ம் அதிகாரத்திற்கண்ட நவப்பிரஜாபதிகள் வகையரா ஜாதிப்பிரிவுகளையும் மூலாஸ்திரமாய்த் தொடுத்து சான்றோருடைய வைபவங்களை யெடுத்துக்காட்டினது, ஷை நவீனசாஸ்திரிகளால் பரிகாசிக்கப்பட்டோ மென்றே Dr. தர்ஸ்ட்டன் துரையவர்களும் Mr. K. ரெங்காச்சாரியவர்களும் ஷை 16 வரிகளைமாத்திரம் எடுத்தெழுதி அப்புறம் ஒன்றும் பேசாமல் மொட்டையாய் நிறுத்திவிட்டார்கள் என்று தெரிகிறது.

இதுபோக, விவகாரத் தெரியாத 15 நாடார்பேரில் ஏற்பட்ட கழுதிக் கோவில்கேஸ் அந்த 15 பிரதிராதிக்கையன்றி சமுதினாரின் மற்றநாடார்களை யாவது ஜாதிப்போதுவை யாவது கட்டுப்படுத்தா தென்று அசல் கோர்ட்டு ஜட்ஜ்மென்டில் கண்டிருக்க, தர்ஸ்ட்டன் துரை அதைக் கவனியாமலும், அப்புறம் சான்றோர்ஜாதி மொத்தமும் சேர்ந்து அந்தக்கேஸ் தங்களுக்கு சம்பந்தமற்ற தென்று தகுந்த நியாயங்காட்டி தங்கள் பிரதிரிதிகள் மூலமாய் அவருக்கு மனுஎழுதிக் கொடுத்திருக்க அதைக் கவனியாமலும், அந்த கேவின் ஜட்ஜ்மென்டுகளை சான்றோர்ஜாதி மொத்தத்தின் பேரிலும் நியாயமின்றி எடுத்துப்பேசுகிறார்.

இதன்னியில், ஷை நவீனசாஸ்திரக் கொள்கைப்படி நாளதில்தலை யெடுக்கிற அனேகர் பொருள்திரட்டுவதுக்கான வித்தைப்படிப்புகளையும் அதைப் பரிபாலிப்பதுக்கான சட்டதிட்டங்களையு மாத்திரம் அத்தியாவசியமாய் மதித்து, மறுமைச் சலாக்கியத்தையும் நரகாக்கினையையும் மறுதலித்து, பூர்வாபூர்வமாய் உலகத்தில் கண்யப்படுத்தப்பட்டுவந்திருக்கிற குடித்தனரீதியை அவமதித்து, ஸ்திரீயான்வன் ஒரேபுருஷனுக்கு வாழ்க்

கைப்பட்டு கற்புநெறியோடு அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்து சந்ததிகளைப் பெற்றுவளர்த்துவருவது மோசே, இயேசு, பேதுரு, பவுல் முதலிய எபிரேய முனிவர்களாலும் இந்திய-சீனராதி பூர்வ நியாயப்பிரமாணிக்கர்களாலும் ஏற்பட்ட குறாவழக்க மென்றும், இனி தங்கள் மூலமாதாக்களான குரங்குகள் மாடுகள் முதலிய சில்லறைப்பிராணிகளின் மாதிரிபற்றி ஸ்திரீகள் புருஷருக்கு மேலாகி தகப்பன்நிச்சயமின்றி குட்டிகளைப்பிறப்பித்து ராஜாங்கப்பொதுச்செலவில் வளரும்படிசெய்வதே பழய கற்புநெறி விவாகஎற்பாட்டை விட அதிகமாய் மதிக்கப்படவேண்டுமென்றும், பாரிக் கல்விக்கூடங்களிலும் ராஜசங்கங்களிலும் கூசாமல் துணிந்து உபநியாசித்துவருகிறார்கள். மேலும் இவர்கள் பூர்வ சந்திர-சூரியகுல ராஜாக்கள், ராஜபுத்திரர், சான்றோர், இஸ்ரவேலர் முதலானவர்கள் தங்கள் பெண்களின் கற்பை ரத்தினிகளைவிட அருமையாய்க் காத்து அந்தவிஷயமாய் உயிரை வெறுத்து மாண்பமானம் பாராட்டின வீரச்செயல்களை மூட்டாள் தன்மென் நிகழ்த்து, நாளதுபெண்கள் தெய்வபக்தி-நீதி முறைமைகளுக்கடுத்த அறிவோடு தன்தன் வீட்டை ஒழுங்காய்நடத்தவேண்டிய சாஸ்திரங்களைக் கற்றிருப்பதல்ல, ஆண்களுக்குச் சரியாகவும் மேலாகவும் சகலவித்தைகளும் கற்று துரமான இடங்களுக்கு சுயேஷ்டமாய்ப் போய்ப் பொருள்கள்சம்பாதிப்பதையும், ஆண்களுடைய சகல உத்தியோகங்களையும் அதிகாரங்களையும் தாங்களே செலுத்துவோ மென்று வாதாடி சங்கங்கள்கூட்டிப் பிரஸ்தாபிப்பதையும் அதை யாட்சேபிக்கிற மகாஜன சங்கங்களில் அந்தப் பெண்கள் பிரவேசித்து அடிபிடி-கலகங்களை நடத்துவதையும் தற்காலத்தில் தேர்ந்தநாகரீகங்களாக நாள்தோறும் பத்திரிகைகளில் பேசுவருகிறார்கள். மேலும், ராஜாக்குள்-பிரபுக்கள் வீட்டுப் பெண்களின் துணிகரமான பகீரங்க (Divorce) வேசித்தனச் சங்கதிகள் மகாசமர்த்திகளின் வீரகுரத்தனங்களாகப் புஸ்தகங்கள் சமைக்கப்படுகிறது. பெண்களின் நற்குடியொழுக்கச் சங்கதிகளும் ஆண்களின் யுத்தவீரியச் சமாசாரங்களு மல்ல, இந்தத் துஷ்டப்பிடாரிகளின் பயங்கரப் பேய்த்தனச் சரித்திரங்களடங்கிய புஸ்தகங்களே லக்ஷக்கணக்காய் விலையாகிவருகிறது. நோவாவின் பிரளயத்துக்குப்பின்னடுத்த நானூறுவருஷங்களுக்குள் அனேகம்கோடியாய்ப் பலுகி பல தேசங்களிலும் பரவின நாகரீக ஜனக்கூட்டங்களிலிருந்து பற்பல சந்தர்ப்பங்களில் சில்லறையான ஆண்பெண்கள் கற்புத்தவறு ராஜதுரோகம் முதலிய பெரும்குற்றங்கள் நிமித்தம் துரத்துண்டு கடையாந்தரத் தீவுகளிலும் மலைக்குகைகளிலும் ஒதுங்கி மற்றமனுஷருடைய புழக்கங்களும் ஜீவனர்த்தவசதிகளும் இன்றி அங்கேதானே மிருகங்களாட்டமாய் சிலஆயிரம் வருஷங்களாக உடைநடைபாவனைகளெல்லாம் கெட்டு வெவ்வேறுஜாதியாய்ப் பலுகி இப்போ சில பல நூற்றாண்டுகளாக சாதாரண மற்ற மானிடரின் புழக்கத்தில் திரும்பச் சேர்ந்து நாகரீகமடைந்துவருகிற சங்கதிகளைக்கொண்டு, உலகத்துச்

சாதிகளுக்கெல்லாம் நீச மிருகமூலமும் மிலேச்சமூலமும் சாட்டுவது என்ன யுக்தி !!! தன் பெண்டாட்டி (Xanthippe) சந்திப்பே யென்பவள் தன்னைப் பகிரங்கமாய் எசி, தன் தலைவழியே எச்சிலழுக்குத் தண்ணீரைக் கொட்ட, அதைச் சவுங்கலாய்ச் சகித்து கொஞ்சணம்பேசிக் கொண்டிருப்பவனும், அவளை இஷ்டமான அந்நியபுருஷருக்கு இரவல் கொடுத்துவாங்கி, மற்றவர்களும் அப்படியே தங்கள்மனைவிகளை விபசாரங்களுக்கு இரவல்கொடுத்துவர ஏவி அந்தவிஷயமாய் தன் தேசத்தாருக்கு சட்டதிட்டங்களுண்டுபண்ணினவனுமாகிய (Socrates) சோக்கிரத்தே என்பவன் ("The wisest of sages" "The most celebrated philosopher of antiquity. His virtues rendered his name venerated.") "ஞானிகளுள் மகாசிறந்த ஞானி" என்றும், "அவனுடைய புண்ணிய ஒழுக்கங்களே அவனுடையநாமத்தைப் போற்றிக்கொண்டாடப் பண்ணுகிறது" என்றும் நாளது புதினக்கல்லிமான்கள் பிரஸ்தாபித்து வருகிறார்கள். ஐயோ, ஓரொரு காலத்தில் குடித்தனச்சன்மார்க்கத்தையும் உத்தமதெய்வபத்தியையும் விட்டு துன்மார்க்கமாய் நடந்த (எரே. 5.7-9; எசே. 22.1-22) யூதச்சாதிக்கு நேரிடுவதாயிருந்த தெய்வதண்டனையை நினைத்து எரேமியா, இயேசுசுவாமி முதலானவர்கள் பிரஸ்தாபித்துக் கண்ணீர் விட்டிருக்கச்சே (எரே. 9.1; 13.17; லூக். 19. 41-44), அப்படி தூறுமடங்கும் ஆயிரமடங்குமான பொல்லாங்குகள் நிறைந்த நாளதுலோகத்தின் சங்காரத்தை நினைத்து எவ்வளவாய்ப் பரிதவிக்கவும் பயப்படவும் வேண்டிய திருக்கிறது !

எக்காலமும் எவ்விடத்திலும் அக்கிரமம் மிதமிஞ்சியபோது அது ஒழியக் காலஞ் சமீபித்துவிட்ட தென்றே தீர்க்கமாய்ச் சொல்லலாம். நாளது வானசாஸ்திரப்படி, சமூக்காக்குழல்வழியாய் இப்பூமியைவிட அனேகமடங்கு பெரிதாகத்தோற்றுவதும் தோற்றக்கூடாமல் மகாதூரத்திலிருப்பதுமான எண்ணிறந்த லோகங்களையும், அவைகளை யாண்டு தமது மகிமையை விளக்குவதற்கு மகாவல்லமையுடைய கோடாகோடி இஷ்டதுஷ்ட தேவர்களையும் படைத்து நடத்திவருகிறவரான ஸாக்ஷாத்சர்வேஸ்வரன் பார்வையில் இந்தப் பூமியும் அதின் குடிதளும் ஒரு தூசிக்குச் சமமாகக்கூட எண்ணப்படக் கூடியதல்ல. (எசா. 40. 15, 17; யோபு. 12.9-25; 25.1-6; 26.14; சங். 8 3, 4.) அப்படியிருக்க மகா நீண்டபொறுமையுடைய சிருஷ்டிக் கர்த்தாவை அவமதித்து, தங்களை அவருக்குமே லான ஞானிகளாக எண்ணுகிற இந்த மனுப்பூச்சிகளின் பாதகங்களை தாம் குறித்தகாலத்தில் ஒருகூணத்திலே நிவர்த்திபண்ணிப்போவோரென்பதை இஞ்ஞானிகள் கிஞ்சித்தும் நினைக்கவே யில்லை. மேற்கண்ட சரித்திர-சாஸ்திரப் புரட்சிகளில் மிகவும் பேர்வாங்கியிருக்கிற (Mr. Darwin) டார்வின் துரையுங்கூட "Earthquakes alone are sufficient to destroy the prosperity of any country" "எந்தத் தேசத்தின்

சாங்கோபாங்கத்தையும் தொலைத்துப்போடுவதற்கு பூகம்பம் ஒன்றே போதுமானது” என்று சொல்லுகிறார். அதோடே யுத்தம், கொள்ளை நோய், பஞ்சம் முதலான ஆக்கினைகளையும், ஜல்தியில் பூமியைச் சுத்தி கரிக்கும் ஆயுதங்களாக கடவுள் திட்டப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார். (எசே. 38, 39 அதி.; எசா. 2 அதி.; தானி. 7.7-27; 9.6.)

இப்போது 88வயதாகியிருக்கிற நான், எனது 19-ம்வயது துடங்கி, இறந்தபின் தேகமும் ஆக்துமமும் அடையவேண்டிய நித்தியபாக்கியத்தின் பேரில் நாட்டங்கொண்டு, அதற்கு இடமாகத்தெரிந்த உலகசலாக்கிடங்களை யெல்லாம் வெறுத்து, உத்தமதெய்வபத்திரீதி முறைமைகளைப் பற்றிய ஆராய்விலும் அனுஷ்டானத்தீவத்திலுமே என் ஆயுளைக் கழித்துவந்திருக்கிறேன். (நான் 1895-96 எழுதியச்சிட்ட ‘அடைக்கல நகரம்’ என்னும் புஸ்தகத்தின் அனுபந்தக்காண்க.) இப்பவும், நவீனசாஸ்திரிகள், சான்றோர் ஜாதியை ஆரியச்சுரங்கி விருந்தோ திராவிடச்சுரங்கி விருந்தோ உற்பத்தியானவர்களென்று சொல்லிக்கொண்டாலுஞ்சரி, அவர்களுடைய தமிழ்ப்பாஷையை சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்தோ வேற்றுமூலத்திலிருந்தோ உற்பத்தியானதென்று சொல்லிக்கொண்டாலுஞ்சரி [தமிழ்ப்பாஷையின் சகல வார்த்தைகளும் சம்ஸ்கிருதமூலம் எனத் துலக்கி ஒரு அகராதி சமைத்து வைத்திருக்கிறேன். ஆனால் ஆரியர் திராவிடரிடமிருந்தும், திராவிடர் ஆரியரிடமிருந்தும் அதோ அந்த, இதோ இந்த வார்த்தைகளைக் கடன்வாகுகிறார்களென்று சம்பிரதாய வாயமட்டிப்பண் ணுகிறவர்களுக்கு எந்த ருசுவை எண்பித்தாலும் பயனென்ன?], இனிவரும் பரிசுத்தவாண்களின் பாக்கியமானகாலத்தில் துணிகரமான விபசார-வேசிதனக்காரர் அதிரீசஜாதிகளாக அவமதிக்கப்பட்டோ உத்தமமனைமாட்டுக்காரரே மகாமேலான ஜாதிகளாகப்போற்றப்படுவார்களாதலால், இடையிறேறென்றி இடையிலொழியப்போகிற நானது சாஸ்திரப்புரட்சிகளைக் குறித்து நான்கிஞ்சித்துங்கலங்காமல், சான்றோர்ஜாதியின் வரன்முறையான குடித்தனச்சன்மார்க்கநாகரீகத்தையும், அதைப்பொதிந்திருந்த சுத்திரியத்தன்மையையும் ஆட்சேபமற்ற ஆதாரங்களைக் கொண்டு இப்புஸ்தகத்தில் விளக்கிக்காட்டலானேன். இன்னும் உலகம் சமூலமாய்க் கெட்டுப்போகாமல் நற்குணநட்செயல்களுடைய மனுஷரும் அங்கங்கே யிருப்பதால், இப்புஸ்தகம் அவர்கள் மனச்சாட்சிக்கு உண்மையென விளங்கவேண்டுமென்பதும், சான்றோருடைய குடித்தன-ஜீவனார்த்தப் பழக்கங்களில் இடைஞ்சலின்றி சமாதானசவுக்கியம் பயக்கவேண்டுமென்பதுமே எனது பிரார்த்தனை. இதில் கடவுள்மகிமை சதாரித்தியம் விளங்குவதாக.

பிரகாசபரம்,
24-10-1911,

எனது 89-ம் ஜனனநாள்.

அ. நா. ச.

பரீகைப்பதிப்புக்கு பாயிரம்.

சான்றோர்ஜாதியின் நிஷிதம் நீங்கி நன்மைபயக்கும் பொருட்டு அதின் பூர்வோத்திராதி வரலாறுகளை விளக்கி ஒரு மனு எழுதித்தரவேண்டுமென்று இந்த வருஷ ஆரம்பத்தில் சில பரோபகாரிகளான குலாபிமானிகள் எங்களை வருந்திக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். ஆனால் அதற்காக நங்கள் கவனமாய் வேலைசெய்துவந்ததை யறிந்த சில இனத்துரோகிகள் தங்கள் ஜன்மப் பேய்க்குணத்தின்படியே அனைக்கெடுத்துப்போடவேண்டுமென்ற குரோதங்கொண்டு பொய்யான கிரியினல்கேஸ் முதலான கொடிய தொந்தரவுகளையும் நடவடிக்கைகளையும் எங்களுக்கு எங்கள் ஜன்மனரில் உண்டாக்கியதால், அந்தப் பிரயத்தனம் சில மாதங்களாகத் தவக்கமாயிற்று. அதின்பேரில் எங்கள் குடும்பம் மதவண்மையையும் குலமேன்மையையும் துலக்கிப் பிரஸ்தாபித்த விஷயமாய் சென்ற 60 வருஷங்களாக உத்தரித்துவந்திருக்கிற துன்ப சங்கதிகளை ரத்தினச்சுருக்கமாய் இந்தப் பாயிரத்தில் தொகுத்துக் கூறலானேன்.

நாளதில் 88 வயதாயிருக்கிற எங்கள் பிதாவவர்கள் தமிழ், இங்கிலிஷ், சமஸ்கிருதம், தெலுங்கு, இந்துஸ்தானி, எபிரேயு, கிரேக்கு முதலிய பாஷைகளைக் கற்று, இளவயதுமுதலே பற்பல மார்க்க கோட்பாடுகளையும் தேச பூர்வோத்திரங்களையும் ஆராய்ந்து வரச்சே, மாணிடர் இந்தியைத் தம்மம் கடமைகளைக் குறித்து தனித்தனியே கடவுளிடம் கணக்குக்கொடுக்க வேண்டிய மறுமைக்காரியங்களில் கவலைகொண்டு, கி. பி. 1850 - ம் வருஷமுதல் எந்த மதகட்சியையும் வருமானஉத்தியோகங்களையும் நாடாமல் பல இடங்களுக்கும் போய் பற்பல ஆராய்ச்சியிலே காலம்போக்கி, 1857-முகல் எகோவா மேசியா மதம் என்ற ஒரு சமய கோட்பாட்டை சுயாதீனத்தில் ஸ்தாபித்து, அதில் நாளது கிறிஸ்தவப் பிரிவினைகளுள் தெரிந்த போதகானுஷ்டானப் பழுதுகளை விலக்கி பைபிளில் துலங்கிய உத்தம பக்தி-ஈசுமுறைமைகளை தெய்வாலயவைத்திய அனுஷ்டானமும் அனைப்பந்தித்த இல்லாச்சிரமமுமாக பகிரங்கநடப்பில் கொணர்ந்து, அதுடன் (சில மிஷனரிகள் சான்றோர்குல வரலாற்றைக் குறித்து புஸ்தகங்கள்-ரிப்போர்ட்டிகள் - பத்திரிகைகளில் தப்பிதமாய்ப் பிரசுரித்திருந்ததினியித்தமும், சகல மிஷனரிகளும் ஒன்றுகூடி தங்கள் மதத்தைச் சேர்ந்த சான்றார் வகையரர்களை அவர்களுடைய சன்மார்க்க இயற்கைக்குக் கெடுதலாக அகிரீச ஜாதிகளுடன் போஜன-பானம்-கொள்வினை - கொடுப்பினைகளில் எகமாய்க் கலந்துபோகச் செய்யவேண்டுமென்று ரெம்ப ஆத்திரமாய் வேலைநடத்திவந்ததினியித்தமும்) கிறி

ஸ்துமதப் பிரபல்யத்துக்கு இடற்றற்றதும் அனுகூலமுமான சான்றோர் குலத்து சரித்திரபூர்வோத்திரங்கனையும் பரம்பரை நல்லொழுக்கங்களையும் அனேக தூல்கள் - சாஸனங்கள் வழியாய்த் துலக்கிப் பிரசங்கித்தும் வந்தார்கள். எங்கள் பிதாவவர்கள் முந்த ஏழெட்டுவருஷங்களாக திரு நெல்வேலி ஜில்லாவிலிருந்த சகல எஸ். பி. ஜி., சி. எம். எஸ். மிஷனேரிகளுக்கும் மதராவிலிருந்த அவர்களின் தலைவர்களுக்கும் விகிதங்கள் மூலமாயும் முகரூபிலும் அவர்களுடைய சபையின் சீர்திருத்த விஷயமாய் அனேக நியாயங்களை எடுத்துக்காட்டியும் அவர்கள் அதற்கு இணங்காமற்போனதின் பேரில்தான், தங்கள்மட்டுக் காவது ஒரு மதகோட்பாட்டை அலாக்காய் வைத்து நடத்திவர வேண்டுமென்ற தீர்மானத்துடன் இப்படி வேலைசெய்தார்கள். ஆரம்பத்தில் ஆறுபிரத்துக் கதிகமான ஜனங்கள் எங்கள் பிதாவவர்களின் உபதேசத்தை ஒப்பி “இந்திய ஏகஇராட்சகர் சபை” என்ற பேராய் ஏங்களுடன் சேர்ந்துநின்றார்கள். அவர்களில் அனேகருடைய லௌகிக தாபந்தங்களுக்காகவும் எங்கள் பிதாவவர்கள் சுயவெறுப்பாய் மிகுந்த உழைப்பெடுத்து, தங்களுக்கு 1849-ம் வருஷத்திலே தீர்மானமாகியிருந்த விவாககாரியத்தையும் 1858ன் மத்திவரை நிறைவேற்றாமல் கடத்தி வந்து, புரோட்டெஸ்டாண்டர் தங்கள் பழுதுகளைக் கவனித்துத் திருத்தும் விஷயத்தில் திரும்பவும் அவர்களுடன் சேர்ந்துகொள்ளலா மென்ற பிரியத்தோடு தங்கள் சபையாரைக் கொண்டும் அனேக மனுக்களை ஷை தலைவர்களுக்கு எழுதிப் பிரயாசப்பட்டுப் பார்த்தார்கள். ஆனால் அவர்களெல்லாரும் எங்கள் போதகானுஷ்டான விவகாரங்களுக்கும் வினாக்களுக்கும் எதிருத்தரவு சொல்லமாட்டாமல், எங்கள் பேரிலும் எங்குள் மதத்தின் பேசிலும் மகா எரிச்சலும் பொருமையும் நிறைந்து, தங்களவர்களோடு புறமதத்தார்கனையும் எங்களுக்கு விரோதமாக பகிரங்கமாக யெழுப்பி, நூற்றுக்கு மேலான வீண் பிரியாதுகளையும் இன்னும் இங்வனம் விவரிக்க முடியாத வேறு பல கொடிய துன்பங்களையும் தொடர்ந்தேற்றியாய் எங்களுக்கு நடப்பித்துவந்தார்கள். அதினாலே எங்களைச் சார்ந்துநின்ற ஜனங்கள் அனேக வருஷங்களுக்கு முன்னமே எங்களை விட்டு, இதரமதக் கட்சிகளிற் சேர்ந்தும், வேறு விதங்களாய் விகற்பப்பட்டும் போனதன்றி, அப்புறம் அவர்க ளெல்லாருமே நாங்கள் தங்களைப் பின்பற்றாமல் தனிக்கிருந்து நன்முாதிரிகாட்டுவது தங்களுக்கு வெட்கமாயிருப்பதை யிட்டு பொருமை கொண்டு, எங்களின் ஒரே குடும்பத்தை அனுவசியமாய் நெடுக நிஷ்டரேப்படுத்தத் துணிந்து, அதன் கூலியாக எதிரிகளிடம் வேண்டிய சகாயங்களை இலவசப்படிப்பி, சம்பளஉத்தியோகம், இனாத்தொகை, வட்டியில்லாக்கடன், கச்சேரிச் சிபார்சு முதலானவகையாய்ப் பெற் றனுபோகித்துவர் திருக்கிரார்கள். மொத்தத்தில், எங்களின் கிட்டின பந்துக்களும் எங்களிடம் நெருங்கிப் பழகினவர்களும் உபதேசங்கற்று நன்மைபெற்றவர்களு மாகிய கிறிஸ்து

மத-இந்துமதச் சான்றார் யாவரும் தங்கள் ஜாதிமேன்மைப் பூர்வோத் திரங்களை நாங்கள் பிரயாசத்துடன் துலக்கிக்காட்டுவதைப்பற்றி யாவது தங்கள் பைபிலின் உண்மைப்படி புரித அனுஷ்டானங்களை நலிவுநிலை மையிலும் ஊக்கமாய்க் கைக்கொண்டிருவதைப்பற்றி யாவது பிரியமும் அனுதாபமும் காட்டி ஒத்தாசைபண்ண வேண்டியதிருக்க, அதுக்குப்பதில் சதா-சர்வ காய்மகாரமாகி, எங்கள் நாமத்தை எவ்விடங்களிலும் வீணய்த் தூஷிப்பதினாலும், எதேனும் பொய்க்கேஸ்களில் எங்களை இழுத்து வேடி க்கைபண்ணுவதினாலும், எங்கள் மார்க்கவிரத்தத்துக்கும் மற்றும் வேலை களுக்கும் வேறென்னென்ன லகையா யாவது பங்கம்விளைப்பதினாலும், எங்கள்பேரில் எப்போதும் திருஷ்டியுடைய இதரமதத் தலைவர்களையும் இதரஜாதிச் சனங்களையும் திருப்திகரப்படுத்துவதை தங்கள் சந்ததிக ளுக்கும் குரூரவினையாட்டாகப் படிப்பித்திருக்கிறார்கள்.

ஆனால், இந்த எல்லாத் துன்பங்களுக்குள்ளும், 1870-ம் வருஷமுதல் ஒவ்வொரு சென்சஸிலும் மற்றும் விசேஷசந்தர்ப்பங்களிலும் இந்தக் குலபூர்வோத்திரத்துலக்க விஷயமாய் நாங்கள் செய்யக்கூடிய பிரயத் தனங்களை யெல்லாம் உடனைக்குடனே நடப்பித்துவந்திருந்தாலும், அது பூரணமாய் நடந்தேறக் கூடாதபடிக்கு காலந்தோறும் அங்கங்கே தலை யெடுத்த கிறிஸ்தவசான்றோருக்குள்ளும் இந்து மதச் சான்றோருக்குள்ளும் அழுக்காற்று-அகம்பெருமைத் துற்குணங்களை சாத்தான் பலமா பூட்டிக் கெடுத்துவிட்டான். தருணத்தில் அனேகம்பேர்சேர்ந்து பப்ளிக் ஆபீஸ்களில் மனுப்பண்ணி குலப்பொதுப் பிரதிபிதிகளாய் ஆஜராகி விவகாரம் செய்து நியாயம்பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று தூண்டின எங்கள் ஆலோசனைகளை அவர்கள் அலட்சியஞ்செய்து, பின்வருத்தங்களைப்பற்றிய எங்கள் எச்சரிப்புகளை சற்றும் கவனியாதேபோனார்கள். ஆனால் அதற்குடே தம்தம்பாட்டுக்கு சிற்சில உதாரணங்களைக் காட்டி புஸ்தகங் கன்போட்டு விற்பனைசெய்கிற சிலர்மாத்திரம் காலந்தோறும் வெளிப் பட்டார்கள். நாங்களோ சென்ற அறுபதுவருஷங்களிலும் எங்கள் ஜீவ னுர்த்தத்தை வேண்டி ஜாதிவிஷயமாய் புஸ்தகங்கள் அச்சிட்டு விற்பனை காசுபிரிக்கும் தொழிலை நடப்பிக்காமல், அந்தப் பரோபகாரத்துக்காக இற்றைவரை எங்களைப் பூராவும் செலவிட்டவர்களாகவே யிருக்கிறோம்.

மேலேகண்டபடி சுயஜாதிக்காரரே எங்கள் மதவிரதத்தையும் குலப் பொதுநன்மைகளையும் கெடுத்து எங்கள் குடும்பத்தை எப்போதும் பகை த்து உபத்திரப்படுத்தி வந்ததினாலே, நான் என்னிலேவெறுப்பாகி எனது 45-வயது வரை சுத்தபிரமச்சாரியாய்க் காலங்கழித்து விட்டேன். அப்புறம் என் பெற்றோரின் தாபத்தப்படி பின்வரன்முறைக்கு சந்ததி வேண்டுமென்று மாத்திரமல்ல, தெய்வகோபாக்கினைக் கேதுவாய் லோகமெங்கும் பரவுகிற பகிரங்க விபசார-வேசித்தன ஏற்பாடுகளையும் பெண்ணெழுப்பத்

தாறுமாறுகளையும் கண்டிக்கிற பைபில் விதியையும் ஸ்மிருதிவழக்கையும் பூர்வ ரபிமார்-ருஷிகள் மாதிரியில் மகா சிற்றளவி லாகிலும் குடித்தன நடபடிக்கையில் காட்டி தெய்வசாட்சியாய் நியாயம்போதிக்க வேண்டுமென்றும் துணிந்து, மற்றனேகருக்கு விகற்பமாய் விவாகநிலைமையில் பிரவேசிக்கலானேன். மொத்தத்தில் என் பிதா மாதா சகோதரர் சகோதரிகள் யாவரும் மேற்கண்ட பத்தி-நீதிப் போராட்ட விஷயமாய் விவாக இன்பத்தை ஒரு பொருட்டாபெண்ணாமல் நெகிழ்ந்தவர்கள் என்பது எங்கள் குடும்பசரித்திரத்தில் அதிவிசேஷமாய் விளங்கும். நாங்கள் எந்த மனுஷருடைய புகழ்ச்சியையும் இகழ்ச்சியையும் வருமானநஷ்டங்களையும் எண்ணாமல், நாள்தில் கிறிஸ்தவர்களாலும் யாவராலும் பழயமில்லேச்சிதம் என்று காலக்கொடுமையால் இகழப்படுகிற பைபிலின் உத்தமதெய்வாராதனை முறைமைகளையும் இல்லறவொழுக்கங்களையும் கடவுள் எங்களுக்குருளிய சிறிய பலத்துக்குத்தக்கது கடைசி நியாயத்தீர்ப்பு நாளின் சாட்சியாகும் பொருட்டு, எங்கள் குடும்பமட்டி லாவது சுயவெறுப்புடன் உறுதி சாதித்துவர பிரதிக்கினைபண்ணி தாழ்வுநிலைமையில் இறங்கிக்கொண்டவர்களானதால், 'ஞானிக்கில்லை இன்பமும் தன்பமும்' என்றப்போல இந்தக் குலாபிமானவிஷயம் எங்களுக்கு ஒரு பொருட்டில்லை.

இப்படியெல்லா யிருந்தும், அகதிகளுக்கும் துரோகிகளுக்கும் நன்மைசெய்கிறவர்களுக்குப் பதில்நன்மை யளிக்கிற உன்னதசர்வேசுவரனை முன்னிட்டு, கடைசியாய் எத்தனிரபிவிஷயத்திலும் ஏற்பட்டோம். 1901-ம் வருஷமுதல் கவர்ண்மென்றால் நியமிக்கப்பட்ட எத்தனிரபிக் சர்வேயர்கள் தென்இந்தியாவின் ஜாதிகுட்புகளுக்கு சாஸ்வதவிவரம் எழுதப்போவதை நாங்கள் முன்னறிந்து, அதைக்குறித்து அந்தவருஷம் ஜனுவரிமுதல் டிசம்பர்வரை நாடெங்கும் விவரமாய்த் தெரிவித்து, சான்றோர்ஜாதியின் ஆதியோடந்தமான வைபவங்களாய் அதுவரை கிடைத்த ஆதாரங்களை யெல்லாம் எங்களாற்கூடிய அரும்பிரயாசத்துடன் ஒருபுஸ்தகமாகத் தீரட்டி, ஐந்துமாதம் மதராசிலிருந்து பாதிவரை அச்சிட்டு, அந்தப்புஸ்தகத்தையும் அனேகம் சான்றாரக் காசுகள்-நகைகள்-பட்டயங்கள்-போட்டோக்களையும் ஷை எத்தனிரபி குப்பரின்மென்டெண்டு டாக்டர் தர்ஸ்டன் துறைக்குக் கொடுத்தோம். ஆனால் அவர் மதராசிலிருந்த எங்களையும் அழைத்துக்கொண்டு சந்தோஷமாய் நாசரேதுக்கு வந்தபோது, அங்கு கூடிவந்த நாடாக்கள் அவர்வகையராக்களை சரியானபடி மரியாதைசெய்யாமல் விசனப்படுத்திவிட்ட தல்லாமல், சேஷப் புஸ்தகம் அனேகம் போட்டோபடங்கள் முதலியதுடன் அச்சாகி வெளியேறுவதற்கு வேண்டிய செலவுதொகைகளை இரண்டு வாரத்துக்குள் எங்களிடம் அனுப்புகிறே மென்று வாக்களித்துப்போய் ஏமாற்றி, எங்களையும் வெகுவாய் நஷ்டப்படுத்திப்போட்டு, அப்புறம் நாங்கள் எங்கள் சுதாவினாவது கூடியவரை அந்தக் காரியத்தை முடிக்கவிடாதபடி அங்கங்கே பல அடாத்து

களையும் எழுப்பி இப்படியே சகலத்தையும் கொட்டிக்கவிழ்த்துவிட்டார்கள். துரையோ தமது வேலையை தம்கூட நாசரேத்துக்குவந்த ஒரு பிராமணரிடம் ஒப்புவித்து தூரஇடம் போய்விட, அவர் சான்றார எதிரிகளின் விருப்பப்படியே அனேகர் தாறுமாறுகளைக் கலந்தெழுதிப்போட்டார். அப்படியிருக்க, சிலநாட்களுக்குமுன் அந்த எத்தனையிர்ப்பு புல்தகத்தைப் பார்த்த சில முக்கிய சான்றோர் (இவர்கள் மேற்கண்ட எங்கள் புல்தகத்தின் சேஷவேலைக்கு இவ்வளவுசெல்லு மென்ற விவரம் அறிந்தவர்களாய் இதோ பணம் அனுப்புகிறோ மென்று 1901-ஆம் ஆண்டு நாசரேத்தில் எங்களுக்கு உறுதிசொல்லி யாதீஸ்தம் எழுதிக் தந்துபோட்டுப்போய், அப்புறம் நாங்கள் ஆன்மேல் ஆளும் லட்டர்மேல் லட்டரும் அனுப்பியும் நாளை துவரை ஒருசல்லியும் கொடாதவர்கள்) என்னைக் கண்டு: 'ஆ! உங்கள் தர்ஸுடன் துரை நீங்கள் எழுதிக்கொடுத்ததையெல்லாம் கவனியாமல் கேவல மாய்த்தானே எழுதிப்போட்டார்' என்று, தங்கள் குலம் நிந்திக்கப்பட்டிருப்பதைக்குறித்து மனஸ்தாபமாயல்ல, எங்கள் வேலை வியர்த்தமானதைக் குறித்து சந்துஷ்டியாய்ப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

ஆனால் இப்படி பல பெரியசான்றார்களை அழக்காறும் அசமந்தமும் பிடித்து அவர்கள் குலப்பொதுக் காரியம் கெட்டுவரச்சே, இதராஜாதிக்காரர்களை எத்தனையிர்ப்பு-சென்சஸ் எழுத்துகளை ஆதாரமாய் வைத்து கிணறு கட்டிடம் முதலான புழக்கங்களில் மாமூலுக்கு விரோதமாய் அங்கங்கே பற்பல தொந்தரவுகளை சான்றோர்பேரில் எழுப்பிக்கொண்டிருப்பதற்குத் தவிர, இன்னும் கல்வி உத்தியோகம் வியாபாரம் முதலான புழக்கங்களிலும் எட்டாவது வகுப்பான சாணர், புலையர், பழியர், புரதவண்ணர் முதலான ஜாதிகளுக்கு தனியேற்பாடு பண்ணவேண்டு மென்று கவர்ன்மென்ருரைக் கேட்கப் பிரயத்தனிப்பதாகவுந் தெரிகிறது. ஆ! இப்படி ஏழைச்சான்றோருக்கு ஆபத்து ஆரம்பித்து அதிகரித்துக்கொண்டிருக்கும் தருணத்தில், அவர்களுக்குள் எரிருக்கிற ஆபிரம் பதினாயிரம் உள்ள கல்விமான்கள்-தனவான்களில் சிலராகிலும் ஒருவராகிலும் தங்கள் ஞானத்திலும் பணத்திலும் ஒருபாகத்தை இதற்காகப் பிரயோகித்து ஊக்கமாய் வேலைசெய்ய மனங்கொண்டு முன்னுக்குவர நாள்துவரை காணப்படாதது யிக்கப் பரிதாபமே. இப்பவும் நாங்களே, இதுவரை சான்றாரத்தம்பிமாரிடம் பட்ட அவஸ்தையையும் அவமதிப்பையும் எண்ணாமல், கடவுளை முன்னிட்டு திரும்பவும் இந்தவேலையில் பிரயாசப்பட ஆரம்பித்தாலும், இன்னும் இதை அதைரியப்படுத்தி வங்கணம்பேசுகிற பொறுமைக்காரரும், ஏறவிட்டு எணியைவாங்கி அபாயப்படுத்துகிற தன்காரியக்கெட்டிகளும், சத்துருக்களைத் தூண்டி சற்பனைபண்ணுகிற துரோகிகளும் அங்கங்கே காணப்படாதிரார் என்பது நிச்சயம். ஆயினும், எக்காலமும் நன்மைக்குத் தின்மைசெய்யும் பிசாசின் பிள்ளைகளே (majority) பெருக்கமாயுள்ள இப்பொல்லாத லோகத்தில் நன்மையைப் பரிபாலிக்கிற நல்லோரும் இல்

லாமல் அற்றுப்போகிதில்லை. அப்படிப்பட்ட சொற்பப்பேரைக் கொண்டு சாட்சாதுகடவுள் பெரிய காரியங்களையும் நடப்பிக்கிற தமது அளவற்ற ஞானத்தின்படி ஆதரவற்ற ஏழைகளினிமித்தம் இந்தச் சிறிய வேலைபையும் நன்மையாக ஆசீர்வதிப்பாராக.

இப்பவும் சான்றோர்ஜாதி பூரணசுகம் அடைவதற்கு மேற்கண்ட நித்தனையெழுத்தும் நிஷிதநடப்பும் நிவர்த்தியாகிற அம்மாத்திரமே போதுமானதல்ல. பொதுவாய் மானிடஜாதி இகபரசலாக்கியம் பெற்று வாழ்வதற்கு அறிவும் ஆஸ்தியும் வேண்டியது இன்றியமையா அவசரம். அவ்விரண்டையும் அடைவதற்கு சிரேஷ்டவழி உலகமெங்கும் பெரியபெரிய ராஜாங்கங்களின் உதவியால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற கலாசாலைகளின் பாஷைகளையும் வித்தைகளையும் கற்றுக்கொள்வதே. அந்தக் கல்விகள் இன்னின்ன இடங்களில் இன்னின்னவிதமாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும், அந்தக் கல்விகளை அனேக நூற்றுண்டுகளாக இதரஜாதிகள் கழுதையிலும் கேவலமாய் அவமதித்து மகா துன்பப்படுத்திவந்த யூதஜாதிக் காரர் தங்கள் பொதுரிதிகளின் உதவியால் லேசாய்க்கற்று இப்போ சில வருஷங்களாக வெகு தீவிரமாய் உலகமெங்கும் மேன்மையில் வந்தேறுகிறார்கள் என்றும், அம்மாதிரியில் சான்றோர்ஜாதிப் பிள்ளைகளும் சுருவாய் கல்விகற்று முன்னேறவேண்டுமாகில் சான்றோருடைய அன்றாடவர்த்தகமுயற்சியிலும் வியாபாரப் பொதுப்பேட்டைக்கட்டிடங்கள் முதலானதிலுமிருந்து சங்கடமின்றி பொதுரிதியாக லேசாய்த் திரண்டுவருவதும் திரட்டக்கூடியது மான லக்ஷக்கணக்கான மகமைவருமானங்களை பழய அநாகரீகப்படி கண்டமானமாய்ப் போக்கடியாமல், ஸ்காலர்ஷிப், ஹாஸ்டல் முதலான கல்வியுதவிகளுக்காக இனி செலவிட்டுவரவேண்டுமென்றும், அதற்காக ஜாதி மொத்தப் பிரதிரிதிகளாக கனதனவான்கள் முதலானோர் அடிக்கடி சங்கங்கள் கூடி, பிரசங்கங்களும் தீர்மானங்களும் நடப்பிக்கைகளும் செய்துவரவேண்டுமென்றும் ஆலோசனை கொடுத்து அதை “சான்றோர் சங்கம்” என்ற பேராய் ஒரு திராக்கி ஆகவும், “திராவிடாபிமானி” பேப்பரில் ஒரு சப்பிள்மென்று ஆகவும் 1910-ல் அச்சிட்டு அநேகருக்கு பிரதிகள் அனுப்பியிருக்கிறோம். அதற்கு முன் அதை 1902-ல் “தக்ஷணதீபம்” எடிற்றருடைய கேட்டுக்கொள்ளுதலுக்கும் எழுதியனுப்பினோம். இன்னும் அதின் இரண்டாம்பதிப்பு இந்தப் புஸ்தகத்துக்கு அனுபந்தமாகச் சேர்க்கப்படும்.

இந்துமதச் சான்றூரில் அனேகர், பூர்வ ருக்கு-யஜுர்-சாம வேதங்களின்படியுள்ள பரம்பரையான தங்கள் சொந்தக் கோவில்களின் அனுசாரங்களுக்கு வேறுபாடாய் இடையில் தோன்றிய சைவம் வைஷ்ணவம் என்ற பதிதமதங்களின் கோவில்தாசிகளிடம் சுணங்குவதையும், அந்தக்கோவிற்கட்டிடங்களின் வெளிப்பிராகாரத்துள் சில அடித்தூரம் கால்மிதித்

திருவதையும் தங்கள் குலம் மேன்மையடையப் போதுமானதென் றெண்ணிப் பிரமைகொண்டு, மயில் பச்சோந்தியைக் கண்டு மயங்கி அதனிடம் தன் கண்ணைக் கெடுக்கக் கொடுத்தாப்போல, ஷை மகமைரிதியிலிருந்து திரளான திரவியங்களை அந்தப் பதிதக்கோவிலுழியக்காரர்களுக்கு அடிக்கடி இறைத்து, அவர்களால் அதிகமதிசுமான லச்சைகளையே இப்போ சில காலமாய் அடைந்துவருகிறார்கள். இந்த நீசப் புழுக்கைப்புத்தியை விட்டுத் தெளிந்தா லன்றி, இந்துமதச்சான்றார் ஒருகாலத்திலும் சரியான மேன்மையும் நாகரீகமும் அடைந்துகொள்ளார்களென்பது நிச்சயம். இதன்னியில், கிறிஸ்துமதச் சான்றோரிற் பலர், தாங்கள் பிறந்தகுலத்தை பலவிதமாய் மறைத்து பெருமையடைந்துகொள்ளப் பிரயாசப்பட்டாலும், அவர்களுடைய பழய இந்துப் பகையாளிகளான இதராஜாதி கிறிஸ்தவர்கள் அவர்கள் பேரில் மாத்திரம் எப்போதும் காய்மகாரமாகி, சென்ற நூறு வருஷங்களாக ஐரோப்பிய மிஷனரிகள் வகையராக்களுக்கு சான்றோரைக்குறித்து கெட்ட அபிப்பிராயங்களை ஊட்டி குலவிர்த்தனை யெழுத்துகளை உண்பெண்ணிக் கொடுப்பதில் முக்கியஸ்தராயிருந்து வருவதில்லாமல், சான்றாரக் கிறிஸ்தவர்களை தங்கள் வீட்டுப்புழுக்கங்களில் விசிற்பித்துவருவதுடன், கிறிஸ்தவக் கோவில்கள்-பள்ளிக்கூடங்களின் புழுக்கங்களிலும் நிஷிதம்பண்ணுவதுக்கு அங்கங்கே ரோமானித்த-புரோட்டெஸ்டாண்ட் மிஷனேரிகளை தங்கள்மனம்போல இணக்கி சில விபரீதவியங்கிய நடபடிகளும் ஆரம்பித் திருக்கிறார்கள். கிறிஸ்தவசான்றோர் தங்கள் புத்தியை அடிமைப்படுத்தாத சுயாதீனசபைகளாவதே, சகல நிஷிதங்களும் நீங்கி இம்மையிலும் மறுமையிலும் மேலான பதவி யடைவதற்கு அஸ்திபாரம்.

ஆதியில் வைவசுவதமநுவின் காலத்துக்குப் பின்னநிக்கு, அவன் சந்ததியாராகிய மானிடர்மொத்தமும் நல்ல-நீயஒழுக்கங்களின் பேரிலும் தொழில்விருத்திகளின் பேரிலும் அற்பசொற்ப பிரிவுகளாக மாத்திரம் வகுக்கப்பட்டிருந்திருக்க, சென்ற ஐயாயிர வருஷங்களில் இந்து-பௌத்த-ஐஜன-முகம்மதிய-கிறிஸ்தவ மதங்களின் கட்சிகளாலும் அனேகனேக ராஜாங்கக் கட்சிகளாலும் இந்தியா மொத்தத்தில் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட ஜாதிகளும் தென்இந்தியாவில் முற்றுறுக்கு மேற்பட்ட ஜாதிகளுமாக நூறுமாய்ப் பிரிந்துவிட்டது. அந்த ஜாதிப்பிரிவுகளோ நற்கால நாகரீகநடப்புக்காவது முற்காலக் குடித்தனரீதிக்காவது இசையமாட்டாததால், அவைகளைக் களைந்து போடப்பட்ட ரோமங்களுக்குச் சமானமாக ஒன்றுக்கும் உதவாத தென்றே தீர்க்கவேண்டியது. ஆகையால் சாதாரண இந்துக்கள் ஷை ஜாதிகளின் உயர்வு தாழ்வைக் குறித்து எப்படியெப்படி நூல்கள் எழுதிப் பிரசுரிப்பதைக் குறித்தும் காரியமே இல்லை. ஆனால் இந்துக்களின் ஜாதிபேற்பாடுகளைக் கொலைப்பதற்காகப் பிரயாசப்படுகிறோமென்கிற கிறிஸ்தவ மிஷனேரிகளும் ஐரோப்பியக் கல்விமான்களும் சவரண்மென்

று ஆய்ஸ்களும் அந்த ஜாதியேற்பாடுகளை நுட்பமாய்க் கவனிப்பதுபோன்ற அபிரயோஜன வேலையில் தலையிட்டு, அதில் சான்றோர்ஜாதியை அவர்களுடைய எதிரிகளின் மனப்படி தப்பிதமா யெழுதுவதும் கேவலமாய்நடத்தும்படி பண்ணுவதும் அவர்களை நோக்கி பிரலாபித்து கெஞ்சி நிவிர்த்திசெய்யப்படவேண்டிய காரியமே. அந்தப்படி, சான்றோருள் தலையெடுத்தமனுஷர் அந்தவிஷயமாய் காலாகாலத்தில் கவர்ண்மென்றில் நியாயம்பேசி நிவிர்த்தி தேடிக்கொள்ள மாட்டாமல், தற்பிரியம் - அகம் பெருமை-ஒவ்வாமை-மதோன்மத்துகளால் காரியக்கெடுதல் நேர்வதும் சான்றோர்குலத்தைப் பிடித்த பழுவீணைத் தோஷமே.

இயேசுசுவாமி தாம்அவதரித்த சொந்தக்குலத்தவரின் மாறுபாடுகளைக் கடிந்துபோதித்து அவர்களுக்காகப் பரிதபித்ததுபோல இப் பாயிரத்திலும் பேசப்பட்டிருக்கிறது. இப் புஸ்தகம் நேர்ந்தபடி இங்கிலிஷிலும் தமிழிலும் அவசரமாய்க் கலந்தெழுதப்பட்டு அச்சாகிக்கொண்டிருக்கிறது. இது, சான்றோரில் அபிமானமுடைய பலராலும் கருத்துடன் வாசிக்கப்பட்டு, அவசரமான கூட்டல் குறைத்தல் திருத்தல்கள் நடந்து, அவர்களுக்கு ரம்மியமானமட்டில் மாத்திரம் திரும்ப பூராவும் இங்கிலிஷில் பதிப்பிக்கப்படும். அதோடு, மேலேகண்டபடி என்னுகிரபிக்சர்வே ஆய்ச்சுக்கு அறைகுறையாய் அச்சிட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட (A Short Account of the Cantrás or Tamil Xátrás) “சான்றோர் ஆகிய தமிழ் கூாத்ராரின் சரித்திர சங்கிரகம்” என்ற இங்கிலிஷ் புஸ்தகத்தையும் திரும்ப பூராவாய் அச்சிட்டு, இரண்டையும் கவர்ண்மென்றரிடம் ஆஜர் செய்து நியாயம்பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய திருக்கிறது. சாட்சாத் சர் வேசுவரன் ஏழைகளின் பிக்கத்தில்நின்று துணைபுரிவாராக.

MADRAS,
1st September, 1911. }

P. V. PANDION.

To

THE GOVERNOR IN COUNCIL,

Fort St. George, Madras.

மதராஸ், ஆலோசனைச் சங்கத்தில் மாட்சிமை தங்கிய
கவர்ணர் பெருமான் அவர்கள் சமூகத்துக்கு,

ஹை ஆளுகைக்குள் தென்இந்தியாவில் வசிக்கிற சான்றோர்
(நாடார்) ஜாதிக்காரர் வணக்கமா பெழுதிக்கொண்ட மனு.

I.

1. 1909-ம் ஆண்டு கவர்ண்மென்றால் “Castes and Tribes of Southern India” “தென்னிந்தியாவின் ஜாதிகளும் குலங்களும்” என்று 7 - வாலிங்களில் ஒரு (Ethnography) எத்தொகை புஸ்தகம் வெளியாகியிருக்கிறதென்றும், அது இவ்விடம் ஜாதிகள் ஒன்றோடொன்று புழங் குவதில் நேரிடும் அந்தஸ்துப் பழுதுகள் விஷயமான சிவில்-கிரிமினல் கேஸ்களில் தெளிந்த சட்டமும் அனுபவ சாட்சியமும் போல கவனிக்கப் படவேண்டி எழுதப்பட்டிருக்கிற தென்றும் தெரியவருகிறது. ஆனால் அந்தப் புஸ்தகத்தில் எங்கள் ஜாதியைப்பற்றி பெழுதியிருக்கிற விவரத் தைக்கவனித்தால், எங்களை கல்லடிசித்தன், ஆண்டி, நட்விவன், தாசி, ஓச்சன், அம்பட்டன், வண்ணன், குறவன், குழுவன், ஒட்டன், கடையன், அளவன், உப்பறையன், தொம்பறையன் முதலானவர்களுக்குக் கீழாகவும், புலையர், பழியர், நாயாடி, பள்ளர், செம்மார், மண்ணார், வள்ளுவப்பறையர் முதலானவர்களுக்கு சரியொத்தவர்களாகவும் 8-ம் வகுப்பில்சேர்த்து, பிராமணர் முதலானவர்கள் எங்களைப் பார்த்தமாத் திரத்திலே தீண்டலாகிப் போவார்க ளென்றும், எங்களைப் பரம்பரையாய்ப் பகைக்கிற ஜாதிக்காரரின் ஆலோசனையை அனுசரித்து எழுதப்பட்டிருக்கிற 1901-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டை பூரண ஆதாரமாகக் கொண்டு, அதோடே இன்னும் பலர் கொடுத்த நிந்தனை மொழிகளையும் புரக்கிக்குட்டி, நாள்தில் எங்கள் ஜாதியின் மொத்தத் தொழிலே நீசமான கள்ளிறக்குத லென்றும், அதுவும் எங்களுடைய பரம்பரையான தொழிலென்றும், நாங்கள் பூர்வ சரித்திரத்தின்படி கருவூர்ப் பறைச்சியாகிய ஆகி என்பவளின் சந்ததியாரென்றும், நாளை மதிப்பிலும் அடிமைஜாதிக ளான பள்ளர் - பறையர் - சக்கிலிபருக்கு அடுத்துள்ளவர்கள்தா னென்றும், எங்களுக்கு ஆரியமூலமாவது கூத்திரியமூலமாவது கிடைக்கா தென்றும், நாங்கள் தமிழ்த்தேசத்தை ஆண்ட பாண்டிய - சேர - சோழ ருடைய குலத்தவரு மல்ல வென்றும், நாங்கள் நீசமூலத்தைச் சேர்ந்தவர்

களாயிருக்க, இப்போ கல்வி, வியாபாரம் முதலிய விஷயங்களில் முன்னுக்கு வந்ததினால் தான் பூர்வத்தில் உயர்ந்தோரா யிருந்தோமென்று வீணாய்ச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறோ மென்றும், எங்கள் ஜாதிப்பேரும் பட்டப்பேர்களுக்கூட பின்னால் ஏற்படுத்திக்கொள்ளப்பட்டதுதான் மென்றும், எங்கள் ஜாதியைப்பற்றி பூர்வ தமிழ்நூல்களில் பேசப்படவே யில்லையென்றும், 'சான்றார்' அல்லது 'சான்றோர்' என்று எங்கள் ஜாதிக்கு நூல்களில் பேர் வழங்கப்படவே யில்லையென்றும், 'சாணான்' என்பது 'சான்றான்' என்ற பதத்தின் திரிபேயல்ல என்றும், 'சாணார்' என்பது ஒருச் சாண்நார் போட்டு பனையேறுகிறவர்களை என்ற அர்த்தமாய் 'சாண்' + 'நார்' என்ற இரண்டு வார்த்தைகள் சேர்த்துண்டான பதமென்று சிலபிள்ளைமார் சொல்லிக்கொடுத்தபடியும் சொல்லலா மென்றும், 'நாடான்' என்றால், மனுஷர் குடியிருக்கிற ஊர்களில் நாடாமல், நாட்டுப்புறங்களிலே வசித்தவன் என்றும் அர்த்தப்படு மென்றும், எங்கள் ஜாதியின் மதம் மற்றும் இந்துக்களின் மதத்துக்கு விகற்பமான (Demonolatry) பேய்மதம் என்றும், 1858-ம் வருஷத்துக்குமுன் எங்கள் ஜாதிப் பெண்கள் தோழ்ச்சிலை போடும் வழக்கமுடையவர்களா யிருந்ததில்லை யென்றும், 1874-ம் வருஷத்துக்குமுன் எங்களுக்கு பல்லக்கேறும் வழக்கம் கிடைக்கா தென்றும், வெனிஸ்தேசத்தில் (Doge) டோஜி ரூபமும் சிலுவை ரூபமும் போட்ட தங்கக்காசுகளைத்தான் நாங்கள் இவ்விடத்தில் எங்கள் ஆளுகைக்காலத்தில் அச்சிடப்பட்ட 'சாணார் (சான்றார்) காசு' என்று மூடத்தனமாய்ச் சொல்லுகிறோ மென்றும், இன்னும் பலவிதமாகவும், உண்மைக்கு விரோதமாய் வரைந்திருக்கிறது. இதன்னியில், கமதி ஊரிலுள்ள 15-ஏழைச் சான்றார்பேரில் அந்த ஊரிலுள்ள ஒரு சிவன்கோவிற்கு பிரவேசப் பாத்திய விஷயமாய் சில காலத்துக்குமுன் சிவல்கோர்டுகளில் நடந்த ஒரு கேசானது அந்தக் கோவிலுக்கும் அந்த 15-சான்றாரருக்கும் மாத்திரம் கட்டுப்பட்டதாக ஷே கேசின் ஜட்ஜ்மென்றிலே பரிஷ்காரமாய் சொல்லப்பட்டிருக்க, அதை இந்தியா இலங்கை பர்மா முதலான தேசங்களில் விஸ்தாரமாய்ப் பரவி பற்பல அந்தஸ்துகளுடைய அனேக லக்ஷம் ஜனங்களான எங்கள் ஜாதி மொத்தத்தையும் கட்டுப்படுத்தும் ஆதாரமாக எடுத்துப் பேசியிருப்பதும் நியாயமல்ல. இந்த எல்லா எத்தனாகிரபிச் சங்கதிகளும் (Mr. K. Rangachari) யிஸ்டர் கே. ரங்காச்சாரி முதலான சில பிராமணரின் உதவியுடைய வெழுதப்பட்டதாகவும் ஷே எத்தனாகிரபி புஸ்தகத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

2. இப்படி சென்சலிலும் எத்தனாகிரபியிலும் எங்கள் குலத்தைப் பற்றி நிந்தனையா யெழுதியிருப்பதைத் துடர்ந்து, மாட்சிமைதங்கிய பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மென்ரில் மகாவிசேஷித்த மேற்கோள்புஸ்தகங்களாக எழுதப்படுகிற (The Imperial Gazetteer of India) "இந்தியாசக்கராதி பத்தியத்தின் மொத்த கெஜட்டர்," (Provincial Gazetteers) "புரோ

வின்ஷல் கெஜட்டர்கள்,” (District Gazetteers) “டிஸ்டிரிக்டு கெஜட்டர்கள்” முதலானதுகளிலும், உலகத்தின் மற்றும் ராஜ்யங்களில் பிரஸ்தாப கல்விமான்களாலும் சங்கத்தாராலும் எழுதப்படுகிற (Ethnological, Geographical publications, &c.) ஜாதிகாஸ்திர-பூமிசாஸ்திராதி நூல்களிலும் எங்கள் ஜாதி விஷயமாய் மேற்கண்ட நின்றனையெழுத்துகளே நிறைந்துவருகிறது.

எங்கள் ஜாதிவரலாற்றைக் குறித்து ஆராய்வுக்குறையும் அவ உத்தேசமும் உடைய மேற்கண்ட பிரசுரங்களை ஆதாரமாய்வைத்து, கிராம உத்தியோகஸ்தர் எங்கள் ஜாதிக்காரரை பறையர், சக்கிலியர் முதலான அடிமை ஜாதிகளுக்குக் கொப்பந்தம் 1816-ம் வருஷத்து XI - வது ரொகுலேஷன்படி குட்டையி லடிக்கவா மென்று மாமூலுக்கு முற்றிலும் விரோதமாய் மதராஸ் ஹைகோர்ட்டில் ரூல்பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. இதை எங்கள் ஜாதிக்கு “So degrading a punishment” “மகா தீட்டிப் பண்டாக்கும் தண்டனை” என்று ஷை எத்னாகிரபி புஸ்தகத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது. (Vol. VI. p. 373.)

இதன்னியில் ஷை சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டில் பிராமணர் ஜாப்தாப்பண்ணிக்கொடுத்தபடி எங்களுக்கு மேலானவர்களென்று பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிற பலஜாதிக்காரர் புழங்கத்தக்க பள்ளிக் கிணறுகளையும் நீராவிகளையும் நாங்கள் தொடக்கூடாதென்று மதுரை அடிஷனல் டிஸ்டிரிக்டுமேஸ்திரட்டுக்கோர்ட்டில் தீர்ப்பும் தண்டனையும் நடந்திருக்கிறது ஆனால் அந்த ஜட்ஜ்மென்றிலேயே, “I now direct that the Neeravi, with its two wells on the western side of Kallorani village, is appropriated to the higher castes and that no Nadar or Shanar shall use the water of the Neeravi wells for any purpose until and unless a competent Court shall find the Nadar caste has the right to do so.” “நாடார் ஜாதிக்காரர் மேற்சொன்ன கிணறுகளைத் தொட்டுப் புழங்கத்தக்க அந்தஸ்துடையவர்கள்தான் என்று ஒரு சரியானகோர்ட்டில் தீர்த்தா லல்லாமல் அல்லது தீரும் வரைக்கும், கல்லூரணிக் கிராமத்தின் மேல்புறத்தி லுள்ள நீராவியையும் அதிலுள்ள இரண்டு கிணறுகளையும் மேற்சொன்ன உயர்ந்த ஜாதிக்காரர் புழங்கலாமே யன்றி, நாடார் என்ற சாணர்ஜாதிக்காரர் அந்த நீராவிக்கிணறுகளை எந்த வகைக்காவது புழங்கக்கூடாது என்று உத்தரவுசெய்கிறேன்” என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலே, நாங்கள் தற்சமயம் எங்கள் ஜாதியின் பூர்வீக-தற்கால மேன்மைகளை எடுத்துக்காட்டும் படி பள்ளிக் அதிகாரிகளால் ஏவப்படுகிறவர்களாகவும் இருக்கிறோம்.

மேற்கண்ட எழுத்துகளையும் நடபடிக்கைகளையும் ஆஸ்பதமாய்வைத்து, எங்கள் எதிரிகள் இந்தப்படி அங்கங்கே எங்கள் ஜாதிக்காரர்பேரில் மாமூலுக்கு விரோதமாக நீராவிகள், கிணறுகள், கட்டிடங்கள், தெருக்கள் முதலானவைகளின் புழக்க விஷயமாய் அநேக தொந்தரவான கேஸ்

களை நடத்திவருவதன்றி, இன்னும் இவைபோன்ற அநேக கஷ்ட-கஷ்டங்களை எங்களுடைய அன்றாட ஜீவனத்தத்தில் உண்டாக்கவும் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காரியம் இவ்வளவு மோசத்திலிருப்பதை யறிந்து, நாளது 1911-ம் வருஷத்து சென்சஸ் ஆபீசில் இதுவிஷயமாய்க் கேட்டதில், 1911-ம் வருஷத்து சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டுகளும், 1909 - ல் அச்சிடப்பட்ட எத்தகிரபி புஸ்தகமும் ஜாதிஅந்தஸ்து விவரங்களுக்கு போர்ந்த ஆதாரங்களாகிவிட்டதென்றும், இனி 1911-ம் வருஷத்து சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டில் முன்போல ஜாதிகளின் விவரம் எழுதப்படாமல், (Statistics) தொகைவிவரங்கள் மாத்திரம் பிரசுரிக்கப்படுமென்றும், மேலதிகாரிகளின் உத்தரவாஸ் மாத்திரம் ஜாதிவகுப்புகளில் எதேனும் திருத்தம் இனி நடக்கக்கூடிய தென்றும் வெளியாகிறது.

ஆகையால், ஆலோசனைச்சங்கத்தில் மாட்சிமைதங்கிய கவர்ணர்பெருமானவர்கள் ஏழைகளாகிய எங்கள் ஜாதிக்காரர்பேரில் விசேஷ கிருபைவைத்து, எங்கள் நியாயங்களைக் கவனித்து, சென்சஸ், எத்தகிரபி, கெஜட்டிர் முதலிய கவர்ண்மென்றுப் பிரசுரங்களில் எங்கள் குலத்தைப் பற்றி தகுந்த ஆராய்வின்றி, எங்கள்பேரில் பொருமையும் பகையுமுடைய இதர ஜாதிக்காரரின் வெறும் வசனங்களை அனுசரித்து எழுதப்பட்டிருக்கிற மேற்கண்டது முதலிய தப்பிதமான நிந்தைகளை ஓர் விசேஷித்த ஆர்டர் மூலமாய் (amend) திருத்தும்படி உத்தரவாக இந்த மனுமூலமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், மகா மாட்சிமையும் கிருபையுமுள்ள பிரிட்டிஷ் கவர்ண்மென்றருக்கு உள்ளபடியே எப்போதும் மிகுந்த ராஜபக்சியுடன் நன்றியறிதலுடையவர்களும், குடித்தனசன்மார்க்கத்தில் மற்ற இந்துக்களைவிட அதிக ஒழுக்கமுடையவர்களும் ஆகிய எங்கள் சான்றோஜாதிக்காரர் உலகத்திலே ஜீவிக்க முடியாதபடிக்கான கஷ்டநிஷ்டரேங்களுக் குள்ளானவர்களாயிருக்கிறோம்.

இப்பவும், எங்கள் ஜாதிவிஷயமாய் இந்தியா கவர்ண்மென்றாலும், மதராஸ் கவர்ண்மென்றாலும்

“They (the Shánárs) claim, perhaps with justice, to be the original lords of the soil.” என்று இந்தியா இம்பீரியல் கெஜட்டிரிலும் (Vol. XIII. p. 302. London, 1887), மதராஸ் அட்டினிஸ்டிரேஷன் மானுயலிலும் (Vol. II. p. 131),

“They (the Shánárs) do not merely mean that they were the original kings of the soil, but that they are descended from the Aryan Kshatriyas.” “If they attempted to show that the palm cultivators in certain districts were formerly an important people, providing the community with food, drink, and clothing and having their own rulers, nobody would be rash enough to gainsay them.” என்று 1871-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டிலும் (Vol. I. p. 118, 163),

“It is by no means certain that the Shánàns were not at one time a warlike tribe, for we find traces of a military occupation among several toddy-drawing castes of the south.” என்று 1891-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸ் ரிப்போர்ட்டிலும் (*Census of India, 1891, Vol. XIII. p. 297*) பட்சாதாபத்துடன் அடிக்கடி விளம் பப்பட்டிருப்பதை சிரமேற்கொண்டு, இதனடியில் எங்கள்ரியாயங்களில் சிலவற்றை அவசரமாய்த் திரட்டி யெழுதியிருக்கிறோம். அவைகளாவன:—

II.

1. நாங்கள் இந்தியாவில் நாலுஜாதியேற்பாடு பூரணமாய் நிலைப் படு முன்னதாக குலசேகரன் என்றும் சொல்லப்பட்ட பாண்டிய ராசாவுடையவும் அகஸ்திய மகாமுனி யுடையவும் முகாமைக்குள் ஆரியாவர்த்தத் திலிருந்து தென்னிந்தியாவில் வந்து ஆதியாய்க் குடியேறின திராவிட ராஜாக்களின் குலத்தவரான கூத்திரிய-பிராமணராயிருக்கிறோம்.

தென்னிந்தியாவின் ஆதிக் குடியேற்றத்தைப் பற்றிய சில குறிப்புகளாவன:—(1) ரைஸ்துரை (B. L. Rice Esq., C. I. E., M. R. A. S.) சொல்வது:— “Several of the Puranas (the Vayu, Matsya, Agni and Brahma Puranas,— Muir, S. T., II. 422.) claim an Aryan descent for the southern races by making their progenitors or eponyms, Pandya, Karnata, Chôla and Kêrala, to be descendants of Dushyanta, the adopted son Turvasu, who was the younger brother of Yadu, and a prince of the lunar line.” (*Mysore, A Gazetteer, Vol. I. pp. 208, 209.*)—(2) டிராக்டர் வில்ஸன் துரை (Dr. John Wilson, F. R. S.) சொல்வது:— “The oldest Aryan colonies of which we read connected with that part of India (Southern India) were those of the Pandyas, Cholas, and Cheras, of which very ancient dynastic lists exist.” (*Indian Caste, Vol. II. p. 81.*)—(3) டேய்லர் துரை (Rev. W. Taylor, Philomath) எழுதியிருப்பது:— “According to the *Skanda-purānam*, a *Brāhman* named *Agastya* was the first who crossed the *Vindhya* mountains, and explored the far distant South. On his report, successive migrations of *Brāhman*s, and other tribes, took place; of which the Mackenzie Mss. preserve something like distinct records.” (*Catalogue Raisonné, Vol. I. Intro. p. xv.*)—(4) “பாண்டியநாளாகமம்” (*Pandion Chronicle*) என்ற பூர்வ ரிக்கார்டில் சொல்லியிருப்பது:— “(பாண்டிய) ராசாவினிடத்தில் அகஸ்தியர் வந்து-நீரும் மதுரா புரி-பட்டணத்தை உண்டுபண்ணி ருச்சியபாரம் பண்ணவேனுமென்று கூட்டிவந்து காடுகளெல்லாம் வெட்டிவிச்சு சுவாயியைக்கண்டு தெரிசித்து

மகா சந்தோஷமாகி சுவாமியினுடைய சன்னிதானத்தில் அகஸ்தியர் ருசாவுக்கும் பட்டாபிசேகம் பணிவத்து செங்கோலுங் குடுத்து சுவாமியினுட மகிமையளெல்லாம் உபதேசித்து பாண்டியாளுடைய கீர்த்தியளெல்லாம் விளங்கப்பண்ணிக்கொண்டு நெடுங்காலம் வாழந்திரு வென்று ஆசீர்வாதம் பண்ணினார்.” (Taylor’s Ori. Hist. MSS., Vol I. pp. 12,14.)—

(5) இன்னொரு பாண்டியசரித்திரப் பூர்வபிரதியில் சொல்லியிருப்பது:—

“The son of Chandren is Buthan. — Buthan by the female, named Ili (of the race of the Sun), had a son named Pururava-chakravarti; and this last had a son, named Ayu, by Urupasi, a celestial female. This Ayu had a son, named Nacuzhen, by a king’s daughter, named Pirabai. By the favour of Siva, this Nacuzhen received a son, named Yayathi. By Deriyani, the daughter of Sucren, Yayathi had the two following sons, Yathu and Duruvasu. By Sarmishti, the daughter of Vidaparuvan, a king of Asuras, Yayathi had the following three sons, Turuvan, Annu, Puru. Among these five sons, — Duruvasu’s offspring, was the first Pandion. — Among those of this race, one, named Kulasegara- Pandion, by the favour of Siva, cut down a forest of cadambu trees, and built a town called Madura, where he reigned.” (Taylor’s Orient. Hist. MSS., Vol. I. p. 120.)—(6) காசிசெட்டி என்பவர் (Mr. Casie Chitty of Ceylon) எழுதியிருப்பது:—

“All accounts concur in assigning the foundation of the Pandiya kingdom at Madurai to Kulasegara Pandian. — When Agastier left the court of Kulasegara Pandian, he is stated to have assumed the ascetic life, and to have retired to the Pothiya mountain.” (Tum. Plutarch, ‘Agastier.’) —(7) “செந்தமிழ்” பத்திராசிரியராகிய ஸ்ரீமத் மு. இராகவையங்கார் சொல்வது:—

“இவ்வரலாறுகள், சமீபத்து வெளிவந்த வேள்விருடிச் சாஸனத்தில் ‘அகஸ்தியரால் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பட்ட பாண்டியவமிசம்’ என்றும், ‘பாண்டியவமிசத்துக்கு ஆதியில் ஆசாரியஸ்தானம் வகித்தவர் அகஸ்தியர்’ என்றும் காணப்படுவதாக ஸ்ரீமத் கோபிநாதராயரவர்கள் எழுதலால் தெரியலாகும்.” (செந்தமிழ், தொகு. எ. p. 66.)—(8) தென்னிந்தியாப் பூர்வசரித்திர ரிபுணரெனப் பேர்பெற்ற குவல்துரை (Robert Sewell Esq., M. C. S.) சொல்வது:—

It is only in the extreme south that we find, down to comparatively recent dates, the ancient Aryan sovereignties remaining undisturbed by foreign invasion. — These were the Cholas, Pallavas, Pandiyas, Keralas, Cheras and a few others of lesser importance. They held the South of India below the Deccan.” (India before the English, p. 15.) —

(9) திருநெல்வேலி-ராமநாதபுரம் ஜில்லாக்களின் ஆதி இங்கிலிஷ் கலெக்டரும், அவ்விடம் யுத்தங்களும் ஆயக்கட்டும் நடத்தின அனுபவசாலியும், சிலகாலம் மதராஸ்கவர்ணர் உத்தியோகம் வகித்தவரு மான லஷிங்டன் துரை (S. Lushington Esq.) ரெவின்யூ போர்டாருக்கு எழுதிய லெட்டர்க ளொன்றில் பாண்டியராச்சியத்தைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பது:—
 “In refutation of any claims which may be preferred on the ground of ancient right, it is sufficient for us to know what is related in the History of the Southern Countries, that from the most remote ages until about the year Anno-Domini 1340 the sceptre of that part of the Peninsula was swayed with prosperity and splendour by a race of Chittery [Kshatriya] Princes, of the little of the Pandian, and it does not appear, nor is it generally considered that, the Pallams [Poligars] had existence in those days.” (Kearns’ *Panjalamcourchy Polegar*, p. 1.)—(10) 1821-ல் திருநெல்வேலிஜில்லா விசேஷங்களை ஆராயுமபடியாக கவர்ண் மென்றூரால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த அலிஸ்டன் டுசர்வெய் ராகிய தர்ண் புன் துரை (Thomas Turnbull Esq.) எழுதியிருப்பது:—“Tradition of the most remote times, inscriptions, and Mythology of the Hindoos, allege certain traits of history of the ancient Government of the Chettrie [Kshatriya] Princes styled ‘Pandi’ as to their names, titles, naads and residence, &c., &c.” (*Geog. and Statis. Memoir of Tirunelveli*, p. 32.)—பாண்டியர் கூத்திரியர் என்பதைப்பற்றி நெல்ஸன் துரையும் (J. H. Nelson Esq., M. A.) எழுதியிருக்கிறார். (*Madura Country*, III. p. 44.)

N. B. பாண்டியர், சோழர், சேரர் முதலான திராவிடராஜகுலத்தவர் ‘ஆரியாவர்த்தம்’ என்னப்பட்ட வட இந்தியாவின் கூத்திரியர்-பிராமணரோடு ஏகஜாதியாயிருந்து பின்னால் இவ்விடம் வந்தார்களென்று இந்து பூர்வநூல்களில் பரிஷ்காரமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்க, அதற்கு மாறாய், தமிழ் ஜனங்களும் அவர்களையாண்ட ராஜகுலத்தாரும், ஆரியருக்கு முற்றிலும் விகற்பமான ஒரு பாவை-ஜன மூலத்தைச் சேர்ந்தவர்களாய் ஆரியர் தென் இந்தியாவுக்கு வருமுன்னதாகவே இவ்விடமிருந்த அறிவீனஜாதிகளென்று பல ஐரோப்பியசாஸ்திரிகள் முதலானவர்களும், ஆரியரைவிட அறிவிலும் வல்லமையிலும் சிறந்தஜாதிகளென்று இவ்விடமுள்ள திராவிடசாஸ்திரிகளில் பலரும் சாதிக்கிற மனோபாவனைச் சங்கதிகளைச் சார்ந்து, சென்சஸ்-எத்தொகிரி புஸ்தகங்களின் ஆசிரியர் எங்களுடைய ஆரிய மூல விவகாரத்தைப் பகிடிபண்ணுவதினாலேதான், தேர்ந்த ஆராய்ச்சியுடையவர்களாக அவர்களாலும் மதிக்கப்பட்ட சில பெரிய ஆசிரியர்களின் வசனங்களை மேலே எடுத்துக் கூறலாயிற்று. ஆனால் தென்னிந்தியாவின்

பாஷைகளும் ஜனங்களும் ஆரியமூலமாகவே யிருக்கிறது என்பதை நிலைப்படுத்த இந்தப் புஸ்தகத்தில் பூரணருசுக்கள் கொடுக்கப்படாததால், அப்படி பூரணருசுக்கொடுத்து அந்தச்சங்கதி உலகெங்கும் நிலைப்படும் வரை, எங்களை ஆரியக்ஷத்திரியராகத்தான் நிலைப்படுத்தவேண்டுமென்று நாங்கள் கட்டாயமாய்ச் சொல்லவில்லை. சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டுகள் முதலானதிலிருந்து மேலே எடுத்துச்சொல்லியிருக்கிறபடி, ஆரியர் என்னும் சங்கதியை அலாக்காய் வைத்துவிட்டு, நாங்கள் இத்தேசத்தில் அரசரும்-குருக்களுமாயிருந்து அரசாட்சிசெய்த ஆதி ராஜகுலத்தோரின் வம்சமா யிருக்கிறோமென்பதற்கு கொடுத்திருக்கிற அவ்வளவு ராஜாக்களைக் கவனித்தாலுமே போதுமானது.

2. எங்களுடைய சான்றார் (சான்றோர்) என்னும் பேரானது, 'நாடாள்வான்' (ராஜா) என் மர்த்தப்படுகிற (க்ஷாத்திராஃ Kshâtrâh) க்ஷாத்திரார் (which is from Kshatra, land) என்னும் பதத்தின் மெலித்தலாகவும், எங்கள் முன்னோன சந்திரனின் பெளத்திரனும் வேதங்களில் சூரியன் (=சான்றோன்) என்னப்பட்டவனுமாகிய புருவனுடைய (வாண்டூஃ Chândrah) சாந்திரன் (=சந்திரனிலிருந்து தோன்றினவன்) என்ற ஆதிவிருத்திசந்திப் பேரின் திரிபு ஆகவும் இருக்கிறது. சான்றார் என்பது 'சான்றார்' அல்லது 'சான்றோர்' என்பதின் மருஉ என்று தமிழ் அபிதானங்களிலும், பல சாஸ்திரிகளாலும் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறபடி, திருவாங்கூர் கவர்ன்மென்றார் தங்கள் ஸ்டேட்மான்யுயலிலும், மதராஸ் கவர்ன்மென்றார் தங்கள் எத்னாகிரபி புஸ்தகத்திலும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

[க்ஷாத்திரார், 'சாந்திரான்' என்னும் சம்ஸ்கிருதவார்த்தைகள் 'சான்றார்,' 'சான்றோன்' என்று தமிழில் திரிந்ததற்கும், 'சான்றார்' என்பது 'சான்றார்' என மருவியதற்கும் பாஷாசாஸ்திர உதாரண ஆதாரங்கள், 1901-ல் மதராஸ் எத்னாகிரபி சூப்பரின்டென்டென்று துரையவர்களிடம் இந்த மனுப்புஸ்தகத்தின் ஆசிரியர்களாகிய எங்கள் குலப்பிரதிநிதிகள் எழுதியச்சிட்டு ஆஜர்செய்ததும், சமுகம்பார்வைக்காக திரும்ப அச்சிட்டு இத்துடன் வைத்திருப்பதுமான 'A Short Account of the Cāntrās or Tamil Xātrās, the Original but Down-trodden Royal Race of Southern India' என்ற இங்கிலிஷ் புஸ்தகத்தின் 2-வது சர்க்கத்தில் விவரமாயிருக்கிறது.]

எங்கள் ஜாதிக்காரர் பூர்வமுதல் தொழில்விருத்திப்படி க்ஷத்திரியர் பிராமணர் என்று இருபாங்கா யிருந்துவருகிறார்கள்.

அவர்களில், பூமியாதீன விசேஷமுடைய க்ஷத்திரியச் சான்றோருக்கு, நாடான், நாடாள்வான், நாடன், நாடவி, நாடவர், உடையார், பாண்டியர் முதலிய பட்டப்பேர்களும், ஆதிப் பிராமணரின் மதுவிற்குதல், 'விசயம்' என்ற சர்க்கரைசெய்தல், பீரோகிதம், சஸ்திர-சாஸ்

திர வித்தைகளைக் கற்பித்தல் முதலான தொழில்களுடைய பிராமணச் சான்றோருக்கு, முக்கந்தன் (இது பிராமணரில் சிரேஷ்டனாகிய சுப்பிரமணியன் என்ற கந்தன் பேர்ச்சம்பந்தமாய் வழங்கிற்று. முக்=மூக்கிய+கந்தன்=ராஜா), தண்டான், ஐயர், பூசாலி, குருக்கள், அண்ணாவி, வாத்தியார், புலவர், கிராமணி (=கிராமாதிகாரி), ஆசான் முதலிய பட்டப்பேர்களும் பரம்பரையாய் வழங்கிவருகின்றன. “அந்தணுளர்க்கு அரசு வரை வின்றே” (தொல்காப்பியம், III. 9. 83) என்று மேற்கண்ட அகஸ்தியமுனியின் சிஷ்யனாகிய தொல்காப்பியன் சொல்லியிருக்கிறபடி, பிராமணச் சான்றோருக்கு பூமியரீதினமு முண்டு. சந்திரன் ‘ராஜ ராஜன்’ என்று கூத்திரிய ராஜாவாக மாத்திரமல்ல, ‘விப்ராதிபன்’ என்று ஆதிப் பிராமணரின் ராஜாவாகவும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், அவன் வம்சத்தார் கூத்திரியம், பிராமணம் என்ற இரு அம்சங்களும் ஒன்றாய் பொருந்திய வர்களாக ஆதிமுதலிருந்துவந்திருக்கிறார்கள்.

“The Brahmans and the Kshutris are most probably of identical origin and blood. From ancient genealogies of the Indian kings recorded in the Vishnu Purana, - we find demonstratively, that several of the Brahmans descended from Kshutri ancestors, - that intermarriages took place between the Brahmans and that caste.” (Clarkson's *India and the Gospel*, p. 77. London, 1851.)

“In the Vishnu Purāṇa he (Soma or Chandra) is called ‘the monarch of Brāhmans,’ but the Brihad Aranyaka, an older work, makes him a Kshatriya.” (Prof. Dowson's *Classical Dictionary of Hindu Mythology*, p. 302.)

III.

1. பூர்வ இந்தியாவில் (கல்ப) ‘கற்பகதரு,’ ‘காம விருகம்’ என்று மகா மேன்மையாய் மதிக்கப்பட்டவந்த பனையில் ஆதிப்பிராமணர் ‘அமிர்தம்’ ஆகிய ‘சோமம்,’ ‘சுரா(வாருணீ)’ என்ற மதுக்களை இறக்கி ஜீவிக்கிறவர்களாயிருந்து. ‘அம்ருதாசனர்,’ ‘சோமபர்,’ ‘சுராபாணர்’ (=கன் குடிக்கிறவர்கள்) என்னப்பட்டார்கள்.

“கற்பகம், கற்பகவிருட்சம், கற்பகதரு (Grantham word become usual in the Malabar language), A profitable tree, a palmyra tree.” (தமிழும் - இங்கிலேசுமாயிருக்கிற அகராதி, composed by Fabracius and Breithaupt, 2nd edition, revised and corrected by Rev. Mr. Pöezold, Mr. W. Simpson and the Malabar Catechists, p. 48. Madras, 1809.)

"A Sanscrit poem entitled *Tala Velasam*, the burden of which is the vast and varied utility of the palmyra, after describing the supernatural origin of this tree, professes to enumerate no less than eight hundred and one uses to which it is applied. This poem represents men in remote ages as discontented with creation as it came from the hand of Brahma, and supplicating Siva to supply them with the one thing needed, which should at once feed the hungry, heal the sick, and enrich the peoples, who, for want of it, were 'trembling like water on the leaf of the lotus.' Siva heard. . . . Brahma - was ultimately directed to create the palmyra. . . . The palmyra has been dedicated to Ganesa, and enrolled as one of the five trees of the Hindu Paradise."—*The Palmyra Palm and its uses* by W. A. Symonds Esq. (*Bulletins of the Department of Land Records and Agriculture, Madras*, Vol. I. pp. 238, 239.)

"So multifarious are the uses of the palmyra and its products to the natives of the countries favoured by its growth, that the Hindus have dedicated it to Ganesa, and celebrate it as the 'Kalpa tree,' or 'tree of life,' of their Paradise. A Tamil poem, of which a translation is given by Mr. Ferguson, professes to describe the creation of the palmyra, and the 'eight hundred and one' uses to which the tree is applied. It opens by describing the various productions of the earth, created by Brahma, as insufficient for the wants of mankind; one substance being still desired capable of 'assuaging hunger and curing disease, feeding the people and enriching the race,' and men in their distress and perplexity, 'trembling like water on the leaf of the lotus,' made poojahs, and prayed to Siva for relief. Siva heard their prayers. . . . Siva directs Brahma to transplant the Kalpa tree from Paradise to earth. Brahma obeyed, and 'at the injunction of Siva adorned with the crescent moon, he created in abundance the heavenly tree palmyra.' Of all the palms, the palmyra, with the exception of the date, has probably the widest geographical distribution; it extends from the confines of Arabia to the isles of Amboyna and Timor, and is found in every region of Hindustan, from the Indus to Siam." (*Ceylon* by Sir J. Emerson Tennent, K. C. S., LL.D., Vol. II. pp. 520, 521.)

“This delicious liquid, combining a pleasant but slight degree of sweetness with still less degree of acidity when fresh and a peculiar flavour, is called by us toddy; *Ra*, by the Sinhalese; and *Suri* or *Sura* (*e*), which means palm wine, by the Hindoos and Hindo-Portuguese.—‘The word *Sura* in Sanskrit signifies both wine and true wealth; hence in the first *C’hand* of the *Ramayan* of *Valmic*, it is expressly said that the *Devatas* having received the *Sura*, acquired the title of *Suras*, and the *Daityas* that of *Asura*, from not having received it.’ (*Asiatic Researches*, vol. viii. page 50.)”—J. W. Bennett, F. L. S., 1843. (*The Coconut Palm* by J. Ferguson, C. M. G., App. p. lxxix.)—“சுரா or சுரை, the same as கன், palm-wine.” (Dr. Rottler’s *Dictionary, Tamil and Eng.*, Part II. p. 336.)

“சோமம், toddy கன்.” (Dr. Winslow’s *Tamil and Eng. Dict.*; தமிழ் அகராதிகள்; &c.) இதைப்பற்றி உலகத்தின் பூர்வ மத-பாஷா சாஸ்திரங்களை மிகவும் ஆராய்ச்சிசெய்த கனோன் கூத்துரை (Canon F. C. Cook, M.A.) எழுதியிருப்பதாவது:—“In India, as we have already noticed, an intoxicating liquid (*Soma*)-was held to be by far the most acceptable offering to the deity, was regarded as the mainspring of heroic achievement, as the source of the highest and most effective inspiration; to it the warrior, the priest, the prophet attributed his prowess, his sanctity, his prescience, or insight into divine mysteries. In every part of the *Rig Veda* this liquid, called *Soma*, is held up as an object of enthusiastic devotion, is personified and worshipped as a deity. In fact, those gods, who during the greater part of the Vedic period were the principal objects of worship—*Indra* and the *Maruts* especially—were believed to have been raised to their divine estate as a result of their absorption of *Soma*. One *Mandala*—the ninth, as I have previously noticed—is exclusively occupied by hymns addressed to *Soma*.—Hymns on the drinking of *Soma* (*Pavaâmnâ Soma*) occupy one hundred pages in the second volume of *Ludwig’s* translation; but even this gives but an imperfect notion of the extent to which this-superstition pervaded every form of Indian worship, especially in reference to *Indra*.” (*Origins of Religion and Language*, pp. 33, 34.)

பூர்வ இந்துவேதங்களின் இரண்டாம் பாகமாகிய பிராமணங்களை ஆராய்ந்தவராகிய டாக்டர் மாக்‌டோனால்டி துரை (K. S. Macdonald,

M.A., D.D.) எழுதியிருப்பதாவது:—“It (Soma juice) was regarded as sacred, or rather as itself a divine being, and worshipped as such. It was offered as a sacrifice to all the gods, and largely used in connection with all other sacrifices. So much was this the case that it was generally believed that neither god nor man could enjoy heaven without it.—Nowhere in the Brahmanas, as far as we remember, is drunkenness, (although frequently referred to and its effects described) condemned or people dissuaded from excess in the use of Soma or Sura.—To be drunk is powerful and glorious. ⁶From time immemorial, extending far back into prehistoric times, its use is invariably regarded as good, more especially in the sacrifices and other religious observances of the-Indu Aryans.—From the Aitareya Brahmana we learn that two intoxicants were used by the Indo-Aryans of Vedic times, the one known as Soma, the other Sura. The first is deified, and its heavenly symbol is the moon. It is frequently called King Soma.—It sharpened the sense.—Gods and men and spirits enjoyed it, and so especially did Indra and Maruts, Yama and the Pitris or Ancestors. To secure it they were ready to sacrifice and endure much. Gods and men sold girls and cows to the possessors of Soma in order to obtain it.—The evening libation is specially associated with drunkenness by the priests, while the drink itself seems to be a particular sign or symbol of the Kshatriyas or Kingly race. King Soma is in a particular manner the King of the Warrior Caste.” (*The Brahmanas of the Vedas*, pp. 167 et seq.)

சம்ஸ்கிருத பூர்வதூல்களில் ‘சோமம்’ என்பது ‘அலகுபனை’ (Bala-tāla, Hindi) என்ற ஆண்பனையின் மதுவுக்கும், ‘சுரா’ அல்லது ‘வாருணீ’ என்பது ‘பருவப்பனை’ (Phala-tāla, Hindi) என்ற பெண்பனையின் மதுவுக்கும் (Taittiriya Brāhmaṇa, i. 3; 3. 2 and 4) பேராகவும், ‘அம்ருதம்’ (அமிர்தம், அமுதம், அமிழ்து, அமுது) என்பது ஷே இரு வகை மதுகளுக்கும் மதுசம்பந்தமான ஒளவுதங்களுக்கும் உணவுகளுக்கும் பொதுவான பேராகவும் வழங்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. ‘சோமம்’ என்பது சோமனாகிய சந்திரனால் ஆதியில் விருத்தியடைந்ததால் அவன் பேராலும், ‘சுரா’ அல்லது ‘வாருணீ’ என்பது வருணன் சம்பந்தமாய் விருத்தியடைந்ததால் அவன் மனைவி அல்லது மகள் பேராலும், ‘அம்ருதம்’ என்பது அம்ருதர் (அமரர்) ஆகிய சுராவகையராக்கள் மொத்தத்தின் பேராலும் உண்டான பேர்களுர் யிருக்கிறது. பின்னால் பனைவிருத்தி

குறைந்துபோன இடங்களில், அங்கங்கே பற்பல கொடிகள், தானியங்கள், மரப்பட்டைகள் முதலியவற்றிலிருந்து இறக்கிய மதுக்களுக்கும் 'சுரா,' 'சோமம்,' 'அமிர்தம்' முதலிய பழய பனைமதுப் பேர்களை வழங்கி யிருக்கிறார்கள்.

"We must not omit *Surâdevi*, the goddess of Wine, who arose, say the *Hindus*, from the ocean, when it was churned with the mountain *Mandar*: and this fable seems to indicate, that the *Indians* came from a country in which wine was anciently made and considered as a blessing." (Sir William Jones, *Dissertations*, &c., Vol. I. pp. 44, 45.)

"The goddess of wine (*Varunanî*, *Varuni*) is also called *Mada* and *Sura*." (Prof. Dowson's *Classical Dict. of Hindu Mythology*.)

"*Varuni*, belonging, relating or sacred to *Varuna*, *Varuna's* female energy; *Varuna's* daughter produced at the churning of the ocean and regarded as the goddess of spirituous liquor—palm-wine." (Prof. Macdonell's *Sanskrit-Eng. Dict.*)

"*Amrita*. Immortal.—The term was known to the *Vedas*, and seems to have been applied-nore espeoially te the *Soma* juice. It is also called *nir-jara* and *Piyusha*.—It was the water of life produced at the churning of the ocean by the gods and demons, the legend of which is told with some variations in the *Ramayana*, the *Mahabharata*, and the *Puranas*." (Prof. Dowson's *Classical Dict.* '*Amrita*.')

மேற்கண்ட கற்பதருவின் மதுவிலிருந்துண்டாகும் 'விசயம்' ஆகிய சர்க்கரை தமிழில் சாதாரணமாய் 'கற்பக்கட்டி,' (மருஉ ஆய் 'கற்பட்டி') என்னப்படுகிறது. இதற்கு சம்ஸ்கிருதத்தில் 'அம்ருத ஸாரஜம்' (=அமிர்தத்திலிருந்துண்டானது), 'மது,' 'மாதவீ,' 'மதுரம்,' 'மதுஜம்' (=மதுவிலிருந்துண்டானது), 'விதா,' 'விதாதி,' 'விதாகண்டம்' முதலியபேர்களு முண்டு.

2. *ब्रह्मण्यम्* *Brahmanyam* 'பிராமணியம்' (=பிராமணருக்குரியது) என்று சம்ஸ்கிருதத்தில் பனைக்கும், 'பனவர்' (=பனைக்குரியவர்கள்) என்று தமிழில் பிராமணருக்கும் பேர்களிருப்பதற் கிசைய, "The Brahmins have their origin from the *Somapas* (=Soma-drinkers)" "பிராமணர் சோமம்குடிக்கிறவர்களிலிருந்து பிறந்தவர்கள் தான்" என்று மிஸ்டர் ஏ. குப்பையா என்ற ஓர் பிராமணவக்கீல் எழுதியிருக்கிறார்.

(Ancient Hist. of India, Vol. I. p. 42.) இதைவிட அதிகத் தாக்கமாப் டாக்டர் ராஜேந்திரலாலா மித்திரர் என்ற மகா கீர்த்திபெற்ற சாஸ்திரியார், "The earliest Brahman settlers were a spirit-drinking race, and indulged largely both in Soma beer and strong spirits. To their gods the most acceptable and grateful offering was Soma beer; and wine or spirit (for in connection with India the two words may be used synonymously, there never having been any such thing as pure wine) was publicly sold in shops for the use of the community." (Indo-Aryans, Vol. I. p. 390) என்று சொல்லுகிறார்.

ருக்கு - யஜுர் - சாம வேதங்களின்படி இந்திரன், மித்திரன், வருணன், வாயு, மருத்துக்கன், பிதிர்கள், அக்கினி, யமன், ருத்திரன், முதலிய தேவதைகளுக்கு மதுபானங்களைப் படைத்துவந்தார்கள். (Vēdas, Sūtras, Dr. R. Mitra, &c.)

இந்துக்களின் மூலப் பிதிர் தேவதை யாகிய சிவன் பனைமதுத் தொழிலை விருத்திசெய்ததால் அவனுக்கு 'தாலன்,' 'தாலீ,' 'தாலாங்கன்,' 'திருப்பனைநாதர்,' 'அம்ருதேசன்,' 'அம்ருதேஸ்வரன்,' 'சுரேசன்,' 'சுரேஸ்வரன்' முதலிய பேர்களும், அவன் மனைவியாகிய பத்திரகாளிக்கு 'மாதவீ,' 'மதுபதி,' 'சீதா' முதலிய பேர்களும் வழங்கியிருக்கிறது. "சிவன்கண்கள் மதுவினாற் சிவந்தது" (Dr. H. Bower's வேத அகராதி, p. 56) என்றும், "காளி தோட்டத்துக் கற்பகம்போல" (Dr. Winslow's Tamil and Eng. Dict., p. 294) என்றும் சரித்திரவசனங்கள் வருவதும் அந்தப் பனைமதுச் சம்பந்தமானது தான்.

பூர்வம் இமயமலைத் தொடர்பின் ஓர் விசேஷித்த பாகமான கைலாச மலையிலுள்ள கற்பகவிருக்ஷங்களின் கீழ் ருஷிகள் தவமிருந் திருக்கிறார்கள். (Taylor's Orient. Hist. MSS., Vol. II. App. pp. 16-20.)

அப்படியே, விஷ்ணு அவதாரங்களில் ஒருவனாகிய பலராமனும் பனைமதுச் சம்பந்தமாய் சமஸ்கிருதத்தில் 'மதுப்பிரியன்,' 'பிரியமது,' 'தாலகேதனன்,' 'தாலாங்கன்,' 'தாலப்ருத்,' 'தாலலக்ஷ்மன்,' 'தாலத்வஜன்,' 'தாலகேதனன்' என்னப்பட்ட தல்லாமல், 'ஹலீ' என்ற அவன் பேரால் 'ஹலிப்பிரியா' என்றும் மதுவுக்குப் பேர்வழங்கிற்று.

பிராமணரால் மிகவும் மதித்துப் பூசிக்கப்படுகிற 'தேவ சேனாபதி' யாகிய சுப்பிரமணியன் (சு+பிரமணியன்=நல்ல பனைக்காரன், நல்ல பிராமணன்) என்ற ராஜகுலத்தேவதைக்கு 'முருகன்' (=கன்காரன்) என்றும் பேர்வழங்கிற்று.

"சுப்தபிராமணர்" என்னப்பட்ட சப்த ருஷிகளால் சிவிகையில் சுமக் கப்பட்ட (நாளது 'Pope' போப் அரசர்போன்ற) ஆதி இந்துக்களின் வை

தீக ராஜாவான தேவேந்திரனுக்கு “நரைத்தரு வுடைய கோன்” (கம்ப-ராமா. I. 11. 118), “கற்பகநாட் டரசன்” (கூர்ப்புரா. I. 20. 1), “சுரகிராமணி,” “சுராதிபன்,” “சுரேந்திரன்,” “சுரேசன்,” “இன்னமீர் தெழக்களி கொளிந்தின்” (கம்ப-ராமா. I. 21. 30), “சோமபா” (=சோமம் குடிக்கிறவன்) என்றும், அவ னுனைக்குள் ளிருந்த மாகாணத்துக்கு “கற்பகநாடு” (திருவிளையாடல் புரா. இந்திரன்பழி. 60), “நனைவரு கற்பகநாடு” (கம்ப-ராமா. I. 7. 1, 7), “போகபூமி,” “சுவர்க்கம்,” “தேவலோகம்,” “சுராலயம்” என்றும், அவனுடைய சிங்காரத் தோட்டத்துக்கு “கற்பாடவி” (திருக்கழுக்குன்றபுரா. கைலாய. 14), “கற்பக சோலை” (கம்ப-ராமா. V. 15. 64), “கற்பகக் கா” (ஷை. I. தனியன். 8), “கற்பக வனம்” (ஷை. V. 2. 124), “துருமம்” என்றும், அதில் மகா விசேஷ விருக்ஷமாகிய பனைக்கு “கற்பக தரு,” “துருமசிரேஷ்டம்,” “துருமேஸ்வரம்” என்றும் பேர்கள் வழங்கி யிருக்கின்றன. அந்த தேவேந்திரனின் போகபூமியில் ஆண் - பெண்கள் முறையே 16, 12 வயதுகளில் விவாகமாகி, “கற்பக நன்மர நற்பயன்” அனுபோகித்து வந்தார்கள். (திவாகரம், 12. 101.)

ராஜாக்களின் பட்டாபிஷேகங்களில் பிராமணர் அபிஷேக தைலத் தோடு மதுவையும் சேர்த்து ராஜகுமாரன் சிரசில் வார்த்து வந்தார்கள். அகஸ்திய மஹாமுனியும் குலசேகரபாண்டியனும் தமிழ்த் தேசத்தை ஆகியாய்க் குடியேற்ற வட இந்தியாவிலிருந்து ஜனங்களைக் கொண்டு வந்தபோது, அது முழுவதும் கதம்பமர வனமா யிருந்த தாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (Taylor's Oriental Hist. MSS., Vol. I. p. 120; Nelson's Madura, III. pp. 44, 45; திருவிளையாடல் புராணம்; &c.) “The Kadamba tree appears to be one of the palms, from which toddy is extracted.” “கதம்பமரம் பனைமரத் தினிசுகளி லொன்மெனத் தெரிகிறது; அதிலிருந்து மது இறக்குவார்கள்” என்று தென் இந்திய புராதன ஆராய்ச்சியில் மகா ரிபுணரான் (Mr. Lewis Rice) ரைஸ் துரை எழுதி, மைசூர் சுவர்ணமென்றார் பிரசுரித்திருக்கிறார்கள். இந்த அர்த்தம் சென்சஸ் - எக்ஸ்கிரிபி ஆபீஸர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு யிருக்கிறது. (Thurston's Castes and Tribes, Vol. VI. p. 369.) அகஸ்தியமுனியோடு வந்த பிராமணர் - கூத்திரியர் வகையரங்கள் மேற்கண்டபடி ஆரியாவர்த்தத்திலேயே மதுவிற்கும் தொழிலில் பழகினவர்களா யிருந்ததினால்தான், அவர்கள் இவ்விடம் வந்த மாத் திரத்திலே ஷைபனையேற்றுத் தொழிலையும் விசேஷமாய் நடத்தியிருக்கிறார்கள். ‘தாலகேதனன்’ என்ற பலராமனும், வீட்டுமாச்சாரியும், “போந்தின் கண்ணிகோன்” (திவாகரம், 2. 21) என்ற சேரராஜாவும் பனைமாலைகள் தரித்தும், பாண்டியன் ‘பனையன்’ என்றும் ‘சுராமீன்’ என்றும் சொல்லப்பட்ட மகரமீன் கொடியை உபயோகித்ததும், பாண்டியராஜாவின் தலைநகரிக்கு ‘கதம்பவனம்’ என்றும் ‘மதுரை’ (=சுன்) என்றும், நாட்டுக்கும் பாலைக்

கும் 'தமிழ்' (=இனிமை) என்றும் பேர்கள் வழங்கியதும் பனைமதுத் தொழிலைச் சம்பந்தித்தது தான்.

3. இவ்விடம் இந்தியாவின் பூர்வ பிராமணர்-ஈத்திரியரோடு ஏக ஜாதியாயிருந்து ஐரோப்பா முதலிய மேல்தேசங்களிற் போய்க் குடியேறின கிரேக்கர் ரோமர்முதலிய பூர்வஜாதியாரும், மதுவகைகளை சாதாரணமாய் அருந்துகிறவர்க ளாகவும், (Apollo) அப்பல்லோ, (Bacchus) பாக்குஸ், (Janus) ஜானுஸ் முதலிய சூரியதேவதைகளுக்குப் படைத்து விருந்துண் கிறவர்க ளாகவும் இருந்ததல்லாமல், தங்கள் கோவில்களைச் சுற்றி பனை களை யுண்டாக்கி, கோவில்களில் பனைமரச் சித்திரங்களைத் தீர்ந்து, யுத்தங்களில் வெற்றிப்பிரஸ்தாப அடையாளங்களாக பனையோலைகளைப் பிடித்து, தங்கள் ராஜாக்க்காகசுகளில் பனைமர அடையாளங்களைப் போட்டு பிரபலப்படுத்தும் வழக்கமுடையவர்க ளாகவும் இருந்தார்கள். (Parkhurst's *Hebrew and English Lexicon*, pp. 749 - 751; Dr. Eadie's *Biblical Cyclopaedia*, p. 493; &c.)

"Every person, in the least acquainted with the customs of oriental nations, knows that the palm was, among idolators, the chosen symbol of the sun, and consecrated to that luminary; and that the temples erected to his honour, through all the regions of the East were surrounded with groves of palm trees.—The branches of this tree were also carried, on public occasions, before kings and princes, as emblems of their authority, and acknowledgments of their power; before the images of heathen gods, in solemn processions, as symbols of divinity; and in the hands of conquering armies, and before the triumphal car of their commander, as symbols of victory.—And it is probable they carried palms in their hands on the celebration of victory, not without respect to Apollo or the sun, to whom the tree was consecrated.—It (the palm branch) was selected by all the nations of antiquity, to be the symbol of the highest degree of nobility, and even of regal authority. The redeemed are entitled to carry this symbol, by the customs of ancient nations, for they are 'kings and priests unto God.'" (Paxton's *Illustrations: Natural Hist.*, pp. 53, 54.)

சமஸ்கிருதம்பேசின ஆரியர் தாலமதுவை 'அமிர்தம்' அதாவது சாகா மற்பிழைக்கச் செய்யும் சஞ்சீவி எனப் புகழ்ந்து "அமிர்துணக் குழுவுகின்ற அமரரின் அரச வெள்ளம்" (கம்ப-ராமாயணம்.) என்றபடி மேன்மக்கள் விருந்திலும் வழங்கிவந்த தன்மை போலவே, ஆரியாவர்த்தத்திலிருந்து பிரிந்து மேற்கேபோன ஜாதிகளுடைய வழக்கமு மிருந்திருக்கிறது.

"It (the palm-tree) was also an emblem of immortality throughout the whole East, who believed that the tree itself was immortal. It is usual with persons of better station, to entertain their guests on days of joyous festivity with the honey of the palm tree." (*Ibid*, p. 50.)

இதன்னியல் "இன்றளர்க் கற்பக நறுந்தே னிடைதுளிக்கு நிழலி ருக்கை" யுடைய (கம்ப-ராமா. I. 7. 8) தேவேந்திரனின் ஆஸ்தானக் கோலம்போல, பாரசீகராஜாக்களின் சிம்மாசனமும் பனைமரத்தின்கீழிருப்பதாகச் செய்யப்பட்டிருந்தது. "The regal throne (of Persia) was of pure gold, overshadowed by a palm tree and vine of the same metal, with clusters of fruit composed of precious stones." (Tytler's *Universal History*, Vol. I. p. 218.)

பனையானது ஆதீரமுண்டான மண்ணின் மீதியிலிருந்து விசேஷித்து உண்டாக்கப்பட்ட தென்றும், ஆதாமின் பெளத்திரனாகிய ஏனோஸ் அந்த விருகத்தை விருத்திசெய்தா னென்றும் அராபியர் முதலிய கீழ்தேசத்தார் சொல்வதாக ஐரோப்பியரால் சொல்லப்படுகிறது. "It (Palm tree) is believed by Orientals to have sprung from the residue of the clay of which Adam was formed." (Brewer's *Dict.*, 'Palm tree.') "The eastern people make the following additions to his (Enos') history. That Seth, his father, declared him sovereign prince and high priest of mankind, next after himself; that Enos was the first who -planted or rather cultivated the palm tree." (Calmet's *Bible Dict.* 'Enos'.)

4. பூர்வ பிராமணரின் பனைமதுத்தொழிலை ஞாபகப்படுத்தும் அறி குறியாக நாளதும் பிராமணர் தங்கள் கோவில்களின் முகப்பில் 'துவஜ துருமம்' என்ற பனையை நடடி, அதில் ஏறியிறங்கி, கொடிகட்டி, தங்கள் உற்சவங்களை ஆரம்பித்து வருகிறார்கள். அந்த உற்சவத்துக்கு 'சாறு' (=பனைமது) என்றும் பேர்.

பிராமணரின் இந்த சாதாரணப் பனையேற்றுப்பிரஸ்தாப மன்னியில், வருஷந்தோறும் கார்த்திகைமாதத்து கார்த்திகைநஷத்திரத்தில் 'கார்த்திகேயன்' என்ற சுப்பிரமணியனாகிய முருகனையும் மற்றும் கன்னேறிப் பிதிர்க்களையும் விசேஷித்து, 'சொர்க்கப்பனை' நடடி அதில் ஏறியிறங்குகிறார்கள்.

"நூலே கரக முக்கோன் மனையே யாயுங்காலை யந்தணர்க் குரிய" என்ற தொல்காப்பியகுத்திரப்படி (III. 9. 71), 'நூல்' ஆகிய பனையேறும் வடமுர், 'கரகம்' ஆகிய பதனீர்க்கலசமும், 'முக்கோல்' ஆகிய முருகுத் தடியும், 'மனை' ஆகிய பதனீர்முதலானதுசமக்கும் பனையேறிபெண்

டாட்டியும் பிராமணச்சான்றோரின் அடையாளங்களா யிருந்திருக்கிறது. இந்த 'தூல்' ஆனது, முந்த 'மேகலை' என்ற மானோரல்பூணூலாக இருந்து, பிற்காலத்தில் அதின் பூர்வோத்திரத்தை மறந்த பிராமணராதிகளால் பலவிதமாய்த் தரிக்கப்பட்டு வருகிறது.

“நடுவூருள் வேதிகை சுற்றுக்கோட்புக்க படுபனை யன்னர் பலர்நச்ச வாழ்வார்” (நாலடியார், 10.6) என்றும், “வேள்விக்குரியது சோமபானம்” (நைடதம், 16. 10) என்றும், “கள்ளுமூனு விரும்பினான் மகன்கள்செய்” என்றும், “மதுவிறைச்சிகளுண் ணென்ற சுருதிபின் மணந்துபா ரெனல் பாராய்” (கைவல்யநவீதம், 2. 75, 76) என்றும் சொல்லப்பட்டபடி வேதிகைச்சம்பந்த மாகவும் பிராமணச்சம்பந்த மாகவும் பனையும் மதுவும் இருந்துவந்திருக்க, அந்தப் பரம்பரை வழக்கத்துக்கு விரோதமாய், மதுவையும் மாம்சத்தையும் பகைக்கிற பௌத்த-ஐன மதக் கொள்கைகள் இவ்விடத்தில் சைவம் வைஷ்ணவம் முதலான பேராய்க் கலந்து நிலைப் பட்ட பிற்பாடே மதுவிற்குந் தொழில் அநேகரால் அவமதிப்புக்குள் ளாகி நெகிழ்ப்பட்டிருக்கிறது.

5. இந்தியாவில் மதுவகைகள் பூர்வமுதல் அநேகாயிர வருஷக்காலங்களாக, மதச்சம்பந்த மாகவும் சாதாரணக் குடித்தனப்புழக்கத்திலும் ராஜாக்கள் குருக்கள் முதலிய சகல மேன்மக்களாலும் உயர்வாய் மதித்து வழங்கப்பட்டு வந்ததைக் குறித்து மேற்சொன்ன ராஜேந்திரலாலா மித்திரர் (L.L.D., C. I.E) என்னும் சாஸ்திரியார் (“Indo-Aryans”) “இந்து-ஆரியர்” என்னும் புஸ்தகத்தில் எழுதியிருப்பதாவது:—

“In the Rig Veda Samhitā a hymn occurs which shows that wine was kept in leather bottles (Wilson's Rig Veda, II, p. 204), and freely sold to all comers. The said wine was, likewise, offered to the gods, and the *Sautrāmanī* and the *Vājapaya* rites, of which libations of strong arrack formed a prominent feature, were held in the highest esteem. (Vol. I. p. 390.)

“Coming from the age of the Vedas to that of the Sūtras, I find that not only the Soma and the Sura of the Samhitas and the Brāhmanas retained their firm hold on the people, but several new candidates for public favour appeared in the forms of *Mādhvika* or *Mowā*, *Gaudī* or rum, *tāla* or toddy wine, and so on. They could not have been manufactured had there been no demand for them. (I pp. 395, 396.)

“The Ramayana frequently notices wine and drinking. In one place no less a personage than the great sage, Visvāmitra, who is the author of a considerable number of the hymns of the Rig Veda, is said to have been entertained with *Maireya* and *Surā*

by his host Vasishtha (*Rāmāyana*, Carey's ed., I. p. 462), Bharadvāja, another great sage, offered wine to Bharata and his soldiers when they spent a night under his hospitable roof (*Ibid*, III, p. 297). Two passages occur in the second book of the *Ramāyana* which afford the most conclusive proof of wine having been extensively used, and held in considerable estimation as a favourite drink in former days. (I. p. 396.)

"Turning now to the *Mahabharata* we have abundant evidence to show that most of the leading characters in that great epic were addicted to strong drinks, and no picnic or pleasure party was complete in which wine did not hold a prominent part. The extract from the *Harivansa* which forms the next article affords a very graphic account of the manner in which such distinguished personages as Baladeva and Krishna and Arjuna indulged in drink in the company of their wives, sisters and daughters, and other extracts equally precise and full, might be easily multiplied, if needed. (I. p. 398.)

"Buddhism must have contributed much to check the spread of drunkenness in India, as it did in putting down the consumption of flesh meat; but it never was equal to the task of suppressing it. (I. p. 399.)

"In the time of Kalidasa drinking seems to have been very common. (William's *Sakuntala*, p. 153.) In his graphic description of the triumphal march of Raghu, Kalidasa specially notices drinking-booths set up by the soldiery at Rajahmundry, to drink the famous cocoanut liquor of the place. (I. p. 400.)

"A passage in the *Kumāra-sambhava*, of the same author, extols a crystal palace on the Himalaya as so exquisite as to be best adapted for a drinking hall. Drinking must have been common in high circles to justify this comparison. Elsewhere drinking halls, as specially reserved apartments in a palace are frequently mentioned. Kalidasa is also lavish in his references to drinking by women of quality. (I. p. 401.)

"Bhagavata Purana enjoins the use of spirits by Brahmans at the *Sautrāmani* rite. So does Vṛhaspati, the high priest of the gods, whose *Sanhita* is a standard authority on law. In the *Mārkaṇḍeya Purāna*, the great goddess Durga is represented as particularly addicted to strong drinks. Kuvera serves her with

overflowing goblets of strong liquor, and she drinks and drinks till her eyes become flaming red, and she bursts out in wild laughter. When girding herself to prepare for a combat with the fierce demon Mahisa, she says; 'Roar, roar, ye fool, for a moment only, till I finish my drinking.' Other instances may be quoted *ad libitum*, but they are not wanted. I shall abstain also from extracting more passages from the poetical literature of the last fifteen or sixteen hundred years to show how frequently references are made to drinking among the higher classes of the community. But I cannot omit noticing the Tantras, which afford the most indubitable proofs of a strong attachment on the part of a large section of the Hindus to over-indulgence in spirituous drinks. These works profess to be revelations made by Siva to his consort Parvati, and constitute the life and soul of the modern system of Hinduism. (I. p. 403.)

"The last (Kadambari liquor) was a favourite drink of Baladeva, and was at one time held in high repute. (I. p. 414.)

"Of fermented beverages, which were drunk without previous distillation, four kinds are mentioned, *viz.*, cocoa toddy, palm toddy, date toddy, and the Soma nectar. The date and the palm toddies suffered in the same way (as the cocoa toddy), and were unfit for transmission to distant places; but the trees which yielded them were common almost all over India, and so they were more easily accessible, and more widely known." (I. p. 418.)

IV.

1. பூர்வ தமிழ்நிகண்டாகிய சேந்தன் திவாகரத்தில் ஜாதிவகுப்பு விவரம் கூறுகிற "மக்கட்பெயர்த் தொகுதி" யில், 'பார்ப்பார்' அல்லது 'ஐயர்' பேருக்குப் பின்னால் "சான்றோர்" பேர், "புலவர்" பேர் என்று வருகிற இரண்டு குத்திரங்களும் (திவாகரம், 2. 11, 12) கூத்திரியப்பிராமணராகிய எங்கள் சான்றோர்ஜாதிப் பெயராகவே யிருக்கிறது.

தெலுங்குதேசத்தில் எங்கள் பிராமணச்சான்றோருக்குச் சம்பந்தப்பட்டவர்களாய்ச் சொல்லப்படுகிறவர்களும், 4-லகூத்துக்கு மேற்பட்ட ஜனத்தொகை யுடையவர்களுமான ஈடிகார், ஈந்திரர் என்ற ஜாதிகாரருக்கும் ஐயர் என்று ஜாதிப்பட்டப்பேர் பரம்பரையாய் வழங்கி வருகிறது. இவர்கள் தங்களை வியாசமுனியின் புத்திரராகவும் சொல்லுகிறார்கள்.

(Census of India, 1901, Vol. XV. p. 155; Thurston's *Castes and Tribes*, Vol. II. p. 368.)

ஒட்டியதேசத்தில் மீனும் மாம்சமும் புசிக்கிறவர்களும், நிலச்சுவான் களுக்கே யன்றி நாளதில் பிராமணர் என்னப்படுகிற மற்றவர்களுக்கும்கூட புரோகிதஞ் செய்யாதவர்களும், தங்கள் ஸ்திரீகளின் கற்புநெறி விஷயத்தில் ரெம்ப வைராக்கியஒழுக்க முடையவர்களும், மகா உயர்குலத்தவராய் மதிக்கப்படுகிறவர்களு மாகிய பிராமணர் (Santos) சான்றோர் என்னப்படு படுகிறார்கள். (Census of India, 1901, Vol. XV. p. 147.) இவர்களைப் பற்றி தென்னிந்தியா என்னுகிரபிபுஸ்தகத்தில் சொல்லியிருப்ப தாவது:— “Santo.—A subdivision of Oriya Brâhmanas and Bhâyipuos.” (Vol. VI. p. 295.) “Bhâyipuo is returned, in the Census Report, 1901, as an Oriya caste, the members of which claim to be Kshatriyas.” (Vol. I. p. 230.)

காஷ்மீரதேசத்துப் பிராமணருக்குள் (Chandra) சான்றோர், (Chan, Chàn) சாண் முதலான பேர்களைபுடைய உட்பிரிவாரு யிருப்பதாய் பண்டித் ராதாகிஷ்ண என்பவர் சொல்லுகிறார். (Dr. Wilson's *Indian Caste*, Vol. II. pp. 146, 147.)

“Chandrorh, a pur or section of Sahadwipi Brahmanas in Behar.” (Risley's *Tribes and Castes*, Vol. II. p. 190.) “விஹார் தேசத் திலிருக்கிற சாகத்துவீபி பிராமணரில் ஓர் பிரிவார் சான்றோர் என்னப் படுகிறார்கள்.”

கன்னடதேசத்தி லரசாண்ட (Kadamba kings) கதம்ப ராஜாக்கள் பனைமதுவிறக்கும் தொழிற் சம்பந்தமான சான்றோரா யிருந்தார்களெ ன்று 1891-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸுரிப்போர்ட்டிலும், மைசூர் கவர்ண்மென்றாரின் எப்பிகிராபி பிரசுரங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கி றது. (Census of India, 1891, Vol. XIII. p. 297; Rice's *Mysore Inscriptions*, Intro. p. xxxiii.) கன்னட - தெலுங்க தேசத்தி லரசாண்ட ‘சான்றாராஜாக்கள்,’ விஜயநகரம் ‘ராயர்மார்’ முதலானவர்களும் இந்த கதம்பராஜகுலத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்றே புராதன-சிலாசாஸன ஆராய்வுச் சாஸ்திரிகளால் வெளிக்குவந்திருக்கிறது.

சேரநாட்டுப் பிராமணச்சான்றோரில் ஓர் பிரிவினராகிய (Billavas) வில்லவர் தங்களுக்குள் ளிருக்கிற பிராமணத் தொழிலினி டித்தம் (Pujaris) பூஜாரி என்றும் சொல்லப்படுகிறார்கள். இவர்களில் (Manjarabad) மஞ் சரபாத் என்னும் இடத்தி லிருப்பவர்கள் மேற்கண்ட ஹோம்ச மாகாண த்து சான்றாராஜாக்களின் சந்ததியாரா யெண்ணப்படுகிறார்கள். இவர்களு க்கு (Devaru-makkal) ‘தேவர்மக்கள்’ என்றும் பேர். (Thurston's

Castes and Tribes, Vol. I. pp. 244, 246; *Census of India*, 1891, Vol. XIII. p. 300.)

பம்பாய் மாகாணத்தில் (Bassein) வாசேனுக்கு வடக்கே சோப்பாரம் என்னும் இடத்திலுள்ள (Soparas) சோப்பாரர் என்னும் பிராமணர் நாளும் தாலமாமேறி ஜீவிக்கிறவர்களா யிருக்கிறார்கள். (Dr. Wilson's *Indian Caste*, Vol. II. p. 28.)

கிராமணி என்ற எங்கள் பிராமணச்சான்றாரப் பிரிவாரில் ஓர் குழு நாளும் மலையாளம் நம்பூரிபிராமணரோடு பிராமணராக கிராமணி என்ற பேராலே விளங்கிவருகிறார்கள். (*Madras Government Museum Bulletin*, Vol. III. No. I. p. 35.) தங்களைக் கூத்திரியஜாதி என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிற (Khatiri) கூத்திரி ஜாதியாருக்குள்ளும் கிராமணி என்னும் இந்தப் பட்டப்பேர் இருந்தேவருகிறது. (Thurston's *Castes and Tribes*, Vol. II. p. 300; Vol. III. p. 287.)

இதன்னியில், “ஏறியிறங்குந் திருமேனி” என்ற எங்கள் பிராமணச்சான்றார், (Pandit S. M. Natesa Sastriar, B. A., M. F. L. S.) நடேசசாஸ்திரியார் என்ற பிரஸ்தாப பிராமணப்பண்டிதர் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறபடி, முன்னால் பனையேறிகளா யிருந்து, நாளும் திருநெல்வேலி ஜில்லா, நாங்குனேரி வட்டகையில் பிராமணரோடு பிராமணரா யிருந்து வருகிறார்கள். (*The Indian Social Reformer*, 17th July, 1898.)

V.

1. எங்கள் சாதிக்குரிய நாடன், நாடான், நாடலி, நாடாள்வார் என்னும் பட்டப்பேர், அரசு ருதொழில்களிலொன்றான “புரைதீர்ப் பெரும்பார்ப் புறத்தல்” (திவாகரம், 12. 80) ஆய், “இராச்சியம்” (kingdom, state, realm) என் றர்த்தப்படுகிற “நாடு” என்னும் பதத்திலிருந்து (Dr. Rottler's *Dict., Tam. and Eng.*, III. p. 191; Dr. Winslow's *Tam. and Eng. Dict.*, p. 660) பிறந்து, “Lord of the land” “நாட்டுக் கதிபதி” என்ற அர்த்தமாய் பொதுவாக ராஜாக்களுக்கும், விசேஷித்து பாண்டியர், சோழர் முதலான பூர்வ தமிழரசர்களுக்கும் வழங்கியிருக்கிறது. இந்த அர்த்தம் நாளது பிரபல் ஆங்கிலேயக் கல்விமான்களாலும், தமிழ்-மலையாளம் அபிதானாசிரியர்களாலும் சாதாரணமாய் ஒப்பப்பட்டதாகவு யிருக்கிறது.

(a) பேர்பெற்ற தமிழ்ப்பாஷாசாஸ்திரியாராகிய டாக்டர் போப்பையர் (Rev. G. U. Pope, M. A., D. D., M. R. A. S.) சொல்வது :— “In Nāl(adiyār) the king is addressed as ‘நாட்,’ lord of the land. In the south, a landed proprietor, even of the humblest class, is a நாடான். The country has a sea-board, and chains of hills, with

forests, and streams flowing down to irrigate the fields below. Nal. 10, 71, 142, 146, 161, 166, 186, 194, 211, 212, &c.” (*The ‘Sacred’ Kurral*, p. 284.)—“நாடன், a ruler, owner of the land, *Tiruvācagam*, 188.” (*The Tiruvācagam*, Part III. p. 50.)—“நாடன்=நாட்டரசன், lord of the land.” (*The Nāladīyār*, p. 376.)

(b) தரங்கம்பாடி தமிழ்-இங்கிலிஷ் அகராதியில் (p. 436) சொல்லியிருப்பதாவது :—“நாடன், s. an epithet of Pandiya kings.”—“நாடான், s. a polite epithet applied to the Shanars.”

(c) டாக்டர் ராட்வர் (Pt. III. p. 190), டாக்டர் வின்ஸ்லோ (p. 660) என்னும் தமிழ்அபிதானசாஸ்திரிகளான துரைமார் எழுதிய தமிழ்-இங்கிலிஷ் அகராதிகளில் சொல்லியிருப்ப தாவது :—“நாடன், sub. an epithet of the Chola kings.”—“நாடான், s. a polite epithet applied to the Shanars.”

(d) டாக்டர் குண்டெர்ட் (Rev. H. Gundert, D. Ph.) என்னும் துரை எழுதிய மலையாளம்-இங்கிலிஷ் அகராதியில் (p. 539) சொல்லியிருப்பதாவது :—“நாடான்=நாடவன், a headman of Shanars.”

(e) கனோன் மர்காஷிஸ்துரை (Rev. Canon A. Margoschis) எழுதியிருப்பதாவது :—“Nadan means an owner of lands or a land-lord. It is a mark of respect used among the Shanar people.—These people are the most enterprising as a class, of the Christians in Southern India. By far the greater number of our congregations are formed of them, and the community numbers its graduates in Theology, Law, Medicine and the Arts. Nine-tenths of the native clergy are ‘Nadar.’ ” (*The Indian Church Quart. Rev.*, Vol. VI. p. 547; *Christianity and Caste*, p. 27.)

(f) பிஷப் கால்வெல் என்னும் பேர்பெற்ற திராவிடபாஷா சாஸ்திரியார் (Rt. Rev. R. Caldwell, D.D., LL.D., M. R. A. S., Bishop), “நாடார்” என்னும் பதத்துக்கு “Lords of the soil” என்று அர்த்தம் கொடுத்து (*The Tinnevely Shanars*, p. 4), “The Nadans are in possession of extensive tracts of land.” என்றெழுதியிருக்கிறார். (*Ibid*, p. 48.) ஷை பிஷப் கால்வெல்துரை தாம் இறந்துபோருந்தருவாயில் எழுதிவைத்த தம்முடைய ‘ரெமினிஸென்சஸ்’ (*Reminiscences*) என்னும் புத்தகத்தில் (p. 87) சொல்லியிருப்பதாவது :—“I had to deal with another class of claimants—the Nadans, who had been the original proprietors of all the lands in the neighbourhood

and who still professed, as lords of the soil, to have certain rights of seignorage over even the lands they had sold, especially the right of levying a small rent on all houses built within their boundaries and a small fee at weddings, &c.—I had no doubt about its having been customarily submitted to.”

(g) இதைப்பற்றி தென்இந்தியா எத்தகிரபிபுஸ்தகத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாவது :—“The two words *Nadan* and *Gramani* mean the same thing, namely, ruler of a country or of a village, the former being a Tamil, and the latter a Sanskrit word. (Vol. VI. p. 368.)—“*Nadan*, meaning ruler of a country or village—is a title of the *Shanans*, who, further call themselves *Nadans* in preference to *Shanans*.” (Vol. V. p. 134.)

‘நாடான்’ என்று நீட்டமாய் மாத்திரமல்ல, ‘நாடன்’ என்று குறுக்கமாகவும் சான்றோருக்கு பட்டப்பேர் வழங்கியே வந்திருக்கிறது. நாளதுக்கு 60, 70 வருஷங்களுக்கு முன்னே எங்களுக்கு ‘நாடன்’ என்று பட்டப்பேர் வழங்கிய சர்க்கார் பட்டாக்கள் நாளதும் எங்களிடம் அநேகமாயிருக்கிறது.

‘நாடாள்வார்’ என்பது நாளதும் அங்கங்கே சான்றோருக்குள் பட்டப்பேராய் வழங்கிவருவது மாத்திரமல்ல, அது நாளதுக்கு ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னே நாகுசிநாட்டி வீருந்த சான்றோர்ஜாதிப் பிரபுக்களுக்கும் படைவீரருக்கும் பட்டப்பேராய் யிருந்ததாக திருவாங்கூர் கவர்ண்மென்றார் வெளிப்படுத்தியிருக்கிற அநேக சிலாசாஸனங்களினால் துலங்குகிறது. (*Travancore Government Gazette Supplement*, dated 8th Aug., 1905. *Archæological Sheet*, No. 8; &c., &c.) “The (*Shanar* title) expression *Nādālvār* occurs in some ancient stone inscriptions of Travancore.” (*The Travancore State Manual*, Vol. II. p. 393.) மேற்கண்ட சிலாசாஸனங்களை பூராவும் இங் கெடுத்தெழுதினால் இச் சர்க்கம் ரெம்பவும் விரிந்துபோகுமென் றெண்ணி சுருக்கமாய்க் குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

மைசூரி லாண்டவர்களும், இவ்விடம் பாண்டியராஜாக்களுக்கும், சான்றோருக்கும் சம்பந்தப்பட்டவர்களாக சிலாசாஸனங்களால் துலக்கப்பட்டிருக்கிறவர்களு மாகிய கதம்பராஜாக்க ளுடையவும் சான்றாராஜாக்க ளுடையவும் பிற்கிளைகளான ராஜகுலத்தவர் “நாடாள்வார்” என்றும் பேர்விளங்கி யிருந்ததாக இந்தியாகவர்ண்மென்றருடைய விசேஷநிக்கார்டாகிய (*Epigraphia Indica*) “எப்பிகிராபியா-இந்திக்கா” (Vol. V.) என்னும் புஸ்தகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டில் பாண்டியதேசத்தில் பராக்கிரமபாண்டியனுக்கும் அவன் சொக்கராணன் குலசேகரபாண்டியனுக்கும் ராஜபட்ட விஷயமாய் விகாதம் நேர்ந்தபோது, பராக்கிரமபாண்டியனுக்கு உதவி செய்யவந்த 1-ம் பராக்கிரமபாகு என்ற இலங்கைராஜாவோடு யுத்தஞ் செய்த குலசேகரபாண்டியனின் சேனாவீரர் “வீரகங்க நாடாள்வார்,” “கலவண்டிய நாடாள்வார்,” “அளத்தூரு நாடாள்வார்,” “அளத்தூரு நாடாள்,” “அஞ்சுகோட்டை நாடாள்வார்,” “காங்கய நாடாள்வார்,” “புங்குண்ட நாடாள்வார்” முதலான பேர்களை யுடைத்தாயிருந்ததாக, பௌத்தமதத்தாரின் மதசம்பந்தமான நூல்கள் அமையப்பெற்று பௌத்தரால் விசேஷித்து மதிக்கப்படுவதும், நாளதில் பேச்சுப்பாஷையில்லாததுமான பாவி என்ற பிராகிருதபாஷையில் வெகுகாலத்துக்கு முன் எழுதப்பட்ட ‘மஹாவம்சம்’ என்னும் இலங்கைதேச நாளாகமப்புஸ்தகம் 76 - ம், 77 - ூம் அத்தியாயங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதை இங்கிலிஷில் மொழிபெயர்த்த விஜேலிங்க முதலியார் என்பவர் (Mr. L. C. Wijesinha, Mudaliyar) ஷே பேர்களில் வருகிற “நாடாள்வார்” என்னும் வார்த்தைக்கு, “I believe, *Nāḍālvār* (from the Tamil *Nāḍu*, a country, and, *Alvār*, a ruler) and *Rāyar*, denote the office and rank, and are identical with the office of Zamin-dar of the present, and Palayakar of former times.” (*The Mahavansa*, Part II. p. 234. Colombo. 1889) என்று கோட் டெமுதியருக்கிருர்.

திருநெல்வேலியில்லா, திருச்செந்தூர் தாலுகாவில் ஞாபகத்துக் கெட்டாக் காலமுதல் நாளதுக்கு 70-வருஷங்களுக்கு முன்வரை எங்கன் ஜாதியில் ‘திருப்பாப்பு நாடான்’ என்னும் ஓர் குடும்பத்தின் ஆட்சியிலிருந்து வந்த நங்கைமொழி கிராமத்து அடைக்கலாபுரம் மஜராவிஜன் ஒரு பழய கிணற்றின் கல்தொட்டியில் (கி. பி. 1529-ஹ)

“எாடு-ஹ காததிக்கை-மீ 10-உ அடைக்கல நகரம் திருப்பாபு நாடாள்வான் தன்மம்”

என்றொரு சாஸனம் இருக்கிறது.

தென்இந்தியாவின் நூதன சைவமதத்து தலைவராகிய ‘லோகரு’ என்னப்பட்ட சிறிங்கேரி மடத்து ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியர் இவ்விடம் சான்றோர் குலத்தவரையும் தமது மதத்துக்குள்ளாக்க வேண்டி, தம்முடைய சிஷ்யரான மைசூர் சமஸ்தானம், தாராபுரம் தாலுகா, குளைஞ்சிவாடி-கெற்கேசுர அக்கிராமம் ஸ்ரீமடத்தி லிருந்த சிவசுவாமிசாஸ்திரி பௌத்திரர் சிவராமசுவாமிசாஸ்திரியாரை நியமித்து அவருக்கு சவுமியஹ (கி. பி. 1789) கொடுத்த அதிகாரப்பத்திரமாகிய தாமிரசாஸனத்தில், சான்றோர் (நாடார்) குலவளமையைப் பற்றி அடியிற்கண்டபடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—

“.....பாண்டிய குலமாயும் சிவகோத்திர சமபன்னாளாயும் பாண்டியதேசத்தில பிறந்தவாளாயும் க்ஷத்திரிய வமிஸாளாயு மிருக்கிற நாடாக்கள்குலம சமஸதத்துக்கும் குலகுருவாய நெழுகஞ்செயது...”

(இந்த சிங்கேரிமடத்து சைவ மிஷனரி வந்தபோது, இவ்விடம்சான்ரேர் அவர் மதத்திற் பிரியப்பட்டுச் சேராததால், இவர் வகையராக்கள் உத்தேசம் 50-வருஷங்களுக்குமுன்னே இவ்விடம் வரத்துப்போக்கை நிறுத்திக்கொண்டார்கள். அப்புறம் ஷி சிங்கேரிமடத்துச் சார்பாய் பாகூர் என்னும் இடத்திலிருந்து வேறுசில பிராமண மிஷனரிகள் வந்து சான்ரேருக்குள் வேலைசெய்ததில், அங்கங்கே சிற்சில சான்ரேர் அவர்களுக்கு சீடராகி யிருக்கிறார்கள்.)

திருவாங்கூர் ராச்சியத்தில் எங்கள் ஜாதிக்காரரான சான்ரேருக்குள்ளும் தீயருக்குள்ளும் நாடான்மார், தண்டான்மார், அரயன்மார், கரைக்காரன்மார், பணிக்கன்மார் முதலான விசேஷ பட்டமுடைய தலைமைக்காரர் அங்கங்கே கிராமங்கள்தோறும் அதிபதிகளாயிருந்து குடிகன்மேல் விவில-ரெவினியூ-கிரிமினல் அதிகாரம் பாராட்டியே வந்திருக்கிறார்கள். இந்த ஆளுகை அப்புறம் கி பி 1815-ஹு ஆகிய 990 ஹு கார்த்திகைமீ 1௩ திருவாங்கூர்மகாராணி பிறப்பித்த விளம்பரத்தினுஸ்தான் மட்டுப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—

“It being proper as well as my intention that all the people should be treated according to their respective religion, that every one should be happy and prosperous without any grievance, and that the country should flourish under my protection, with the promotion of justice and charity, and whereas it having been found that—the offices of Tundanmars, Panikenmars, Nadanmars, Arreanmars, Vattacaraycarenmars, Porenbensmars, having been granted to certain persons, and those persons having been much oppressive and injurious to the people of the said castes, these offices are all discontinued on the present day, and having given my orders that the persons who held the offices above enumerated, are not to oppress the inhabitants on any account whatever—; all persons are hereby required to give due obedience to the subject of this proclamation. In case that any one be found guilty of having acted contrary to this Proclamation, and that the persons who held the offices of Tundanmars, Panikenmar, Chanamar, Nadanmar, Arreanmar, Modulputtoocarenmar, Vattacaraycarenmar, Porenbemar, be found to have any way oppressed the inhabitants,

will certainly be liable to a severe punishment.” (*Church History of Travancore* by C. M. Agur, B.A., Manager, Resident’s Office, Trivandrum, App. pp. liv, lv.)

மற்றும் அநேகஜாதிகளுக்கு விகற்பமாய் எங்கள் குல ஸ்திரீகளுக்கு நாடாச்சி என்று ஜாதிப்பட்டப்பேர் ஞாபகத்துக்கெட்டாக் காலமுதல் வழங்கிவருவதும் விசேஷமானதே.

“நாடவி” என்று எங்கள் ஜாதிக்கு வழங்கும் பட்டப்பேர் (*Census of India, 1891, Vol. XIII, p. 297*) ‘நாட்டெக் கதிபதி’ என்னும் அர்த்தமாய், ‘நாடு’ + ‘அவி’ (=தலைவன்) என்னும் இரு பதங்கள் சேர்ந்துண்டான வார்த்தையா யிருக்கிறது.

(‘நாடன்,’ ‘நாடான்’ என்னும் வார்த்தைகள் ராஜா என்றும் நாடு என்றும் அர்த்தமாகி ‘(ராஜ்) நாட்,’ ‘ராஷ்ட்ர’ என்னும் சம்ஸ்கிருத வார்த்தைகளிலிருந்து திரிந்ததுக்கு உதாரணங்களும், இன்னும் அதற்கடுத்த பல சங்கதிகளும், மேற்சொன்ன ‘*A Short Account of the Cāntrās or Tamil Xātrās*’ என்னும் புஸ்தகம், 3-வது சர்க்கத்தில் விவரமாயிருக்கிறது.)

‘நாடான்’ என்பது சில இடங்களில் எங்கள் ஜாதிக்காரருக்கு நாட்டான் என்றும் வழங்குகிறது.

கிராமணி என்ற எங்கள் ஜாதிப் பிரிவினருக்கு உடையார் என்னும் பட்டமும் வெகுவாய் வழங்கிவருகிறது. இந்த ‘உடையார்’ என்பதும் ‘நாட்டை உடையவர்’ என்றே அவர்களுக்குள் அர்த்தப்படுகிறது.

அதுபோக, எங்கள் ஜாதிக்காரர் சில இடங்களில் ‘அகமுடையார்’ என்றும் சொல்லப்படுகிறார்கள். ‘அகம்’ என்றால் ‘பூமி’ என்றர்த்தம்.

கன்னடதேசத்து வல்லாளராஜவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களாய் கன்னட-துளுவ தேசங்களிலிருக்கிற (Bant) வந்தர் (=வேந்தர்) என்ற கூத்திரிய ஜாதிக்காரருக்கு (Nāḍava, Nāḍavaru) நாடவர் என்றும் பேர். (*Thurston’s Castes and Tribes, Vol. I, pp. 147 et seqq.; Vol. V, p. 134; South Canara District Manual by J. Sturrock, I.C.S., Vol. I, p. 156.*)

‘நாடன்,’ ‘நாடான்,’ ‘நாடாள்வான்’ என்னும் பதத்துக்குச் சரியர்த்தமாய், ‘பார்த்திவன்,’ ‘க்ஷமாபன்,’ ‘க்ஷமாபருத்,’ ‘க்ஷமாபதி,’ ‘மஹி கிதி,’ ‘மஹிபதி,’ ‘பூபதி,’ ‘க்ஷத்ரன்,’ முதலிய அநேகம்பேர்கள் சம்ஸ்கிருதத்தில் கூத்திரிய ராஜாக்களுக்கு வழங்கிற்று.

திரவிடச்சான்றோரின் சொக்காரராய் வட இந்தியாவிலிருக்கிற ராஜபுத்திரருக்குள் வழங்கும் பூமியர் என்ற பட்டப்பேரும் ‘நாடான்’ என்ற பட்டப்பேருக்குச் சரிபொத்ததுதான்.

“There are two classes of Rajpoot landholders in Mewar.—One is the *Grasya thakur*, or ‘lord;’ the other the *Bhoomia*. The *Grasya* chieftain is he who holds(*gras*) by grant(*putta*) of the prince, for which he performs service with specified quotas at home and abroad, renewable at every lapse, when all the ceremonies of resumption, the fine of relief, and the investiture take place. The *Bhoomia* does not renew his grant, but holds on prescriptive possession. He succeeds without any fine, but pays a small annual quit rent.—He is the counterpart of the allodial proprietor of the European system, and the real ‘Zemindar’ of these principalities. Both have the same signification; from *bhoom* and *zemin*, ‘land:’ the latter is an exotic of Persian origin.” (Tod’s *Rajasthan*, Vol. I. pp. 174, 175.) “These *Bhoomias*, the scions of the earliest princes, are to be met with in various parts of Mewar.—Some of these yet possess entire villages, which are subject to the payment of a small quit-rent: they also constitute a local militia.—Allodial property is defined (Hallam, Vol. i. p. 144) as ‘land which had descended by inheritance, subject to no burthen but public defence. It passed to all the children equally; in failure of children to the nearest kindred.’ Thus it is strictly the *Meeras* or *Bhoom* of the Rajpoots: inheritance, patrimony.—The holder of boom calls it his *Adyapi*, i.e. of old, by prescriptive right; not by written deed.” (*Ibid*, Vol. I. pp. 179, 180.) “The *Caniatchi* (*Cani* ‘land’ and *atchi* ‘heritage’) of Malabar is the *Bhoomia* of Rajasthan.” (*Ibid*, Vol. I. p. 524.)

“நாடு” என்பதுக்கு “உலகு” என்றும் தமிழில் பதில்பதம் இருப்பதுபோல (திவாகரம், 5.15), “நாடான்” என்னும் பட்டப்பேரை பாண்டிய ராஜாக்கள் “உலகு,” “உலகன்” என்றும் தங்கள் காசுகளில் வழங்கியிருக்கிறார்கள். (அந்தக் காசுகளில் இரண்டு மேற்சொன்ன கமதிக்கோவில்கேசில் பிரதிவாதிகள்பக்கம் 70-வது சாட்சியால் கீழ்மதுரை சப்கோர்ட்டில் தாக்கலாகியிருக்கிறது.) இதுபோக திவாகரத்தில் “உலக மென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” (2.17) என்று சொல்லப்பட்டிருப்பது மாத்திரமல்ல, “உலகு” என்பது சான்றோருக்கு வழங்கின பேர்களே லொன்றாகவும் இருக்கிறது. (திவா. 2. 11.)

“In times of remote antiquity this Province (Tirunelveli) formed part of the great Pandian Dynasty, the capital of which was Madura; and was divided into Principalities and States,

denominated Naads [நாடு] governed by a noble race of Chettie Princes." (*Geog. and Statis. Memoir of Tirunelveli*, p. 1) என்று 1821-ம் வருஷத்தில் திருநெல்வேலிச் சீமையையும் ஜனங்களையும் பற்றி விவரம்எழுத கவர்ண்மென்றாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த (Mr. Thomas Turnbull) தரண்புல்துரை எழுதியிருக்கிறபடிக்கு, பாண்டிய தேசம் இங்கிலாந்தின் (counties) 'கவுண்டிகள்' மாதிரியில் 'நாடு' 'நாடு' என்று பிரிக்கப்பட்டிருந்ததினாலே தான், அந்தந்த நாட்டின் ஆதி உரிமைக்காரரான பாண்டிய வம்சத்து சான்றோர் நானது (count) கவுண்டு பிரபுக்கள்போன்று 'நாடான்,' 'நாடன்,' 'நாடாள்வார்,' 'நாடல்' என்னப்பட்டார்கள்.

பாண்டியன் என்றுமே நேருக்குநேராய் எங்களுக்குப் பட்டப்பேரிருந்தும்வருகிறது.

"Pandyan—Tamil traders in Madura and Tinnevely. Taken as equivalent to Shanans, since Nadan was entered as their title. It is also a title of the Shanans." (*Census of India*, 1901, Vol. XV. p. 172.)—இதைப்பற்றி தென்னிந்தியா எதன்கிரபி புஸ்தகத்தில் சொல்லியிருப்பதாவது:—"Pandiya is a title of some Shanans. In Travancore, Pandi has been returned by some Izhavans." (Vol. VI. p. 53.)

2. சேர்வைகாபன் (=படைத்தலைவன், தளபதி) என்ற ஒரு பட்டப்பேரும் திருநெல்வேலிச் சான்றோருக்குள் இருக்கிறது.

கன்னடதேசத்தில் எங்கள் பிராமணச்சான்றோரோடு சேர்ந்தவர்களாய்ச் சொல்லப்படுகிறவர்கள் (Hale Paik) ஹளே பாய்க் (=பழய பொருள்) என்னப்படுகிறார்கள்.

திருநெல்வேலிச் சான்றோருக்குள் ஓர் பிரிவார் களச்சான்றார் அல்லது மண்டலர் என்னப்படுகிறார்கள். இதில் 'களம்' (=போர்க்களம்) என்ற வார்த்தை 'கலி' (war, போர்) என்ற சமஸ்கிருத வார்த்தையிலிருந்தும், 'மண்டலர்' என்ற வார்த்தை 'தளம், சேனை' (troop, an army) என்றற்றத்தப்படுகிற 'மண்டல' என்ற சமஸ்கிருதவார்த்தையிலிருந்தும் பிறந்திருக்கிறது. இவர்கள் சான்றோருக்குள் முற்காலத்தில் படைகளாயிருந்தது மாத்திரமல்ல முரசடிக்கிறவர்களாகவும் இருந்தார்கள்.

மலையாளத்தில் களரிப்பணிக்கர் (=யுத்தவித்தை கற்றுக்கொடுக்கும் அண்ணாவிகள்) என்னப்பட்ட ஜாதியார் சான்றோரோடு சேர்ந்தவர்களாகச் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

சான்றோரில் ஓர் பிரிவினராய் சேரதேசத்தி லிருக்கிற (Billavas)

வில்லவர் பூர்வமுதலே வில்வித்தைக் குடையவர்களா யிருந்துவருகிறார்கள்.

மலையாளம் ஈளவச்சான்றருக்கு வேலன் (=வேலாயுதம் வழங்குவோர்) என்ற பட்டமும் இருக்கிறது.

திருநெல்வேலிச் சான்றோருக்குள் இன்னொரு பிரிவாராகிய கொடிக்காரர் சான்றார் யுத்த முகன்களில் (Banner-bearers) கொடிப்பிடிக்கிறவர்களா யிருந்தார்கள்.

“படையுங் கொடியுங் குடையு முரசு, நடைநலில் புரவியுங் களிறுந் தேருந், தாரு முடியு நேர்வன பிறவுந், தெரிவுகொள் செங்கோ லரசர்க் குரிய” என்றும், “வில்லும் வேலுந் கழலுந் கண்ணியுந் தாரு மாமூந் தேரு மாவு, மன்னர்பெறுமாபி னேனோர்க்கு முரிய” என்றும் (தொல்காப். III. 9. 72, 84) தொல்காப்பியர் சொல்லியிருக்கிறபடிக்கு, வில், வேல், படை, கொடி, முரசு முதலியவை ராஜாம்சங்க ளாகவே யிருந்தது.

இந்த தொல்காப்பிய சூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட ‘முடி’க்குப் பொருந்தியதாக, பழயகாலத்தில் திருநெல்வேலிச் சான்றோருக்குள் ‘அறுபத்துநாலு தலைப்பாக்கட்டிகள்’ இருந்தார்க ளென்று பரம்பரையாய்ச் சொல்லப்பட்டு வருகிறது.

திருநெல்வேலி-ராமநாதபுரம்-மதுரைச்சான்றோரில் பெரும்பிரிவார் ‘கருக்குப்பட்டயச் சான்றோர்’ அதாவது ‘கூர்மையான வாளை யுடைய சான்றோர்’ என்னப்படுகிறார்கள். தென்னிந்தியாவின் சைவசமயத்தைச் சேர்ந்த அறுபத்துமூன்று திருத்தொண்டர்களி லொருவனாகிய எடுத்திநாத நாயனார் ‘ஈளகுலத்தை’ அதாவது மேற்சொன்னபடி ஈளன் என்ற புருஷன் குலத்தைச் சேர்ந்த சான்றோன் என்றும், அவன் இனத்தார் “மறப் படை வாட் சற்றத்தார்” என்றும், அவன் மன்னர்க்கு வென்றிவடி வாட் படை பயிற்றந்தன்மைத்தொழில் விஞ்சையிற் றலைமை சார்ந்துள்ளார்” ஆக இருந்தான் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (பெரியபுராணம், எடுத்திநாத. 2, 3, 12.)—(Khandaits) ‘கண்டயித்து’ அதாவது (Khanda) ‘கண்டம்’ என்றவான் அல்லது பட்டயத்தை யுடையவர்கள் என்று ஒட்டியதேசத்து கூத்திரியரில் ஓர் பிரிவாருக்குப் பேர். (Stirling's Orissa, p. 65.)—தென்னிந்தியாவிலிருந்து படையெழும்பிப்போய் பர்மாதேசத்தை அரசாட்சிசெய்து வருகிற சான்றா(சாணர்)குலத்தவராகிய (Shans) சாண் ஜாதி ராஜாவுக்கு “Owner of the Sword” “பட்டயமுடையவர்” என்பதும் ஓர் பட்டப்பேர். (Pictorial Tour round India, p. 48. Madras, 1888.)

VI.

சேர-சோழ-பாண்டிய குலத்தவரான எங்கள் முன்னோர் ஆதியில் வட இந்தியாவிலிருந்து இத்தென்னிந்தியாவுக்கு எடுத்தேறிவரும்போது

அவர்களுடன் குடியெழும்பாமல் வடஇந்தியாவிலே ஸ்தாபகமா யிருந்து கொண்ட எங்கள் சொக்காரர் ராஜபுத்திரர், பொந்திவியர், ஜாதர், காத்திரர், கூத்திரியர், மராட்டியர், (Babhan)பாப்பான் முதலான பல பேர்க ளாகச் சொல்லப்படுகிறார்கள். அவர்கள் விவரம் வருமாறு:—

1. ராஜபுத்திரர் (Rajputs). “The Rajputs (Sanskrit, rája-putra, son of a king) have been defined as ‘the warrior and land-owning race of Northern India, who are also known as Thakur, lord, or Chhatri, the modern representative of the ancient Kshatriya.’” (Crooke’s *Tribes and Castes*; Thurston’s *Castes and Tribes*.) இவர்கள் மிகத் திரளாய்ச் குடியிருக்கு மிடம் யூனைட்டட் பிராவின்ஸ். இவர்களுக்குள் விசேஷித்த கோத்திரமாகிய காலஞ்சரநாட்டு (Bundelas)புந்திவியர் தாங்கள் சேம-சோழ-பாண்டிய ராகிய தமிழரசருடன் ஏக சொக்காரராய் இருந்ததாகச் சொல்லிக்கொள்ளு கிறார்கள். (Tod’s *Rajasthan*, Vol. I. p. 46, &c. Pop. ed.) ராஜபுத்திர ருள் மிகத் தீரமுள்ள அக்கினிகுலத்தாராகிய (Chohan) சோகன் என் னும் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள் (Tod’s *Rajasth.*, Vol. I. p. 101) நானதும் மலையாளத்தில் ‘தீயர்’ என்ற அக்கினிகுலத்தாரைச் சேர்ந்தவர்க ளாக (Chogan) சோகன் என்னும் பேரோடே சான்றோராயிருக்கிறார்கள். ராஜபுத்திரின் ஜனத்தொகை 1901-ம் வருஷத்து சென்சஸ்படி,

மதராஸ், மைசூர், ஐதராபாத், திருவாங்கூர், கொச்சி	66,266.
பாம்பே, பரோடா, குடகு	446,604.
அஜ்மீர், மீர்வாரா, ராஜபுதனம், பஞ்சாப், காஸ்மீர்	1,199,953.
ஹை முஸல்மன் ராஜபுத்திரர்	1,449,601.
சென்ட்ரல் பிராவின்ஸஸ், பீரார்	387,620.
யூனைட்டட் பிராவின்ஸஸ்	3,354,058.
வங்காளம்	111,493.
விஹார்	1,163,175.
சோட்டாநாக்பூர், சோட்டாநாக்பூர் ஸ்டேட்டிகள், ஒ	
ரிஸாஸ்டேட்கள், அங்குல், கண்ட்மஹால்	108,833.

ஆக 8 287,103.

2. ராஜவம்சர் (Rajbansi). “The Rajbansis of Assam appear to be a subdivision of the Rajput family.” (*Census of India*, 1881, Vol. I. p. 295.) அவர்கள் ஜனத்தொகை 1901-ம் வரு ஷத்து சென்சஸ்படி,

அஸாம், மலைநாடுகள்	120,071.
சிங்கம், குசுபேகார், ஹில்திப்போரா	338,309.
	<hr/> ₹ 458,380.

3. ஜாதர் (Jats). "The Jats, the best cultivators of the north, allied to the Rajputs of mid-India and the Sikhs of the Punjab, and traced back by some to the Getæ of the classical times." (*Census of India, 1881, Vol. I. p. 282.*) "General Cunningham identifies them with the Zanthii of Strabo and the Jatii of Pliny and Ptolemy.—Major Tod classed the Jats as one of the great Rajput tribes, and extends his identification with the Geta to both races.—Both from their almost identical physique and facial character and from the close communion which has always existed between them (the Rajputs and the Jats), that they belong to one and the same ethnic stock." (*Ibid, Vol. II. App. p. cxx.*) இந்த (Jat) 'ஜாதர்' என்ற பேர் ஸ்ட்ராபோ என்ற கிரேக்க பூமிசாஸ்திரி காலத்தில் (Zanthii) சான்றையர் என்றும் வழங்கியிருப்பது, தெற்கே குடியெழும்பிவந்த அவர்கள் சொக்காரர் பேர் தமிழில் (கூத்திரியர், கூத்தாரர்) 'சத்திரியர்' என்றும், 'சான்றார்,' 'சான்றவர்' என்றும் வழங்குவதுக்குச் சரியாயிருக்கிறது. ஜாதர் தொகை 1901-ம் வருஷத்து சென்சஸ்படி,

பாம்பே, பரோடா, குடகு—முஸல்மன் ஜாதர்	86,713.
அஜ்மீர், மீர்வாரா, ராஜபுதனம், பஞ்சாப், காஸ்மீர்	2,491,923.
ஷை முஸல்மன் ஜாதர்	2,080,287.
யூனெட்டட்பிராவின்ஸஸ்	784,878.

₹ 5,443,801.

4. காத்திரர் (Khattris). "They (the Khattris) do not keep to any one special occupation; many of them are employed as writers and some of them in military service. 'The Khatri occupies a very different position among the people of the Punjab from that of the (other) castes. Superior to them in physique, in manliness, and in energy, he is not, like them, a mere shopkeeper. He claims, indeed, to be a direct representative of the Kshatriya of Manu.' (Ibbetson.) 'Trade is their main occupation; but in fact they have broader and more

distinguishing features. Besides monopolising the trade of the Punjab and the greater part of Afghanistan, and doing a good deal beyond those limits, they are in the Punjab the chief civil administrators, and have almost all literate work in their hands. So far as the Sikhs have a priesthood, they are, moreover, the priests or gurus of the Sikhs. Both Nanak and Govind were, and the Sodis and the Bedis of the present day are, Khattris.—They are not usually military in their character, but are quite capable of using the sword when necessary.—Altogether there can be no doubt that these Khattris are one of the most acute, energetic, and remarkable races in India.—The Khattris are staunch Hindoos.—The Khattris are a very fine, fair, handsome race.—There is a large subordinate class of Khattris, somewhat lower, but of equal mercantile energy, called Rors, or Roras [Arorās]. (Sir George Campbell.)” (*Census of India, 1881, Vol. I. p. 289.*) காத்திரரின் ஜனத்தொகை 1901-வருஷத்து சென்சஸின் படி,

பாம்பே, பரோடா, கு-கு	94,770.
அஜ்மீர், மீர்வாரா, ராஜபுதனம், பஞ்சாப், காஸ்மீர்	439,085.
யூனைட்டட் பிராவின்ஸஸ்	49,518.
வங்காளம்	23,173.
	<hr/> ஆக 606,546.

5. கண்டயித்து (Khandaits). “The feudal lords of Orissa are called simply *Khetris* (Cshetriyas).—*Khandaits*, an Orissa name for a branch of the same class, signifying literally persons entitled to wear the *Khanda* or national sword of Orissa.” (Stirling’s *Orissa*, p. 65.) இவர்கள் ஜனத்தொகை 1901 - ம் வருஷத்து சென்சஸின் படி,

ஒரிஸா	602,556.
-------	----------

6. மராடர் (Maratha). “The Marathas claim to have originally been Rajputs, and are akin to them in their martial spirit.—There are several families who bear surnames of historical celebrity, and who are, though reduced to poverty, regarded by all as genuine Marathas. Among the genuine Maratha families also, five families are regarded as very pure, and they are known by the term Panch-kuli.—The Marathas are an important caste in this territory (Baroda). His Highness the

Maharaja belongs to this caste. There are several Sirdars and Mankaries who belong to this caste." (*Census of India, 1881, Vol. I. p. 345.*) இவர்கள் ஜனத்தொகை 1901-ம் வருஷத்து சென்சஸ்படி,

பாம் பி. பரோடா, குடகு	1,403,687.
சென்ட்ரல் பிராவின்ஸ், பீரார்	60,902.

ஆக 1,464,589.

N. B. "Mr. H. A. Stuart writes, in the South Canara Manual, that 'Marathi, as a caste name, is somewhat open to confusion, and it is probable that many people of various castes, who speak Marathi, are shown as being of that caste;' " (*Thurston's Castes and Tribes, Vol. V. p. 14.*)

7. பாப்பான் (Babhan). "The Babhans, a caste peculiar to Bengal, and regarding whose position there is some conflict, some writers ascribing to them a Brahminical origin, while others consider them to be of the Rajput, or warrior class, but who are now generally supposed to be a mixed race sprung from Brahmin and Rajput ancestors." (*Census of India, 1881, Vol. I. p. 285.*) இவர்கள் ஜனத்தொகை 1901-ம் வருஷத்து சென்சஸ்படி,

விஹார்	1,108,438.
சோட்டா நாக்பூர், சோட்டாநாக்பூர் ஸ்டேட்கள்,	
ஒரிஸா ஸ்டேட்கள், அங்குல், கண்டமஹல்	214,677.

ஆக 1,323,115.

1871-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டில் (Vol. I. p. 118) "They (the Shanars) do not merely mean that they were the original kings of the soil, but that they are descended from the Aryan Kshatriyas." "சான்றார் தாங்கள் தமிழ்த்தேசத்தின் ஆதி ராஜகுலத்தார் என்று மாத்திரமல்ல, தாங்கள் ஆரியக்ஷத்திரிய வம்சத்தார் என்றும் சொல்லுகிறார்கள்" என்றும், 1831-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டில் (Vol. I. p. 105), "The Shanar claims to be a Rajput." "சான்றார் தாங்கள் ராஜபுத்திரரைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று வழக்கிகிறார்கள்" என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

VII.

1. மேற்கண்டபடி அகஸ்தியமகாமுனி, குலசேகர பாண்டியன் என்பவர்களோடு அரசாளும்ஜாதியாக இவ்விடம் வந்தவர்களில், தமிழ்த்

தேசத்தை யடைந்தவார்கள்தான் என்கள்ஜாதியான சான்றோர். இவர்களைப்பற்றி திருவாங்கூர் கவர்ணமென்றோ தனிகள் திவான் பேஷ்கர் ஆகிய மிஸ்ட்டர் வி. நாகம் ஐயா (B.A., F.R. Hist. S.) என்ற பிராமணனாகக் கொண்டு 1906-ல் பிரசுரித்திருக்கிற (The Travancore State Manual) “திருவாங்கூர் ஸ்டேட் மானுயல்” என்னும் புத்தகத்தில் (Vol. II. pp. 392-398) சொல்லியிருப்ப தாவது :

“SHANARS.

“The Shanars are a class of Hindus inhabiting Tinnevely and the southern Taluqs of Travancore. They belong to one of the races that are commonly classed as Dravidians, Tamil being their mother tongue. The correct form of the name of this race is *Shandrar* which is derived from a Tamil word *sal*. The expressions *Shanror* and *Shandravar* are also derived from the same root and are but different forms of *Shandrar*. From a few stray hints that are found in the Tamil literature and the traditions peculiar to the race, we learn that the Shanars belong to a wave of warlike adventurers who migrated towards the south from North India. The Shanars are called *Kali Puthirar* (the sons of Kali or Bhadrakali, the great Bellona of India), and this goddess is considered as their tutelary deity. Enathi-Natha-Nayanar one of the sixty-three disciples of Siva is described as having belonged to the *Shandrar* caste in the Tamil work *Periyapuranam* and as *Sakshi-kulothbhava* in the Sanskrit work.—They appear to have, in the earliest times, settled down as rulers in several parts of the country.

“From all that I can find about them I am inclined to agree with those who consider them to have been the original possessors of the [Tamil] country. One strong argument in favour of this conjecture is that in the southern part of Tinnevely the highest class of Shanars called Nadars are the acknowledged proprietors of the soil and even when a Nadar has sold a piece of land, he retains the right to a sort of quit-rent. Indeed, the system is very like that of our lords of Manor.’ (*The South Indian Sketches* by Miss S. Tucker.)

“The fact of their having been a ruling race at one time is borne out not only by such expressions as *Nadar* and *Nadavar*, but also by numerous customs which are peculiar to them and by other circumstances. The expression *Nadavar* occurs in

some ancient stone inscriptions of Travancore. Their rule was subsequently overthrown by later waves of Dravidians.

“The Shanars of Travancore seem to have migrated into the southern taluqs of Travancore either from or through the Tinnevely District. The traditions of some of the old families show that their ancestors had been called into the country by some of the ancient kings of Travancore. There are eight families to this day known as the Ettuveettunadakkal. Of all the Taluqs in Travancore, Eraniel has the largest number of Shanars. Out of a total of 1,55,864 Shanars in Travancore, 43,044 are found in the Eraniel Taluq, the earliest seat of the Travancore sovereigns, while the Taluqs of Agastisvaram and Tovala, which lie nearer to Tinnevely than Eraniel, have only 23,718 and 3,263 respectively. This fact lends countenance to an inference that they were patronised by the ancient kings of Travancore. They have permanently settled down in the country. The bulk of the Shanars of Travancore are found in Eraniel, Vilavankod, Agastisvaram, Kalculam and Neyyattinkara. They are more numerous than any other caste in these Taluqs except in the last.

“The people of this caste are ordinarily called Shanars by people of other castes, but they themselves use the term *Nadar*. The word *Nadar* is also used as a title.—Shanars occupy a high place among the right-hand classes. The Shanars are known as *Valankai-Uyarvu-Kondar* or *Valankai-Uya-Kondar*. These terms are found in ancient and modern title-deeds. The names used for the headman of the caste are *Periya Nadan*, *Turattu Nadan*, *Mutal Pattu Nadan*, *Karakara Nadan*, &c. The headman of the working men is called *Mukkandan*.

“There is nothing peculiar about the dress or ornament of the Shanar men or women to distinguish them from the other Hindu castes of the same social position except that they are back-tufted.

“This race has at present three distinct and separate divisions, *viz.*, the Shanars proper, the Nattatti Shanars, and the Virali Shanars. The members of these divisions cannot intermarry. The origin of the name *Nattatti* is not definitely known; some think that the proper form of their name is

Nattattar, i.e., the natives of the regions of the central river.—The Travancore Census Report for 1901 names 'Itanad, Illam, Kara, Karukumatta, Kavara, Kiriya, Mutta Natan and Tiruppapur,' as subdivisions of this caste. The term, Karukumatta is probably a mistake for Karukupattaya meaning Shanars who had served as soldiers.

"The Shanars generally marry after maturity, but infant marriages are not invalid. By long established custom a man may claim his sister's daughter as wife to his son, and her son as husband to his daughter, but it is not compulsory. None of the other relations can marry each other.—Polyandry is unknown in the caste and widow marriage is not permitted. A wife may be divorced for adultery, and the woman so divorced cannot marry again.

"As regards inheritance the Shanars are governed by the *Mitakshara* School of Hindu law, the form of succession being strictly *Makkathayam*.

"The Saivite form of worship appears to have been the earliest one prevalent. In a typical Shanar house, a room on the south-western part is always kept separate as a sacred place with a basket containing ashes in it. The senior male member of the family alone can enter it. This leads to an inference that the head of the family originally acted as the family priest. Some kind of offering to the dead in the form of fruits, cakes, flowers, &c., are also made in that room. There are Vaishnavite Shanars in Travancore; they are known as *Perumal Vazhikkars*. The Shanars also worship *Pillayar* (Ganapathy) and *Subramanya*; BhadraKali is worshipped as the tutelary deity of the race.

"*Customs and ceremonies.* The Shanars generally bury their dead, but in a few localities they burn them. The dead are buried with the head to the south and feet to the north. But the elderly and respected ones among them are buried in a sitting posture facing the east. They bury their dead in their own land, specially set apart as the family burial ground. There are certain customs among the Shanars which allow scope for an inference that formerly the head of the family acted also as the family priest. The Shanars have heredi-

tary families of priests in the caste itself known as *Aiyar* or *Aiyar Pandaram*.—Sending a boy to school for the first time and his beginning to write on cadjans with the iron style are observed as formal ceremonies. When a boy attains the sixteenth year his beginning to use the head cloth, *Urum-alkettu*, and to carry a knife about him is also an important ceremony. As regards girls, the ceremonies in connection with the attaining of maturity are important. There are also a few minor ceremonies during childhood. Betrothal is always observed as a formal ceremony. A few relatives of the bridegroom go to the bride's house on an auspicious day and make a formal proposal to those related to the bride and dine with them, if the proposal is accepted. As soon as the first feast of the marriage is over, the bridegroom moves in procession with music and other accompaniments to the bride's house. He carries a sword in his right hand and a few betel leaves in his left. When he approaches the bride's house the bride's brother advances to receive him with music, sandal paste and flowers and conducts him to a seat in the outer *Pandal*. The sister of the bride places a lighted lamp before him called *Vādāvilakku*, which is very common among the Hindus. The marriage ceremony is performed in an inner *Pandal*, which has a separate pillar, and a small raised platform around. The customary marriage *Pandal* has pillars for the sides and another pillar at the centre known as the *Brahmankal*. The form of a *Pillayar* is made on that platform and a measure full of paddy (*Nirainazhi*) and a lighted lamp are also placed on it. At the appointed time the bridegroom is invited to the inner *pandal*, and at the entrance the bride's sister meets him with a lighted lamp and leads him to the plank placed to the north-west of the central pillar. The bride's sister is given a present for this service. The bridegroom and the bride seat themselves on the plank and the bridegroom ties the marriage *Tali*, after it has been blessed by the priest. This is known as the *Sankuttali*, with one or more touch-like ornaments on either side. Soon after the *Tali* is tied, the bridegroom and the bride rise from their seats and the bride's father takes her hand and puts it into the bridegroom's and they go round the marriage platform thrice

hand-in-hand. There is music and *Kuravai** at the time. The bridegroom's brother accompanies them carrying a mortar with fire made in it. After the other ceremonies are gone through, the married couple are conducted to an inner room and then the marriage feast begins. When the feast is over, the married couple start in procession for the bridegroom's house. As soon as they arrive at the entrance to the bridegroom's house a small ceremony is performed for removing the effects of the 'evil eye' and then they enter the house. There are also a few more minor ceremonies, which all close by the sixteenth day after the marriage.

Funeral ceremonies.—As soon as a person dies, they send for the family priest and the barber. They also give intimation to the relatives. The priest ties the *Kappu*, a string, round the wrist of the heir who has to perform the funeral rites. The barber arranges for the funeral tom-tom and for digging the grave. In well-to do families the relatives arrive with funeral music known as *Kuttuva*. As soon as they approach the house, the musicians in the house go a little way to receive them. When all the relatives have assembled, they go to bring water for the funeral rites. The heir carries a new earthen pot on bare head and goes under the canopy of a long white cloth held over him and surrounded by his relatives. The washerman spreads the white cloth for them to walk over. With music they go to the prescribed tank and bring the water. Meanwhile, three car-like constructions are made of green sticks and decorated with green cocoanut leaves, the open spathe of the cocoanut tree, &c. The dead body is washed and dressed in a new cloth and then placed in the biggest of the three aforesaid green cars. One of the smaller ones precedes and the others follow. With music and other accompaniments, they proceed to the place of burial. The last rites are performed by the side of the grave and the body is buried in a lying or sitting posture.—The relatives then sit on a long white cloth and pay

* Ululations made by women during marriage and other occasions of rejoicing.

the barber and the washerman their usual charges and also distribute alms to the poor. All the people return and take a bath and change cloths. That night is observed as one of fasting. The period of mourning is sixteen days. On the evening of the fifteenth day the relatives assemble again and some ceremonies are performed, the heir and others keeping awake the whole night. The next morning a *pandal* is put up over the grave. In the case of well-to-do families three green cars similar to those made for the funeral, but on a much larger scale, are made and are well decorated. In the afternoon the heir and the other relatives proceed to the place of burial. There is the usual music and the women of the family carry a number of lighted lamps; cooked rice, and cakes are also taken from the house, and these as well as the rice cooked near the grave, are offered there in three separate leaves and the lights are also placed over the grave. When these ceremonies are over, they proceed to the sea. In many cases, this ceremony is not performed at once, but at a later and more convenient time. In cases of cremation the ashes and in cases of burial a symbol to represent the deceased being placed in the biggest of the three green cars, they proceed in the same manner as for the funeral. They also carry cooked rice, cakes, &c., and offer them on a leaf at the beach. After throwing the ashes or the symbol into the sea, the leaf containing the rice and cakes as well as a lamp lighted on an earthen vessel are also floated on the sea. As soon as all these ceremonies are over, the party break the green cars and return home after a bath. After some minor ceremonies in the house the relatives are fed and the period of mourning and pollution terminates.—

“Tamil is their mother tongue, as has been already observed, but Malayalam is also spoken by some of the Shanars.—

“The Shanars are a hard working and industrious people. Pauperism is almost unknown among them. They may generally be described as belonging to a higher division of the lower classes.—

“They are mostly to be found in the southern taluqs of

Travancore from Tovala up to Trivandrum; Nedumangad, Kottarakara and Pathanapuram contain but a limited number of them. Shencottah contains a large number of Shanars as also the Cardomom Hills. The latest Census Report returns 1,55,864 Shanars in Travancore,"

2. தமிழ்நாட்டிலுள்ள எங்கள் சான்றோர்ஜாதியைப் பற்றி தென் இந்தியா எதினுகிரபிபுஸ்தகத்தில் (Dr. Thurston) டாக்டர் தர்ஸ்ட்டன் துரைபிரசரித்திருப்பவைகளில் அனுசரிக்கக்கூடிய சிலது வருமாறு:—

"In a petition to myself from certain Shánáns of Nazareth, signed by a very large number of the community, and bearing the title 'Short account of the Cántrás or Tamil Xátras, the original but down-trodden royal race of Southern India,' they write 'as follows. 'We humbly beg to say that we are the descendants of the Pándya or Dravida Xatra race, who, shortly after the universal deluge of Noah, first disafforsted and colonized this land of South India under the guidance of Agastya Muni. The whole world was destroyed by flood about B. C. 3,100 (Dr. Hales' calculation), when Noah, otherwise called Vaivasvata-manu or Satyavrata, was saved with his family of seven persons in an ark or covered ship, which rested upon the highest mountain of the Aryávarta country. Hence the whole earth was rapidly replenished by his descendants. One of his grandsons (nine great Prajápatis) was Atri, whose son Candra was the ancestor of the noblest class of the Xatras ranked above the Brahmans, and the first illustrious monarch of the postdiluvian world.' " (VI. p. 367.)

"The Shanans say that Shánán is derived from the Tamil word Sanrar or Sanrór, which means the learned or the noble." (VI. p. 368.)

"The Census Superintendent, 1891, states that,—'It is by no means certain that the Shanans were not at one time a warlike tribe, for we find traces of a military occupation among several toddy-drawing castes of the south, such as the Billavas (bowmen), Halépaik (old foot soldiers), Kumarapaik (junior foot). Even the Kadamba kings of Mysore are said to have been toddy-drawers. 'The Kadamba tree appears to be one of the palms, from which toddy is extracted. Toddy-drawing is the special occupation of the several primitive tribes spread

over the south-west of India, and bearing different names in various parts. They were employed by former rulers as foot soldiers and bodyguards, being noted for their fidelity.' (Rice. Mysore Inscriptions, p. 33.)" (VI. p. 369.)

"In many villages they own much of the land, and monopolise the bulk of the trade and wealth.—They have temples of their own, and are numerous enough, and strong enough in wealth and education, to rise along their own lines, and without appropriating the institutions or infringing the rights of others, and in so doing they will have the sympathy of all right-minded men, and, if necessary, the protection of the Courts." (VI. pp. 371, 372.)

"By the Shanans of Tinnevely, whom I visited, the following five subdivisions were returned.

(1). Karukku-pattayar (those of the sharp sword); which is considered to be superior to the rest.—

(2). Kalla. Said to be the original servants of the Karukku-pattayar, doing menial work in their houses, and serving as palanquin-bearers.

(3). Nattati. Settled at the village of Nattati near Sawyerpuram.

(4). Kodikkal. Derived from kodi, a flag. Standard-bearers of the fighting men.—

(5). Mël-nàtar (mël, west). Those who live in the western part of Tinnevely and in Travancore.

At the Census, 1891, Konga (territorial) and Madurai were returned as sub-divisions." (Vol. VI. pp. 376, 377.)

"During my stay at Nazareth in Tinnevely, for the purpose of taking measurements of the Shanans, I received a visit from some elders of the community from Kuttam, who arrived in palanquins, and bearing weapons of old device." (VI. p. 366.)

"With the physique of the Shânáns, whom I examined at Nazareth and Sawyerpuram in Tinnevely, and their skill in physical exercises I was very much impressed." (VI. p. 373.)

"One of the good qualities of Sir Thomas Munro, formerly Governor of Madras, was that, like Rama and Rob Roy, his arms reached to his knees, or, in other words, he possessed

the kingly quality of an Ajanubahu, which is the heritage of kings, or those who have blue blood in them. This particular anatomical character I have met with myself only once, in a Shanani, whose height was 173 cm. and span of the arms 194 cm. (+ 21 cm.)." (Vol. VI. p. 374.) [இதில் சொல்லப்பட்ட சான்றார், திருநெல்வேலி ஜில்லா திருச்செந்தூர் தாலுகா பள்ளக்குறிச்சிகிராம பெரியதனக்காரராகிய நாள்தில் 75-வயதுடைய வெ. விஸ்வநாத நாடார். இவர் நாள்துக்கு 300-வருஷங்களுக்குமுன் தென்காசியில் ஆண்ட ஒரு சிற்றரசுப் பாண்டியனின் வம்சமாகச் சொல்லப்படுகிறார்.]

"The community has, among its members, land owners, and graduates in theology, law, medicine, and the arts. Nine-tenths of the Native clergy in Tinnevely are said to be converted Shanans, and Tinnevely claims native missionaries working in Madagascar, Natal, Mauritius, and the Straits. The occupations of those whom I saw at Nazareth were merchant, cultivator, teacher, village munsif, organist, cart-driver, and cooly. The Shanans have established a school, called Kshatriya Vidyasala, at Virudupati in Tinnevely. This is a free school, for attendance at which no fee is levied on the pupils, for the benefit of the Shanani community, but boys of other castes are freely admitted to it. It is maintained by Shanans from their mahimai fund, and the teachers are Brahmans, Shanans, etc." (VI. pp. 377, 378.)

1901-ம் வருஷத்து சென்சலின்படி மதராஸ் பிரவிடென்ஸி, மைசூர், ஐதராபாத், திருவாங்கூர், கொச்சி என்னும் இடங்களில் 'Shanani' ('சாணன்' சான்றான்' என்ற பேருக்குள் எங்கள் ஜனத்தொகை 603,335 ஆகிறது. மேலும், மதராஸ் பிரவிடென்ஸியில் 'கூத்திரியர்' என்று 80,311 பேர் ஜாதிப்பேர் எழுதிவைத்திருப்பதிலும் திருநெல்வேலிச் சான்றோரின்தொகை அநேகமாய்ச் சேர்ந்திருக்கிறது. (Census of India, 1901, Vol. XV. p. 163; Imperial Gazetteer of India, Provincial Series: Madras, Vol. II. p. 263.) அன்றியும், மதராஸ் பிரவிடென்ஸியிலும், திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்திலும் இருக்கிற சான்றோரில், சுமார் இரண்டு லக்ஷம்பேர் ரோமான்-புரோட்டெஸ்டாண்டி கிறிஸ்துமார்க்கத்தில் சேர்ந்து, கொள்வினை கொடுப்பினை முதலான விஷயங்களில் இந்துமதச் சான்றோருக் கொப்பந்தம் இதரஜாதிக்காரரோடு கலக்காமல் இருந்துவருகிறார்கள். ஆனால் சென்சஸ் எனியுமரேட்டர்கள் இவர்களை அநேகமாய் சான்றோர் என்றெழுதாமல், 'சுதேசக் கிறிஸ்தவர்கள்' அல்லது, 'இந்தியக் கிறிஸ்தவர்கள்' என்ற வகுப்பில் அடக்கியிருக்கிறார்கள்

தமிழ்ப்பேசப்படும் நாடாகிய இலங்கையைச்சேர்ந்த யாழ்ப்பாணத்திலும் 'சான்றூர்' என்ற நாமமாய் எங்கள் ஜாதிக்காரரில் அநேகாயிரம்பேர் பரம்பரையா யிருந்துவருகிறார்கள். இதுபோக, எங்கள் சான்றோர்ஜாதியில் அநேகர் இந்தியாவின் மற்றும் மாகாணங்களிலும், சுதேச ஸ்டேட்களிலும், இலங்கையிலும், பர்மாவிலும், ஸ்ட்ரேட்ஸ் செற்றில்மென்றிலும், தென் ஆப்பிரிக்காவிலும் ஜீவனூர்த்த விஷயமாகவும் மற்றும் விஷயங்களாகவும் மிகஜாஸ்தியாக சிதறிப்போ யிருக்கிறார்கள். அங்கங்கே இவர்கள் தொகை, சென்சஸ்கணக்குகளில் 'சான்றோர்' என்று தனிக்க கணக்கெடுக்கப்படாமல், 'Castes foreign to the Presidency' 'அந்தந்த மாகாணத்துக்கு அந்நியமான ஜாதிகள்,' அல்லது 'Caste not stated' 'ஜாதிவிவரம் கொடுக்காதவர்கள்,' அல்லது 'Others' 'மற்றவர்கள்,' அல்லது 'Christians' 'கிறிஸ்தவர்கள்' முதலான வகுப்புகளில்சேர்ந்துபோ யிருப்பதாய் தெரிகிறது.

VIII.

எங்கள்ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களாய் கவர்ன்மெண்டுப் புஸ்தகங்களிலும், (Ethnologists) ஜனராய்வுசாஸ்திரிகளாலும் ஒப்பப்பட்டவர்களாக, தமிழின் உபபாஷையான மலயாளம் பேசப்படும் நாடுகளில் இருப்பவர்களின் விவரம்.

1. ஈளவர் (தீயர், சோகன், சாணன், தண்டான், பணிக்கன்).

(a). ஈளவரைப்பற்றி, தென்இந்தியா எதனுகிரபி புஸ்தகத்தில் (Vol. II. pp. 392—418) எழுதியிருப்பதாவது:—

"The Izhavans or Ilavans, and Tiyans, are the Malayalam toddy-drawing castes of Malabar, Cochin and Travancore.—These people are known as Izhavas in South and parts of Central Travancore, and Chovas in parts of Central and North Travancore. They constitute 17 per cent. of the total population of the State.—According to a legend, a Pandyan princess named Alli married Narasimha, a Rajah of the Carnatic. The royal couple migrated to Ceylon, and there settled themselves as rulers. On the line being extinct, however, their relatives and adherents returned to the continent.—It is said that they were the ancestors of the Izhavas. In support of this theory, it is urged that, in South Travancore, the Izhavas are known by the title of Mudaliyar—; that the Vattis and Mannans call them Mudaliyars;—and that the Pulayas have ever been known to address them only as Muttatampurans.—In the famous

grant of 824 A.D., it is distinctly mentioned that they had a headman of their guild, and their duty was planting up waste lands.—In the middle ages, they were largely employed as soldiers by the rulers of Malabar. Titles and privileges were distributed among these soldiers. Canter Visscher, writing about the Rajah of Ambalapuzha in the middle of the eighteenth century (See *Letters from Malabar*), observes that ‘the Rajah of Porkkad has not many Nayars, in the place of whom he is served by Chegos,’ and that ‘in times of civil war or rebellion, the Chegos are bound to take up arms for their lawful sovereign.’ The Panikkans of Ambanat house in the Ambalapuzha taluk were the leaders of the Izhava force, and many powers and privileges were conferred upon this family by the Chembakasseri (Ambalapuzha) princes. Even so late as the days of Maharaja Rama Verma, who died in 973 M.E., large numbers of Izhavas were employed as soldiers of the State, if we may believe the account of Friar Bartolomeo (*Voyage to the East Indies*. Translation, 1800), who is generally a very accurate writer. The South Travancore Izhavas used to divide themselves into two parties on the occasion of the Onam festival, and fight at Kaithamukku near Trivandrum. Any young man who did not attend this camp of exercise had a piece of wood tied as a wedding ornament round his neck, was led in procession thrice round the village, and transported to the sea-coast.

“The Izhavas proper are divided into three sub-sections called Pachchili, Pandi, and Malayalam. The Pachchilis line in the tract of land called Pachchalur in the Neyyattinkara taluk between Tiruvellam and Kovalam. They are only a handful in number. The Pandis are largely found in Trivandrum and Chirayinkil. Most of them take the title of Panikkan. The Malayala Izhavas are sub-divided into four exogamous groups or illams, named Muttillam, Madampi or Pallichal, Mayanatti, and Chozhi. Pallichal is a place in the Neyyattinkara taluk, and Mayannat in Quilon. The members of the Chozhi illam are believed to have been later settlers. There is another division of these Izhavas called Patikramams, based on a more or less geographical distinction. These are

also four in number, and called Pallikkattara, Palattara, Irunkulamgara, and Tenganad, their social precedence being in this order. Pallikkattara is in Chirayinkil, Palattara in Quilon, Irunkulamgara in Trivandrum, and Tenganad in Neyyattinkara. The Palattara section is the most orthodox, and rigorously preserves its endogamous character, though some of the titular dignitaries among the Chovas of Central Travancore have found it possible to contract alliances with them. The divisions of the Illam and Patikkramam are absent among the Chovas. Among these, however, there is a division into Sthani or Melkudi, Tanikudi, and Kizhkudi, the first denoting the titular head, the second the ordinary class, and the third those under communal degradation. Among the last are included the toddy-drawing families, Vaduvans and Nadis.

[இந்த 'வடுவர்,' 'நாடி' என்பது தெலுங்க நாடகச் சான்றோரின் பிரிவினராகிய பனைஜவாரு என்போருக்கு தெலுங்கில் 'வடுவர்,' 'நாடி' என்று வழங்குகிறது.]—The Izhavattis, who are the priests of the caste, form a distinct sect with special manners and customs. Channan, a corruption of the Tamil word, Chanror or chief-men, is the most important of the titles of the Izhavas. This title was conferred upon distinguished members of the caste as a family honour by some of the ancient sovereigns of the country. Panikkan comes next in rank, and is derived from pani, work. Tantan, from danda meaning punishment or control, is a popular title in some parts. Asan, from Acharya, a teacher, is extremely common. The recipients of this honour were instructors in gymnastics and military exercises to Nayar and Izhava soldiers in bygone times, and even now ruins of old kalaris or exercise grounds attached to their houses are discernible in many places. Some Izhavas in South Travancore appear to be honoured with the title of Mudaliyar. Many families were invested with similar honours by the ancient ruling houses of Ambalapuzha, Kayenkulam, and Jayasimhanad (Quilon). Even now, some titles are conferred by the Rajah of Idappalli. The wives of these dignitaries are respectively known as Channatti, Panikkatti, etc.—In Central Travancore there are big kalaris—in most of the ancient houses, and antique weapons and images of tutelary divinities are carefully preserved therein. In dress and ornament, the

Izhavas closely resemble the Nayars.—Barbosa, writing in the sixteenth century, states that ‘their principal employment is to till the palm trees, and gather their fruits ;—they hew stone, and gain their livelihood by all kinds of labour. Some of them bear the use of arms, and fight in the wars when it is necessary. They carry a staff in their hand of a fathom’s length as a sign of their lineage.’—Such families as are now given to that pursuit (of extracting liquor from the cocoanut palm) have come to be regarded as a low division of the Chovas. In some parts of Travancore, the latter do not even enjoy the privilege of commensality with the other Izhavas. Agriculture is a prominent profession, and there are several wealthy and influential landlords in the community. There is also a fair percentage of agricultural labourers.—As manufacturers, the Izhavas occupy a position in Travancore. They produce several kinds of cloth, for local consumption in the main, and make mats, tiles, and ropes, with remarkable skill. They are also the chief lemon-grass oil distillers of Travancore. In the professions of medicine and astrology, the Izhavas have largely engaged themselves. While it must be confessed that many of them are utter strangers to culture, there are several who have received a sound education, especially in Sanskrit. On the whole the Izhavas may be said to be one of the most industrious and prosperous communities on the west coast.

“ The Izhavas form a pious and orthodox Hindu caste.—Over several temples the Travancore Izhavas have a joint right with the Nayars. In illustration, the shrines of Saktikulamgara in Karunagappali and Chettikulamgara in Mavelikara, may be mentioned. Over these and other temples, the rights that have been enjoyed from time immemorial by certain Izhava families are respected even at the present day. In most places, the Izhavas have their own temples, with a member of their own or the Izhavatti caste as priest. As no provision had been made in them for daily worship, there was no necessity in early times for the regular employment of priests. The deity usually worshipped was Bhadrakali, who was believed to help them in their military undertakings.

The offerings made to her involved animal sacrifices. The temples are generally low thatched buildings with a front porch, an enclosure wall, and a grove of trees. There are many instances, in which the enclosure wall is absent.—In many Central and South Travancore Shrines, images of Subramania have been setup—and daily worship is offered by bachelor priests appointed by the castemen. An association for the social, material, and religious amelioration of the community, called Narayana Dharma Paripalana Yogam, has been started. Its head-quarters is at Aruvippuram in the Nayyatinkara taluk. Every morning, the sun is specially worshipped by the cultured class.—Women visit shrines on all Mondays and Fridays, with a view to worshipping Gauri, the consort of Siva. Male Izhavas devote the first and last days of a month, as also that on which the star of their nativity falls, to religious worship. The Izhavas of Central Travancore pay homage to a spirit called Kayalil Daivam, or the deity of back waters [‘காயலில் தெய்வம்’ என்பது சான்றோரின் ஆதித் தலைமைராஜாவான பாண்டியனின் கடற்கரைத்தலைநகரி யாகிய காயலில் வணங்கப்பட்ட குலதெய்வம்.]—‘The Ilavars who assemble for the festival wear the marks of Siva, a dot and horizontal lines on the forehead, and three horizontal lines of yellow turmeric on the chest.—At Mayanadu, the Bhagavathi of the small temple belonging to the Ilavars is regarded as the sister of the one worshipped in the larger temple used by the Sudras, and served by a Brahman priest; and the cars of the latter are brought annually to the Ilavar’s temple, and around it three times before returning to their own temple. At the Ilavar’s temple, the same night, the women boil rice in new earthen pots, and the men offer sheep and fowls in sacrifice.’—

“The headmen of the Izhava caste are the Channans and Panikkans, invested with these titles by the Sovereigns of this State who have been already referred to. The limits of their jurisdiction were generally fixed in the charters received from them by their rulers, and even to-day their authority remains supreme in all social matters. The priests, it may be noted, are only a minor class, having no judicial functions. Chief among the offences against the caste rules may be mentioned

non-observance of pollution, illicit connection, non-performance of the tali-kettu before the age of puberty, non-employment of the village barber and washerman, non-celebration of ceremonies in one's own village, and so on. The headman comes to know of these through the agency of the village barber or washerman, and also a class of secondary dignitaries known as Kottipattukar or Naluvitanmar. In every village, there are four families, invested with this authority in olden times by the rulers of the State on payment of fifty-nine fanams to the royal treasury. They are believed to hold a fourth of the authority that pertains to the chieftain of the village. If, on enquiry, an offence is proved, a fine is imposed on the offender, which he is obliged to pay to the local shrine. If the offence is grave, a feast has to be given by him to the villagers. In cases of failure, the services of the village priest and washerman, and also the barber, are refused, and the culprit becomes ostracised from society.

"The marriage of Izhava girls consist of two distinct rites, one before they attain puberty called talikettu, and the other generally after that period, but in some cases before, called sambandham.—

"A two days' ceremonial, called Pulikudi in north Travancore, and Vayattu Pongala in the south, which corresponds to the Pumsavana of Brahmans, is observed at the seventh month of pregnancy.—

"In former times, only the eldest male member of a family was cremated, but no such restriction obtains at the present day."

(b). ஈளவரைப்பற்றி திருவாங்கூர்கவர்ண்மென்றார் பிரசுரித்திருக்கிற மேலேகண்ட "ஸ்டேட்மான்யுவில்" (Vol. II. pp. 399—402) எழுதியிருப்ப தாவது :—

"The total number of Izhavas in Travancore according to the last Census is 4,91,774, i.e., they form about 17 per cent of the total population of the State. They are found in all the taluqs of the State, but are more numerous in the northern taluqs. They are known as Chovans or Chogans in parts of the Central and North Travancore.

"The Izhavas are divided into four classes, viz., the Izha-va proper, the Pandi Izhavas, the Kollattu Izhavas and the Pachili Izhavas.—There is no intermarriage between these divisions. Besides this division there is another classification into *Illams* current among the Izhavas of Quilon and farther south. These divisions are: the Mut Illam, the Mariyanat Illam, the Matampil Illam, and the Choti Illam. The real significance of these divisions is not clear. The Izhavas of the first two *Illams* are more numerous than the last and are very influential. Intermarriages between the members of the different *Illams* are common, but marriage is prohibited between members of the same *Illam*.

"*Religion and ceremonies.* Hinduism is the prevailing religion and there are Saivites and Vaishnavites among them. The Izhavas have numerous temples of their own. The most popular deity is Bhadrakali, but Sasta, Virabhadran and Madan* also count a large number of devotees among the Izhavas.—They also worship in the temples of the higher castes.—

"In the matter of ceremonial observances there is not much difference between them and the Nayars. The most important of their ceremonies are the *Taliketttu* and the *Pudavakoda*. The *Taliketttu* has to be performed before puberty on pain of excommunication, but *Pudavakoda*, the real marriage, takes place only after puberty. Before the marriage takes place the village headmen and some relatives of the parties meet in the bride's house and settle the terms of marriage, and a day is fixed for its celebration. Some relatives of the bridegroom with his sister or other female relative proceed to the bride's house, where they are received by the bride's party; a male member of the bridegroom's family, who acts as his best man, asks the permission of the assembly for the completion of the marriage. Then the bridegroom's sister, who brings with her the cloths to be given to the bride, asks of the village headmen assembled 'may I present the cloths to the bride,' &

* மாடன் என்பது நடேசனாகிய சிவனுடைய மஹாநடன் என்ற சமஸ்கிருதப்பேரின் குறுக்கமா யிருக்கிறது. 'மஹா' என்பது மற்றும் தமிழ்ப் பதங்களோடும் சாதாரணமாய் 'மா' என்றே திரிகின்றது.

request which is repeated thrice. The headmen answer 'yes,' and then the presentation is made. This is followed by a feast and the marriage is complete.—The priests who officiate at these ceremonies are called *Vathis*, probably a corruption of the Tamil *Vathiar*, which means a teacher or priest.

"In the disposal of the dead both burning and burying are in vogue. But this has to be done at the southern corner of the garden itself. Pollution is observed for sixteen days.

"*Social organization.* As among several other castes, the Izhavas have their social headmen who are known as Channarmars, Mutulpattukars, and Perambanmars. In each circle or *Pratikranam* consisting of a certain number of *Karas* and *Muris*, i.e., villages and subdivisions of villages, there are a few of these headmen, not less than five or six in number, whose business it is to make preliminary enquiries about social disputes and convene meetings for the arbitration and settlement of all such disputes. Marriage and other important ceremonies, unless performed with the knowledge or permission of these headmen, are not considered to have been done 'in due and proper form or according to the usages of the caste' and have therefore no validity. They are charged with the distribution of a deceased man's property to his heirs and they attest the documents relating thereto. They make changes in the customs and usages, and the excommunication of any one offending the caste rules or the readmission of one put out of caste, after due *prayaschittam*, has to be done by him. The headmen meet every month in some place, while in others their meetings take place only on occasions of some important ceremony. The management of village temples and institutions is entrusted to them.

"*Appearance, dress and ornaments.* The men do not differ from the members of the Nayar community in the matter of dress or wearing of the tuft.

"A few members of this class have taken University degrees. Some of them are well versed in Sanskrit and their community maintains a Sanskrit High School. Malayalam is the common language, though, the Pandya Izhavas speak

Tamil. They are a very industrious and intelligent community."

(c). ஈளவரைப்பற்றி கொச்சிராஜ்யத்து எத்தனாகிரபி ரிப்போர்ட்டில் எழுதியிருப்ப தாவது :—

The Ethnographical Survey of the Cochin State. Monograph No. 10. Caste: Izhavas, by L. K. Anantha Krishna Iyer, B.A., L.T. Ernaculam. Printed at the Cochin Government Press, 1905.

"Izhavas, also called *Illavar*, are a widespread race of people inhabiting Malabar, Cochin and Travancore. Known as they are under different names with more or less variations in their customs and manners, they form one and the same caste. In north Malabar as far as Calicut, they are known as *Tiyyas*; in South Malabar as *Izhuvas* or *Thandans*; in Cochin and Travancore as *Chovas* and *Izhavas*. They are closely allied to the Tamil speaking *Shanars* of the Tinnevely District, to the *Billavas* of South Canara and to the *Halepaiks* of North Canara. Owing to their change in occupation, they are in some places called *Velans* and *Uralis*. (See Kerla Avakasa-kramam, p. 44.) Numerically they occupy a high position in the population of the State. They numbered 184,504 at the last Census.—They speak Malayalam and a large number of them can read and write. The caste is on the whole literate and is ranked as the third among the literates, the Native Christians and the Nayars being the first and the second respectively. Among the *Izhuvas*, 62·51 per cent. of the males and 9·54 of the females can read and write. (Page 1.)

"Some 130 years ago, they were largely employed as soldiers, along with the Nayars, by the old rulers of Travancore, the chief of whom was the Raja of Ambalapuzha and Purakad. There were, says Vischer, many *Izhuva* soldiers under the Raja of Purakad. Even so late as during the reign of Maharaja Rama Vurma who died in 973 M. E., a large number of *Chovas* were employed as soldiers in Travancore.

"In a Tamil Puranic work there is the mention of the name of the king Illa of Ceylon who went to Chidambaram where a religious discussion took place between the Buddhist priests and the Saivite devotee Manickavachakar in the pre-

sence of king Illa and Cho'a and that finally king Illa was converted to the Saivite faith. His descendants are known as the Illavas.—It is also said that the Illa kings like the Kadamba kings of Mysore must have belonged to the toddy drawing class. Mr. H. A. Stuart writes in the Census Report of 1891 as follows:—‘It is by no means certain that Shanars were not at one time a warlike tribe, for we find traces of military occupation of the several primitive tribes among several toddy drawing castes of the south. Toddy-drawing is the special occupation of the several primitive tribes spread over the south-west of India bearing different names in various parts. They were employed by former rulers as foot-soldiers and body-guards, being noted for their fidelity.’ The toddy-drawing sect was closely connected with the kingdom of Vijayanagar. It would seem probable that they were at one time in the service of Vijayanagar kings and formed an important element in the fighting forces of the Hindu kingdoms of the south. (Page 3.)

‘There is another story that a Pandiyan Princess of *Kshathriya* family known as *Ali* married Narasimha a *Kshatriya* Raja of the Carnatic. The married couple migrated to Ceylon, where they remained sovereigns of the country under the title of the *Izha Perumal*. That line became extinct and their relations and adherents returned to their old country where they have since remained. Many of the Shanars have of late, put forward a claim to be considered *Kshatrias*.’ (Page 4.)

‘It is said that they (the Tiyyas of North Malabar) had a chief named *Mannanar*, a Tiyya baron.

‘*Internal structure*.—There are several sub-divisions or sub-castes among them. But broadly speaking the following are found in Cochin and Travancore.

<i>Name of the sub-caste.</i>	<i>Where they are found.</i>
1. <i>Tiyya Chone (Chovan).</i> ...	Cochin.
2. <i>Pandy Chone.</i> ...	do.
3. <i>Velakady Chone.</i> ...	do.
4. <i>Nady Chone.</i> ...	Travancore.
5. <i>Pochili Chone.</i> ...	do.

"According to the late Cochin Census Report there are only three sub-divisions, namely, (1) Pandy Izhuvas, (2) Malayalam Izhuvas, (3) Tiyyas of North Malabar. They are also divided into *Illams* and *Kiriyams* (family groups), which resemble the Brahmanic *gotras*. Mr. E. K. Krishnan, the retired Sub-Judge, says, that the Tiyyas of North Malabar belong to eight *Illams* and thirty two *Kiriyams* and even now they call themselves eight *Illakars*." (Page 5.)

(d). ஈவாசான்றாரைப் பற்றிய மேற்கண்ட சங்கதிகளை இன்னும் அதிகமாய் உறுதிப்படுத்தி கெடாச்சி கவர்ன்மென்றார் தங்கள் எத்தனிராயி பெரிய புஸ்தகத்தில் திரும்பவும் எடுத்தெழுதியிருப்ப தாவது:—

The Cochin Tribes and Castes, by L. K. Anantha Krishna Iyer, B.A., L.T., Superintendent of Ethnography, Cochin State, &c., &c. Vol. I. Madras, 1910.

"Izhuvans, also called Illavans, are a widespread tribe of people inhabiting Malabar, Cochin and Travancore. Known as they are under different names with more or less variations in their customs and manners, they form one and the same caste. In North Malabar as far as Calicut, they are known as Tiyyans, and in Cochin and Travancore, as Chovans or Izhu-vans. They are believed to be closely allied to the Tamil speaking Shanars of the Tinnevely District and to the Billavas of South Canara. Numerically, they occupy a high position in the population of the State. They numbered 1,84,504 at the last census, 91,524 being males and 92,980 females, and formed 33.2 per cent. of the Hindu population, out-numbering the Sudra population by 11.7 per cent. The caste is, on the whole, literate, and ranked as the third among the literates, the native Christians and the Nairs being the first and the second respectively.—(Page 277.)

"Some 130 years ago, they (Chovans) were largely employed as soldiers along with the Nairs by the old rulers of Travancore, the chief of whom was the Raja of Ambalapuzha and Purakad. Even so late as during the reign of Maharaja Rama Varma, who died in 973 M.E, a large number of Chovans were employed as soldiers in Travancore. So also had the Tiyyans of North Malabar formed a military class, in former times, and there was a Tiyya regiment of a thousand soldiers at Tellichery with men of their own caste, who held high and

responsible posts, and also distinguished themselves by the most conspicuous gallantry and fidelity. The survival of their former greatness is still kept by the costumes of the bridegroom and his friends on their marriage occasions, namely, a pointed helmet on the head, the *kacha* cloth worn round the waist, a knife stuck in the girdle, and drawn swords and shields in the hands of the bridegroom and his two friends. The sword and shield dance were the indispensable accompaniments until lately, all denoting a warlike career.—

“There is another story that a Pandyan princess of Kshatriya family known as Ali married Narasimha, a Kshatriya Raja of the Carnatic. The married couple migrated to Ceylon, where they remained sovereigns of the country under the title of Izha Perumal. That line became extinct and their relations and adherents returned to their old country, where they have since remained. Many of the Shanars have, of late, put forward a claim to be considered Kshatriyas. (Page 278.)

“In a Tamil puranic work, there is the mention of the name of a king Illa of Ceylon, who went to Chidambaram, where a religious discussion took place between the Buddhist priests and the Saivite devotee Manickiavachakar in the presence of king Illa and Chola and that finally king Illa was converted to the Saivite faith. His descendants are known as the ‘Illavans.’—It is also said that the Illa kings, like the Kodamba kings of Mysore, must have belonged to the toddy drawing class. Mr. H. A. Stuart writes in the Census Report of 1891 as follows:—‘It is by no means certain that Shannars were not at one time a warlike tribe, for we find traces of a military occupation of the several primitive tribes among several toddy drawing castes of the south. Toddy drawing is the special occupation of the several primitive tribes spread over the south-west of India, bearing different names in various parts. They were employed by former rulers as foot-soldiers and body-guards, being noted for their fidelity.’ ‘The toddy drawing sect was closely connected with the kingdom of Vijayanagar. It would seem probable that they were at one time in the service of Vijayanagar king and formed an important element in the fighting forces of the Hindu kingdoms of the south.’—(p. 279.)”

"It is said that they (the Tiyyans of North Malabar) had a chief named Mannanar, a Tiyya baron.

"There are several subdivisons or sub-castes among them, but broadly speaking, three sub-castes, namely, Tiyya Chone (Chovan), Pandya Chone, and Velakandi Chone, are found in Cochin, and two, namely, Nadi Chone and Pachili Chone are found in Travancore. These divisions are fast dying out. According to the late Cochin Census Report, there are only three sub-divisions, namely, (1) Pandya Izhuvans, (2) Malayalam Izhuvans, and (3) Tiyyans of North Malabar. They are also divided into *illams* and *kiriyams* (family groups), which resemble the Brahmanic *gotrams* . . Mutil, Chothi, Mayyanat, and Matambi are some of their *illams*. Mr. E. K. Krishnan, the retired Sub-Judge, says, that the Tiyyans of North Malabar belong to eight *illams* and thirty-two *kiriyams*, and even now they call themselves eight *illakkars*. The eight *illams* referred to, are Nellikka, Pullanni, Vangeri, Kozhikalan, Patayanguti, Manankuti, Thenankuti, and Velakkamkuti. Kozhikalan, he says, is superior to the rest. The real significance of this division is not clear. (pp. 280, 281.)

. . . "In South Malabar,—alliance with a male or female of North Malabar is considered preferable, on the ground that the Tiyyans profess to belong to a distinct caste, superior in social status to the Izhuvans. (p. 282.)

"Adultery is very rare among the Izhuvans, as it is regarded with abhorrence. Mr. Logan, in the District Manual of Malabar, says, that female chastity in Malabar is as good as elsewhere, though marriage is not a legal institution, and that nowhere else, it is more jealously guarded and its breach more savagely avenged.—The remark is equally true in the Cochin State. (p. 300.)

"A man has liberty to marry more than one woman, nevertheless the practice is seldom resorted to. (p. 301.)

"In former times, the Izhuvans, in certain parts of the State, had a council of thirty-one and sixty-one elderly men

of their caste to settle all disputes, connected with the caste, and their decisions were always final. In the Chittur Taluk of the State and the adjoining Palghat Taluk of South Malabar, the caste-men used to meet under a *Pandalil Ilippa*, a shed under the *ilippa* tree, i.e., *Bassia latifolia*, in Thenkurussi village, near Palghat, for the purpose above referred to. Gradually, as population increased, members from all the villages found it inconvenient to attend, and it was therefore arranged for each village to have its own assembly of elders. Besides these councils, the caste-men in certain localities used to appoint four of their own men to settle all disputes, preside at all ceremonies, summon their caste-men, and convene meetings for the settlement of all important matters relating to the welfare of the caste. In the southern parts of the State, only one man is appointed by the ruler of the State, for specified localities, and he is called the *Thandan* (head-man of the caste in his village), whose privileges consist in wearing a gold knife and style, walking before a Nair with a cloth on his head, riding on a palanquin or a horse, carrying a silk umbrella, and having a brass lamp borne before him, for each of which he pays separately a tax to the Government. Any person, using these privileges unauthorized, lays himself open to a penalty. His local deputies, who are *Ponambans* or *Veettukarans*, are appointed by him, and besides them, there are elected men, two, four, or six for each village or a number of villages, known as *Kaikkars* or managers, and their business is to make preliminary enquiries about social disputes and convene meetings before the *Thandan* for the arbitration and settlement of all such disputes. These are but relics of the ancient village communities. On occasions, such as a public durbar, a State procession, etc., intimation is given to the head-man, who sends for the necessary caste-men to put up festoons and to sweep the roads. In Travancore and North Malabar, the head-men of the caste are known by the names of *Panikkans* and *Thara-karanavans* (the senior men or head-men of the villages), whose social functions and status are substantially the same as those detailed above. Thus, in the Cochin State the name '*Thandan*' is given to the head-man of the caste, while in the adjoining Taluks of Pal-

ghat and Valluvanad it is referred to a sub-caste." (pp. 305, 306.)

"Izhuvans profess Hinduism, and as some say, they are more the worshippers of Siva than of Vishnu. They are also animists to some extent. They worship Kali, who is in fact the tutelary deity in every part of Malabar, Cochin, and Travancore, as in other parts of India. It is said that the great Parasurama had established one hundred and eight Durga temples for the protection of the people against demons. There are some famous ancient temples in the State, at Cranganore, Pazhayannur, Cochin, and Chottanikara. The goddess is called Aghora Sakthi, and in her fierce and cruel aspects, she protects the people against the demons. She is represented as wearing on her head a fiery snake encircled by serpents. Siva's signs are also marked on her forehead. Lion's fangs protrude from her mouth and she possesses ten hands, two of which are clasped together and two empty, while three on the right side carry a rope, a parrot, and a spear, and three on the left side, a drum with a snake, fire, and trident respectively." (p. 310.)

"Ganapathi is a homely village god of all Hindu castes of people. Prayers are offered to him for overcoming hindrances and difficulties, whether in performing religious acts, writing books, building houses, making journeys, or undertaking anything. He is therefore the typical embodiment of success in life with its usual accompaniments of good living, prosperity, and peace. He is believed to be the chief of Siva's host of spirits, and he controls malignant spirits, who are ever plotting evil and causing hindrances and difficulties. Subramania is called the god of war and commands the army of angels against the evil demons, who try to overcome and enslave the gods. In Malabar, where his cultus largely prevails, he is worshipped by those who wish to be relieved from evil spirits, and by women who desire to obtain handsome sons. The worship of Ganapathi and Subramania appears to be a mere offshoot of Saivism. Veerabhadra is regarded as an *avatar* of Vishnu, who according to Vishnupurana comes from the mouth of Siva, to spoil the sacrifices of Daksha. He is des-

cribed as a divine being with a thousand heads, a thousand eyes, a thousand feet, wielding a thousand clubs, a thousand shafts, holding the shell, the disks, the mace, and bearing a blazing bow and battle-axe." (pp. 311, 312.)

"The Izhuvans perform the *sradha*, which they call the giving of offerings to the departed spirits of their ancestors. In every house a room containing a few images of their ancestors is set apart for such religious purposes. Once every year, they perform the *sradha* at which boiled rice, plantain fruits, cocoanuts, and parched rice (*malar*), are served on a plantain leaf with a lamp lighted in front of it, and they pray, 'May ye, ancestors, take this and protect us.' Saying this, they close the room and all come out, with the belief that the spirits would come and take them. After some time, they open the door and distribute the offerings among the inmates of the house. Similar offerings are also given on *Karkadakam*, *Thula* and *Makara sankranthis*, and on new moon days. It is for this purpose that every Hindu prays for a son by blood or adoption, who shall give him the due sacrifices after death. 'May there be born in our family,' the manes are supposed to say, 'a man to offer us on the thirteenth day of the moon, rice boiled in milk, honey, and ghee.' One who thus gives to the deceased ancestors offerings preceded and followed by sacrifices to the greater deities, is rewarded by merit and happiness." (p. 320.)

"The poor among the Izhuvans bury their dead, while the rich burn them." (p. 324.)

"In jungly tracts, the Izhuvans cut timber, saw wood, and collect fire-wood. Many are engaged in weaving, oil pressing, boat building, boating and coir making. Some are employed as cocks and servants under Europeans. There are also among them, a few merchants, physicians, teachers, astrologers, and magicians.—The Izhuvans have recently organized a registered association called *Sree Narayana Paripalini Yogam* of over 600 members, working for the religious, social, and industrial advancement of the members of the caste in Malabar, Cochin, and Travancore. The association has been working for two years, and has opened an exhibition in Janu-

ary, 1905, at Quilon in Travancore. The principal agricultural products raised and exhibited by them were paddy, pepper, tapioca, betel-leaves, areca nut, pulses, and yarns. Among the manufactures were textile fabrics, sugar, toddy, liquor, and coir. Some good specimens of ivory and cocoanut shell carving were also among the exhibits." (p. 338.)

"Judging from the physical appearance, the Izhuvans, both males and females, are generally so 'neat and handsome that it is not easily possible to' distinguish them from the Nairs. It is still more so in North Malabar." (p. 341.)

"As a class, the caste-men are very industrious, and though they are not generally opulent, there are men of wealth and influence among them. In North Malabar they have been appreciating the benefits of English education, and a large number of children of the well to do people is receiving higher education. Many have gained high University honours and are employed in all departments of the public service." (p. 341.)

(e). ஈளவரைப்பற்றி 1901-ம் வருஷத்து திருவாங்கூர் சென்சஸ் ரிப்போர்ட்டில் (*Census of India, 1901, Vol. I. pp. 141, 142; Vol. XXVI. pp. 278—280*) சொல்லியிருப்ப தாவது :—

"The caste of people, known as Izhavas in South and parts of Central Travancore and Chóvas in parts of Central and in North Travancore, form an integral portion of the indigenous population of this country. They are believed to be akin to the Tamil-speaking Shánárs of Tinnevely and South Travancore and to the Tiyas of British Malabar. Here, the Malayalam-speaking castes will alone be referred to.—The honorific titles of the castemen in Travancore are Chànnán, the Malayalam word for Shánár and Panikkan. Many Izhas are doctors, astrologers and general teachers and call themselves Vaidyan, Gyótsyan and Asàn.—There are many sub-divisions among the Izhavas. But, broadly speaking, they may be divided into three classes, the Pândi Izhavas or the Izhavas of the Tamil Districts, the Malayalam Izhavas or Chovas and the Tiyas of British Malabar. They are divided into several Illams or family-groups, such as Mùtillam, Chóti

illam, Mariyanât illam, Mátampi illam, &c. The real significance of this division is not clear.—

“Another story says that a Pandyan Princess known as Alli married Narasimha, a Raja of the Carnatic. The royal couple migrated to Ceylon and there settled themselves the sovereigns of the country. When that line became extinct, their relations and adherents returned to the old country where they have since remained.—During the middle ages, the Izhas were largely employed as soldiers, along with the Nâyars, by the rulers of the different chiefships in Travancore. The chief of them was the Raja of Ambalapuzha. J. C. Vischer writing about him says, ‘The Raja of Porkad has not many Nairs in the place of whom he is served by Chegos.’ Even so late as in the days of Maharaja Rama Varma, (who died in M. E. 973), large numbers of Chôvas were employed as soldiers by the State, if we may believe in the account of Friar Bartolomeo who is generally an accurate writer.

“The males of the middle and richer classes of Izhas are neat and comely in their appearance and cannot always be distinguished from Nâyars.—In this community are also found teachers, astrologers and doctors ; and Vaidyans is an honorific suffix in the case of some. Sanskrit is freely studied and a goodly number of Sanskritists adorn the caste.—

“The Izhas constitute one of the orthodox Hindu communities in Travancore. They furnish few converts to alien religions as compared with the Shânârs. In many places they have got their own temples with a number of their own community as priest. The deity usually worshipped is Bhadrakâli.—The total number of Izhas in Travancore is 491,774. They form 17 per cent. of the total population of the State.”

1901-ம் வருஷத்து திருவாங்கூர் சென்சஸ் ரிப்போர்ட்டில் மேற்கண்ட சங்கதியை எழுதியவர் ஷை கவர்ண்மென்று திவான் பேஷ்கரும் சென்சஸ் கமிஷனருமான (Mr. N. Subrahmanya Aiyar, M.A., M.B., C.M.) ஸ்ரீ என். சுப்பிரமணிய ஐயர் என்னும் சிறந்த மதிப்புடைய பிராமணன்.

(f). ஈளவர் என்ற சோகன்மாரைப் பற்றி திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யங்களை துட்பமாய் சர்வேசெய்யும்படி பிரிட்டிஷ் கவர்ண்மென்றால் ஏற்படுத்தப்பட்டு 1816-ம் ஆ முதல் 1820-ம் ஆவரை வேலைசெய்

த (Lieut. Ward) வார்டு, (Lieut. Conner) காணார் என்னும் துரை
மார் எழுதியிருப்ப தாவது :—

“The Shogamars or Eelavers are not of the Shooder tribe. To the south this class is known as Shaunars; to the north as Teeans, denominations carrying with them but slight shades of distinction, and all may be considered as applicable to the same race. They are found throughout the country. . . They are not remarkable as wanting intelligence, are indolent, harmless, and tractable. There are some distinctions of rank; each village has a Tundan, or principal of its Eelavar population; the office is hereditary, attended by some privileges, and exercises a domestic authority which is extended over all the lowest classes: to it belongs the investigation and decision of all controversies connected with caste, expelling from which, and imposing small fines, is the limit of its power. The Tundan presides at all ceremonies, but the Punniken—a character of subordinate dignity—is more particularly their priest, his spiritual aid being necessary on all such occasions, while his secular exertions are directed to the education of the village youth.” (*Geographical and Statistical Memoir of the Survey of the Travancore and Cochin States*, Vol. I. pp. 135, 136.)

(g). ஈளவரைப்பற்றி (F. Day, F. L. S.) டே என்னும் துரைகொ
ச்சிநாட்டு விஷயமாய் எழுதி 1863-ம்வருஷம் அச்சிட்ட புஸ்தகத்தில்
இருப்பதாவது:—

“Formerly if a Nair was too intimate with a Chogan woman, he was put to death, and the female was sold to the Moplas.” (*The Land of the Perumauls*, p. 318.)

“The Chogans, also termed *Chagowans*, and *Illovers*—are nearly identical with the Teers in the north, the Shanars in the south, and the cinnamon pruners of Ceylon. Teers in Travancore, are said to have purchased the title of Shanars.—Teers, Chogans, and Shanars, will eat together, but do not inter-marry.—The Chogans are an industrious people.” (*Ibid*, pp. 319, 320.) “Widows cannot re-marry.—As many of the women are considered handsome, they are unfortunately exposed to much temptation, especially in seaport towns.—In olden times, if the seducer were a Namboorie, his eyes were put out, and the girl and all her family, were either put to

death, or sold to the Moplahs. They do not appear to be quite so much addicted to intoxication as the Nairs, in fact they are prohibited from drinking the toddy which they draw. They believe in a future state." (*Ibid*, p. 323.)

(h). ஈளவரைப்பற்றி திருவாங்கூர்நாட்டு விசேஷமாய் (Rev. S. Mateer, F. L. S.) மத்தீர்பாதிரியார் எழுதி 1871-ல் அச்சிட்டிருக்கும் புஸ்தகத்தில் சொல்லியிருப்ப தாவது:—

"The Ilavars and Shanars differ but little from one another in employments and character, and are, no doubt, identical in origin. The Shanars are found only in the southern districts of Travancore, between the Cape and Trevandrum; from which northwards the Ilavars occupy their place.—Their social position somewhat corresponds to that of small farmers and agricultural labourers amongst ourselves.—They are also called Choganmar—, and in other parts of the Malabar coast Teeyars and Billavars. Their labours are chiefly bestowed on the cultivation of the cocoa-nut palm and the manufacture of its various products. Many own or rent small plots of land, on which they cultivate a few trees and a small supply of kitchen vegetables, and some of them are in comfortable circumstances." (*The Land of Charity*, pp. 38, 39.)

(i). ஈளவர் வகையராக்களைப் பற்றி, இந்தியாவின் சர்வஜாதிகளையும் ஆராய்ந்து புஸ்தகம்எழுதின (Rev. M. A. Sherring, M.A., LL.B., Lond.) ஷெரீங் பாதிரியார் சொல்லியிருப்பது:—

"Tribes and Castes of Travancore and Tinnevely: *The Shánár and Ilavar Tribes*.—These tribes bear two appellations. In the north they are known by the term Tían and Ilavar, and in the south by that of Shanar; but there is so little distinction in the habits and characteristics of the two classes, that they are evidently one and the same race.—Their occupation is almost exclusively agricultural. They are, for the most part, poor.—Those who live on the coast employ themselves in fishing. By the last census there were three hundred and twenty two thousand persons belonging to the two tribes. The Shanars are much more intelligent than the down-trodden menial tribes of Travancore. A considerable number have embraced the Christian religion. Some, perhaps many, of these rise to a far higher civilization than that of other mem-

bers of the tribe. Their morality and social habits, likewise, are of a nobler type. When properly educated, the Shanars as a race are destined to make a much more important and conspicuous figure in Travancore than they have ever yet done. Each of the Ilavar villages has a kind of hereditary chief or headman, called Tandan, who exercises considerable authority, especially over the lower castes. He is the arbiter of the caste difficulties, and presides at village gatherings. The Panikan, or village priest, takes spiritual cognizance of the people, and also teaches the young.—

“These people are also designated, in some parts, by the term Choganmar: and in other places are called Teeyars and Billavers.—

“The Kaniars are a division of the Ilavar tribe, and are professed exorcists and necromancers. They are an agricultural people, though many of them are engaged in the manufacture of umbrellas.” (*Hindu Tribes and Castes*, Vol. III. pp. 184, 185.)

(j). ஈளவரைப்பற்றி மதராஸ்கவர்ன்மென்ரூர் உத்தரவுப்படி மல யாளம்மீட்டரிக்கு (W. Logan Esq., M. C. S., F. M. U.) லோகன் என்னும் கலெக்டர் துரை 1887-ல் எழுதிய (Manual) மானுயல்புத்தக த்தில் சொல்லியிருப்பதாவது:—

“A certain class called the planters—that is to say, the caste now known as the *Tiyyar* or *Ilavar*—were entrusted with the *duty* of planting up the waste lands.—The *Ilavar* or planters in these parts still look upon it as their *duty* in the body politic to form gardens and to plant up wastes with trees.” (*Malabar*, Vol. I. pp. 110, 111.)

“Perhaps the best known (institution), because it has formed the subject of judicial proceedings, is that of the Muttedatta Aramanakal in the Chirakal Taluk with extensive jungly land endowments. The members of this institution are respectively styled as *Mannanâr* or *Machchiyâr*, according as they are men or women. They have baronial powers and keep up a sort of baronial state, for which purpose two hundred Nayars of Edavakutti *Kulam* (or clan) were in former days bound to follow the *Mannanârs* when out on active service. The

members of the institution are recognized as of the *Tiyan* (or toddy-drawer) caste, and the sons of *Machchiyars* become in turn *Mannandars* (or barons). The women take husbands from the *Tiyan* community." (*Ibid*, pp. 125, 126.)

"Both men and women of the North Malabar caste are remarkably neat in appearance, although, like the *Nayars*, their clothing, both of men and women, is extremely scanty, and they are besides extremely careful as to personal cleanliness." (*Ibid*, p. 143.)

(It). ஈளவரைப்பற்றி மதராஸ் கவர்ன்மென்டார் தற்சமயம் பிரசுரித் துவருகிற டிஸ்டிரிக்டி கெஜட்டிற்களுள் மலயாளம்-அஞ்செங்கோ ஜில்லா க்களின் விவரமாய் (C. A. Innes Esq., I. C. S.) இன்னிஸ், (F. B. Evans Esq., I.C.S.) இவான்ஸ் என்னும் கலெக்டெர் துணாமார் 1903-ம் வருஷம் பிரசுரித்திருப்பதில் வருமாறு :—

"They (Tiyans and Izhuvas) appear to have enjoyed several privileges in the old social organization; and to this day their Tandans or hereditary headmen have to give their consent to marriages between artizans, and exercise control over the menial castes of washermen, barbers and the like. The latter function gives them considerable power, since by withholding the service of the Mannatti they can obstruct the purificatory ceremonies of the higher castes. By the end of eighteenth century many Tiyans on the coast seem to have attained a considerable position as merchants, land owners, etc., and they further improved their position by the services which they rendered to the company. These good traditions have been maintained; and the Tiyans as a whole are a most progressive community, especially in North Malabar where they form one of the most progressive classes in India. A large number of them have risen to the higher posts in the Government service, and many are vakils." (*Malabar and Anjengo*, p. 125.)

(It). ஈளவருக்குள் மேன்மக்களாக மதிக்கப்படுகிற தீயணைப் பற்றி தென் இந்தியா எத்னாகிரபி புஸ்தகத்தில் (Vol. VII. pp. 36-116) சொல் லியிருப்பவைகளில் சிலது வருமாறு:—

"The Tiyans, and Izhuvas or Iuvans, are the Malayalam toddy-drawing castes of Malabar, Cochin, and Travancore.—The Tiyans in Malabar number, according to the census re-

turns, 512,063, or 19·3 per cent. of the total population. The corresponding figures for the Izhuvans are 101,638, or 3·8 per cent. The Tiyans have been summed up as the middle class of the west coast, who cultivate the ground, take service as domestics, and follow trades and professions.—It is commonly supposed that the Tiyans and Izhuvans came from Ceylon. It is recorded, in the South Canara Manual, that ‘it is well known that both before and after the Christian era there were invasions and occupations of the northern part of Ceylon by the races then inhabiting Southern India, and Malabar tradition tells us that some of these Dravidians migrated again from Ilam or Ceylon northwards to Travancore and other parts of the west coast of India.—It is noted by Bishop Caldwell that there are traces of a common origin of the Iluvans and Shanars, Shanar, for instance, being a title of honour amongst the Travancore Ilavars.—In a Tamil Puranic work, quoted by Mr. Anantha Krishna Iyer, mention is made of a king Illa of Ceylon, who went to Chidambaram in the Tamil Country of Southern India, where a religious discussion took place between the Buddhist priests and the Saivite devotee Manickavachakar in the presence of King Illa, with the result that he was converted to the Saivite faith. From him the Iluvans are said to be descended. The Tiyans are always styled Izhuvan in documents concerning land.—The Tiyans of Malabar provide Magistrates, Sub-Judges, and other officials to serve His Majesty’s Government.—An Izhuvan will eat rice cooked by a Tiyān, but a Tiyān will not eat rice cooked by an Izhuvan—a circumstance pointing to the inferiority of the Izhuvan.—Further, there is practically no mixture in the distribution of Tiyans and Izhuvans. Where there are Izhuvans there are no Tiyans, and *vice versa*.—

“During the preliminaries to the marriage ceremony among the Tiyans, the date of the marriage having been fixed in the presence of the representatives of the bride and bridegroom, the following formula is repeated by the Tandan or headman of the bride’s party. Translated as accurately as possible, it runs thus. ‘The tara and changati of both sides having met and consulted; the astrologer having fixed an auspicious day after examining the star and porutham; permission having been obtained from the tara, the relations, the

illam and kulam, the father, uncle, and the brothers, and from the eight and four (twelve illams) and six and four (ten kiriyams); the conji and adayalam ceremonies and the four tazhus having been performed, let me perform the kanjikudi ceremony for the marriage of . . . the son of . . . with . . . daughter of . . . in the presence of muperium.' This formula, with slight variations here and there, is repeated at every Tiyan marriage in South Malabar. It is a solemn declaration, giving validity to the union, although, in the way that custom and ritual survive long after their original significance has been forgotten, the meaning of many of the terms used is altogether unknown. What, for instance, is the meaning of *muperium*? No one can tell. But a few of the terms are explainable.—*Tara*. The tara was the smallest unit in the ancient government system, which for want of better term, we may style feudal.—Each tara had its Nayar chieftain, and also its Tiyan chief or Tandan, its astrologer, its washerman, its goldsmith, and other useful people, each serving the community for the sake of small advantages. Each tara was its own world.—*Changati* (friend). The friends of both parties which negotiated the marriage.—*Porutham* (agreement). Examination of the horoscopes of the boy and girl makes it possible to ascertain whether there is agreement between the two, and the union will be propitious.—*Illam*. Here intended to mean the father's family.—*Kulam*. The name, derived from kula a branch, here denotes the mother's family.—*Twelve illams, ten kiriyams*.—A Tiyan coming from the south is often greeted in South Canara. Thus, a Malabar Tiyan, travelling to the celebrated temple at Gokarnam in South Canara, is at once asked 'What is your illam and kiriyam?' He has heard these terms used in the foregoing formula during his own or another's marriage ceremony, but attached no meaning to them. To the man of South Canara they have genuine meaning. One should be able to answer the question satisfactorily, and thus give a proper account of himself. If he cannot, he gets neither food nor water from the South Canara Tiyan. This also holds good, to some extent, in the case of a southern Tiyan visiting the northern parts of the Cherakal taluk of Malabar. The ten illams of South Malabar are as follows:—

Tala Kodan.	Padayan Kudi.	} inferior.
Nellika.	Kannan.	
Paraka or Varaka.	Varakat.	
Ala.	Kytat.	
Tenkudi or Tenan Kudi.	Puzhampayi or Bavu	

The illams of North Malabar are said to be—

Nellika.	Padayam Kudi.
Pullanhi.	Tenan Kudi.
Vangeri.	Manan Kudi.
Koyikkalan.	Vilakkan Kudi.

Marriage is strictly forbidden between two persons belonging to the same illam. The bride and bridegroom must belong to different illams. In fact, the illams are exogamous. Members of some of the illams were allowed certain privileges and dignities. Thus, the men of the Varakat illam (Varaka Tiyans) were in the old days permitted to travel in a mancheel (a hammock-cot slung on a pole). They were allowed this privilege of higher caste people.—The Varka Tiyans were further allowed to wear gold jewels on the neck, to don silken cloths, to fasten a sword round the waist, and to carry a shield. The sword was made of thin pliable steel, and worn round the waist like a belt, the point being fastened to the hilt through a small hole near the point. A man, intending to damage another, might make an apparently friendly call on him, his body loosely covered with a cloth, and to all appearances unarmed. In less than a second, he would unfasten the sword round his waist, and cut the other down. The well-known Mannanar belonged to the Varakat illam. Those who know Malabar will recall to mind the benevolent but strange institution which he initiated. He provided a comfortable home for Nambutiri women who were thrown out of caste.—She went to the Mannanar, and her birth ceremonies were performed, so that she might begin life anew in a state of purity. If, on arrival, she entered by the left door, she was his wife, if by the front door, his sister. It is said that, when their chief, Mannanar of the Aramana, is destitute of heirs, the Tiyans of Kolattanād go in procession to the Kurumattur Nambutiri (the chief of the Peringallur Brahmans)

and demand a Brahman virgin to be adopted as sister of Mannanar, who follows the marumakkatayam rule of succession. This demand, it is said, used to be granted by the Nambutiris assembling at a meeting, and selecting a maiden to be given to the Tiyans.—*Kiriyam* is said to be [a corrupt form of the Sanskrit word *griham* (house)].—There are said to have been about two kiriyams for each village. The names of only three are known to me, viz., Karumana, Kaita, and Kampathi.—The South Malabar Tiyar bridegroom, dressed as if for a wrestling match, with his cloth tied tight about his loins, carries a sword and shield, and is escorted by two companions similarly equipped, dancing their way along.

“The Tandan, it may be noted, is the caste governmental head in all matters affecting his own caste and the artisans. He is a Tiyar, and his office, which is authorised by the local Rajah, or rather by his senior Rani, is hereditary.—The Tandan of the tara is required to assist at every ceremony connected with marriage, at the ceremony when a girl attains puberty, at that of tying the tali, and at the fifth and seventh months of pregnancy. His formal permission is required before the carpenter can cut down the areca palm, with which the little shed in which the tali is tied is constructed. In cases of divorce, his functions are important. When a new house is built, there must be a house-warming ceremony, at which the Tandan officiates.—He is a man of importance, not only in many affairs within his own caste, but also in those of other castes.—He controls the washerman and barber of the tara, and can withdraw their services when they are most needed. He officiates, moreover, at marriages of the artisan class—carpenters, braziers, goldsmiths and blacksmiths.—In the old days, it may be mentioned, the Tandans of the taras within the rule of the Zamorin were always appointed by his senior Rani.

“The term Tandan must not be confounded with the Tandars, a people of the Palghat taluk, who appear to be allied to the Izhuvans. These Tandars observe the custom of paternal polyandry, while Izhuvans abhor it.” (VII. p. 50.)

“Members of the (Tiyar) community are to be found in all classes of society, and in practically all professions and

walks of life. It is interesting to find that the head of the Tiyan family in North Malabar bears the title Cherayi Panikar, conferred on the family in the old days by a former Zamorin. A title of this kind was given only to one specially proficient in arms. Even in those days there were Tiyan physicians, bone setters, astrologers, diviners, and sorcerers." (VII. p. 94.)

"Nowadays Tiyan women wear the ornaments which, strictly speaking, appertain to Nayar and Brahman women. Their mode of tying the hair, and even their dress, which is inclined to follow the fashion of the Christians, has changed.—The Tandan is the principal person in the tara, to decide all caste disputes. In South Malabar, he is, as a rule, appointed by the senior Rani of the Zamorin.—In territories other than those within the power of the Zamorin, the local Raja appoints the Tandan." (VII. p. 99.)

"The temple of Subramania at Palni in the Madura district is a favourite objective for Tiyan pilgrims.—The Bhagavati temple at Kodungallūr in Cochin territory on the coast is another favourite place of pilgrimage among the Tiyans.—The temple of Kotiyūr in North Malabar is also a shrine to which Tiyans make pilgrimage." (VII. pp. 104, 105.)

"The Tiyans have recently been summed up as follows. (*Indian Review*, Oct. 1906.) 'The Tiyas have always been characterised by their persevering and enterprising habits. A large percentage of them are engaged in various agricultural pursuits, and some of the most profitable industries of Malabar have from time out of mind been in their hands.—Many of them are professional weavers, the Malabar mundu being a common kind of cloth made by them. The various industries connected with cocoanut cultivation are also successfully carried on by the Tiyas. For example, the manufacture of jaggery (crude sugar) is an industry in which a considerable number of the Tiyas are profitably engaged. The preparation of coir from cocoanut fibre is one of their hereditary occupations, and this is done almost wholly by their women at home. They are very skilful in the manufacture of coir matting and allied industries. Commercial pursuits are also common among them. Apart from their agricultural and industrial inclina-

tions, the Tiyas give evidence of a 'literary taste, which is commendable in a people who are living under conditions which are anything but conducive to literary life. They have among them good Sanskrit scholars, whose contributions have enriched the Malayalam literature; physicians well versed in Hindu systems of medicine; and well-known astrologers, who are also clever mathematicians. In British Malabar, they have made considerable progress in education. In recent years, there has been gaining ground among the Tiyas a movement, which has for its object the social and material improvement of the community. Their leaders have very rightly given a prominent place to industry in their schemes of progress and reform. Organisations for the purpose of educating the members of the community on the importance of increased industrial efforts have been formed. The success which has attended the Industrial Exhibition conducted by the members of the community at Quilon, in 1905, has induced them to make it a permanent annual event. Some of their young men have been sent to Japan to study certain industries, and, on their return, they hope to resuscitate the dying local industries, and to enter into fresh fields of industry awaiting development. Factories for the manufacture of coir matting and allied articles have been established by the Tiyas in some parts of Travancore and Cochin.' In 1906, the foundation stone of a Tiya temple at Tellicherry was laid with great ceremony. In the following year, a very successful Industrial Exhibition was held at Cannanore under the auspices of the Sri Narayan Dharma Paripalana Yogam. Still more recently, it was resolved to collect subscriptions for the establishment of a hostel for the use of Tiya youths who come from other places to Tellicherry for educational purposes." (VII. pp. 115, 116.)

(m). தியரைப்பற்றி 1838 - ம் வருஷத்தில் (Rev. H. Caunter, B. D.) காண்டர் என்னும் பாதிரியார் எழுதியிருப்ப தாவது:—

"The Tiyas are the cultivators of the soil, to which occupation they exclusively confine themselves.—The Tiyas, who form a considerable portion of the population of this province (Malabar), are—an extremely industrious and well-organised body, their habits being very superior to those generally

observed among the lower orders of Hindoos. They—are so cleanly in their persons, that cutaneous eruptions are extremely rare among them; the leprosy being almost unknown.—The Tiar women are exceedingly beautiful: I am satisfied that, as a race, they are scarcely approached, certainly not surpassed, in beauty of feature and symmetry of form by any class of women on the face of the earth. They are moreover quite different in their general habits from the Nairs, being almost universally strict in performing their domestic obligations, and manifesting a high appreciation of social enjoyment.” (*Oriental Annual*, pp. 158, 161. London, 1838.)

(n). தியரைப்பற்றி மேலேகண்ட (Rev. M. A. Sherring, M. A., LL. B., Lond.) ஷெரிங் பாதிரியார் எழுதியிருப்ப தாவது.

“Tiyar.—Physically, they are a fine and well developed race. Their women are fair and handsome. Many Tiyars are in the service of the Government, or engaged in trade.—They are a good looking people.” (*Hindu Tribes and Castes*, Vol. III. p. 128.)

(o). ஈளவர்-தியருக்குள் தலைமைக்காரராகிய தண்டான்மாணாப் பற்றி தென்னிந்தியா என்னுகிரயி புஸ்தகத்தில் திரும்பவும் சொல்லியிருப் ப தாவது:—

“The Tandan is the hereditary headman of a Tiyar tara (village), and is a Tiyar by caste. He is appointed by the senior Rani of Zamorin’s family, or by some local Raja in territories outside the jurisdiction of the Zamorin. The Tandan is the principal person in the decision of caste disputes. He is expected to assist at the tali-tying, puberty, marriage and pregnancy ceremonies of members of the caste. His formal permission is required before the carpenter can cut down the areca palm, with which the shed in which the tali is tied is constructed. In cases of divorce, his functions are important. When a new house is built, a house-warming ceremony takes place, at which the Tandan officiates.—He is a man of importance, not only in many affairs within his own caste, but also in those of other castes.—He controls the washerman and barber of the tara, and can withdraw their services when they are most needed.” (Vol. VII. p. 12.)

(p). தண்டான்மாரைப்பற்றி கொச்சிகவர்ண்மென்றார் பிரசுரித்து வரும் எத்தனாகிரபிக்சர்வே ரிப்போர்ட்டில் சொல்லியிருப்ப தாவது:—

“He (Thandan) can wear a gold knife and style, may walk before a Nayar with a cloth on his head, ride on a palanquin or a horse, carry a silk umbrella and have a brass lamp borne before him.—Below him there is an inferior officer who is called a *Poramban*. Thus in Cochin it is a title possessed by the headman of the caste, while in the Valluvanad Taluk, the name is applied to a sub-caste.” (*The Ethnogr. Survey of the Cochin State*, Monograph No. 10: Caste, Izhuvas by L. K. Anantha Krishna Iyer, B.A., L.T., p. 7.)

(q). ஈளவருக்குச் சம்பந்தப்பட்டவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற கணிசரைப்பற்றி தென் இந்தியா எத்தனாகிரபி புஸ்தகத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிற வைகளில் சிலது வருமாறு:—

“KANIAN (spelt and pronounced Kanisan in Malabar).—The word was originally Kani, in which form it invariably appears in Malayalam works and Tamil documents. The honorific suffix ‘an’ has been added subsequently. The two titles, generally applied to Kaniyans, are Panikkar and Asan.—The word Panikkar comes from pani, or work, viz., that of military training. The fact that most of the families, who own this title at present, were once teachers of bodily exercises, is evident not only from the name kalari, literally a military school, by which their houses are usually known, but also from the Kéralolpatti, which assigns military training as a duty of the caste.” (Vol. III. p. 178.)

“In former times, the name (Panikkar) was applied, in Malabar, to fencing-masters, as the following quotations show :—

1518. ‘And there are very skilful men who teach this art (fencing), and they are called Panicars.’—*Barbosa*.

1553. ‘And when the Naire comes to the age of 7 years, he is obliged to go to the fencing-school, the master of which, whom they call Panical, they regard as a father, on account of the instruction he gives them.’—*Barros*.

1583. ‘The maisters which teach them be graduates in the weapons which they teach, and they be called in their language Panycaes.’—*Castaneda*.” (Vol. VI. p. 54.)

“Asan, a corruption of the Sanskrit Acharya, is a common title among Kaniyans in South Travancore. Special titles, such as Anantapadmanabhan, Sivasankaran, and Sankili, are said to be possessed by certain families in the south, having been conferred on them by kings in olden times. Some Kaniyans in the north enjoy the surname of Nambikuruppu.—According to tradition, eight sub-septs are said to have existed among the Kaniyans, four of which were known as kiriyams, and four as illams. The names of the former are Annavikkannam, Karivattam, Kutappilla, and Nanna; of the latter Pampara, Tachchazham, Netumkanam, and Ayyarkāla. These divisions were once endogamous, but this distinction has now disappeared. In a note on the Kaniyans of the Cochin State (Monograph, Ethnograph. Survey, Cochin), Mr. L. K. Anantha Krishna Iyer writes that ‘there is some difference in the social status between the Kaniyans of the southern, and the Kalari Panikkans of the northern parts of the State. The latter profess a kind of superiority in status.—In connection with the old village organisation in Malabar, Cochin, and Travancore, Mr. Anantha Krishna Iyer writes further that ‘every tara or kara (village) consisted of all castemen below Brahmans, especially the Nayars of all classes, more or less living in a community, the Kammalans, Izhuvans, Panans, Mannans, and other castemen living further apart. For every such village in the northern part of the State, there was also a Kalari Panikkan, with a kalari (gymnastic or military school), where the young men of the village, chiefly the Nayars, were trained in all kinds of athletic feats, and in arms. The institution of kalaris has now disappeared, though the building remains in some places, and the Panikkans are now mainly astrologers and village schoolmasters. According to their own statement, Parasurama, the great coloniser of Kerala, established kalaris throughout the kingdom, and appointed them as the masters to train Sudra young men in all kinds of feats (one thousand and eight in number), for the protection of the country against foreign invaders. The Nayars—were mostly trained by the Panikkans. In memory of this, the Kalari Panikkans of the northern portions of the State, and of South Malabar, profess even now a preceptorship to the Nayars, and the Nayars show them some

respect, being present at their marriages and other ceremonies. The Panikkans say that the Nayars obtained their Kalaris from them. There are still a few among the Panikkans, here and there, fit to teach young men various feats." (Vol. III. pp. 178—180.)

"The Kaniyans, according to one tradition, are Brahman astrologers, who gradually lost their position, as their predictions became less and less accurate." (p. 181.) "Some of the southern Kaniyans even at the present day call themselves Nali." (p. 185.)

"The Kaniyans are easily recognised by their punctilious cleanness of person and clothing, the iron style and knife tucked into the waist, the palm umbrella with its ribs holding numbers of horoscopes, their low artistic bow, and their deliberate answers to questions put to them. Most of them are intelligent, and well versed in Malayalam and Sanskrit.—In their clothing they follow the orthodox Malabar fashion.—The Kaniyan, when wanted in his professional capacity, presents himself with triple ash marks of Siva on his chest, arms, and forehead. The woman's ornaments resemble those of the Izhuvans. Fish and flesh are not forbidden as food, but there are many families, as those of Pazhūr and Onakkūru, which strictly abstain from meat. Marriage between families which eat and abstain from flesh is not absolutely forbidden. But a wife must give up eating flesh immediately on entering the house of her vegetarian husband." (pp. 186, 187.)

"Mr. F. Fawcett writes,—The Panikkar, who follows in the footsteps of his forefathers, should have a thorough knowledge of astrology and mathematics, and be learned in the Vedas. He should be sound in mind and body, truthful, and patient. He should look well after his family, and should worship regularly the nine planets." (p. 193.)

"Many Kaniyans used formerly to be village schoolmasters but, with the abolition of the old methods of teaching, their number is steadily decreasing. Some of them are clever physicians. Those who have no pretension to learning live by making palm-leaf umbrellas, which gives occupation to the women." (p. 194.)

"The Kaniyans worship the sun, the planets, the moon,

Ganêsa and Subramanya, Vishnu, Siva, and Baghavati.—The Kaniyans observe both the tali-kettu ceremony before puberty, and sambandham after that event. Inheritance is through the father, and the eldest male of a family has the management of the ancestral estate." (p. 195.) "The Kaniyans follow high-caste Hindus as regards many of their ceremonies. They have their name-bestowing, food-giving and tuft-making ceremonies.—A Kaniyan's education begins in his seventh year. In the sixteenth year a ceremony, corresponding to the upanayana of the higher castes, is performed.—He is obliged to worship Subramanya, the tutelary god of the caste, and abstains from meat and liquor. This may be taken as the close of his Brahmacharya stage or Samavartana, as marriage cannot take place before the observance of this ceremony. On the subject of religion, Mr. Anantha Krishna Iyer writes that 'the Kalari Panikkans and the Kaniyans are generally Saivite worshippers, but are not disinclined to the worship of Vishnu also.—The Kalari Panikkans celebrate a kind of feast to the spirits of their female ancestors. This is generally done a few days before the celebration of a wedding in their houses, and is probably intended to obtain their blessings for the happy married life of the bride. This corresponds to the performance of Sumangalia Prarthana (feast for the spirits of departed virgins and married women) performed by Brahmans in their families.' " (pp. 196—198.)

"It is noted by Mr. Anantha Krishna Iyer that, on marriage occasions, a Nayar gives a gift of a few annas and betel leaves to the astrologer (Kaniyan), standing close beside him, and yet there is no pollution. The Malayalam proverb 'On marriage occasions the Náyars give dakshina (gift), almost touching the hand,' refers to this fact.—The Kaniyans have been summed up as a law-abiding people, who not infrequently add agriculture to their avocations of village doctor, prophet, or demon-driver, and are popular with Christians and Muhammadans as well as with Hindus." (p. 199.)

(7). கணியரைப்பற்றி மேலேகண்ட (F. Day, F. L. S.)டே என்னும் துரை எழுதியிருப்ப தாவது:—

"The *Cunnians* are a low but learned and distinct divi-

sion of the Chogans.—They pray both to Siva and Vishnu.—They employ themselves in cultivation, making umbrellas, and similar occupations. They believe in a future state, and hold that the spirits of the good, will remain with God.—Property descends to their children, some burn, and others bury their dead.” (*The Land of the Perumauls*, p. 323.)

(s). கணிசரைப்பற்றி கவர்ண்மென்றார் உத்தரவுப்படி 1855 - ல் (Messrs. Pharoah & Co.)பேரோ துரைவகையரா எழுதிய ‘கெஜுட்டர்’ புஸ்தகத்தில், “Among the higher classes there is a small caste called Kaniar Panikars, somewhat superior to Tiers in rank.” (*Gaz. of S. India*, p. 524) என்றும், 1815-ல் (W. Hamilton) ஹாமில்ட்டன் துரை லண்டனில் அச்சிட்ட ‘கெஜுட்டர்’ புஸ்தகத்தில், “The Cunian, or Cunishan, are a caste of Malabar, whose profession is astrology; besides which they make umbrellas, and cultivate the earth.—They are said to possess powerful mantras (charms) from fragments of the fourth (Atharva) Veda, which is usually alleged to be lost.” (*East-India Gaz.*, p. 536) என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(t). கணிசரைப்பற்றி கொச்சிராஜ்யத்துக்காகப் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிற பெரிய எத்தொகைபுஸ்தகத்தில் சொல்லியிருப்ப தாவது:—

“THE KANIYANS.

“The people known as the Kaniyans form a small but important caste among the indigenous population of the Cochin State.—They are, in the northern parts of the State, called Kalari Panikkans, on account of their having been in charge of *kalari*s (gymnastic or military schools), and these profess to be socially superior to their brethren of the south. Nevertheless the two classes of people are called in common Ganikans, Panikkans, Kurups, and Asans. Some consider that the name ‘Kaniyan’ is another form of *kana*—*ajan* or *asan* which means a teacher of athletic feats or arts of war. Kalari Panikkans derive the word from ‘*how vandhia kana ajan*,’ that is, they are respected by men and women.—The words ‘Panikkan’ and ‘Kurup’ once meant a fencing master or teacher. They are now titles among the Nairs, Izhevans, and Kaniyans. Asan is a village teacher, and Ganikan means a calculator or astrologer. (p. 185.)

" The Kaniyans still believe that the umbrella, the stick, the holy ashes, and the purse of cowries, which form the paraphernalia of a Kaniyan now-a-days, were given to them by Subramania (son of Siva). (p. 186.)

" The Panikkans are ordained to be teachers and astrologers of all caste-men below Brahmans. According to the old village organization in Malabar, Cochin, and Travancore, every *thara* or *kara* (village) consisted of all caste-men below Brahmans, especially the Nairs of all classes, more or less living in a community, as also Kammalans, Izhuvans, Panans, Mannans, and other castes of more or less equal status.—For every such village in the northern parts of the State, there was also a Kalari Panikkan with a *kalari* (gymnastic or military school) where the young men of the village, chiefly the Nairs, were trained to all kinds of athletic feats and to arms. The institution of the *kalaris* has now disappeared, though the buildings remain in some places, and the Panikkans are now mainly astrologers and village teachers. In this connection it is interesting to note how these people became masters of *kalaris*. According to their own statement, Parasurama, the great coloniser of Kerala established *kalaris* throughout the kingdom and appointed them as the masters to train Sudra young men in all kinds of feats (one thousand and eight in number) for the protection of the country against foreign invaders. These feats are called *adavos*, and the trained young men *adavil janangal*, two hundred of whom formed a regiment. The Nairs who then formed the fighting race of Malabar, Cochin, and Travancore were mostly trained by the Panikkans. In memory of this, the Kalari Panikkans of the northern parts of the State and of south Malabar profess even now a preceptorship to the Nairs, and the Nairs show them some respect by being present at their marriages and other ceremonies, as will be described in the following pages. The Panikkans say that the Nairs obtained their *kalaris* from them.—The old village organization is even now preserved to a certain extent. The Kalari Panikkans and the Kaniyans have in a large measure superseded the Brahmans in the profession of astrology, a fact easily accounted for by the store which is set upon their services as diviners of future events. This has enabled them to occupy a place of

importance in every village, and their services are still considered to be of great importance in all matters. (pp. 188—190.)

“In the Cochin State, no true subdivision exists, but there is some difference in the social status between the Kaniyans of the southern and the Kalari Panikkans of the northern parts of the State. The latter, as has been mentioned, profess a kind of superiority in status to the former on the following grounds, namely, that the former have no *kalaris* which, as I have mentioned now, imply preceptorship to the Nairs, who take part in their ceremonies and receive their blessings.—My own investigations lead me to believe that they are one and the same people, the difference in the social status being probably due to the absence of association owing to distance and local environments. There are six *gotrams* or *illams* (endogamous septs) among the Kalari Panikkans, the names of which with their vernacular equivalents are as follows:—

<i>Gotrams.</i>	<i>Vernacular names.</i>
1. Viswamitra gotram	... Apra.
2. Parasara do.	... Manga.
3. Kasyapa do.	... Poovam.
4. Vasishta do.	... Kundi.
5. Bhrigu do.	... Mathsium.
6. Marichi do.	... Chaitanyam.

The Kaniyans of the southern parts of the State are said to belong to the following six endogamous septs, Pambar Illam, Tachar Illam, Kutapana 'Graham, Thandula Graham, Kuruvila Graham, and Chowlamangalath Illam, the origin and significance of which they are unable to say. (pp. 192, 193.)

“There is no intermarriage between the members of the same *gotram* or *illam*, while it is permissible between those of different *illams*. A young man may marry the daughter of his maternal uncle. Girls among the Kaniyans and Kalari Panikkans are married sometimes when they are grown up, sometimes when they are still infants. (p. 194.)

“Among the Kaniyans and Kalari Panikkans, the succession to property is through the son. (p. 212.)

“Both the Kalari Panikkans and the Kaniyans are generally worshippers of Siva, but they are not disinclined to engage in the worship of Vishnu also. It is said that their *kalaris* are forty-two feet long, and contain the images of forty-two dieties. The following are the most important of them, namely, Subramania, Sastha, Ganapathi, Veerabhadran, Narasimham, Ashtabhairavas, Hanuman, and Bhadrakali.—They are also the worshippers of Sakthi in any one of her following manifestations, namely, Bala, Thripura, Mathangi, Ambika, Durga, and Bhadrakali, the object of their worship being to obtain her blessing so as to secure accuracy in their astrological predictions. Further, every member of the caste who is proficient in astrology daily offers, after an early bath, his prayers to the seven planets.—They also worship the spirits of their ancestors, on the new moon nights in Karkadakam (July-August), Thulam (October-November), and Makaram (December-January). The Kalari Panikkans celebrate a kind of feast for the spirits of their female ancestors. (pp. 222, 223.)

“As has been said, the chief occupation of the Kalari Panikkans in former times was to train Nair young men and others to all kinds of athletic sports and to arms. Some curious old weapons of war covered with rust were seen by me in their *kalaris*, but they would not part with them. After Nairs and other caste-men ceased to be soldiers, their occupation was chiefly confined to the training of young men in athletic sports and in dramatic performances, in addition to their profession of astrology. Gradually the former was less cared for, and astrology became their chief occupation and it is by it that they are in these days earning their livelihood. The *kalaris* have become things of the past, but the belief in astrology among all castes of people leads them to resort to their aid and to consult them in times of illness and difficulties, and no ceremony is performed by the Sudras without the Kaniyans being consulted.—Every village in the southern parts of the State has a Kaniyan, whose duties are precisely similar to those of the Panikkans. (p. 247.)

“According to the Cochin Census Report of 1901, the Kaniyans, including the Kalari Panikkans, number 2,547 ;

1,272 being males, and 1,275 females. It has been asserted sometimes that the Kaniyans, including the Kalari Panikkans, are merely divisions of the Izhuva tribe, and that they are agricultural in pursuits." (pp. 229, 230.)

இந்தக் கணிகர் 1871-ம், 1881-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸ்ரிப் போர்ட்டுகளில் சான்றோரைச்சேர்ந்த ஜாதியாராகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். (1871, Vol. II. p. 126; 1881, Vol. IV. p. 345.)

2. மலயாளநாட்டில் சான்றோர்சம்பந்தமான ஜாதிகளைக் குறித்து பற்பல ஆராய்ச்சிக்காரர் சொல்லியதிலிருந்து மேலே எடுத்தெழுதியிருக்கிற சங்கதிகளையெல்லாம் மொத்தமாய்த்திரட்டிக் கவனித்தல்:—

அங்குள்ள சான்றோர்ஜாதிப் பிரிவுகளானது, திருவாங்கூர்ராஜ்யத்தின் தெற்குக்கடாசியாகிய நாஞ்சினாட்டில் சாதாரணமாய்த் தமிழும் சிறிது மலையாளமும் பேசுகிறவர்கள் (மேலே பக்கம் 40) சான்றார் (சாணார்) என்றும் (பக்கம் 32, 62, 63), அதற்கடுத்த வடபுறமாய் திருவாங்கூர்ராஜ்யத்தின் மத்திவரையிலிருப்பவர்கள் ஈளவர் என்றும், அது முதல் திருவாங்கூரின் வடக்குஎல்கைவரையிலும் கொச்சியிலும் இருப்பவர்கள் சோகர் அல்லது சோவர் என்றும் (பக். 44, 49, 52, 54, 60, 63), அதற்கும் வடக்கே மலயாளம்ஜில்லாவிலிருப்பவர்கள் தீயர் என்றும் (பக். 52, 54, 62, 63) நாலு பெரும்பேர்களுக்குள் அடங்குகிறது.

இவர்களின் மூலத்தைக் கவனிக்குங்கால், ஆதி சந்திரனின் பெளத்திரன் என்ற அர்த்தமாய் (சான்றோன்) சாந்தரன் (Chândra) என்னப்பட்ட மேலே II. 2-ல் கண்ட புருரவசக்கரவர்த்தியைக் குறித்து, "In the Vedas, he seems to be connected with the Sun, as Urvasî is with the Dawn, the word *pururavas* being then interpreted to mean 'possessing much light' " என்று (Sir M. Monier-Williams) ஸர் மானியர்வில்லியம்ஸ் என்ற மகா கீர்த்திபெற்ற ஆக்ஸ் போர்டு 'போடன்' சம்ஸ்கிருத புரோபெஸரும் (*Sanskrit-English Dict.*, p. 585), "According to Dr. Goldstucker's explanation, *Pururavas* is the sun " என்று (Prof. J. Dowson) பிரோபெஸர் டௌஸனும் (*Classical Dict.*, p. 249) சொல்லியிருக்கிறபடிக்கு, 'சாந்தரன்' என்ற இந்தப் புருரவசக்கரவர்த்தியின் பேர்தான் தமிழில் சூரியன் பேராக "சான்றோன்" என்று வழங்கியிருக்கிறது (சேந்தன்-திவாகரம், i. 55.) இந்த 'சான்றோன்' அல்லது 'சான்றான்' என்னும் பேரிலிருந்து தான் அவன்சந்ததியாருக்கு சான்றார் (அதுமருவி சாணார்) என்ற பேர் உண்டாகியிருக்கிறது. (பக். 8.) 'Chandra சந்தரன்' (Moon) என்ற சம்ஸ்கிருத பதமுமே, அதின் பிராகிருதங்களில் விசேஷித்ததாகிய பாலிபாஷையிலும் இன்னும் சில வட இந்தியாபாஷைகளிலும் சாதாரணமாய் 'Chân

சான் ' என்றே திரிகிறது. (W. Chambers Esq. in *Dissertations and Miscellaneous Pieces*, Vol. II. p. 24. London, 1792.)

மேற்கண்ட ஆதிச் சந்திரனின் மருமகளும், புதனின் மனைவியும், புரூரவச்சக்கரவர்த்தியின் தாயும், மரீச்சிவம்சத்து வைவசுவத(=சூரிய) மனுவின் புத்திரியுமாகிய சூரியை என்னப்பட்ட 'இடா,' 'இரா' அல்லது 'இலா' என்ற இளாவின்பேரால் மேற்கண்ட புரூரவன் ஈளன் (ஈழன்) அல்லது ஐளன் (ஐழன்) என்றும் சொல்லப்பட்டான். (புராணங்களும், சம்ஸ்கிருத அக்ராதிகளும் காண்க.) 'இளா' என்னும் பதத்துக்கு மூலார்த்தம் 'நாடு' என்பதே.

"இடா Idā, or in Rig-veda இளா ilā,—the earth.—The goddess Idā or Ilā is the daughter of Manu.—She is the wife of Budha and mother of Purú-ravas.

"இரா Irā, closely allied to இடா idā and இளா ilā; the earth.

"இலா Ilā,—the earth, see இடா idā." (Monier-Williams' *Sans.-Eng. Dict.*, pp. 138, 141, 142.)

"இழா Ella, the mother of the Lunar race, is the earth personified. *Ertha* of the Saxons; *era* of the Greeks; and in Hebrew." (Tod's *Rajasthan*, Vol. I. p. 62.) "Traditions concerning *Ilā* became scattered through many nations of antiquity. The patient reader may trace them in Bryant's *Analysis of Ancient Mythology*." (Taylor's *Hindu Mythology and Philosophy*, p. 47.)

ஆகவே 'ஈழன்' அல்லது 'ஐளன்' என்றபேர் மூலார்த்தப்படி 'நாடான்,' 'நாடவன்' என்றே பொருள்படுகிறது. இந்த 'இளா' என்பவன், வைவசுவதமனுவின் பெரிய சூரிய குலத்துக்கு 'சுத்யும்நன்' என்ற ஆண்சிசு அற்று ஏகவாரிஸ்தாராயிருந்து, சந்திரனுடைய ஏகபுத்திரனான புதனுக்கு மனைவியாகி, ஷே இரு குடும்பங்களுக்கும் புத்திரசந்தானம் கொடுக்கவேண்டியவளா யிருந்ததால், அவளை சில சமயங்களில் 'இளன்' அல்லது 'ஈழன்' என்று ஆணாகவும், சில சமயங்களில் 'ஈளை' என்று பெண்ணாகவும் பூர்வ இந்துநூல்களில் சொல்லியிருக்கிறது. ருக்வேதத்தின் சூர்யாகுத்தத்தில் இந்த விவாகசரித்திரம் சோமனுக்கும் சூரியைக்கும் நடந்த கலியாணமாக உவமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. "The Mahābhārata says, 'We have heard that Ilā was both his (Purú-ravas) mother and his father.'" (Dowson's *Classical Dict.*, p. 247.) இளை புதனுக்குப்பெற்ற தன்புத்திரரில் ஒருவனுக்கு இறந்துபோன தன் சகோதரனாகிய சுத்யும்னனின் பேரையிட்டு, அவனைத் தன் தகப்பன் குடும்பமாகிய பெரிய சூரியகுலத்துக்கு தத்தம்பண்ணியிருக்கிறான்.

“ Since his (*Sunborn MANU's*) daughter *ILA* was married, as the *Indians* tell us, to the first *BUDHA*, or *Mercury*, the son of *CHANDRA*, or the *Moon*, a male Deity, whose father was *ATRI*, son of *Brahmā*, his posterity are divided into two great branches, called the *Children of the Sun* from his own supposed father, and the *Children of the Moon* from the parent of his daughter's husband.” (Sir William Jones' *Dissertations*, Vol. I. pp. 301, 302.)

‘இலா’ என்பது துர்க்கை என்ற பத்ரகாளிக்கும் பேராக சமஸ்கிருதத்தில் வழங்கியிருப்பதால் (Monier-Williams' *S.-E. Dict.*, p. 138,) இவளையே சான்றோர், ஈளவர், தீயர், கணியர் என்ற ஜாதிக்காரர் தங்கள் குலமாதாவாகக் கொண்டாடி வந்ததாகத் தெரிகிறது. இந்த ஜாதியார்கள் துர்க்கை, கௌரி=அல்லது பகவதீ என்ற பத்ரகாளியின் புத்திரராக இருப்பது சத்துருயித்துருக்களாலும் சகல ஆசிரியர்களாலும் பரம்பரையாய் ஆட்சேபமற ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விஷயம் (மேலே பக். 35, 47, 48, 50, 58, 75, 80; Bp. Caldwell's *Dravidian Comparative Grammar*, p. 520. 1st ed.) விசேஷித்த மூலமாதாக்களிற் பலரையும் பத்திரகாளியாகக் கொண்டாவது இத்துக்களின் சாதாரண வழக்கம்.

தமிழ்த்தேசத்துக்கு வழங்குகிற ‘திரவிடம்’ ‘தமிழம்’ என்ற பேர்களும் இந்த ‘இடா,’ ‘இழா’ என்னும் பேர்களுக்கு சம்பந்தப்பட்டதுதான். மலயாளம்நாட்டி லிருக்கிற சான்றோர், இந்த ஈழச்சக்கரவர்த்தியின் சந்ததியாராக ஈழவர் (ஈளவர்) என்னப்படுகிறார்கள். இதன்னியில் கர்னாடக(=மைசூர்)—தெலுங்கநாட்செ சான்றோருக்கு வழங்கும் ஈடிகர் (Idigas) என்னும் பேரும் மேற்கண்ட ‘இடா’ என்னும் பேருக்குச் சம்பந்தப்பட்டதுதான்.

“ *இடிகா Idikā, the earth.*” (Monier-Williams' *S.-E. Dict.*, p. 138.)

மைசூரில் ‘ஈடிகர்’ என்றும், மலையாளத்தில் ‘ஈளவர்’ என்றும் சொல்லப்படுகிற இந்தஜாதிக்காரர் இரண்டாயிரம்வருஷங்களுக்கு முன்னே சோழநாட்டுக்கு வடமேல்புறமாகிய கன்னடதேசத்தில் கதம்பர் முதலிய ராஜகுடும்பங்களாய் வெகுபலத்துடன் ஆளுகைசெய்து வந்திருக்கிறார்கள். (கீழே XI. காண்க.) அவர்களுடைய முக்கியத்தால் அந்தநாடு முற்காலத்தில் ‘ஈளம்’ என்னப்பட்டது. அப்படியே சோழதேச எல்கையைக் குறிப்பிடுகிற புகழேந்திப்புலவருடைய பாட்டிலும் அதை ‘ஈளம்’ என்றே சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது:—

“ கடல்கிழக்கு தெற்கு கரைபுரளும் வெள்ளாறு

குடதிசைக்குக் கோட்டைக்கரையாம்—வடதிசைக்கு

ஈழமுதலா யிருபத்துநாற்காதம்

சோழநாட் டெல்கையெனச் சொல், ”

(Taylor's Ori. Hist. MSS., Vol. II. App. p. 26.) இந்த ‘ஈழவர்,’ ‘கதம்பர்,’ ‘சான்றார்’ முதலான பேர்களை யுடைய சான்றாகக் கூட்டத்தில் ஓர் பிரிவார் இந்த ஈழமாகிய மைசூரிலிருந் தெழும்பி, இலங்கைக்குப் போய், அசேலன் என்ற அவ்விடம் ராஜாவை ஜெயித்து, அந்தத் தீவை ஆண்டு வந் திருக்கிறார்கள். ஜே. ஸ்டர்ராக் என்னும் கலெக்டர் துரை கவர்ண்மென்று உத்தரவுப்படி தயாரித்த தென்கன்னடம்ஜில்லா மானுயல்புஸ்தகத்தில் மேற்கண்ட ஈழவர் - தீயர் என்ற ஜாதிகாரரைப்பற்றிச் சொல்லும்போது “It is well known that both before and after the Christian era there were invasions and occupations of the northern part of Ceylon by the races then inhabiting Southern India.” (Madras Dt. Manuals: S. Canara, Vol. I. p. 172; Thurston's Castes and Tribes, Vol. VII. p. 37) என்று எழுதியிருக்கிறார். இந்தச்சமகதியானது இலங்கைச்சரித்திரத்தில்விசேஷ அறிவுடைய சாஸ்திரியாகிய (Sir J. Emerson Tennent K. C. S., LL. D.) டென்னென்று என்னும் ஆங்கிலேய பிரபுவால் அடியிற்கண்டபடி தெளிவாய் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—

“The Dominion of the Malabars.—The invaders who engaged in forays into Ceylon, though known by the general epithet of Malabars or as they are designated in Pali *damilos*, ‘Tamils,’ were also natives of places in India remote from that now known as Malabar. They were, in reality, the inhabitants of one of the earliest states organised in Southern India, the kingdom of Pandya, whose sovereigns, from their intelligence, and their encouragement of native literature, have been appropriately styled ‘the Ptolemies of India.’ Their dominions, which covered the extremity of the peninsula, comprehended the greater portion of the Coromandel coast, extending to Canara on the western coast, and southwards to the sea. Their kingdom was subsequently contracted in dimensions, by the successive independence of Malabar, the rise of the state of Chera to the west,—and of Chola in the east.—The relation between this portion of the Dekkan and the early colonisers of Ceylon was rendered intimate by many concurring incidents. Wijayo himself was connected by maternal descent with the king of Kalinga (*Mahawanso*, ch. vi. p. 43), now known as the Northern Circars; his second wife was the daughter of the

king of Pandya, and the ladies who accompanied her to Ceylon were given in marriage to his ministers and officers. (*Mahawanso*, ch. vii. p. 53 ; the *Rajāvali* (p. 173) says they were 700 in number.) Similar alliances were afterwards frequent ; and the Singhalese annalists allude on more than one occasion to the 'damilo consorts' of their sovereigns. (*Mahawanso*, ch. xxxviii. p. 253.) Intimate intercourse and consanguinity, were thus established from the remotest period. Adventurers from the opposite coast were encouraged by the previous settlers ; high employments were thrown open to them, Malabars were subsidised both as cavalry and as seamen ; and the first abuse of their privileges was in the instance of the brothers Sena and Goottika, who, holding naval and military commands, took advantage of their position and seized on the throne, B. C. 237 ; apparently with such acquiescence on the part of the people, that even the *Mahawanso* praises the righteousness of their reign, which was prolonged to twenty-two years, when they were put to death by the rightful heir to the throne. (*Mahawanso*, ch. xxi. p. 127.) The easy success of the first usurpers encouraged the ambition of fresh aspirants, and barely ten years elapsed till the first regular invasion of the island took place, under the illustrious Elala, who, with an army from Mysore (then called Chola or Soli), subdued the entire of Ceylon, north of Mahawelli-ganga, and compelled the chiefs of the rest of the island, and the kings of Rohuna and Maya, to acknowledge his supremacy and become his tributaries. (Turnour's *Epitome*, p. 17 ; *Mahawanso*, ch. xxi. p. 128 ; *Rajavali*, p. 188.)" (*Ceylon*, Vol. I. pp. 394, 395.)

இந்தராஜாவின் இடுகுறிப்பேர் 'நரலிம்மன்' என்றிருந்தாலும், அவன் மைசூராகிய ஈழதேசத்திலிருந்து ஈழவப்படைகளோடு போன ஈழவஜாதி ராஜாவானதால், இலங்கை ஜனங்களால் "Elāla (எலாளன்) ஈழாளன்" (=ஈழ + ஆளன்=ராஜா) அதாவது 'ஈழராஜா' அல்லது "Izha Perumal ஈழபெருமான்" (பெருமான்=ராஜா) என்னப்பட்டிருக்கிறான். இந்த (மைசூர்) ஈழதேசமானது ஓளவை சோழதேசஎல்கையைக் குறிப்பிட்டபெயரிடத்த பாட்டில் 'எளநாடு' என்றும் பேர்சொல்லப்படுகிறபடிக்கு (*Tailor's Ori. Hist. MSS*, Vol. II. App. p. 26) இந்த 'Elāla எலாளன்' என்பதை பாலிபாஷையின் உச்சரிப்புப்படி "எளாளன்" என்று சொன்னாலும் சரிதான். இலங்கையை ஜெயித்த இந்த ஈழராஜாவின்

மனைவி அக்காலத்திலிருந்த பாண்டியராஜாவின் மகளாகிய ‘அல்லி’ என்பவள். இதைப்பற்றி ஈழவர்சம்பந்தமாய் கொச்சி எத்தனாகிரப்பிப்புஸ்தகங்களில் சொல்லியிருப்பதாவது:—“ There is another story that a Pandiyan princess of Kshatriya family known as Ali married Narasimha a Kshatriya Raja of the Carnatic [Mysore]. The married couple migrated to Ceylon, where they remained sovereigns of the country under the title of Izha Perumal.—In a Tamil puranic work, there is mention of the name of a king Illa of Ceylon, who went to Chidambaram, where a religious discussion took place between the Buddhist priests and the Saivite devotee Manickiavachakar in the presence of king Illa and Chola and that finally king Illa was converted to Saivite faith. His descendants are known as the ‘Illavans.’—It is also said that the Illa kings, like the Kadamba kings of Mysore, must have belonged to the toddy-drawing class. Mr. H. A. Stuart writes in the Census Report of 1891 as follows;— ‘ It is by no means certain that Shanars were not at one time a warlike tribe, for we find traces of a military occupation of the several primitive tribes among several toddy-drawing castes of the south. Toddy-drawing is the special occupation of the several primitive tribes spread over the south-west of India, bearing different names in various parts.’ (*Cochin Tribes and Castes*, Vol. I. pp. 278, 279; மேலே பக். 44, 52, 53, 55, 61, 66.)

பெளத்தருக்கும் சைவருக்கு முன்ன மதவிவாத சம்பந்தமாய் இந்த ஈழ ராஜா சிதம்பரத்துக்கு வந்த சரித்திரம் அடங்கிய “திருவாதவூரர் புராணம்” முதலிய தமிழ்நூல்களில் இவன்பேர் சாதாரணமாய் ‘ஈழநாடன், ஈழநாடான்’ (நாடன்-நாடான்=ராஜா) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவன் இலங்கைதேசம் முழுவதையும் ஜெயித்தாண்ட படியால், இவன் ஆளுகைக்காலமுதல் இலங்கைக்கு தமிழ்நூல்கள் முதலானதில் ‘ஈளம்’ என்றபேரும் வழங்கிற்று. * அதுவுமல்லாமல், “By the laws of

* பிரித்தானியதேசத்தை ஜெர்மன்தேசத்து (Angles) ‘ஆங்கிலர்’ ஜெயித்தாண்டதி லிருந்து அதற்கு (England) ‘இங்கிலாந்து’ என்று பேருண்டானதுபோலவும், பிராஞ்சுதேசத்தில் ஓர்பாகத்தை பிரித்தானியரின் ஓர் கூட்டத்தார் சிலகாலம் கைப்பற்றி ஆண்டதிலிருந்து அந்த மாகாணத்துக்கு (Brittany) ‘பிரித்தானி’ என்று பேர்வந்தது போலவும், இலங்கைக்கு இப்படி ‘ஈழம்’ என்றபேர் உண்டாகியிருக்கிறது. (சேந்தன்-திவாகரம், v. 124.)

the country (Ceylon), the sovereign must be chosen from a race of Malabars who are not the original natives of the island.” (*A Description of Ceylon*, by the Rev. J. Cordiner, A. M., Vol. I. p. 133. London, 1807.) இந்த ஈழராஜாவின் பின்சந்ததியார் நாளும் இலங்கையில் (Doorawas) ‘துரவர்,’ (Chandoos) ‘சான்று’ என்னும் பேர்களுடன் சான்றோரா யிருந்துவருகிறார்கள். (*Ibid*, Vol. I. p. 93; மேலே பக். 62.) மைசூர்வட்டகையான மேற்கண்ட கன்னடிய-துளுவ சீமை அநேகாயிர வருஷக்காலங்களாக கதம்பர், காதம்பர், வல்லாளர் முதலான சான்றராஜாதி ராஜாக்களாலேயே ஆளப்பட்டுவந்திருக்கிறது. அந்தக்கதம்பரில் ஓர் பிரிவாராய் மைசூர்சமஸ்தானம், வ்ஹிமோகாஜில்லா முதலிய இடங்களில் ஆளுகைசெய்தவர்கள் நேருக்குநேரே “சான்ற ராஜாக்கள்” என்னும்பேரோடேயே யிருந்துவந்திருக்கிறார்கள். (கீழே XI. காண்க.)

ஈளவரில் ஓர் பிரிவார் இப்படி நரவரிம்மன் என்ற ஈளாளன் (ஈழநாடன்) தலைமைக்குள் எழும்பி இலங்கையை ஜெயித்தகாலத்துக்குச் சற்று முன்னும்பின்னுமாக, இந்த மைசூர்-மலையாளம்-தமிழ் நாட்டு வட்டகையிலுள்ள (சான்றார்) சாணர்-ஈளவர்-தீயர் ஜாதியாரில் இன்னும் சில கூட்டத்தார் எழும்பி இந்து-சீன தீபகல்பமாகிய பர்மா-சீயம், அஸாம், சீனம் முதலான நாடுகளில் அநேகபாகத்தை ஜெயித்து, அதுகளில் நாளது வரையும் (Shans) சாணர், (Shandus) சான்றுவர் (Lawas or Laos) ஈளவர் (ஈழவர்), (Thi or Thai) தீயர் முதலான நாமங்களையுடைய கூத்திரியராகவேவிளங்கி வருகிறார்கள். அவர்களைப்பற்றிய விவரம் கீழே XII-ல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சிவனுடைய 63 திருத்தொண்டர்களில் லொருவனாக தென்னிந்தியாவில் கொண்டாடப்படுகிற ஏனாதிநாத நாயனார் மேற்கண்ட சூரியனாகிய புருரவன்வம்சத்தவரான ஈளகுலச் சான்றோன் தான். “பெரியபுராணம்” என்னப்பட்ட தமிழ் திருத்தொண்டர்புராணத்தில் “ஈழக்குலச் சான்றார்” என்னப்பட்டிருக்கிற இவன், அதின் சம்ஸ்கிருதப் பிரதியாகிய “பக்த விலாஸம்” என்னும் பக்த மாஹாத்மியத்தில் “ஸாக்ஷி குலோத் பவ:” (ஸாக்ஷி குலத்தில் உற்பவித்தவன்) என்னப்படுகிறான். அமரகோஷம், ஹலாயுதம் முதலான சம்ஸ்கிருதநிகண்டுகளில் “ஜகத் ஸாக்ஷி,” “கர்ம ஸாக்ஷி” என்னும் பதங்கள் சூரியனுடைய பேர்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடிக்கு, பக்த மாஹாத்மியத்தில் “ஸாக்ஷி குலம்” (=சூரியகுலம்) என்று சொல்லியிருப்பது ஈழன் அல்லது புருரவன் ஆகிய சூரியனின் குலத்தையே குறிக்கிறதென்று திட்டமாய் வெளியாகிறது.—‘ஈழநாட்டுச் சான்றோன்’ என்னப்படாமல் ‘ஈழகுலச்சான்றோன்’ என்னப்பட்டிருப்பதினுமே அந்தப்பேர் அவனுக்கு ஈழதேசமூலமாய் வராமல் அவனு

டைய கூத்திரியகுல முற்பிதாவின் சம்பந்தமாக விளங்கினதென்றறியலாம். தமிழ் நூல்களில் (சேந்தன்-திவா. i. 55; 56.) சூரியனுக்கு “சான்றோன்” என்று வழங்கும் பேரும், இந்தப் புராவானுகிய சூரியனுக்கு அவன் பிறவியியற்கைப்படி ‘சந்திரனின் பெளத்திரன்’ அல்லது ‘சந்திரவம்சத்தி லுதித்தோன்’ என்னும் அர்த்தமாய் வழங்கும் (Chandrah) ‘சாந்திரன்’ என்னும் சம்ஸ்கிருதபதத்தின் திரிபே.

இப்படியிருக்க, பின்னால் பிஷப்பான (Rev. R. Caldwell) கால் வெல்பாதிரியார் 1849-ம் வருஷத்தில், பூர்வமுதல் இந்தியாவில் பனை-தென்னை கிடைக்காததுபோலவும், “சாணூர் ஈளவர் தீயர் முதலிய ஜாதிக்காரர் இலங்கையிலிருந்து ஒருகாலத்தில் இவ்விந்தியாவுக்கு குடியெழும்பிவந்தது போலவும், அவர்கள் அவ்விடத்திலுமே வேறு ஜீவனம் தெரியாது தாலமேறிமதுவிறக்கி ஜீவிக்கிறவர்களா யிருந்ததால், அவ்விடத்திலிருந்து இங்கே வரும்போதே பனங்கொட்டைகளையும் தேங்காய்களையும் கொண்டுவந்து பனை-தென்னை யில்லாத இவ்விடம் கடற்கரைப் பூமிகளிற் போட்டு அவைகள் முளைத்தெழும்பி பலனுக்குவாச்செல்லுகிற இருபது-முப்பது வருஷங்கள் மட்டும் காத்திருந்து அப்பால் அதில் பிரயாசப்பட்டு வேலைசெய்து பலனுண்டாக்கி ஜீவித்து வந்ததுபோலவும், அதுகாரணத்தால் தமிழர் ‘சிம்ஹல’ என்ற அவர்கள்தேசத்தின் சம்ஸ்கிருதப்பேரை ‘ஈழம்’ என்று மாற்றி அந்தப்பேரால் அவர்களை ‘ஈழவர்’ அல்லது ‘ஈழுவர்’ என்று அழைத்தது போலவும், ‘துவீபம்’ (island) என்ற சம்ஸ்கிருத வார்த்தை (இந்தியாவின் பக்கத்தில் வேறேகே தீவுகளிருந்தாலும் அதுகளுக்கெல்லாம் வழங்காமல்) தமிழரால் விசேஷமாய் இலங்கைக்கே வழங்கினதுபோல் பாலித்து, அந்த ‘துவீபம்’ என்ற வார்த்தையே மருவி, இலங்கையிலிருந்துவந்தவர்கள் என்ற அர்த்தமாய் ஈளவரில் ஒரு பிரிவாருக்கு ‘தீயர்’ என்று ஜாதிப்பேராகிவிட்டதாகவும், இலங்கைக்கு வடபுறம் தமிழ்நாடாயிருக்கிற யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்களிலிருக்கிற சான்றோருக்கு ‘சான்றார்’ என்று பேர்வழங்குவதால், தமிழ்நாட்டிலிருக்கிற சகல சான்றோரும் அவ்விடமிருந்து குடியெழும்பித்தான் இங்கு வந்திருக்கவேண்டுமென்றும், இந்தப்படி யாதொரு ஐதீகமும் நாட்டி வில்லாதிருக்க, ஏதோ ஐதீகங்கள் இருப்பதாய் தாம் கேள்விப்பட்டதுபோலவும், தம்முடைய மனோகதியங்களைத்தானே யதார்த்தம் போலாக்கி வெறுங்கதை கட்டிவிட்டார். (The Tinnevely Shanars' pp. 4, 5, 56.) அதைத்தொடர்ந்து அவருடைய வேறு வேலைகளையும் சேர்த்து மதித்து அவருக்கு அநேக கல்லூரிப்பட்டங்கள் கிடைத்துவிட்டது. அதுமுதல் இவ்விடம் ஜாதிலவரங்கள் எழுதத் தலைப்பட்ட சகல ஐரோப்பிய-இந்திய சாஸ்திரிகளும், இந்தப் பாதிரியாருடைய வெறுஞ்சொல்லையே பின்பற்றி ‘ஈளவர்,’ ‘தீயர்’ என்னும் பேர்களுக்கு ‘விம்ஹல,’ ‘துவீபம்’ என்றே மூலந்துலக்கத் தலைப்பட்டுவிட்டார்கள். இவைகள் முழுவதும் அறியாமையும் யதார்த்தவிரோதமுமா யிருக்கிறது.

சோகன் அல்லது சோவன்; தீயர்.—“The Dutch Chaplain (but a Tamil by birth) P. de Melho-said that the Chêra, Chôla and Pándya rulers were all *Kshatriyas* and belonged respectively to the races of the fire, of the sun, and of the moon.—*Ind. Ant.*, X. 85.” (Logan’s *Malabar*, Vol. I. p. 116) என்றபடிக்கு, தமிழ்நாட் டெல்கைக்குட்பட்ட மலயாளத்தின் ஆளுகையைப் பின்னால்கைப்பற்றின சேரர் என்ற கோளராஜாக்கள் கூத்திரியரும், வட இந்தியா ராஜபுத்திரருடையவும், தென் இந்தியா பாண்டிய-சோழ-கர்ணடகராஜாக்களுடையவும் உடன்சொக்காரநுமா யிருந்ததுமாத்திரமல்ல, தங்கள் குலத்துக்கு உதவிக்காரராக பிரஜாபதிகள் பதின்மரில் ஒருவனான ‘அங்கிரஸ்’ என்னப்பட்ட அக்கினிகுலத்து கூத்திரியப்பிராமணியில் ஓர் பிரிவாரையும், அந்தப்பதின்மரில் இன்னொருவனும் ஷை அங்கிரஸுக்கு மிகுந்தசம்பந்தமுடைய பிரகு என்ற அக்கினியின் பெளத்திரனான ஜமதக்கினியின் புத்திரராகிய பரசுராமன், திரணதுமாக்கினி (தொல்காப்பியன்) என்பவர்களின் வம்சத்து கூத்திரியப்பிராமணரையும், மேற்சொன்ன இளா (இழா)வுக்கும் சந்திரனின்மகனானபுதனுகுக்கும் புருரவச்சக்கரவர்த்திக்குப்பின்பிறந்த இன்னொருபுத்திரனாகிய அக்கினியின் வம்சத்தாரையும் சேர்த்து,* அவர்களோடு விவாஹசம்பந்தமாகி எகஜாதியாய்க்

* இந்த அங்கிரஸ், பிரகு, அக்கினி, பரசுராமன் முதலானவர்களைப் பற்றி வேதங்கள், புராணங்கள் முதலானபூர்வ இந்துநூல்களை ஆராய்ந்து சாஸ்திரிகள் எழுதியிருப்பதாவது:—

“Angiras. A Rishi to whom many hymns of the Rig-veda are attributed. He was one of the seven Maharshis or great Rishis, and also one of the ten Prajāpatis or progenitors of mankind. In later times Angiras was one of the inspired lawgivers, and also a writer on astronomy. As an astronomical personification he is Brihaspati, the regent of the planet Jupiter.—He was also called ‘the priest of the gods,’ and ‘the lord of sacrifice.’ There is much ambiguity about the name. It comes from the same root as *agni*, ‘fire,’ and resembles that word in sound. This may be the reason why the name Angiras is used as an epithet or synonyme of Agni. The name is also employed as an epithet for the father of Agni.—Among his sons were Utathya, Brihaspati, and Mārkanḍeya.” (Dowson’s *Clas. Dict.*, p. 16.)—“They (Angirases) are *brahman* priests (Rig-Veda, VII. 42.1).” “According to the tradition found in the Anukramani of the Rig-Veda, the Angirases must have been regarded as an actual priestly family, as the composition of the ninth book is attributed to the members of it. Priestly families also seem to be alluded to in the compound Atharva-angirasah, which occurs as a designation of the Atharva-

கலந்துவிட்டார்கள். அதினாலே, ‘அக்கினி’ என் றர்த்தமாகிற ‘ஹுதாஸ்’ என்னும் சம்ஸ்கிருதபதத்தின் திரிபாய் சேரன் தமிழில் “கோதை” என்னப்பட்டிருக்கிறான். (திவாகரம், 2. 21.) அந்தப்படி அவன்சந்ததியா ராய் மலையாளத்திலிருப்பவர்கள் ‘தீயர்’ என்னப்படுகிறார்கள். தீயர் என்

Veda in that Veda itself (AV. X. 7·20) and later (Satapatha Brah. XI. 5, 6, 7, &c.)” (*Grundriss der Indo-Arischen Philologie und Altertumskunde*; *Vedic Mythology* by A. A. Macdonell, p. 91. London, 1897.)—“Some descendants of Angiras by the Kshatriya wife of a childless king are mentioned in the Puranas as two tribes of Angirasas who were Brahmans as well as Kshatriyas. The hymns of the Atharva-veda are called Angirasas, and the descendants of Angiras were specially charged with the protection of sacrifices performed in accordance with the Atharva-veda. From this cause, or from their being associated with the descendants of Atharvan, they were called distinctively Atharvāngirasas.” (Dowson’s *Clas. Dict.*, p. 17.)—“He is also designated as ‘the shining’ and ‘the gold-coloured,’—In later times he is a *Rishi*. He is also regent of the planet Jupiter.—He was son of *Rishi Angiras*, and he bears the patronymic *Angirasa*. As preceptor of the gods he is called *Animishā-chārya*, *Chakshas*, *Ijya*, and *Indrejya*.” (*Ibid*, p. 63.)

“Bhrigu. A Prajapati, or *Rishi*, chief of the *Maharshis*. Also one of the ten Prajapatis, sons of Brahma and progenitors of mankind, and teacher of the *Dhanurveda*, or science of war, one of the *Upavedas*. As such he belongs to the Vedic period.” (Garrett’s *Clas. Dict. of India*, p. 99.) பிருகு என்ற இந்தபிராமண ரிஷியின் மகன் ரிசீகன்; ரிசீகன் (*Gadi*) காதி அல்லது கவுசிகன் என்ற கூத்திரியராஜாவின் மகளாகிய சத்யவதி என்ற கௌசிகையை (Dowson, *op. cit.*, p. 130) மணந்து ஜமதக்கினியைப்பெற்றான். இந்த ஜமதக்கினி இக்ஷுவாகுவகையரா குரியவம்சத்து கூத்திரியராஜாவாகிய ‘பிரசேனஜித்’ என்ற ரேணுமஹாராஜாவின் மகளான ரேணுகை என்ற கோங்கனையை விவாகம்செய்து பரசுராமனையும், அகஸ்தியமுனியின் முக்கியசிஷ்யனாய் தமிழ்த்தேசத்துக்குவந்து தமிழுக்கு “தொல்காப்பியம்” என்ற விசேஷ வியாகரணம் செய்த ‘திருண்தாமாக்கினி’ என்ற தொல்காப்பியனையும், ருமண்வத், ஸுவேதேன், வஸீ, விஸ்வாவஸு என்றவர்களையும் பெற்றான். பிருகுவின் சந்ததியாரெல்லாரும் மொத்தமாய் (*Bhrigus*) ‘பிருகுவா’ என்னப்பட்டார்கள். “*Bhrigus*.—They are an ancient race. For sacrificers speak of them, together with the Angirasas and Atharvans, as their Soma-loving fathers (Rig-Veda, X. 14. 6) and invoke Agni as the *Bhrigus* (*bhrguvat*), the Angirasas, and Manu did. (Rig-Veda, VIII. 43.13.)—Etymologically the word *bhrgu* means ‘shining’ from the root *bhraj*, ‘to shine.’ Bergaigne thinks there can be hardly a doubt that *bhrgu* was originally a name of fire.—Kuhn and Weber further identify the

பது 'Dyu தியு' (=அக்கினி) என்ற சம்ஸ்கிருதபதத்தின் திரிபு. தமிழ் லுமே 'தி' என்றால் அக்கினி தான். இந்த 'தியு' என்ற வார்த்தை சம்ஸ்கிருதத்தில் 'Div திவ்' என்றும் திரிகிறது. இந்ததீயர் சிலசமயங்களில் 'திவி' என்றும், அவர்களைச்சேர்ந்தவர்களாய் அவர்களுக்குவடபக்க மிருக்கிற 'வில்லவன்'என்னும்சேரன் குலத்தாராகிய வில்லவச்சான்றாரின் ஓர்

Bhrgus as fire-priests." (Macdonell's *Vedic Mythology*, p. 140.)—"They (Bhrgus) are connected with Agni.—They are associated with Angirasas, the Atharvans, Ribhus, &c." (Dowson's *Clas. Dict.*, p. 55.)

"Parasu-rāma.—He was a Brahman, the fifth son of Jamadagni and Renukā. By his father's side he descended from Bhṛigu, and was, *par excellence*, the Bhargava ; by his mother's side he belonged to the royal race of Kusikas.—Tradition ascribes the origin of the country of Malabar to Parasu-rama.—He is said to have brought Brahmans into this country from the north, and to have bestowed the land upon them." (Dowson's *Clas. Dict.*, pp. 230, 231.) "According to their own statement, Parasurama, the great coloniser of Kerala, established Kalaris throughout the kingdom, and appointed them (the Kalari Panikkans or Kaniyans) as masters to train Sudra young men in all kinds of feats—one thousand and eight in number—for the protection of the country against foreign invaders. The Nayars were mostly trained by the Panikkans. In memory of this, the Kalari Panikkans of the northern portions of the State, and of South Malabar, profess even now a preceptorship to the Nayars, and the Nayars show them some respect.—The Kaniyans according to one tradition are Brahman astrologers.—Most of them are intelligent, and well versed in Malayalam and Sanskrit." (மேலே பக். 74, 75, 78.) "*Parasu Rāma* instituted charms for the propitiation of devils." (*Arch. Survey of S. India*, Vol. II. p. 195.)

"Agni is also described as the son of Ila (*Rig-Veda*, III. 29. 3)." "Agni is once called the son of Ila, clearly in allusion to the place of his production (*Rig-Veda*, III. 29. 9, 10). Pururavas also is said to be her son (*Rig-Veda*, X. 95. 18)." (Macdonell's *Ved. Mythol.* pp. 91, 124.) என்றும், "Idah (Ved.). This word occurs only in one sacred formula as an epithet of Agni." (Monier-Williams' *S.—E. Dict.*, p. 138) என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தால், சேரராஜவம்சங்களோடே, மேற்சொன்ன ஈளையின்புத்திரரில் ஒருவனும், சந்திரனின் பெளத்திரனும், புரூரவசக்கரவர்த்திக்கு சகோதரனுமான ஈடன் (ஈளன்) என்ற இன்னொரு கூத்திரிய அக்கினி குலமும் வந்துசேர்ந்ததினால், சேரவம்சத்துசான்றோர் 'ஈழ' (ஈள) என்ற பேரையும் அக்கினிக்குச் சம்பந்தமான மற்றும் பேர்களுயும் விசேஷித்துக் கொண்டாடிவந்ததாகவும் தெரிகிறது.

உட்பிரிவாரும் 'தீவர்' (Divar) என்றும் சொல்லப்படுவதாக, சென்சஸ் ரிப்போர்ட்டி, டிஸ்டிரிக்டுமான்யல் முதலானதுகளில் எழுதியிருக்கிறார்கள். (Logan's *Malabar*, Vol. I. p. 143; *Census of India*, 1901, Vol. XV. p. 152.) ஆனால் அது 'தீயர்' என்னும் வார்த்தையை 'தீவு' (island) என்பதற்கு சம்பந்தப்படுத்திப்போடவேண்டுமென்ற தகாத நோக்கமாய் 'தேவர்' 'தேவரு மக்களு' என்ற வார்த்தைகளை மாற்றியெழுதியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. உள்ளபடியே 'திவி', 'தீவர்' என்றிருக்குமானால் அது மேற்சொன்ன 'திவ்' (=அக்கினி) என்ற சம்ஸ்கிருதபதத்தின்திரிபேயன்றி வேறல்ல. நன்றாய் ஆராயும்போது, வில்லவசான்றோருக்கு 'தீவர்', 'தீவர்மக்களு' என்று பேர்வழங்கவே யில்லையென்றும் 'தேவர்', 'தேவருமக்களு' என்றுதான் சாதாரணமாய்ப் பேர்வழங்குவதாகவும் தெரியவருகிறது. தீயர் என்னும் பேரை 'நாடன்' 'பூபதி' என்னும் பேருக்குச் சரியாய் 'தேஸம்', 'தேயம்' (a province) என்னும் பதத்திலிருந்து வந்ததாகச் சொல்வாருமுண்டு. இந்த 'தேஸ' (Desa) என்னும் பத சம்பந்தமாய் கர்னாடக-தெலுங்கநாட்சிச் சான்றோரின் ஓர் பிரிவினராய்ச் சொல்லப்படுகிற பழைய (புகர்) ஆகிய கவரைகளுக்கு 'தேஸர்' (Desa), 'தேஸாயி' (Desayi) என்னும் பேரும் பட்டப்பேரு மிருக்கிறது. (Thurston's *Castes and Tribes*, Vol. II. p. 121.)

சோகன் என்ற ஈளவரின்பேர் அக்கினி (fire) என்பதர்த்தப்படுகிறது 'Juhuvāna ஜஹுவான', 'Jaganu ஜகனு', 'Jagannu ஜகன்னு', 'Jag-rivi ஜக்ருவி', 'Sikhin சிகின்', 'Sikhāvan சிகாவான்', 'Chakshas சக்ஷன்', (=அகிகரஸ்) முதலிய சம்ஸ்கிருதபதங்களுக்குச் சம்பந்தப்பட்டதாயிருக்கிறது. இந்த அக்கினிசுவச் சோராஜவம்சத்தாரோடு ஏகஜாதியானவர்கள் நாளதும் மேற்கண்ட ராஜபுத்திர வடஇந்தியாவுத்திரியருக்குள் மிகவும் மதிக்கப்பட்ட அக்கினிசுவத்தாராக (Chohan) 'சோகன்' என்ற இதேபேரையே யுடைத்தாயிருக்கிறார்கள். "Chohan.--This is the most valiant of the Agniculas, and it may be asserted not of them only, but of the whole Rajpoot race.—Its branches (sachæ) have maintained all the vigour of the original stem." (Tod's *Rajasthan*, Vol. I. p. 101. Peop. ed.)—சோகர் சிவசமயங்களில் சோவன் என்றும் சொல்லப்படுகிறார்கள். அது 'Kshmapah க்ஷமாபன்' (from க்ஷமா = பூமி, நாடு + பஃ = அதிபதி) என்னும் சம்ஸ்கிருதபதத்தின் திரிபாய் அவர்களுடைய க்ஷத்திரியப்பூர்வோத்திராதைத் துலக்குகிறது. இந்த சோகர் என்றசோவரோடே சோந்த பிராமணச்சான்றோர் மேற்கண்ட பரசுராமச்சம்பந்தமான நம்பூரிப்பிராமணருக்குள் நாளதும் 'சோவர்' என்ற வளங்குகிறார்கள். "The Nambūris devoted to Vishnu, it is right to mention, are sometimes called *Panyan*, and those devoted to Shiva, *Chovar*." (Wilson's *Ind. Caste*, II. p. 79.)

மலையாளம்பேசப்படும்சீமையிலிருக்கிற பலபிரிவுகளான சான்றோர் வகையராஜாதி மொத்தத்தையும் ஈளவர் என்ற ஒரேபேருக்குள் அடக்கு வாருமுண்டு. இந்த பலபிரிவானசான்றோருக்குள் மிகவும் மேலாக மதிக் கப்படுகிறவர்களுக்கு 'சாணர்' அல்லது 'சாணன்மா' என்ற பட்டமும் (மேலே பக். 26, 46, 43, 51, 60, 62, 66). வடக்குமலையாளத்திலு ள்ள பிரபுக்களான தீயர்குலத்தாருக்கு 'மன்னனார்' என்ற பட்டமும் (பக். 53, 64, 68, 69), தீயரின் எட்டு அல்லது பத்து இல்லங்களிலொ ன்றுக்கு 'மன்னன் குடி' என்றபேரும்(பக். 56, 68), தென்திருவாங் கூர் ஈளவரில் ஈளவமுக்கியஸ்தருக்கு 'மூத்த தம்பிரான்' என்றபட்ட மும் (பக். 44), அவர்களுள் பூமியாதீனத்துடன் சுயஜாதிக்கும் பல இதா ஜாதிகளுக்கும் மேல்விசாரணையதிகாரிகளா யிருப்பவர்களுக்கு (அவ்விடத் தில் நாளதுவரையுள்ள பலபிரிவான சுதேசராஜாக்களாலும் ஒப்பப் பட்டதாக) 'நாடான்' அல்லது 'நாடான்மா' (பக். 26, 35) அல்லது 'பெ ரிய நாடான்' (பக். 36), 'தண்டான்' அல்லது 'தண்டான்மா' (பக். 26, 46, 57, 62, 64, 65, 69, 70, 72, 73), 'அரயன்மா' (பக். 26), 'பொ ரம்பன்' அல்லது 'பொரம்பன்மா' (பக். 26, 51, 57, 73), 'பணிக்கன்' அல்லது 'பணிக்கன்மா' (பக். 26, 45, 46, 48, 57, 60, 62, 64, 73, 77, 78), அல்லது 'சிரயி பணிக்கர்' (பக். 70), அல்லது 'களரிப் பணிக்கர்' (பக். 74, 77 et seqq.), 'வட்டக் கரைக்காரன்மா' (பக். 26), அல்லது 'தா காவன்' (பக். 57), அல்லது 'கரைக்கார நாடான்' (பக். 36, 37), 'மு தல்பத்துக்காரர்' அல்லது 'முதல்பத்துக்காரன்மா' (பக். 26, 51), அல் லது 'முதல்பத்து நாடான்' (பக். 36), 'கைக்காரர்' (பக். 57), 'வீட்டுக் காரர்' (பக். 57), 'ஊராளி' (பக். 52), 'முக்கந்தன்' (பக். 36) என்னும் பட்டங்களும், தென்திருவாங்குரிலும், அம்பலப்புழா, காயங்குளம், ஜய சிங்கநாடு என்ற கொல்லம் முதலிய இடங்களிலும் இருப்பவர்களுக்கு 'முதலியா' என்றபட்டமும் (பக். 44, 46), சஸ்திர-சாஸ்திர வித்தைகள் கற்றுக்கொடுத்து புரோகிதராகவும் இருப்பவர்களுக்கும் 'பணிக்கர்' (பக். 62, 64, 73, 77, 78), 'சிரயி பணிக்கர்' (பக். 70), 'களரிப் பணிக்கர்' (பக். 74, 77 et seqq.) 'வேலன்' (பக். 52), 'வீராளி' (பக். 36) 'குருப்பு' (பக். 77), அல்லது 'நம்பி குருப்பு' (பக். 74), 'வாத்தி' (பக். 51), அல்லது 'ஈளவா த்தி' (பக். 46, 47), 'ஆசான்' (பக். 46, 60, 73, 74, 77), 'ஐயர்' (பக். 38) என்னும் பட்டங்களும், ஈளவர், சோவர் அல்லது தீயருடைய இல்லங் களுக்குள்ளும் உட்பிரிவுகளுக்குள்ளும் 'பாண்டி ஈளவர்' (பக். 45, 50, 56, 60), 'பாண்டிசோன்' (பக். 53, 56), 'தென்னன் குடி' (பக். 56, 68), 'கயத்தாத்து இல்லம்' (பக். 68), 'சோழி இல்லம்' (பக். 45), 'கோழி கா லர்' (=கோழி காவலர், பக். 56), 'தால கோதன்' (=தால கேதனர்' (பக். 68), 'ஆளர்' (பக். 68), 'படையன் குடி' (பக். 56, 68), 'கணியர்' அல்லது 'கணிசா' (பக். 64, 73 et seqq.), 'கவரை' (பக். 37), 'வடுவன்' (பக். 46), 'நாடி' (பக். 46) அல்லது 'நாடி சோன்' (பக். 53, 56), என்ற பேர்களும்

ஞாபகத்துக்கெட்டாக் காலமுதல் வழங்கிவருகிறது. மேற்கண்ட பட்டப் பேர்களுக்கும் உட்பிரிவுப் பேர்களுக்கும் சில விவரங்களாவன:—

(a). சாணார் அல்லது சாணன்மாள் (சான்றார்).— இதைப்பற்றி தென்னிந்தியா என்னுகிரபி புஸ்தகத்தில் (மேலே பக். 46, 48), சொல்லியிருப்பதாவது:—“Chānnān, a corruption of the Tamil word, Chanror (சான்றோர்) or chieftmen, is the most important of the titles of the Izhavas. This title was conferred upon distinguished members of the caste as a family honour by some of the ancient sovereigns of the country.” “The limits of their jurisdiction were generally fixed in the charters received from them by their rulers, and even to-day their authority remains supreme in all social matters.”

தென்னிந்தியா என்னுகிரபி ஆபீசர்கள் இந்தஇடத்தில் ‘சாணன்’ என்பது ‘சான்றோன்’ என்பதின் மருஉ என்றும், அந்த ‘சான்றோர்’ என்னும் பதத்துக்கு “Chieftmen” “அதிபதிகள்” என்று அர்த்தமென்றும் ஒப்புக்கொண்டு எழுதிப்போட்டு, அப்புறம் சான்றோரைப்பற்றியெழுதிய மற்றும் இடங்களில் அதை மறந்து அதற்கு விகற்பமாய்ப் பல விதமாக பிதற்றியிருப்பது ஆச்சரியமா யிருக்கிறது.

(b). மன்னனார்.— ‘மன்னனார்’ என்பது ‘ராஜா’ (king, prince) என்றர்த்தப்படுகிற ‘மன்னன்’ என்னும் வார்த்தையிலிருந்து வந்தது. இந்தத் தீயர் குடும்பத்தைப்பற்றி மலையாளம்மீட்டிரிங்கோனுவலில் (மேலே பக். 64), “They have baronial powers and keep up a sort of baronial state, for which purpose two hundred Nayars of Edavakutti kulam (or clan) were in former days bound to follow the Mannanārs when out on active service” என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்தமன்னனார் குடும்பம் தீயருக்குள் வரக்கத்தில்லத்தைச் சேர்ந்தது. இந்த வரக்கத்தில்தாருக்குபழய ராஜாங்கத்தில் ஏற்பட்டதாக மஞ்சீவில் பவனிபோதல், பொன்னுபரணங்கள் - பட்டுவஸ்திரங்கள்-பட்டயம்-கேடகம் தரித்தல் முதலிய அநேக உயர்குல மரியாதைகளிருந்துவருகிறது. அவர்கள் வீடு சாதாரணமாய் ‘அறமனை’ என்னப்படுகிறது. (மேலே பக். 68.) இந்த மன்னனாருக்கு பிள்ளையில்லா விட்டால், அந்தக் குடும்பத்தைச்சேர்ந்த கொளத்தநாட்டுத் தீயரெல்லாரும் ஒன்றுகூடி, பெருங்கல்லூர்ப்பிராமணரின் தலைவராகிய குருமத்தூர் நம்பூதியிடம் போய்ப் பெண்கேட்பார்கள். அப்போது அந்தப் பிராமணர் ஒரு மஹாஜனக்கூட்டம்கூடி தங்களுக்குள் ஒரு பிராமணக்கன்னிகையைத் தெரிந்தெடுத்து மேற்கண்ட தீயருக்குக் கொடுத்தனுப்புவார்கள். (பக். 68, 69.) இன்னும் பலவிதமாகவும் தீயர் நம்பூர்ப்பிராமணருக்குள்ளிருந்து பெண்ணெடுத்துக் கொள்வதினால்தான், வடக்குமலையாளம் தீயர்,

தங்களுடைய நம்புரிப்பிராமணக்குலத்தை அகற்றிவிட்டு வந்துசேர்ந்த பிராமணப்பெண்களுக்குப் பிறந்தவர்கள் என்பதாய்ச் சொல்வதுபோல கொச்சிராச்சியத்து என்னுகிரபி ரிப்போர்ட்டிலும் (p 5), ஷை பெரிய என்னுகிரபிபுஸ்தகத்திலும் (Vol. I. p. 280) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதுபோக பூர்வத்தில் சேரகுலக்ஷத்திரியச்சான்றோரோடே அங்கிரஸ், பரசராமன் முதலானோர் வம்சத்து பிராமணச்சத்திரியரும், ராஜபுத்திர குலத்து சோகரும் சேர்ந்து கலந்துபோனதினாலும் மலையாளம்சான்றோருக்கு பிராமணமூலமும் சாட்டலாம். மேற்கண்ட நம்புரிப்பிராமணருக்குள் கிராமணிகள், சோவர் என்ற சான்றாரப்பிரிவினர் (மேலே பக். 22) நாள்திலுமே இனந்தெரிபக்கடியவர்களா யிருந்துவருகிறார்கள். அப்படியே ஈளவரின் ஓர்பிரிவினராகச் சொல்லப்படுகிற கணிசரைப்பற்றி தென் இந்தியா என்னுகிரபியில் "The Kaniyans, according to one tradition, are Brahman astrologers" (மேலே பக். 75) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கணிசரின் கோத்திரங்கள் 'விஸ்வாமித்திரகோத்திரம்,' 'வலிஷ்டகோத்திரம்,' 'பிருகுகோத்திரம்,' 'மரீச்சிகோத்திரம்' என்று பூராவும் பிராமணருஷிகளின் வம்சமாகத் துலங்குவதும் (மேலே பக். 79) அதுக்கு ருசுவாயிருக்கிறது.

தியரின் எட்டு அல்லது பத்து இல்லங்களி லொன்றுக்கு (Manan Kudi) மன்னன் குடி என்றிருப்பதும், அவர்கள் பூர்வத்தில் மன்னர்களாயிருந்த சரித்திரத்தைத் துலக்குகிறது.

(c). மூத்த தம்பிரான்.—இந்தப் பட்டம் விசேஷமாய் தென்திருவாங்கூர் ஈளவருக்குள் எரிருக்கிறது இதில் 'மூத்த' என்பது 'elderly, தலைமையான' என்றும் 'தம்பிரான்' என்பது 'அதிபதி, ராஜா' என்றும் அர்த்தப்படும். 'தம்பிரான், s. A title of royalty in Travancore.' (Dr. Winslow's *Tam.-Eng.-Dict.*, p. 551.)

(d). நாடான் அல்லது நாடான்மார்.—இதைப்பற்றி மேலே V-ல் விவரமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது. இதோடே மலையாளம் சான்றோர் பெரிய நாடான் என்றொரு பட்டத்தையும் வழங்கிக்கொள்வார்கள். இந்த நாடான்களைப்பற்றி 1845 - ல் பிஷப் கால்வேல் எழுதியிருப்பதாவது:—"The Nadans, a name signifying 'lords of the soil,' are Shanar land-owners, who claim rights of seigniorage over most of the villages in the south." (*Mission of Edeyenkooddy*, II. p. 6.)

(e). தண்டான் அல்லது தண்டான்மார்.—இது 'தண்ட' (Danda) அல்லது 'தண்டு' அல்லது 'தண்டம்' என்ற வார்த்தையிலிருந்து பிறந்தது. 'தண்ட' என்ற வார்த்தைக்கு சம்ஸ்கிருத அகராதியில் "a sceptre, a staff or sceptre as a symbol of power and sovereignty; a form of military array" என்ற அர்த்தமும், "தண்டு" என்ற வார்த்

தைக்கு உவின்ஸ்லோ தமிழ் அகராதியில் (p. 546) “weapons, ஆயுதப்பொது; army, troops, சேனை” என்ற அர்த்தமும், “தண்டம்” என்ற வார்த்தைக்கு (p. 545) “Country, நாடு” என்ற அர்த்தமும் இருக்கிறது. ‘தண்ட’ என்பதற்கு தென்னிந்தியா எதன்கிரபி புஸ்தகத்தில் “punishment or control” என்ற அர்த்தம் கொடுத்திருக்கிறது. (மேலே பக். 46.) ‘ஆகவே ‘தண்டான்’ என்பது ‘ராஜ அதிகாரி, செங்கோல் செலுத்துகிறவன்;’ ‘ஆயுததாரி, பொருநன்’ என்றாவது, ‘நாடான்’, ‘நாடாள்வான்’ என்றாவது அர்த்தப்படும். மேலே 26-ம் பக்கத்தில் எடுத்தெழுதியிருக்கிற ராஜாங்கவிளம்பரத்தில் கண்டபடிக்கு ‘சாணன்மார்,’ ‘நாடான்மார்,’ ‘அரயன்மார்’ முதலானவர்களைப்போல இந்த தண்டான்மாரும் ஒவ்வொரு ‘தர்’ என்னப்பட்ட மலையாளம் கிராமங்களுக்கு சிறந்த மரங்களாகவே யிருந்துவந்திருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய அதிகாரம் அவ்விடத்து பிற்காலராஜாக்களாலுமே நாளதுவரை அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக இருக்கிறது. இவர்களுக்கு தங்கக் கத்தி, தங்க எழுத்தாணி, பட்டுக்குடை கொடுக்கப்பட்டிருப்பது மாச்சிரமல்ல, நாளது ராஜாங்கஜாதியாகிய நாயர் தரையிலேநடந்துபோனாலும் அவர்கள்முன்னாக இவர்கள் (கிரீடம்)தலைப்பாகை தரித்துக்கொண்டு பல்லக்கிலாவது குதிரையிலாவது பவனிபோகலாம்; இந்தப் பவனியின்போது இவர்களுக்கு மரியாதையாக இவர்கள்முன்னாலே ஒரு வெண்கலவிளக்கில் தீபம் ஏற்றிக்கொண்டு போவார்கள். இங்கிலாந்தில் நாளது (Peers)பிரபுக்கள் தங்களுக்குரிய விசேஷசுதந்தரங்களுக்காக ராஜாங்கத்துக்கு ஓர் லீஸ் கட்டிவருகிறது போல இவர்களும் தங்களுடைய விசேஷசுதந்தரங்களுக்காக தாங்களிருக்கும் இடத்து சுதேசராஜாங்கங்களுக்கு சில லீஸ் கட்டிவருகிறார்கள். இவர்களுக் கேற்பட்டிருக்கும் மரியாதைச்சுதந்தரங்களைவேறே யாராகிலும் வர்ப்புத்தனமாய் உபயோகித்தால் அவர்களுக்கு அவ்விடம்கவர் மென்றில் தண்டனை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஈனவர், சோவர், தீயர். முதலிய சொந்தஜாதிக்காரரின் பலவகையான சிவில்கிரிமினல் வழக்குகள் இவர்களால் அங்கங்கே தீர்த்துவிடப்பட்டவருவது மாத்திரமல்ல, கம்மாளர், வண்ணார், நாவிதர் முதலான பலஜாதிக்காரரின் வழக்குகளும் இவர்களுடைய அதிகாரத்துக்குள்ளே தீர்வதாயிருக்கிறது. விவாகம் முதலிய விசேஷித்த காரியங்களுக்கூட இவர்களுடைய சம்மதத்தின்பேரிலேயே நடக்கிறது. இந்ததண்டான் அதிகாரம் (hereditary) வம்சபரம்பரையாய் யுள்ளது. தென்னிந்தியா எதன்கிரபி புஸ்தகத்தில் இவர்களை “The caste governmental head” (மேலே பக். 69) என்று சொல்லியிருக்கிறது. இவர்களுடைய உத்தியோகத்துக்காக மேற்கண்ட பலஜாதிக்காரர் இவர்களுக்கு சில வாரிகளும் செலுத்திவருகிறார்கள். (மேலே பக். 57, 62, 64, 65, 69, 70, 72, 73)—[குறிப்பு.—பாலக்காடுவள்ளுவநாடு தாலுகாக்களிலிருக்கிற ‘தண்டார்’ என்னும் அம்பஜாதி இந்த தண்டான்மாரோடு சேர்ந்தவர்களல்ல. (மேலே பக். 58, 69, 73.)]

(f). அரயன்மார்.—இவர்களும் தண்டான்மாரைப்போலவே அதிகாரிகள் தான். (மேலே பக். 26.) “அரயன்” அல்லது “அரையன்” என்பதுக்கு “a king, அரசன்” என்று (Dr. Winslow) உவின்ஸ்லோ-தமிழ் அகராதியில் (pp. 35, 40) அர்த்தமிட்டிருக்கிறது.

(g). பொரம்பன் அல்லது பொரம்பன்மார்.—இவர்களும் தண்டான்மாரைப் போலவே ஜாதிஅதிகாரிகளாக யிருந்தாலும் (பக். 26, 51), சாதாரணமாய் தண்டான்மாருக்கு உள்ளதிகாரிகளென்றே சொல்லப்படுகிறார்கள். (பக். 57, 73).—“பொரம்பன்” என்பது ‘பொருப்பன்’ என்ற தமிழ்ப்பதத்தின் திரிபு. “பொருப்பன்” என்பதுக்கு உவின்ஸ்லோ-தமிழ் அகராதியில் (p. 822) “a chief of a hilly tract, குறிஞ்சிலத்தலைவன்” என்று அர்த்தமிருக்கிறது. ‘பொறுப்பன்’ என்பது ‘பொறுப்பு’ என்னும் வார்த்தையிலிருந்து பிறந்தது. மலையாளமும் அதின் வடக்கேயள்ளதேசமும் பூராவும் மலையடர்ந்ததாயிருப்பதையிட்டு, அவ்விடத்து அபிபதிக்களாயிருந்த சான்றோருக்கு ‘குறிஞ்சில(=மலைநாட்டு)த்தலைவர்’ என்ற அர்த்தமாய் ‘பொரம்பன்’ என்ற பேர் வழங்கினாலுமே இசையக் கூடியதுதான். ஆனால் அதைவிட விசேஷமாய், ‘கோச்சேரன்’ என்னப்பட்ட சேரராஜா, அவன்தேசத்திலுள்ள விசேஷித்த மலையாகிய ‘பொறுப்பு’ அல்லது ‘கொல்லி’ என்ற மலையையிட்டு (திவாகரம், v. 20) “கொல்லிச் சிலம்பன்” என்னப்பட்ட படிக்கு (திவா. ii. 21), அந்தக் கொல்லிமலையின் இன்னொரு பேராகிய ஷை ‘பொறுப்பு’ என்னும் பதத்தால் (Winslow’s Tam.-Eng. Dict., p. 822) அந்த ராஜஜாதிக்காரராகிய சான்றோருக்கு (பொறுப்பன்) பொறம்பன் என்பது பட்டப் பேராகியிருப்பது மகாவிசேஷமானதே. “போந்தின் கண்ணிக் கோன்” என்னும் இச் சேரன்பேருக்குச் சரியாய் (திவா ii. 21) மலையாளம்சான்றோருக்குள் “தால கோதன்” (=தால கேதனன்) என்று ஓர் இல்லப்பேரிருப்பதையும் (மேலே பக். 68), “வில்லவன்” என்னும் இச் சேரன்பேருக்குச் சரியாய் (திவா. ii. 21) இந்த மலையாளத்திலும் கன்னடத்திலுமுள்ள சான்றோர் “வில்லவர்” என்னப்படுவதையும் (கீழே IX.2 காண்க) இதோடே ஒத்திட்டிப்பார்க்கவேணும்.

(h). பணிக்கன் அல்லது பணிக்கன்மார்.—இவர்கள் தண்டான்மாரைப்போல் அபிபதிக்களாக மாத்திரமல்ல (மேலே பக். 26, 46, 48, 57, 60), சாஸ்திரவித்தைகள் கற்றுக்கொடுக்கிற உபாத்திமாராகவும், கிராமங்களிலே குருக்களாகவும் (பக். 62, 64), பொருக்குப்பழகிற சகலருக்கும் ரூபகத்துக்கெட்டாக் காலமுதலே பரம்பரையாய் யுச்சவித்தை கற்றுக்கொடுக்கிறவர்களாகவும் (பக். 73, 75, 77) இருக்கிறார்கள். ஏனெனினா தநாயனாரும் இவர்களிலொருவன்தான். இவர்கள் ராஜாக்களின் போர் வீரராயிருந்ததாக கி. மு. 9-ம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவுக்கு வந்த சில

ஐரோப்பியத்துரைமாரின் எழுத்துகளிலும் துலங்குகிறது. அக்காலத்து ராஜாக்களுக்குள்ளும் இவர்கள் மிகவும் அந்தஸ்தான நிலையிலேதானிருந்திருக்கிறார்கள். அதற்குப்பின்னாக கொல்லம் ஆண்டு 973 (கி. பி. 1797) வரையுங்கூட இவர்கள் யுத்த(ஆயுத)வித்தை கற்பிக்கிறவர்களாகவும், போர்வீரர்களாகவும் இருந்ததாக சரித்திரங்களில் துலங்குகிறது. (பக். 45, 73.) மேலேகண்டபடி சேரவம்சத்தோடே வந்து சேர்ந்த அங்கிரஸ், “priest புரோகிதனாக” இருந்ததும், பிருகு, உபவேதங்களிலொன்றான (Dhanur-veda) தனுர்வேதமாகிய யுத்தசாஸ்திரத்தைக் கற்பிக்கிறவனாக இருந்ததும் (மேலே பக். 90) இவர்களுடைய பூர்வோத்திரத்தைத் துலக்கிறது. இவர்களில் கணியர் என்னும் ஈளவப்பிரிவாருக்குள் மஹாவிசேஷமாய் யுத்த (ஆயுத) வித்தை கற்பிக்குதலை பரம்பரைக்குலத்தொழிலாக உடைத்தாயிருந்து ‘களரி’(military school)களையும் வைத்து நடத்திவருபவர்கள் (பக். 73, 78) களரிப் பணிக்கர் என்னும் பட்டப்பேரால் அழைக்கப்படுகிறார்கள். ஈளவப் பணிக்கர், காணியாரப் பணிக்கர் என்னும் பேர்களுமிருக்கிறது. (*Madras Census Rep. for 1871, Vol. II. p. 126.*) சாதாரணமாய் மேற்கண்ட சகல பணிக்கசான்றோரும், இந்துக்களின் வேதங்கள், (mathematics) கணிதசாஸ்திரம், ஜோஸ்யம், ஆயுதவித்தை முதலானதுகளில் மகா நிபுணர். (பக். 75, 78.) தியருக்குள் ஆயுதவிதையில் தேர்ந்த ஆசான்கள் சிரயி பணிக்கர் என்னப்பட்டார்கள். இவர்களுக்கும் முற்காலத்தில் ராஜாக்களால் அநேக மரியாதை அந்தஸ்துகள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.—“The word Panikkar comes from pani, or work, viz., that of military training” என்று தென்னிந்தியா எதன்கிரயி புஸ்தகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (மேலே பக். 73.) டாக்டர் உவின்ஸ்லோதுரை எழுதிய தமிழ்-இங்கிலிஷ் அகராதியில் (p. 720) “பணிக்கன்” என்னும் வார்த்தைக்கு “a fencing master, சிலம்பம் பயிற்றுவோன்; one who teaches the use of arms, ஆயுதம் பயிற்றுவோன்; a teacher in any art; preceptor, a superintendent, a manager, உபாத்தியாயன்” என்ற அர்த்தங் கிருக்கிறது.

களரிப் பணிக்கர் என்பதிலுள்ள ‘களரி’ என்னும் வார்த்தைக்கு தென்னிந்தியா எதன்கிரயி புஸ்தகத்தில் “military school” என்றும் (மேலே பக். 73), கொச்சிராச்சியத்து எதன்கிரயி புஸ்தகத்தில் அவர்களைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, “They are called Kalari Panikkans, on account of their having been in charge of Kalaris, gymnastic or military schools” என்றும் (மேலே பக். 77) எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

சிரயிப் பணிக்கர் என்பதிலுள்ள ‘சிரயி’ என்னும் வார்த்தையானது ‘சிரஸ்’ (=தலை) என்னும் சம்ஸ்கிருதபதத்தின் திரிபாதலால்,

‘செரிய பணிக்கர்’ என்பது தலைமையானபணிக்கர் என்று அர்த்தப்படுகிறது.

[N. B. இந்தப் பணிக்கரை திருநெல்வேலியில்லா முதலிய இடங்களில் முன் சிலகாலம் ‘பணிக்கர்’ என்னப்பட்டு, நாளதில் ‘இல்லம்வெள்ளாளர்’ என்றும், ‘இல்லத்துப்பிள்ளை,’ என்றும், ‘பிள்ளை’ என்றும் தங்கள் ஜாதிப்பேரையும் பட்டப்பேரையும் மாற்றிக்கொண்டவருகிற (Dr. Thurston's Castes and Tribes, VI. 54, 55) ஜாதிக்காரரோடே குழப்பக் கூடாது.]

(i). வட்டக் கரைக்காரன்மார் அல்லது தர கரவான் அல்லது கரைக்கார நாடான்.—‘கரைக்காரர்’ என்பவர்களும் ‘அரயன்மார்,’ ‘தண்டான்மார்,’ ‘பொரம்பன்மார்’ முதலானவர்களைப் போல நாடாளவோரும் அதிபதிகளுமாகவே யிருந்துவந்திருக்கிறார்கள். (மேலே பக். 26.) ‘கர’ ‘தர’ என்ற மலையாளபாஷைவார்த்தைகளுக்கு ‘village’ ‘கிராமம்’ என்று தென்னிந்தியா எத்தனாகிரபி புஸ்தகத்திலும் (மேலே பக். 74), கொச்சிராச்சியத்து எத்தனாகிரபிபுஸ்தகத்திலும் (பக். 78) அர்த்தம் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த ‘கர’ (கரை) என்ற வார்த்தை “a village adjoining to a city” “கிராமம்” என்றர்த்தமாகிற ‘Grihyā கிருத்தியா’ என்ற சம்ஸ்கிருதபதத்தின், அல்லது “Earth, பூமி, நாடு” என்றர்த்தமாகிற ‘Gaura கௌர’ என்ற பதத்தின் (Monier-Williams' Sans.-Eng. Dict., pp. 296, 301) திரிபு. “The tara was the smallest unit in the ancient government system, which for want of better term, we may style feudal.” (மேலே பக். 67.) ‘தர’ என்பது ‘Dhara தர’ (the earth, land, பூமி, நாடு) என்ற சம்ஸ்கிருதபதத்தின் திரிபு. “In each circle or Pratikranam consisting of a certain number of Karas and Muris, i. e., villages and subdivisions of villages, there are a few of these headmen, not less than five or six in number, whose business it is to make preliminary enquiries about social disputes and convene meetings for the arbitration and settlement of all such disputes.” (மேலே பக். 51.) இதில் சொல்லப்படுகிற ‘பிரதிக்ரணம்’ (circle) என்பதுக்குப் பதில்பதமாகத்தான் ‘வட்டக் கரைக்காரன்மார்’ என்பதில் ‘வட்டம்’ என்ற வார்த்தை வழங்கியிருக்கிறது. ‘வட்டம்’ என்றால் ‘அநேகம் ஒன்று சேர்ந்தது’ என்றர்த்தம். ‘கரைக்காரர்’ என்றால் ‘நாடாளும்பிரபுக்கள்’ (= landlords, rulers of states, peers) என்று பொருள்படும். ‘கரைக்காரர்’ அல்லது ‘கரைக்கார நாடாக்கள்’ என்ற பெரியஜமீன்தார் ஏற்பாடு சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்வரை திருநெல்வேலியில்லா சான்றோருக்குள்ளும் இருந்து வந்திருக்கிறது. அந்தப்படி, நாளதில் திருச்செந்தூர்தாலுகாவின் ஓர் விசேஷித்த பாகமாகிய பூர்வ ‘மானவீர

வளநாட்டில் 'எழு கரைக்காரர்' அல்லது 'எழு தண்டிகைக்காரர்' என்ற பூபதிகளான பிரபுக்கள் அநேக கிராமங்களின் ஆட்சி யுடையவர்களாய் கோட்டைகள்கட்டி வெண்கலக்கதவுகள் போட்டி வெகு பிரஸ்தாபமாயிருந்ததாக நானதுவரையும் சாதாரணமாய்ச் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. 'தண்டிகைக்காரர்' என்பது பல்லக்குப்பிரபுக்கள் என்றருத்தம். அந்த எழு கரைக்காரரின் நாமங்களாவன:—(1) 'வெட்டி யாண்டான்' என்ற வெற்றிகொண்டான் நாடான் (தலைவன்); (2) 'சிம்மங் கரையான்' என்ற சிமிளி; (3) பின்னங் கரையான்; (4) குமர கரைக்காரன்; (5) அத்திபுதியவன்; (6) அறம்வளர்த் தாண்டான்; (7) சாவண புதியவன். இவர்களுடைய கிராமங்கள் முகம்மதிய-தெலுங்கப் படையெழுப்பக் காலங்களில் மலையாளநாஞ்சிநாடு முதலிய இடங்களிலிருந்துவந்த சுயஜாதிக்காரராலும், மற்றவர்களாலும் அபகரிக்கப்பட்டமேல், இவர்கள் மெலிவுற்று, அங்கங்கே தங்கள் ஆட்சி யிருந்த காயாமொழி, குதிரைமொழி, பள்ளிப்பத்து முதலான கிராமங்களில் ஏழைகளாகவும், சேர்வைகாரமடம், ஈரால், நாகூர்வட்டகை, நாஞ்சிநாடு முதலான இடங்களுக்கு சிதறிப் போயும் இருக்கிறார்கள். 'கரைக்காரன்' என்பது 'காரியக்காரன்' என்று மருவியும் வழங்கும். 'காரியக்காரன்' என்பது சாதாரணமாய் இந்து ராஜாக்களுக்குள் (Premier, பிரதமமந்திரி, தளகர்த்தர் முதலான உத்தியோகங்களாவகிக்கும் மேன்மக்களின் பட்டமாக வழங்குகிறது. (Shungoonny Menon's Hist. of Travancore, pp. 101, 111; &c.) 'கரை' அல்லது 'தரை' என்ற பெரியகிராமங்கள் 'முறை' என்று உட்பிரிவாய்ப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த படிக்கு, ராமநாதபுரம்-மதுரைஜில்லாச் சான்றேருக்குள் 'முறைகாரர்' என்பது விசேஷ ஊர்த்தலைமைப்பட்டமாயிருந்து வருகிறது.

(j). முதல்பத்துக்காரர் அல்லது முதல்பத்துக்காரன்மார் அல்லது முதல்பத்து நாடான்.—இவர்கள் மலையாள ம ளளவராத் சான்றேருக்குள் 'சாளுன்மார்,' 'பொறம்பன்மார்' முதலானவர்களின் அந்தஸ்துக்குச்சரியான அதிகாரமுடையவர்கள். (மேலே பக். 26, 36, 51.) மஹா ஜனக்கூட்டங்கள், கலியாணஉற்சவம் முதலிய சந்தர்ப்பங்களில் முதலாவது தாம்பூலம் முதலிய மரியாதை பெறும் அந்தஸ்தை யிட்டு இவர்களுக்கு இந்தப்பேர் வந்தது.

(k). கைக்காரர்.—“கைக்காரன்” என்பதுக்கு உவின்ஸ்லோ தமிழ்-இங்கிலிஷ் அகராதியில் (p. 358) “a man of property, ஸ்திதிபந்தர்; a strong, valiant man, பலிஷ்டன்” என்னும் அர்த்தங்களிருக்கிறது. கொச்சி எஞ்சுபுடி புஸ்தகத்தில் 'கைக்காரர்' என்பதுக்கு, 'Managers' “மேற்பார்வைக்காரர்” என்று அர்த்தம்சொல்லி யிருக்கிறது. இவர் ள் சாதாரணமாய் தண்டான்மாருக்கு உள்ளடங்கினவர்களாய் ஊர்ப்பஞ்

சாயத்து முதலானதுகளில் அவர்களுக்கு உதவிக்காரராக இருந்துவருகிறார்கள். (மேலே பக். 57.)

(l) வீட்டுக்காரர்.—இவர்களும் தண்டான்மாருக்கு உள்ளதிகாரிகள் தான். (மேலே பக். 57.) ‘வீட்டுக்காரன்’ அல்லது ‘வீட்டுக் குடையவன்’ என்பதுக்கு உவிஸ்ஸலோ அகராதியில் (p. 954) ‘Owner of a house; the head of a family; the landlord, கிருஹஸ்தன், குலேசன்; நாடாள்வோன், பூபதி’ என்னும் அர்த்தங்க ளிருக்கிறது. மேலும், சம்ஸ்கிருதநூல்களில் ‘A householder, a Brahman in the second period of his religious life, or one who after having finished his studies and after investiture with the sacred thread performs the duties of the master of a house and father of a family’ என்றா த்தமாகிற ‘Grihastha கிருஹஸ்தன்’ (Monier-Williams’ S.-E. Dict., p. 295) என்னும் மேன்மக்களாகவும் இவர்கள் இருப்பதால், ‘வீட்டுக் காரர்’ என்பது ‘கிருஹஸ்தர்’ என்னும் பதத்துக்குப் பதில்பதமாக வழங்கியிருப்பதாகவும் தெரிகிறது. ‘வீட்டுள்ளார்’ என்னும் தமிழ்ப்பதம் ‘கிருஹஸ்தர்’ என்ற மேற்கண்ட சம்ஸ்கிருதபதத்துக்குப் பதிலாய் திருக்குறளில் வழங்கியிருப்பதாக டாக்டர் உவிஸ்ஸலோ மேற்கண்ட தமது தமிழ்அகராதியில் (p. 955) குறிப்பிட்டு மிருக்கிறார். ‘கிருஹஸ்தன்’ என்பது தொல்காப்பியம் முதலிய பூர்வ தமிழ் நூல்களில் ‘கிழவன்’ (lord, ruler) என்று திரிந்து வழங்கிறது.

(m). ஊராளி.—இது ‘ஊர்’ (village) + ‘ஆளி’ (ஆளுவோன், governor) என்ற இரண்டிபதங்கள் சேர்ந்துண்டானது. இவர்கள் முக்கந்தமார், தண்டான்மார் முதலானவர்களைப் போல ஊர்ப்பஞ்சாயத்துத்தலைமையுடையவர்கள். ‘Urali is further a synonym of the Tandans of Travancore, in reference, it is said, to their having been guardians of villages (ur) in former times.’ (Dr. Thurston’s *Castes and Tribes*, Vol. VII. p. 249.) இந்த ‘ஊராண்மை’ உத்யோகத்துக்கு (குறள், 78. 3) டாக்டர் போப் ‘Heroic greatness, magnanimity’ என்று அர்த்தம்கொடுத்திருக்கிறார். அதுபோக ‘ஊராண்மை மிக்கசெயல்’ அதாவது ‘ஊராண்மை’ மிக்கோராகிய (திவா. 2. 11) சான்றோரின்தொழில் என்றும் பூர்வ தமிழ்நூல்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. [மலையாளத்தில் (Cardamom Hills, &c.) சம்பரவார்க்கங்கள்வினையும் மலைகளிற் போய் வசிக்கிற ‘காணிக்காரா’ என்ற ஊராளிகள் மதுரைப் பாண்டியராஜாக்களுக்குச் சம்பந்தப்பட்டவர்களாகவும், மதுரை, திருச்சிராப்பள்ளி, கோயமுத்தூர் ஜில்லாக்களிலிருக்கிற ஊராளிகள் என்னும் ஜாதுயார் அயோத்திப்பக்கமான அலிபுரம் என்னும் இடத்திலிருந்துவந்த கூத்திரியராகவும் சொல்லப்படுகிறார்கள். (Dr. Thurston’s *Castes and Tribes*, Vol. VII. pp. 242-249.)]

(n). முக்கந்தர்.—இவர்களும் ஊர்ப்பஞ்சாயத்துத் தலைவரே. ‘முக்கந்தன்’ என்பது ‘mukhaமுக்’(prominent, முக்கியமான) + ‘Skandah கந்தன்’ (king, prince, ராஜா, பிரபு) என்ற இரு பதங்கள் சேர்ந்த பேர். மேலும் (ஸ்கந்தன்) கந்தன் என்பது ‘நல்ல பிராமணன்’ அல்லது ‘நல்ல பனைக்காரன்’ [Brahmanyam=palm tree.] அல்லது ‘கடம்பன்’ அல்லது ‘முருகன்’ (=கன்காரன்) என்னப்பட்ட சப்பிரமணிய னாகிய ‘மேலவர்க் கிறைவன்’ [மேலவர் = சான்றோர்.] என்னும் ‘தேவர் சேனாபதி’யின் பேராகவுயிருக்கிறது. (திவாகரம். i. 6; மேலே பக். 9. 14.) தென்இந்தியாவில் ‘சிவன்-பார்வதி’ என்னப்பட்ட சுந்தரபாண்டியன் - மீனாட்சி அம்மாள் என்பவர்களின் குமாரனாகிய உக்கிரபாண்டியனே விசேஷமாய் சப்பிரமணியனாக வணங்கப்படுகிறான். (திருவிளையாடல் புராணம்; Prof. Wilson's *Historical Sketch of the Kingdom of Pandya*, Tam.- Eng. ed., pp. 10-14.) “உற்ற சிவன்புதல்வன் உக்கிர மபாண்டியனே.” மராட்டிய-கூர்ச்சா - ஒட்டிய தேச கூத்திரியருக்குள் இந்த ‘Mukaddam முக்கந்தம்’ என்னும் பட்டமானது நானதுவரையும் உயர்ந்த அந்தஸ்துடையதாகவே யிருந்து வருகிறது. “Mukaddam, - A chief, a leader, one who goes before: in India, applied especially to the headman of a village or of a caste or corporation: in the Maratha villages the headman was usually charged with the realization of the revenue and its payment to the district collector, with the superintendence of the cultivation, the management of the affairs of the village, and the disbursements of its expenses: he was also intrusted, to a certain extent, with jurisdiction in disputes among the cultivators, and with the police: in Hindustan, the Mukaddom, has in some places, become solely responsible for the public revenue, having been suffered to assume the character of a petty proprietor, and being designated as *Malik-mukkaddom*; under the former system the title was not unfrequently given to the village zamindars. In some places the term is applied to the hereditary occupant of an estate in a village, immovable as long as paying a fixed rate to the zamindar or the Raja. The *Mukaddam-biswanadār* is usually a head man who holds an entire share of a village, and sometimes an entire village, but in some places he appears to have been reduced to the state of hereditary cultivator from having been part proprietor of the village, in consequence of of the title having been appropriated, through fraud or violence, by some individual proprietor. In Cuttack, the Mukkad-

oms are regarded in a similar light, but are divided into two classes, the *Mazkūri-mukaddom*, - and the *Zati* or *Jati-mukaddom*: the title is applied to a farmer of several villages. Where the *Mukaddom* only represents the village he is sometimes allowed a portion of land, either rent - free or held at a quit-rent.— In Guz. a *Mukaddom* is commonly the name of a supervisor.” (Prof. Wilson’s *Glossary of Judicial and Revenue Terms*, pp. 351, 552.)

(o). முதலியார் — இது தென்திருவாங்கடிலும், அம்பலப்பழா, காயங்குளம், ஜயசிங்கநாடு என்ற கொல்லம் முதலிய இடங்களிலும் வசித்திருந்த ஈளவருக்கு அவ்விடம் ராஜாக்களாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சாதாரணப்பட்டமாயிருந்துவருகிறது. (மேலே பக். 44. 46.) ‘முதலியார்’ என்றால் ‘முதன்மைபானவர்’ என்ற தர்த்தம். ‘முதலியார்’ என்பது “A title of rank in Ceylon. இலங்கையில் ராஜமரியாதையான பட்டம்” ஆக இருப்பதால் (Dr. Winslow’s *Tam.- Eng. Dict*, p. 879), இந்த ஈளவருக்குரிய ‘முதலியார்’ என்னும் பட்டம் அவர்கள் ஓர்காலத்தில் இலங்கையையும் ஜெயித்தாண்டவர்கள் என்ற சரித்திரத்தை ருஜுப்பித்திருந்து என்று தென்திருவாங்கடியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (மேலே பக். 44.) [மற்றும் சில ஜாதியாருக்கு வழங்குகிற ‘முதலியார்’ என்னும் பட்டமானது, அவர்கள் பிற்கால ராஜாக்களாலடைந்த உயர்ந்த பதவியைக் குறிக்கிறது. பட்டப்பேர்கள் வைத்துக்கொள்வதைப்பற்றி கட்டுப்பாடில்லாத இக்காலத்தில், பற்பல ஜாதிகாரரும் தங்களுக்கு ‘முதலியார்’ முதலான பட்டங்களை உபயோகித்துவருவதை இதோடே ஒத்திட்டப்பேசத் தக்கதல்ல.]

(p). வேலர்.—இது ஈளவச்சான்றோரின் கூத்திரியத் தொழிலைக் காட்டும் ஓர் பட்டப்பேர். உலின்ஸ்லோ-மிட்லாசாதினில் (p. 966) “வேல்” என்பதற்கு “1 Dart, spear, lance, javelin, கைவேல்; 2 all kinds of armour, ஆயுதப் பொது” என்றும், “வேலன்” என்பதற்கு “Kumara, the younger son of Siva, முருகன்” என்றும் அர்த்தமிருக்கிறது. (See also திவாகரம், i. 6; மேலே பக். 30.)

இதுபோக, வாளர் என்னும் பேருடையவர்களாய் ஈழவரைச் சேர்ந்த ஓர் மீன்பிடிதொழிலாளர் இருப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இந்த ‘வாளர்’ என்னும் பேர் ‘வாள்’ (sword) என்னும் வார்த்தைக்குச் சம்பந்தப்பட்டது. இவர்களைப்பற்றி (Rev. Samuel Mateer, F. L. S.) மத்தீர் என்னும் பாதிரியார் எழுதியிருப்பதாவது:—“Valans are the most degraded branch of this tribe (Ilavars) in Travancore.. They are, found at Shertala, Vaikkam, Paravūr, and other places on the banks of the great back-waters in the north. They

are sometimes called 'fishing Aryans,' though not very appropriately, seeing that they have no connection with the Hill Aryans, their headmen only being called *arayan*, or chieftain.— They are commonly regarded as lower than Ilavars and Chogans, but their manners and customs and laws of inheritance show them to be of the same origin. The headman has an allowance from the Sirkar. While rowing, the Valans sing portions of the Ramayana in Malayalam, keeping time very well. They are great at boat-racing." (*Native Life in Travancore*, pp. 96, 97.) மலையாளத்திலிருக்கிற 'நம்பூரிபிராமணர்' என்னப்பட்டவர்களும் இந்த வேலன்மாரைப் போல முன்னால் மீன்பிடிக்குத் தொழிலாளிகளா யிருந்தவர்கள் தான். (Dr. Wilson's *Indian Caste*; Thurston's *Castes and Tribes of S. India*; &c.) "The curious feature in their (*i. e.*, the Nambudiris') marriage ceremony is that they go through a pretence of catching fish." (*Census of India*, 1891, Vol XIII. p. 267.) இந்த வானன்குலத்தாரைப் பற்றி தென்இந்தியா எத்குகிரபிஸ்தகத்தில் (Vol. VII. pp. 281, 286, 287, 290, 291, 293) சொல்லியிருப்பதாவது:— "Tradition is that the Valans were Arayans, and they became a separate caste only after one of the Perumals had selected some of their families for boat service, and conferred on them special privileges. They even now pride themselves that their caste is one of remote antiquity, and that Vedavyasa, the author of the Puranas, and Guha, who rendered the boat service to the divine Rama, Sita, and Lakshmana, across the Ganges in the course of their exile to the forest, were among the caste-men. There are no sub-divisions in the caste, but the members thereof are said to belong to four exogamous (illams) houses of Nambutiris, namely, Alayakad, Ennal, Vaisyagiriam, and Vazhapally, which correspond to the gotras of the Brahmans.—According to a tradition current among them, they were once attached to the four Nambutiri illams above mentioned,—and were even the descendants of the members of the illams.—The Valans, like other castes, have their tribal organisation, and their headman (Aravan or Aravar) is appointed by thitturam or writ issued by His Highness the Raja. The Aravan appoints other social heads, called Ponamban, one, two, or three of whom are stationed at each dēsam (village) or kadavu. Before the

development of the Government authority and the establishment of administrative departments, the Aravans wielded great influence and authority, as they still do to a limited extent, not only in matters social, but also in civil and criminal disputes between members of the community. For all social functions, matrimonial, funeral, etc., their permission has to be obtained.—The members of the community have to visit their headman, with presents of betel leaves, money, and sometimes rice and paddy (unhusked rice). The headman generally directs the proper conduct of all ceremonies by writs issued to the Ponambans under him. The Ponambans also are entitled to small perquisites on ceremonial occasions. The appointment of Aravan, though not virtually hereditary, passes at his death to the next qualified senior member of his family, who may be his brother, son, or nephew, but this rule has been violated by the appointment of a person from a different family. The Aravan has the honour of receiving from His Highness the Raja a present of two cloths at the Onam festival, six annas and eight pies on the Athachamayam day, and a similar sum for the Vishu. At his death, the ruler of the State sends a piece of silk cloth, a piece of sandal-wood, and about ten rupees, for defraying the expenses of the funeral ceremonies. The Valans profess Hinduism, and Siva, Vishnu, and the heroes of the Hindu Puranas are all worshipped. Like other castes, they entertain special reverence for Bhagavathi, who is propitiated with offerings of rice-flour, toddy, green cocoanuts, plantain fruits, and fowls, on Tuesdays and Fridays.—The chief of the Arayan caste, Koolimuttah Arayan, has the privilege of being the first to be present on the occasion (of Kumbhom Bharani—cock festival).—The Valans either burn or bury their dead.—The Valans are expert rowers and possess the special privilege of rowing from Thripunathura the boat of His Highness the Raja for his installation at the Cochin palace, when the Aravan, with sword in hand, has to stand in front of him in the boat. [இப்படி “Sword” “வாள்” கைக்கொண்டவர்க ளான தினுல்தான் வாளர் என்ற பேர் இவர்களுக் குண்டாயிருக்கிறது.] Further, on the occasion of any journey of the Raja along the backwaters, on occasions of State functions, such as a visit of the Governor of Madras, or other dignitary, the headman

leads the way as an escort in a snake-boat rowed with paddles, and has to supply the requisite number of men for rowing the boats of the high official and his retinue.—When the senior male or female member of the ruling family dies, the Aravan has the special privilege of being the first successor to the masnad with his tirumal kazcha (nuzzer), which consists of a small quantity of salt packed in a plantain leaf with rope and a Venetian ducat or other gold coin. During the period of mourning, visits of condolence from durbar officials and sthanis or noblemen are received only after the Aravan's visit. When the Bhagavathi temple of Cranganore is defiled during the cock festival, koolimutteth Aravan has the special privilege of entering the temple in preference to other castemen."

தியருக்கு கொஞ்சம் சம்பந்தமுள்ள இந்த வானன்மாணரச் சேர்ந்த ஒரு கூட்டத்தார் வெகுகாலத்துக்குமுன் இவ்விடத்தைவிட்டு வெளியேறி, வங்காளம், விஹார் முதலான வடதேசங்களிற் போய்க் குடியேறியிருப்பதாகவும் தெரிகிறது. அவர்களைப்பற்றி வங்காளதேசத்து எத்னாகிரபி புஸ்தகத்தில் சொல்லியிருப்பதாவது:—"Tiyar, Tiar, Tior, Rajbansi, Machchua a Dravidian boating and fishing caste of Bengal and Behar.—In Eastern Bengal—the Tiyars call themselves RAJ-BANSI,—while those living on the Ganges lay claim to the title of SURAJ-BANSI." (Risley's *Tribes and Castes of Bengal*, Vol. II. p. 328.) "Rajbangsi, a Dravidian caste of northern Bengal, originally Kochh, but now claiming to be an outlying branch of Kshatriyas."—"Rajbansi, a synonym for Tiyar; a subdivision of Tiors in Behar who are said to wear *janeu* or sacred thread." (*Ibid*, Vol. II. p. 183.) 1901-ம் வருஷத்து சென்சஸ்படி இவர்கள் ஜனத்தொகை, (Bihar) விஹாரில் 61,256 ம், (Bengal) வங்காளத்தில் 200,544 ம் ஆகிறது.

[‘வேலன்’ என்னும் பட்டத்தை நாளதில் வேறுசில ஜாதிகளும் உபயோகிப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் அவர்களுக்கும் இந்த ஈளவப்பிரிவாருக்கும் ஏதாகிலும் சம்பந்தமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.]

(9). வீராளி — திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ‘களச்சான்றூர்’ அல்லது ‘மண்டலர்’ என்னப்பட்டு ‘சேர்வைகாரர்’ என்னும் பட்டமுடையவர்களாயிருக்கிறவர்கள் (மேலே பக். 29), மலையாளம் - நாஞ்சிநாட்டில் ‘வீராளி’ என்னப்படுகிறார்கள். (பக். 36.) ‘வீர’ என்றால் ‘strong, mighty, heroic, brave, magnanimous, வீரியமுள்ள’ என்றும், ‘ஆளி’ என்றால் ‘governor, ஆளுவோன்; the lion as the king of beasts, சிங்

கம்' என்றும் தமிழில் அர்த்த மிருக்கிறது. “வீரர் = warriors, heroes' champions, படைவீரர்.” இவர்களும் சான்றோருக்குள் ஓர் தாழ்ந்த பிரிவார்.—தீயருக்குள் ‘படையன் குடி’ என்று ஒரு இல்லப்பேர் இருப்பதும் (மேலே பக். 56, 68) அவர்கள் முற்காலத்தில் படைவீரராயிருந்த கூத்திரியப்பூர்வத்தைத் துலக்கிறது.

(r). குருப்பு அல்லது நம்பிக் குருப்பு.—‘குருப்பு’ என்பது கணிகரின் ஓர் பேராகவும், கணிகர்-ஈளவர் முதலானவர்களின் பட்டப்பேராகவும் இருக்கிறது. (மேலே பக். 77.) ‘நம்பிக் குருப்பு’ என்பது வடக்கு மலையாளத்தி லிருக்கிற கணிகரின் பட்டப்பேராக மாத்திர மிருக்கிறது. (பக். 74.) ‘குருப்பு’ என்பதற்கு “Fencing master or teacher, ‘சிலம்பக்கார அண்ணாவி,’ படைக்கலவித்தை கற்பிப்போன், சஸ்திர உபாத்தியாயர்” என்று கொச்சிராச்சியத்து எத்னாகிரபிபுஸ்தகத்தில் அர்த்தம் சொல்லியிருக்கிறது. (மேலே பக். 77.) “Kurups are fencing masters, who keep Kalaries or fencing schools, where all sorts of bodily exercises and the use of various weapons are taught. They were naturally an important class in former times, when their services were largely and constantly required but the undisturbed peace of these days has destroyed their occupation. Their present pursuit is the making of palm-leaf umbrellas.” (Report on the Census of Cochin, 1891 A.D.—1066 M.E. by C. Achyuta Menon, B. A., Part I. p. 112.)

(s). வாத்தி அல்லது ஈழவாத்தி.—‘வாத்தி’ என்பது ‘வாத்தியான்’ ‘உபாத்தியாயன்’ என்ற பதங்களின் மருஉ. ‘Upādhyāya உபாத்தியாயன்’ என்ற சமஸ்கிருதபதத்துக்கு “a sub-teacher who instructs in a part only of the Veda; a spiritual teacher” என்ற அர்த்தங்களிருக்கிறது. (Monier-Williams’ Sans.-Eng. Dict., p. 171.) ஆனால் உவின்ஸ்லோ-தமிழ் அகராதியில் (p. 135) “உபாத்தியாயன்” என்னும் பதம் “A teacher of the Vedas, வேதக் கற்பிப்பவன்; A preceptor; Family augur, புரோகிதன்” என்று பொருள்படுகிறது. ‘ஈழவாத்தி’ என்பது ‘வாத்தி’ என்பதோடே ‘ஈளவர்’ என்ற ஜாதிப்பேரையும் சேர்த்துண்டான பேர். “Vathi, probably a corruption of the Tamil Vathiar, which means a teacher or priest” என்று திருவாங்கூர் ஸ்டேட் மானுயலில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (மேலே பக். 51.) இந்த ‘வாத்தி’ அல்லது ‘ஈளவாத்தி’ என்பவர்கள் சாதாரணமாய் ஈளவருக்குள் குருக்களும் புரோகிதருமாயிருக்கிறார்கள். ஈளவரின் ஆலயங்களில் பூஜைசெய்பவர்களும், அவர்களுடைய விவாகஆசாரங்கள் நடப்பிப்பவர்களும் இவர்களே. (மேலே பக். 46, 47, 51.) மேலே 89-ம் பக்கத்து (foot-

note) குறிப்பில் எடுத்தெழுதியிருக்கிறபடி, அக்கினிகுலத்தாரின் முன்னோனாகிய அங்கிரஸ் “priest of the gods, தேவர்களின் புரோகிதன்” என்றும், “lord of sacrifice, யாக பதி” என்றும், அவன் சந்ததியார் “Brahman priests, பிரம புரோகிதர்” என்றும் (ருக்வேதம், VII. 42.1), “actual priestly family, யதார்த்தமான புரோகிதவம்சத்தார்” என்றும் தெரிகிற சரித்திரமானது, அந்த அக்கினிவம்சத்தாராய் மலையாளத்தி லிருப்பவர்களுக்குள் ‘வாத்தி,’ ‘ஆசான்,’ ‘ஐயர்’ முதலான பேர்களுடைய பரம்பரைக் குருத்துவ-புரோகித தொழில் கிடைத்த மூலத்தைத் துலக்குவதா யிருக்கிறது. •

(t). ஆசான்.—இது ஈனவருக்கும் (பக். 46, 60), கணிசருக்கும் (பக். 73, 74, 77) சாதாரணப் பட்டப்பேர். “(The title) Asan, from Acharya, a teacher, is extremely common (among the Izhavas). The recipients of this honour were instructors in gymnastics and military exercises to Nayar and Izhava soldiers in by-gone times, and even now ruins of old Kalaris or exercise grounds attached to their houses are discernible in many places” என்று தென் இந்தியா எத்கிரியியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (மேலே பக். 46.) நாள்தில் “Asan is a village teacher.” (பக். 77.) “ஆசாரியன், Acharya” என்ற சமஸ்கிருதவார்த்தைக்கு மானியர்-வில்லியம்ஸ் அகராதியில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தமாவது:— “‘One to whom one must have recourse’ or ‘one who is to be attended to or waited on’ or ‘one whose precepts are to be followed’ or ‘one who knows the *śāstra* or rules;’ a spiritual guide or teacher, especially one who invests the student with the sacrificial thread, and instructs him in the Vedas, in the law of sacrifice and religious mysteries (Manu 2. 140, 171);—The title *śācārya* affixed to names of learned men is rather like our Dr.; e.g. *Rāghavācārya*, &c.” (p. 115.) அக்கினி வம்ச முதல்வர்களி லொருவனாகிய அங்கிரஸுக்கும் ‘Animishāchārya, அனியிஷ-ஆசார்யன்’ என்றொருபே ரிருந்திருக்கிறது. (மேலே பக். 90.) “ஆசான்” என்பதுக்கு உவின்ஸ்லோ தமிழ் அகராதியில் (p. 62) “A Guru, priest, குரு; 2 A teacher of religion, literature, science, a preceptor, superior, உபாத்தியாயன்; 7 Skanda, குமான்” என்னும் அர்த்தங்க ளிருக்கிறது. திருநெல்வேலியில்லாவில் இவர்களுக்கொத்த தொழிலுடைய சான்றோர் ‘அண்ணாவி’ என்னப்படுகிறார்கள்.

(u). ஐயர் — இதுவும் சான்றோருக்குள் குருக்களும் புரோகிதருமாயிருப்பவர்களின் சாதாரணப் பட்டப்பேர். (மேலே பக். 9, 20, 38.) இவர்கள் ‘மிக்கவர்,’ ‘உயர்ந்தோர்,’ ‘ஆய்ந்தோர்’ என்னும் சான்றோர்பேர்களை

யும், 'பூசரர்' (from சமா=கள்) என்னும் கள்காரர் பேர்களுடைய உடைய பார்ப்பாரச்சான்றோர். (சேந்தன் - திவாகரம், ii. 8) 'யஜ்னம்' ஆகிய "வேட்டல்" அரசு ருத்தொழில்களிலு மொன்றுதான். (திவாகரம், xii. 80.) 'ஐயர்' என்ற இந்தப் பார்ப்பாரச்சான்றோர் பேர் "one who is allowed by Shastras to sacrifice" என்ற மர்த்தமாகிற 'Yājña யாஜ்ன:' என்ற வார்த்தையின் திரிபு. திருநெல்வேலி-ராமநாதபுரம்-மதுரைஜில்லாக்களிலும் நாஞ்சினாட்டிலு முள்ள சான்றோருக்குள் 'ஐயர்,' 'பூசாரி' என்னும் பேர்களுடையவர்கள் ஞாபகத்துக்கெட்டாக் காலமுதல் புமோகிதவேலைகளை நடப்பிக்கிறவர்களா யிருக்கிறார்கள். [குறிப்பு — நாளதுபிராமணருக்குள் வழங்குகிற 'ஐயர்' என்னும் பட்டம், அந்தணர் அறுதொழில்களில் லொன்றாகிய ஏற்றலைக் குறிப்பதாய், 'Bikshuh பிக்ஷு:', 'Dāna-pātram தானபாத்திரம்' என்னும் சம்ஸ்கிருதப்பேர்களுக்குச் சரி யொத்ததாக, 'ஐயம்' (=a beggar's bowl or shell, இரப்போர் கலம்; alms, பிச்சை) என்னும் வார்த்தையிலிருந் துண்டானதென்று சொல்வாரா முண்டு. ஆனால், தென் இந்தியாவில் நாளதில் பிராமணர் என்னப்படுகிறவர்களில் பெரும்பாலர், முன்பு 'பிள்ளை' என்னும் பட்டத்தை மாத்திரம் உடையவர்களா யிருந்திருக்கிறார்கள். அப்பால் கர்னாடக - தெலுங்க தேசத்தில் 'ஐயர்' என்னும் பட்டமுடைய ஈடிகசான்றோரோடு ஏகஜா தியா யிருந்தவர்களும், 'ஐயர்' என்னும் பட்டத்தை தங்கள் அரசாட்சிக்காலத்தில் தங்களுக்கு சாதாரணமாய் வழங்கிவந்தவர்களு மாகிய (கீழே X. காண்க) 'பலமஜர்' (Balijas) என்னப்பட்ட படுகநாயக்கரின் ஆதரவைக் குள் அந்தப்பிள்ளைமார் கோவிலாதினங்களையும் மற்றும் பல சலாக்கியங்களையும் பெற்றபோது, 'பிள்ளை' என்ற தங்கள் முந்தினப்பட்டத்தை மாற்றி 'ஐயர்' என்று புதுப்பட்டப்பேர் வைத்துக்கொண்டதாக தென் இந்தியா எத்தனையிபுஸ்தகத்தில் (Vol. V. pp. 293, 294) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "A Brahman is not called now-a-days a Pillay whereas such term was used in ancient times." (Shungoonny Menon's Hist. of Travancore, p. 37.) நாளது தென் இந்தியாவில் பிராமணர் என்னப்படுகிறவர்களில் லநேகர் இதரஜாதிகளிலிருந் துண்டானவர்கள் என்பதை கீழே XIII.-லும் கண்டுகொள்க']

(v). பாண்டி ஈளவர், பாண்டி சோன், தேன்னன்குடி. — இவை ஈளவர்-சோவர்-தீயருடைய இல்லம்-உட்பிரிவுகளிலுள்ள பேர்கள். இவர்கள் பாண்டியராஜாங்கத்துக்கு பல சந்தர்ப்பங்களில் ராஜலிபத்துக்கள் நேர்ந்தபோது பாண்டியதேசத்திலிருந்து மலையாளம் போய்ச்சேர்ந்த பாண்டியருலச் சான்றோர். 'சோன்' என்பது 'சோவன்' என்பதின் மருஉ; 'தென்னன்' என்பது பாண்டியனின் மறுபேர். (திவா. ii. 23; Dr. Winslow's Dict.) அந்தப்படி, கி. பி. 1323-ல் அலாவுத்தின் என்

ற டில்லி முகம்மதியராஜாவின் சேனாபதியாகிய மலிக்காபுர் வந்து பாண்டியதேசத்தை ஜெயித்த சரித்திரமாக: “துலுக்கன் வந்து பாண்டியராச்சியமெல்லாம் கட்டிக்கொண்டு தேவாலயங்கள், பிறமாலயங்களெல்லாம் யெடுபட்டு பாண்டியராஜா அவடத்திலே நிற்கமாட்டாமல் மேல்சீமைக்கு ஓடிப் போய்விட்டான்; அப்போ பாண்டியதேசம் படுகளமாய் துற்கானியமாயிருந்தது” என்று (Col. Mackenzie) கர்ணல் மக்கென்சை சேர்த்த “சோசோழபாண்டியர் பெயரும் அரசாட்சியும்” என்னும் பிரதியிலும், “At the time, the Pandiya king, had taken refuge in the Malayala country.” என்று “போடிநாயக்கனூர் பாளையகாரர் சரித்திரம்” என்னும் பிரதியிலும் சொல்லியிருக்கிறது. (Taylor’s Catalogue Raisonné, Vol. III. pp. 375, 394.) “கலியுகத்தில் மதுரையை ஆண்ட பேர்கள்” (=Taylor’s ‘Supplementary MS.’) என்னும் பிரதியில், அக்காலத்தில் மதுரைக்கோவில்விக்கிரகமாகிய “மதுரைக்கி வாய்த்த பெருமானும் நாஞ்சளுட்டில்ப் போயிருந்தார்” என்று சொல்லியிருக்கிறது. (Taylor’s Ori. Hist. MSS., Vol. I. p. 202 ; Vol. II. p. 100) கர்ணல் மக்கென்சை சேர்த்த “பாண்டியராஜாக்கள் புராணசரித்திரம்” என்னும் பிரதியில், “The first inroad of Mahomedans, under one herein named Mulla, is then mentioned, and their being expelled by a Hindu raja from the north, named Camanan. It then states that one of the offspring of the Pandiya race named Sômasac’hara, who had before fled to the westward, collected forces by the aid of the Malayalam, and Mysore rajās ; and having subdued the greater part of the kingdom, the late conqueror of the Mahomedans, Camanan yielded up to Sômasac’hara the country, and retired.” (Taylor’s Catalogue Raisonné, Vol. III. p. 57.) இப்படி, பாண்டியதேசத்தின் யுத்தாவதிகளில் மலையாளத்துக்கு ஓடிப்போனவர்களுள் அந்த அவதி தீர்ந்தபின் திரும்ப பாண்டியதேசத்துக்கு வந்துசேர்ந்தவர்கள் போக மலையாளத்திலேயே ஈளவர் சோவர் முதலானவர்களோடே சேர்ந்து குடியமர்ந்துகொண்ட சான்ரோர்தான் ‘பாண்டிஈளவர்,’ ‘பாண்டிசோவன்,’ ‘தென்னன் குடி’ முதலான நாமங்களாலழைக்கப்படுகிறார்கள். “The Pandior Tamil Ilavars call themselves Pattanam varikar.” (Mateer’s Native Life in Travancore, p. 84.) பாண்டி ஈளவர் தங்களை ‘பட்டினம் வழிக்காரர்’ என்பது பாண்டியருடைய “நெய்தற்பதி” (=‘பட்டினம்’) ஆகிய (திவா. v. 102) திருநெல்வேலியில்லாவின் கொற்கை-காயலிலிருந்து போய்ச்சேர்ந்தவர்கள் என்பதைக் குறிக்கிறது. ஈளவருக்குள் “பாண்டிய வம்சம்” என்றிருப்பதாய் 1891 - ம் வருஷத்து சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டில் (Census of India, 1891, Vol. XV. Caste Index, p. 27) சொல்லப்பட்டிருப்பவர்களும் இந்

தப் பாண்டியநளவர்தான். மேலே சோமசேகரபாண்டியனுக்கு உதவிப் படைகளாய் வந்த “Malayalam forces, மலையாளம் பொருநர்” என்பது மேலேகண்டபடி அவ்விடம் பரம்பரைப்போர்வீரராயிருந்த நளவப்பணிக்கர், களரிப்பணிக்கர், சோகர் முதலான சான்றோர் தான். சான்றோருக்குரிய ‘உடையார்’ என்னும் பட்டத்தையுடைய கம்பண உடையார் வகையரா மைசூர்ராஜ்யப் படைகள் என்பது, கீழ் IX., XI.-வது பிரிவுகளிற் கண்ட ஹழேபாய்க்கர், வில்லவர், ஈடிகர், வந்தர் என்ற நாடவர் முதலான க்ஷத்திரியச்சான்றோர்தான். இவர்களின் முன்னோரே மைசூரிலும் தெலுங்கநாட்டிலும் அரசாண்ட கதம்பர், காதம்பர், சான்றாராஜாக்கள், வல்லாளர், விஜயநகரம் ராயலு முதலிய ராஜ குடும்பங்களைச் சேர்ந்த ராஜபுத்திரர்.

மேலும், கி. பி. 807 முதல் 827 வரை அரசாட்சி செய்தமேரு சுந்தரபாண்டியன் சேரராச்சியத்தை ஜெயித்தாண்டதாகவும், 1032 முதல் 1072 வரை அரசாட்சிசெய்த வீரவர்ம்பாண்டியன் “மலையாளம் முதலான தெல்லாம் செயிச்சு தோப்பாபணம் வாங்கிக்கொண்டு ஆண்ட”தாகவும் பாண்டியர்சரித்திரம் வருகிறது. (Taylor's Ori. Hist. MSS., Vol. I. pp. 198, 200; Arch. Survey of S. India, Vol. II. pp. 219, 220.) சாலிவாகனன் காலத்தில் (கி. பி. 78) வீரவர்ம்பாண்டியன் என்றொருவன் சேரதேசத்தை ஜெயித்தாண்டதாக இன்னொரு இடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (Arch. Survey of S. India, Vol. II. p. 237.)—“கேர னோல்பத்தி” என்னும் மலையாளதேச சரித்திரத்தில், மலையாளதேசத்தை துவக்கத்தில் அவ்விடம்ஜனங்களின் கேட்டுக்கொள்ளாதவின்பேரில் பாண்டிப்பெருமாள் என்றொரு பாண்டியன் 9 வருஷமும், அப்பால் குலசேகரப்பெருமாள் என்றொரு பாண்டியனும் ஆண்டார்க ளென்றும், அப்புறம் 13-ம் அரசனான மல்லன்பெருமாளுக்குப் பிற்பாடு, “The Perumal who succeeded was Kulasekhara Perumal of the Pandiyan kingdom. His reign is given more in detail, with the reforms he introduced. He introduced some Kshatriyas into the country. He procured two celebrated teachers, on payment, to teach the Brahmans of the country, and established a college at the place now called Tirukannapuram. This Perumal reigned 18 years.” என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இதன்னியில், பின்னால் விஜயநகரம் ராயர்மார் அரசாட்சிக்காலத்திலும் ‘பாண்டிப்பெருமாள்’ என்றொரு பாண்டியராஜா மலையாளதேசம் போய் அரசாண்டதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (Arch. Survey of S. India, II. pp. 195—197.)

“In a political view, Travancore can scarcely be said to have ever existed as an independent kingdom. It was formerly

tributary to the Pandiyan king of Madura." (Cox's *Travancore*, Pref. p. v.)

"According to Arrian and Pliny, Malabar was included in the Pandiya kingdom, which was known to the Romans in the days of Augustus." (Pharoah's *Gaz. of S. India*, p. 501.)

ஆகவே, மேலே 'பாண்டிய பவம்சம்,' 'பாண்டிய ஸ்ளவர்,' 'பாண்டிய சோவர்,' 'தென் நன்குடி' என்று சொல்லப்பட்ட சான்றோர், சேர-மலையாளம் நாடிகளை ஜெயித்தாண்டவர்களும், அவ்விடம் ஜனங்களுடைய கேட்டுக்கொள்ளுதலின்படி போய் ஆண்டவர்களுமாகிய பாண்டிய ராஜாக்களின் வம்சத்தா ரெனவும் தெரிகிறது. மேற்சொன்ன குலசேகரப்பெருமான் என்னும் பாண்டியன் மலையாளத்தில் கூத்திரியரைக்கொண்டு குடியேற்றி, அவ்விடம் பிராமணருக்கு கல்வி கற்றுக்கொடுக்கவும் ஏற்பாடுசெய்தான் என்று வருவது அவன் குலத்தாராகிய மேற்கண்ட ஸ்ளவர், சோகர், கணிசர், பணிக்கர் முதலான பிராமண-கூத்திரிய உபாத்திமாரேதவிர வேறல்ல.

(ய). கயத்தாத்து இல்லம்.—'கயத்தாறு' என்பது திருநெல்வேலி ஜில்லா, கோயில்பட்டி தாலுகாவைச் சேர்ந்த ஓர் பழமையிடம். கி. பி. 1559-ல் விஜயநகரம்சேனாபதி யாகிய விஸ்வநாதநாயக்கர் மதுரைக்கு வந்து, அவ்விடம் பாண்டியப்பட்டவர்த்தனராகிய சந்திரசேகரபாண்டியன், ஷே குமாரன் சந்தரக்குமாரபாண்டியன் என்பவர்க ளிடமிருந்து மதுரை வட்டகை அரசாட்சியைக் கபடமாய் அபகரித்துக்கொண்டார். அப்படியிருந்தும், 'நெடுஞ்செழியன்,' 'நெடுமாரன்' அல்லது 'பெருவழுதி' என்ற பெரிடபாண்டியருக்குள் அக்காலம்வரை சிற்றரசர்களாய் தெற்கேயிருந்த 'குறுமாரன்' அல்லது 'சிவலமாரன்'களில் கயற்றாற்று வட்டகையி லரசாண்ட ஐந்து ராஜாக்கள் விஸ்வநாதநாயக்கர் ஆளுகையை தங்கள் எல்கைக்குள் வரவிடாதபடிக்கு வெகுபெலமா யெதிர்த்து யுத்தஞ் செய்தார்கள். இதைப்பற்றி ஷே விஸ்வநாதநாயக்கர் வகையா யெழுதப்பட்ட "பாண்டியமண்டலத்தில் கர்னாடகத்துறையன் ராச்சியம் ஆண்ட செய்திகள்" (=Taylor's 'Carnataka Dynasty') என்னும் பிரதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாவது:—("விஸ்வநாதநாயக்கர் திருநெல்வேலிச் சீமைக்கு அரியநாதமுதலியாரையும் சிறிது தளங்களை யும் கூட்டி அனுப்பிவித்து, சீமை பந்தோபஸ்துபண்ணச் சொல்லி அனுப்பிவித்ததில், இவ்விடத்தில் பாண்டியனுக்குள்ளே தகழிணம் திருநெல்வேலிச்சீமையில் அஞ்சுபேர் ராஜாக்கள் அஞ்சு பாளையப்பட்டாக இருந்ததில், பாண்டியனுக்குக் கொடுத்த காணிக்கையும் இவர்களுக்குக் கொடாமல், அஞ்சு ராஜாக்களும் ஒருசேகரமாக எதிர்ப்பாளையஞ்செய்ததில் அரியநாயகமுதலியாருக்கு நிர்வாகயில்லாமல் விசுவநாதநாயக்கருக்கு எழுதி அனுப்பியுத்தார். அவர் வெகு தண்டிடனெவர் திறங்கி, ஆறுமாதம் வரைக்கும் சண்டைபண்ணினதில், [அந்த] அஞ்சுபேர் ராசாக்களைச் செயிக்கக்கூடாமல் உபய தளத்

திலும் வெகு ஜனம்-இறந்துபோய், பாளயத்திலேயும் சீமையிலேயும் செத்துப்போனவர்களுடைய சமாசாரக்கூக்குரலும் அழகைச்சத்தமும் விசுவநாதநாயக்கர் கேட்டு, நா மொருத்தர் ராச்சியமாண்டு போகபாக்கியங் க ள னுபவிக்கிற ரிபித்தியம், வெகு ஜனங்க ளிறந்துபோய், வெகு சமுசார மெல்லாம் கிலேசப்பட்டிக்கொண் டிருக்கிறார்களென்று யோசனைபண் ணி, எதிரிகள் அஞ்சுபேர்களுக்கும் காகிதமெழுதி தாளைபதியை அனுப்பி வித்து: 'நீங்கள் அஞ்சுபேர் வந்திருக்கிறீயன், நாம் ஒருதர் வந்திருக்கி ரேம்; உங்களுக்கும் நமக்குமாக ஏழைய ளிருக்கிறபேரெல்லாம் இறந்து போகிறார்கள்; அப்படி வேண்டாம்; உங்கள் தளத்தையும் எங்கள் தளத் தையும் நிறுத்தி உபய தளத்துக்கும் மத்தியாய் ஒரு கல்கம்பம் நிறுத்தி அ தில் ஒரு பட்டயம்எழுதி, நீங்கள் அஞ்சுபேர் வாருங்கள், நா மொருநர் வருகிறேம்; நீங்களும் நாமுமாகச் சண்டைசெய்து உங்ை நாம் செயித் தால் கட்டினவஸ்திரத்தோடே உங்கள்சீமையை எங்களுக்கு விட்டுப் போட்டு, பொக்கிஷபண்டாரத்தையும் குடுத்துப்போடுகிறது; நாங்கள் தோர்வையாய்ப்போனால் நாங்கள் கட்டின தேசமெல்லாம் விட்டுப்போ ட்டி நாங்களும் அந்தப்படியே போய்விடுகிறது' என்று ஆலோசனை[பண் ணி,] 'ஆணைசத்தியத்துடனே பட்டயமெழுதி, அந்தக் கம்பத்தின்மேலே கட்டி நீங்களும் நாமும் அந்தக் கம்பத்தடியில் சண்டைபண்ணுகிறது'என் று சொல்லி யனுப்பிவித்தார். அதுங்கு அந்த அஞ்சுபேர்ராசாக்களும் ஆலோசனைபண்ணிக்கொண்டு, 'நீர் ஒருநர் வருகிறது, நாங்கள் அஞ்சு பேர் வந்து சண்டைபண்ணுகிறது அதர்மம்; நாங்களும் அஞ்சுபேரி லொ ருநர் வருகிறேம்; நீரும் வாரும்; சண்டைபண்ணுவோம்' என்று விஸ்வ நாதநாயக்கருக்கு சொல்லி யனுப்பிவித்தார்கள். அதற்கு விஸ்வநாத நாயக்கர் சொல்லி யனுப்பிவித்த வயணம்: 'நீங்கள் அஞ்சுபேரும் அவ ரவர் சீர்மைக்காக வந்திருக்கிறீயன்; நாம் ஒருநர் அந்த அஞ்சு சீமையை யும் கட்டவேணுமென்று வந்திருக்கிறேம்; ஆனபடியினாலே நீங்கள் அஞ் சு பங்குக்கும் அஞ்சுபேர் வரலாம்' என்று திரும்பவும் சொல்லி யனுப்பி விச்சார்கள். அப்படிக்குச் சம்மதியாமல், அவர்கள் அஞ்சுபேரில் ஒருநர் கெட்டிக்காரனாக சீராவும் தொடுத்து, கையில் பட்டாவும் வாங்கி, ருதிரை யேறிக்கொண்டு, அந்த இடத்துக்கு வந்தார்கள். வந்தவுடனே விஸ்வநாத நாயக்கர் ராசாவைப் பார்த்து, 'நீர் முன்னே வெட்டும்' என்று சொன்னார். அந்தப்படி ராசா விசுவநாதநாயக்கரை வெட்டினார். ராசாவிசுவநாத நாயக்கர் அந்த வெட்டை கத்தியினாலே தாங்கினார். மறுபடி அந்த ராசா விசுவநாதநாயக்கரை வெட்டச் சொன்னார். 'நீர் முன்னு கை வெட்டும்' என்று சொன்னார்; அந்தப்படிக்கு செய்தார். மறுபடியும் விசுவ நாதநாயக்கர் ராசாவைப் பார்த்து, 'இனிமேல் பத்திரமா யிரும்' என்று சொல்லி, விசுவநாதநாயக்கர் ராசாவை வெட்டி, பெண்டி துண்டமாக விழுந்துபோனார். அந்தப் பட்டயத்தில் எழுதினபடிக்கு அந்த நாலு

பேர் ராசாக்களும் சீமையை விட்டுப்போட்டு தேசாந்தரமாகப் போய் விட்டார்கள். இவர்கள் சொல்லுறுதியினாலே, அப்போது தேவாதியன் புஷ்பவருஷம் வருஷித்தார்கள்.” (Taylor’s *Oriental Historical Manuscripts*, Vol. II. pp. 14, 16, 18.) ஆனால் “விசுவநாதனும் தான் பட்ட காயங்களாலே மறுநாள் இறந்துபோனபடியினாலே, அவனுடைய ஜெயமும் மிகவும் அல்பகாலமேயிருந்ததென்று நம்முடைய சாதனங்களில் ஒன்று சொல்லுது” என்று கர்ணல் மக்கென்சை சேர்த்த தென்னிந்தியா சரித்திரப்பிரதிகளை ஆராய்ந்து, பாண்டியதேச சரித்திரம் எழுதின புரோபெஸர் உவில்ஸன்துரை எழுதியிருக்கிறார். (Wilson’s *Hist. Sketch of the Kingdom of Pandya*, Eng.-Tam. ed., p. 48.) ஷை மக்கென்சை பிரதிகளை ஆராய்ந்த (Rev. W. Taylor) டேய்லர் துரை இதைப்பற்றி எழுதியிருப்ப தாவது:—“The five chiefs with whom *Visvanatha Naicker* waged war are explained to be, not as we had supposed, five rulers of principalities in the *Sera-Desam*; but collateral descendants of the ancient Pandion race, who resisted, and for a length of time successfully resisted, the usurpation, as they would consider it, of the northern lords: they had their chief station at the town called *Kayattar*, and gave themselves the popular title of the *Pancha-Pandiyal*, or *Five Pandavas*; acknowledging no subordination to any other prince. It is added, that *Ariya-nayaga-Muthaliar*, and the Poligars that were with him, were beaten: and that they actually retreated in disgrace to Madura; when *Visvanatha*, with severe reproof, forthwith ordered the troops out of the town, and placed himself momentarily at their head; leading to the result already detailed. But, in addition, it is stated that the second Poligar of *Cannivadi*, son of *Appiya-Naick*, and named *Chinna-Kattir-Naick*, fought against and brought the head of a *Pandiyarajah*, who was in Tinnevely, and is described merely by the title of *Alavar*, or a ruler.—We may notice also, in passing, that the title of *Iolne-Var*, which D’Anville says the northern lords of Madura assumed at their inauguration, is pure Telugu; that is, *Yelina-varu*, or Lords.” (Taylor’s *Ori. Hist. MSS.*, Vol. II. pp. 167, 168.) மேலே சரித்திரத்தில் கயத்தாத்து வட்டகையிலுள்ள ஐந்து பாண்டியராஜாக்கள் வகையராக்களும் “சீமைபைவிட்டுப்போட்டு தேசாந்தரமாகப் போய்விட்டார்கள்” என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் “கர்ணுடகத் துரையன் பட்டம்ஆண்டபேர்களுடைய விபரம்” என்றும் சரித்திரப்பிரதியில் இவர்களை “பஞ்ச திருவடிராசாக்கள்” அதாவது

‘ஐந்து திருவாங்கூர்ராஜாக்கள்’ [“திருவடி தேசம்” = “Travancore country.” Vide Shungoonny Menon’s *Hist. of Trav.*, pp. 1, 35] என்று சொல்லியிருப்பதால், இந்த ஐவர் வகையார்களும் ஒற்றைமல்லின் பேரில் கயற்றாற்றை விட்டு நீங்கினவுடனே திருவாங்கூர் வகையரா மலையாளதேசத்தில் தங்களின் முந்தின இனத்தாரிடம் போய் அடைக்கலம்புகுந்த தாகவே தெரிகிறது. இவர்கள்தான் தியருக்குள் “Kytat Illam கயத்தாத்து இல்லம்” என்னப்படுகிறார்கள். (மேலே பக். 68.) இதன்னியில், ‘மூத்தில்லத்’தைச் சேர்ந்த ‘நாயன் சாணர்,’ மயநாடு இல்லத்தைச் சேர்ந்த ‘வலியசாணர்,’ ‘இளயசாணர்,’ ‘அயந்திசாணர்,’ ‘கன்னங்கரைசாணர்’ என்ற ஐந்து சான்றாரப் பிரிவாரும் ஒரே ஐக்கியமாய் மயநாடு என்னுமிடத்தில் ‘பஞ்சபாண்டவர்’ அல்லது ‘பஞ்சபாண்டியான்’ என்னப்பட்ட மேற்கண்ட “ஐந்து ராஜாக்கள்”பேருக்கு ஒரு கோவிலுண்டாக்கி, அதில் பரம்பரையாய் பங்குனி-சித்திரை மாதத்தில் ஐந்து நாள் உற்சவம் நடத்திவருகிறார்கள். “The Muttillam comprises but one class, who are also called Nayan Shanan. There are four subdivisions in the Mayanadu illam, viz., Senior Shanan, Junior Shanan and Ayanthi and Kannankara Shanan, names of places.— At the temple of ‘The Five Lords’ in Mayanadu (probably the Five Pandu Brothers), a festival is conducted in April for five days by the headmen of the five divisions of illams last mentioned.” (Mateer’s *Native Life in Trav.*, p. 85.) மேற்கண்ட ‘கயத்தாத்து இல்லத்’தாரைப் போல, இவர்களும் மேற் சொன்ன பஞ்சபாண்டிய ராகிய ‘பஞ்ச திருவடிராஜாக்கள்’ின் வம்சத்தவராயிருக்கிறார்களென்றும் சொல்லிக்கொள்ளப் படுகிறது. புரோபெஸர் உவில்ஸன்துரை ஆராய்ந்த தெழுதியிருக்கிற படிக்கு, ஷை பஞ்சபாண்டவர் என்ற பஞ்சபாண்டியரில் ஒருவனாகிய அக்ரபாண்டியனும் விஸ்வநாதநாயக்கனும் மற்போர்செய்து இருவரும் அன்றும் மறுநாளமாக இறந்துபோனார்கள். ரவுத்திரி ஸ்ரீ மர்கழிம் பட்டத்துக்குவந்த விஸ்வநாதநாயக்கன் அதிலிருந்து இரண்டிவருஷம் நாலுமாதமாக துத்துமிஸ்ர வரை ஆண்டதாகச் சரித்திரம் வருவதால் (Taylor’s *Ori. Hist.* MSS., Vol. I. p. 24; Vol. II, p. 117), அக்ரபாண்டியன் இறந்தகாலம் பங்குனிமீ என்று தெளிவாய் விளங்கிறது. அதிலேதான் ஷை ஐவர் சேர்ந்ததினியித்தம் ‘பஞ்சபாண்டவர்’ என்று தங்களைப் பேர்சொல்லிக்கொண்ட பஞ்சபாண்டியரைச் சேர்ந்தவர்களாய் மலையாளம்போய் ஈனவசான்றோரை அண்டியிருப்பவர்கள் இந்தக்கயற்றாற்று விபத்தால் தங்களவர்களுக்கு நேர்ந்தபெரிய மாறுதலை மேற்கண்டபடி (எப்ரில்=) பங்குனி-சித்திரை மாதத்தில் கொண்டாடி வருகிறார்கள். இதுபோக, மலையாளம் சான்றோருக்குள் “Ala ஆளர்” என்று இன்னொரு இல்லம் இருப்பதாகவும் (பக். 68),

“Alavar ஆளவர் (ஆள்வார்)” என்று ஓர் உட்பிரிவார் இருப்பதாகவும் (*Census of India, 1891, Vol. XV. Caste Index, p. 27.*) சொல்லப்படுவது, மேலே கண்டபடி கன்னிவாடி சின்னக்கதிர்நாயக்கன் என்னும் பாளையக்காரனால் தலைவாங்கப்பட்ட திருநெல்வேலிச் சீமையின் சிற்றரசுப்பாண்டியரில் ஒருவனாகிய “Alavar ஆள்வார்” (=நாடாள்வார்) என்பவனின் வகையராக்களாக மலையாளம்போய்ச் சேர்த்தவர்களைத் தெரிகிறது. [மதுரைக் கர்த்தாக்கள் “*Ielne-Var, ஈழன் வார்,*” “*Yelina-varu, ஏழன் வாரு*” என்று தங்களுக்குப் பட்டம்வைத்துக்கொண்டதாக டான்வில் துரைஜிம் டேய்லர்துரையும் எழுதியிருப்பது, ‘ஈழன்’ என்ற சான்றோர்பேரை மேற்கண்ட பழைஞர் ஆகிய வடுவர் தங்களுக்கும் உடையவர்களாயிருந்தார்கள் என்றும் காண்பிக்கிறது.]

[திருநெல்வேலிச் சீமையில், தென்காசி, அம்பாசமுத்திரம், நாங்குனேரி, திருச்செந்தூர், ஸ்ரீவைகுண்டம் வட்டங்களில், நெடுமாதன்குறுமாதன்களாக பாண்டியர் கி. பி. 1639 வரை தங்கள் பூமியாதினத்தை விடாமல் சாதித்து வந்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பிராந்தியங்களில் வடுகராசாங்கப் பாளையப்பட்டுகள் ஏற்படாத சங்கதியைக் கொண்டும் அதை அறிந்துகொள்ளலாம். சான்றோராகிய பாண்டியருடைய ராச்சியம் தெலுங்கரால் நேருக்குநேரே யுத்தம்பண்ணிக் கீழ்ப்படுத்தப்படாமல், அவர்களுடைய சொக்காரவான படுவர் (என்ற பழைஞர் ஜாதிக்காரர், உதவி செய்ய அனுப்பப்பட்டவர்கள் போலவந்து உபாயதந்திரத்தால் மாத்திரம் அபகரித்துக்கொண்ட தானதால், உலகமெங்கும் ராச்சியங்களுையுந்த அநேக யுத்தஜாதியார் அடிமைகளாவதுபோல ஆக நேரிடாமல், சான்றோர் எப்போதும் ‘Freemen,’ ‘Unslaved caste,’ “ஒருபோதும் அடிமைப்படுத்தப்படாத சுவாதினர்” ஆகவும், பள்ளர் பறையர் முதலான ஏவற் றொழிலாளரை பரம்பரை விலையடிமைகளாக வைத்து வேலைவாங்கும் ஏஜமான்களாகவும் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். (W. Hamilton Esq. in 1815; Rev. D. Rosen in 1835; Bp. Caldwell in 1856.)]

(a). சோழி. இல்லம், கோழி காலர்.—‘சோழி’ என்றால் ‘சோழராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்த’ என்று பொருள்படும். ‘கோழி காலர்’ என்பது ‘கோழி காவலர்’ என்பதின் மருஉ, ‘கோழி’ என்பது சோழராஜாக்களின் ஆதித் தலைநகரியாய் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அடுத்தமேல்புற மிருக்கிற உறையூர். “கோழி யுறையூர்.” (திவா. v. 110) அப்படியே, சோழராஜாவுக்கு “கோழி வேந்தன்” என்ற பேரு மிருக்கிறது. (திவா. ii. 22.) ‘காவலர்’ என்றால் ‘அரசர், kings’ என்று அர்த்தம். மலையாளத்தை ஜெயித்தாண்ட பாண்டிய வம்சத்தாரும், அவ்விடம் ஜனங்களின் கேட்டுக்கொள்ளுதற்படி அவ்விடம்போய் அரசாட்சிசெய்த பாண்டியவம்சத்தாரும், தங்கள் தேசம் அந்நியராஜாக்களால் அவஸ்தைக்குள் ளானபோது

மலையாளம்போய் அடைக்கலம்புகுந்த பாண்டியவம்சத்தாரும் மலையாளத்தில் 'பாண்டிஇல்லம்,' 'பாண்டிசோகர்' முதலான பேர்களால் விளங்குவது போல, சேரராஜ்யத்தை ஜெயித்தாண்ட ஆதித்தியவர்மா முதலிய சோழராஜாக்களின் சந்ததியாரும் (*Arch. Survey of S. India, Vol. II. p. 155, § 6.*), மலையாளம் ஜனங்களின் கேட்டுக்கொள்ளுதல்படி அவ்விடம் ஆளுகைசெய்த இரண்டு சோழபெருமான் வம்சத்தாரும் (*Ibid, Vol. II. pp. 195, 196*), முகம்மதியப் படைகள் முதலானவர்களின் தொந்தரவுக்காலத்தில் தங்கள் சுயதேசம் விட்டு வெளியேறி மலையாளம் போய்ச்சேர்ந்த சோழராஜாக்களின் வம்சத்தாரும், மலையாளம்சான்றோருக்குள் 'சோழி இல்லம்,' 'கோழி காலர்' என்னும் பேர்களால் விளங்குகிறார்கள். (மேலேபக். 45, 56.)

(9). தால கோதன் — இவர்கள் மலையாளம் சேரராஜாவின் வம்சத்தார். "போந்தின் கண்ணிக்கோன்" அதாவது '(பனை)தால மலை யுடைய ராஜா' என்பதும் (திவா. ii. 21; மேலே பக். 15) "பனந்தாரான்" என்பதும் (*Winslow's Dict.*) கோச்சேரனின் பெயர். 'போந்தின் கண்ணிக்கோன்' என்பதற்குப் பதில்வார்த்தையாகத்தான் 'தால கோதன்' அதாவது 'தால கேதன்' (பனைக்கொடி யுடையோன்) என்பது வழங்குகிறது. மலையாளம் ஈனவர், தீயர், சோவர் முதலான பிராமண அக்கினிகுலச் சான்றோரைத் தாலமதுவுக்கு சம்பந்தப்படுத்திப் பேசுகிறார்கள். இது அவர்கள் அக்கினிகுல முற்பிதாக்களாய் ருக்குவேதம், X. 14. 6 முதலான இடங்களில் "Soma-loving fathers, சோமக்கள்ளில் பிரியப்பட்ட பிதாக்கள்" என்று சொல்லப்பட்ட அங்கிரஸர், அதர்வர், பிருகு என்றவர்களின் பின்னடியார் என்பதைத் துலக்கும் அடையாளமாயிருக்கிறது. இந்தச் சரித்திரப்படிதான் மலையாளபாஷையில் "கேரம் Keram" (சேரம்) என்னும் வார்த்தைக்கு "Common pronunciation of சேரம் Chera = Malabar; its tree, the cocoanut palm. உ-ம். 'கேரவும் க்ரமுகவும்.' *Pancha-tantram, Pt. i.*" "தென்னம்பனை" என்று அர்த்தம் ஏற்படலாயிற்று. (*Dr. Gundert's Malayalam and Eng. Dict., p. 294.*) 'சேரன்' என்னும் வார்த்தைக்குச் சம்பந்தமான 'சேறு' 'சேரா' என்னும் பதங்களும் தமிழில் "கன், Palm-wine, பனைமது" என்றே பொருள்படுகின்றன. அப்படியே "கொங்கன்" என்ற (திவா. ii. 21) சேர ராஜாவின் பேருக்குச் சம்பந்தமான "கொங்கு" என்ற வார்த்தையும் தமிழில் "Toddy, கன், palm wine," "பனைமது" என்றே அர்த்தப்படுகிறது. (*Winslow's Tam.-Eng. Dict., pp. 363, 514, 516; Dr. Rottler's Dict., Vol. I. Pt. i. p. 167; Pt. ii. pp. 379, 382.*)

(2). கணியர். அல்லது கணிசர் — கணியர் என்பவர்கள் மலையாளம் பிராமணச்சான்றோருக்குள் ஓர் விசேஷித்த பிரிவார். இவர்களு

க்கு, 'பணிக்கர்,' 'ஆசான்,' 'குருப்பு,' 'நம்பிக்குருப்பு' முதலிய பட்டங்கள் ளுண்டு. இவர்களுள், 'களரிப் பணிக்கர்' என்று வடக்குமலையாளத்தி லிருப்போராவதான், மலையாள தேசத்தி லுள்ள போர்வீர ரெல்லாரும் ரூபகத்துக்கெட்டாக் காலமுதல் பரம்பரையாய் தனுர்வேதமாகிய படைக் கலவித்தைப் பயிற்சி பெற்றார்கள். நாளதில் அந்தத் தேசத்தில் இவ்வித்தை நற்பவர்கள் ஒருவாறு சுருங்கிவந்தாலும் இந்தக் கணியருடைய பழயநாட் களரிக்கூடங்களும், பழையகாலத்து ஆயுதங்களும் நாளதும் அவர் களுடைய பூர்வ தொழிலைக்காட்டிம் அடையாளங்களாக அங்கங்கே திரள் திரளாய்க் கிடக்கிறது. தற்காலம் இவர்கள் மகாநிபுணரான (astronomers) வானசாஸ்திரிகளும், (astrologers) ஜோசியரும், வைத்தியருமாயிருக்கிறார்கள். சம்ஸ்கிருதபாஷையில் மகா கெட்டிச்சுமார். இவர்கள் முற்காலத்தில் பார்ப்பாராயிருந்து அப்புறம் சான்றோ ரானவர்கள் என்றும், பரசராமன் வகையாய் ஆதியில் அவ்விடத்துக்கு வந்தவர்க ளென்றும், ஜோஸ்யம், படைக்கலம்பயிற்றல் முதலிய இவர்கள் தொழிலை பரசராமனுமே அனுமதிசெய்தா னென்றும் சாதாரணமாய்ச் சொல்லிக் கொள்ளப்படுகிறது. ஜோஸ்யம் முதலான சாஸ்திரங்களில் நாளதும் இவர்கள் பிராமணரைவிட மேம்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்கள். (பக். 78.) நாளதில் அவ்விடம் கிராமப்பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர்களும் இவர்கள் தான். அநேகர் விவசாயிகள். ஏழைகள் குடை செய்வார்கள். இவர்கள் எப்போதும் மகா சுத்தமாயிருப்பார்கள். 'வில்லவன்' என்ற சேரராஜாவின் கொடியாகிய வில்லையும் எப்போதும் தரித்திருப்பார்கள். பிராமணர் செய்கிறதுபோல சுமங்கல்யபிரார்த்தனை, உபநயனம் முதலான ஆசாரங்கள் நடத்துவார்கள். (76.) பெண்களின் விவாகம் ருதுவாகு முன்னாவது ருதுவானபின்னாவது சந்தர்ப்பப்படி நடக்கிறது. (பக். 79.) இந்து வேதங்களில் மிகத் தேர்ச்சி யுடையவர்கள். (மேலே பக். 75, 78.) இந்துக் களின் நாலாம்வேதமாகிய அதர்வம் இவர்களுக்குள்ளே யிருக்கிறதென்றும், அந்த அதர்வவேத மந்திரங்களின்படி இவர்கள் பிசாசுகளைத் துரத்துவதில் ரெம்ப சமர்த்தரென்றும் சொல்லப்படுகிறது. (பக். 77. இது அக்கினிகுலத்தோரின் முன்னோராகிய அங்கிரஸ் வம்சத்தாரைப்பற்றி "The descendants of Angiras were specially charged with the protection of sacrifices performed in accordance with the Atharva-veda" என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதுக்கும் (பக் 90), அதர்வ வேதமே அவர்கள் பேரால் "அங்கிரஸ்" அல்லது "அதர்வாங்கி.ஸ்"எனப் பட்டிருப்பதுக்கும் (அதர்வவேதம், X. 7. 20; சதபத பிராமணம், xi. 5, 6, 7, 8, c.) ஒற்றுமையாய் யிருக்கிறது. அங்கிரஸ் ஒரு வானசாஸ்திர கிரந்தகர்த்தாவாக இருந்ததும் (மேலே பக். 89.) வானசாஸ்திரிக ளான இந்தக் கணிசரை அவன் சந்ததியாரு என்று ரூபிக்கிறது. இது போக, சேரராஜாவின் பேராகிய "கோளம்" என்பதுமே "The astronomy and astrology of Malayalam, சோதிட சாஸ்திரத்

த்தி னென்று” என்று அர்த்தப்படுகிறது (Winslow's Tam.-Eng. Dict., p. 356.) கணியர் சைவ - வைஷ்ணவ மதத்தாராயிருந்து, சூரியன், சந்திரன், கிரகங்கள், விஷ்ணு, சிவன், பகவதி, பத்திரகாளி, கணேசன், சுப்பிரமணியன், நரசிங்கன் முதலிய இந்துதேவதைகளையும் பிந்தின் பிதிர்களையும் வணங்குகிறார்கள். இந்தப் பிராமணச் சான்றோர் விஸ்வாமித்தரகோத்திரம், பராசரகோத்திரம், காஸ்யபகோத்திரம், வசிஷ்டகோத்திரம், பிருகுகோத்திரம், யர்ச்சிகோத்திரம் என்று ஆறு பிரஸ்தாப அந்தணமுன்னோரின் கோத்திரங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் * பிரேதங்களை தகித்தலும் கேழ்பிந்தலும் உண்டு. இவர்கள் வாரிஸ் மக்கதாயம். கணியர் ராஜபக்தி விஷயத்தில் மகாசிறந்தவர்கள். (மேலே பக். 46, 73—80.) கணியன் என்னும் பதம் “The earth, Ved., பூமி, நாடு” என்றர்த்தமாகிற “Kshoni கேஷணி” என்னும் (Monier-Williams' Sans. Eng. Dict., p. 271) சம்ஸ்கிருதபதத்திலிருந்து பிறந்தது. சிலர் அதை “One who is familiar with the sacred writings and the auxiliary sciences” என்று அர்த்தமாகிற “Gani கணி” என்னும் சம்ஸ்கிருதபதத்திலிருந்து (Ibid, p. 279) பிறந்த தென்கிறார்கள். கொச்சிராஜபத்து எத்தனகிரபி புஸ்தகத்தில், “Some consider that the name ‘Kaniyan’ is another form of kana-ajan or asan which means a teacher of athletic feats or arts of war” என்று சொல்லியிருக்கிறது. (பக். 77.)

* இதே ரிஷிகளின் கோத்திரங்கள்தான் மலையாளத்தில் சான்றோரின் இனத்தாராய் “கிராமணி” முதலிய பேர்களையுடைய நம்பூரிபிராமணர் என்னப்படுகிறவர்களின் கோத்திரப்பேர்க ளாகவும் இருக்கிறது (Dr. Thurston's Castes and Tribes, Vol V. p. 225.) கன்னடதேசத்து ஹழேபாய்ச்சான்றோருக்கு சம்பந்தமுள்ளவர்களென்று (B. L. Rice, C. I. E.) ஸைஸ்துரை என்னும் கர்னாடகராஸ்திர ரிபுணர் சொல்லுகிற தோடர்ஜாதியாருக்கும் (கீழே IX. 3 காண்க) இந்த நம்பூரிகளுக்கும் மிகுந்த சம்பந்த மிருக்கிறது. “In connection with the hypothesis that the Todas of the Nilgiris are an offshoot of one of the races now existing in Malabar, Dr. W. H. R. Rivers writes as follows:--“Of all the castes or tribes of Malabar, the Nambudiris perhaps show the greatest number of resemblances to the customs of the Todas, and it is therefore interesting to note that Mr. Fawcett describes these people as the hairiest of all the races of Malabar, and especially notes that one individual he examined was like a Toda.” (Dr. Thurston's Castes and Tribes Vol. V. p. 169.) இந்த நம்பூரிகள் “The highest class of Brahmans in Malabar” என்னப்படுகிறார்கள். (Census of India, 1891, Vol. XIII. p. 266.)

(2a). கவரை, வவேன், நாடி அல்லது நாடிசோன்.—இந்த ‘கவரை,’ ‘வவேன்’ என்னும் பேருடையவர்கள் (மேலே பக். 37, 43), 1871-ம், 1881-ம் 1891-ம், வருஷங்களின் மதராஸ் சென்சஸ் ரிப்போர்ட்டுகளிலும் (1871, Vol. II p 126; 1881, Vol. IV. pp. 345, 346; *Census of India*, 1891, Vol. XV. Caste Index. pp. 90, 91) சான்றோரின் உட்பிரிவின ராகவே சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களோடே சேர்ந்தவர்கள் கன்னட தெலுங்கு நாட்டு பிராமணச்சான்றோராக ‘ஐயர்’ என்னும் பட்டப்பேருடைய ஈடிகரோடு ஏகஜாதிக்காரராய் யிருந்தவர்களும், கதம்பராகிய கன்னடதேசத்து தாலமதுஜீவனாந்த ராஜாக்களிலிருந்து துளிர்ந்த விஜயநகரம்ராயமாரின் பொருநராக ‘நாயகர்,’ ‘ஐயர்’ என்னும் பட்டங்களோடு, சுஞ்சாவூர், மதுரை, திரிச்சிராப்பள்ளி, சந்திரகிரி முதலிய இடங்களில் பின்னால் ஆளுகைசெய்தவர்களுமாகிய ‘Badages, Badagas, Vadugas, வடுவர், வடுகர்’ அல்லது (Balijas) பழைஜர் என்னப்பட்ட ஜாதிக்காரராய் யிருக்கிறார்கள். இவர்கள் முன்கள் விஜைநாராய் யிருந்து சேந்தன்-திவாகரத்தில் (ii. 51) “பழையர், துவசர், படுவர்” என்னப்படுகிறார்கள். இந்த பழைஜருக்கு ‘கவரை’ என்றும் சாதாரணமாய் தமிழ்நாட்டில் பேர் வழங்கி வருகிறது. “There are several divisions among the Nayakas, and it is said that the Madura royal dynasty belonged to the division of the caste called Vaduga-Nayakas, commonly called simply Vadugas, the Badages of Xavier.” (Bp. Caldwell’s *Hist. of Tinnevely*, p. 62.) “I have already mentioned that ‘Badages’ stands for Vadugas, that is, Nayakas. The Canarese form of the name is Badaga.—The division of the Nayakas called Vadugas is that of Tirumalai Nayaka’s caste. Their title as a caste is Nayaka or Nayudu, but the name by which they are ordinarily called and by which they are distinguished from other Nayakas is Vadugas.” (*Ibid*, p. 69.) “Kavarai is the name for Balijas, who have settled in the Tamil country.” (Dr. Thurston’s *Castes and Tribes*, Vol. III. p. 263) இவர்களுடைய பேர்மூலங்களைப்பற்றி கீழே X-ல் விவரம் சொல்லப்படும். ‘நாடி’ என்பது (மேலே பக். 46, 53, 56) ‘நாயுடு’ என்ற இந்த பழைஜர் அல்லது வடுவருடைய பட்டப்பேரின் மருட ஆக, அல்லது ‘நாடன்’ (landlord) என்ற பட்டப்பேரின் திரிபாக இருக்கிறது. மேலும், கொச்சி ராஜ்யத்து எத்னாகிரபி பிரசுரங்களில், “Toddy-drawing sect was closely connected with the kingdom of Vijayanagar. It would seem probable that they were at one time in the service of Vijayanagar kings and formed an important element in the fighting forces of the

Hindu kingdoms of the south.” என்று சொல்லியிருக்கிறது. (மேலே பக். 53, 55, 56.)

ஈளவர், சோவர், தீயர் முதலான மலையாளம் பிராமணச்சான்றோரை மொத்தமாய்க் கவனிக்கும்போது, விவசாயமே அவர்கள் முக்கிய தொழிலா யிருக்கிறது. ஜமீன்தார்கள்போன்ற பூபதிகளும் அவர்களுள் அநேகமா யுண்டு. அநேகர் தனவாண்களும் செல்வாக் குடையோருமா யிருக்கிறார்கள். பொதுவாய் மிகவும் சுருசருப் புள்ளவர்கள். யானைத்தந்தவேலை, வேஷ்டிகள்-பட்டாடைகள் நெய்தல், பாய்-கயிறு செய்தல், ஓடுண்டாகல், எண்ணை ஆட்டுதல், உத்திரங்கள் வெட்டுதல், மர மறுத்தல், பட்டு ஓட்டுதல், மீன் பிடித்தல் (63), வைத்தியம், ஜோஸ்யம், உபாத்திமை முதலிய பல தொழில்களும் நடப்பிக்கிறார்கள். அநேக வியாபாரிகளு முண்டு. மிக ஏழைகளே மதுவிற்க்கி கற்பக்கட்டிசெய்யும் தொழிலையும் நடத்திவருகிறார்கள். இவர்களுள் ஆனேக சம்ஸ்கிருதபாஷா நிபுணர்க ளுண்டு. மலையாளபாஷை இலக்கியங்களும் அநேகமாய் இவர்களாலேயே முன்னுக்கு வந்திருக்கிறது. (71.) அநேகர் நாளது இங்கிலிஷ்யூனிவர்ஸிட்டிப் பரீக்ஷைகளில் தேறி, உயர்ந்த நம்பிக்கையுள்ள கவர்ண்மென்று உத்தியோகங்களை யும் வகித்துவருகிறார்கள்.—நாளது நாகரீகப்படி சகலவகையிலும் முன்னேறிவருகிறார்கள்.(71.) மதத்தில் சைவரும் வைஷ்ணவருமா யிருக்கிறார்கள். பெரும்பாலும் சொந்தக்கோவில்களிலே பூசைசெய்வார்கள். அது போக அநேக நாயருடையகோவில்களிலும் இவர்களுக்குப் பாகமுண்டு. சூரியன், கௌரி, கணபதி, சுப்பிரமணியன், ‘காயலில் தெய்வம்’ முதலிய இவர்களுடைய தேவதைகளில், ‘காயலில் தெய்வம்’ என்பது சான்றோரி ன் முன்னோரான பாண்டியர் தங்கள் ராஜ்யத்துத் தலைநகரியாகிய கொற்கை என்ற காயலில் வணங்கிவந்த குலதேவதை. இவர்களுடைய யுத்ததேவதை காளியாகிய பத்திரகாளி. (பக். 37, 47, 48, 50, 58, 59, 60, 61, 63, 64, 70, 71.) பெண்களின் ல்வாகம் ருதுகாலத்துக்கு முன்னாவது பின்னாவது நடக்கிறது (பக். 37.) பிரேதங்களை தகித்தலும் க்ஷேமித்தலும் உண்டு. சிராத்தமும் நடத்துவார்கள்.(பக். 37, 51, 59.) கலியாணக் கோலத்தில், சான்றோர் - ஈளவர் - தீயர் தங்கள் ஜாதிக்குரிய க்ஷத்திரியத் தொழிலைக் குறிப்பிவேதாக மாப்பிளையும் மாப்பிளைத்தோழரும் பட்டயங்களும் கேடகங்களும் தரித்திருப்பார்கள்.(பக். 38, 55, 69.) “Harmless and tractable.” (பக். 62.) அக்கினிகுல முன்னோனாகிய பிருஹஸ்பதி “The Shining” “பிரகாச முள்ளவன்” என்றும், “The gold-coloured” “பொன் நிறத்தான்” என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடிக்கு(பக். 90), அவன்சந்ததியாராகிய சோகர்ஜாதிப் பெண்கள் “Handsome, சுந்தரமுடையவர்கள்” என்றும் (பக். 62), தீயர் மகாசுத்த முடையவர்கள் என்றும் (65, 72), “The Tiar woman are exceedingly beautiful : I am satisfied that, as a race, they are scarcely approached, certainly

not surpassed, in beauty of feature and symmetry of form by any class of women on the face of the earth.” என்றும், “Physically, they (Tiyar) are a fine and well developed race. Their women are fair and handsome.—They are a good looking people” என்றும் (பக். 72), ஈனவரைப்பற்றி, “Judging from the physical appearance, the Izhuvars, both males and females, are generally neat and handsome” (பக். 60) என்றும், “Neat and comely in their appearance” (பக். 61) என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. [இவர்களைப்போலவே திருநெல்வேலிச்சான்றாரைப் பற்றியும், “The Shanars are a set of people more robust than other Indians;—their features completely European.” என்று 1806-ம் வருஷத்தில் (Rev. W. T. Ringeltaube) ரிக்கில்டாப் பாதிரியாரும், “Of all Hindus the Shanars are the most sensitive about caste.” என்று 1861-ல் (Rev. A. R. Symonds, M.A.) சிம்மன்ஸ்பாதிரியாரும் எழுதியிருக்கிறார்கள்.] ஈனவர்-சோவர்-தீயர் விதவை விவாகம் செய்யமாட்டார்கள். (பக். 62.) “Adultery is very rare among the Izhuvars, as it is regarded with abhorrence.—Nowhere else, it is more jealously guarded and its breach more savagely avenged. The remark is equally true in the Cochin State.” (பக். 56.) “Formerly if a Nair was too intimate with a Chogan woman, he was put to death.” “In olden times, if the seducer (of Chogan and Illover women) were a Namboorie, his eyes were put out, and the girl and all her family, were either put to death, or sold to the Moplas.” (பக். 62.) தீயர் ‘இல்லம்,’ ‘குலம்’ முதலான அந்தஸ்துகளை மெப்பவும் விசேஷமாய்க் கவனிப்பார்கள். (பக். 67.) ஆனால் “The peculiar marriage customs of the Nairs, together with their singular rules of inheritance, are practised by many Ilavars.” (Sherring’s *Hindu Castes and Tribes*, Vol. III. p. 185) என்றபடிக்கு, ஈனவர் வகையராக்கிற பவர் பிற்காலத்தில் அரசாட்சிக்குவந்த ஒழுக்கங்கெட்ட நாயரைப் பார்த்து அங்கங்கே பல ஒழுக்கங்களை விட்டுத் தவறியிருப்பதாகவும் தெரிகிறது. அவ்விடத்தில் ‘பிராமணர்’ என்னப்படுகிறவர்கள் பூராவும் நாயரின் அழுக்கில் அமிழ்த்திக்கிடக்கும்போது இந்தத் தீயரைக் குறித்து என்ன சொல்லக்கூடியது!

[மேலும், மலையாளம்சான்றோருக்குள் எரிந்துவருகிற ‘சோவர்,’ ‘கிராமணி,’ ‘தம்பிரான்,’ ‘வாத்தியான்’ முதலியபேர்களும் பட்டப்பேர்களும் அவ்விடம் நம்பூரிபிராமணருக்குள் எரிப்பதும், இருஜாதிக்காரருடைய வழக்க-புழக்கங்களும் தொழில்களும் அநேகமாய் ஒற்றுமையாயிருப்பதும் (மேலே பக். 22, 92, 94, 95, 104, 107, 108; Dr. Thurston’s

Castes and Tribes, Vol. V. pp. 163, 164, 166), நம்பூரிகளுக்குள் 'கிராமணி' என்னப்படும் பிரிவார் பூர்வத்தில் ஆயுதம்தரித்து கூத்திரியத்தொழில்புரிவோரா யிருந்தார்களென்று சரித்திரம்துலங்குவதும் (*Ibid*, Vol. V. p. 166), அவ்விடம்சான்றோருடையவும் நம்பூரிகளுடையவும் கோத்திரப்பேர்கள் ஒற்றுமையாயிருப்பதும் (மேலே பக். 95, 119), சான்றோரின் குலதேவதைகளான பத்திரகாளி, சுப்பிரமணியன், சாஸ்தா முதலானவை நம்பூரிகளுக்குள் விசேஷித்த தேவதைகளாக வணங்கப்பட்டிவருவதும் (Thurston, *op. cit.*, V. p. 231), தீபசான்றோரின் தலைவருக்கு நம்பூரிப்பிராமணரில் விசேஷித்தகுடும்பத்தார் பெண்கொடுப்பதும் (மேலே பக். 94, 95), நாடாக்களைப்போல நம்பூரிகளும் நிலச்சுவான்களாக இருப்பதும், அவ்விடம் சான்றோரும் நம்பூரிகளும் பூர்வத்தில் சகஜாதியா யிருந்தார்க ளென்பதைத் துலக்குகிறது.]

1901 - ம் வருஷத்து சென்சஸ்படி மதராஸ்பிரஸிடென்ஸியிலும் ஐதராபாத்து-மெசூர் - கொச்சி - திருவாங்கூர் சமஸ்தானங்களிலு முள்ள ஈளவரின் தொகை 787,250 ம், தீயரின் தொகை 578,453-ம் ஆகிறது.

மலையாளம் ஈளவர் முதலானவர்களைப் பற்றி விவரம் சொல்லும் போதே அவ்விடமுள்ள நாயார்ஜாதிக்குள் பூர்வத்திலிருந்த சான்றோர்சமபந்தத்தையும் இங்ஙனம் கொஞ்சம் எடுத்துச்சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது:—தெலுங்கதேசத்து விஜயநகரத்தில் கி. பி. 1336 முதல் ஆண்ட நரபதி என்ற (ராயர்) 'ராயலு' வம்சத்தார், கர்னாடகதேசத்தில் தாலமதுவிறக்கும்ஜாதிக்காரராய் அரசாட்சிசெய்த கதம்பராஜகுலத்தவர். (மேலே பக். 120; கீழே XI ம் காண்க.) அதினாலே விஜயநகரம் ராயர்மார் தெலுங்கதேசத்தி லிருந்தாலும் அவர்கள் ஆளுகைசெய்த நாடுகள் "The Carnatic, கர்னாடகம்" என்னப்பட்டது. அவர்களும், அவர்களோ டேகஜாதிக்காரராய் அவர்களுக்குள் படைவீரரும் அதிகாரிகளு மாகஇருந்து 'ஐயர்', 'நாயகர்' ('நாயுடு') என்னும் பட்டங்களை வழங்கிவந்த 'பழைஜர்' ('பழையர்') அல்லது 'கவரை' அல்லது 'சான்மகவரை' என்னப்படும் ('படுவர்') வடுவரும், நாளதில் தெலுங்கதேசத்து சான்றாராகச் சாதாரணமாய் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு 'ஐயர்' என்னும் பட்டத்தையுடைய ஈடிகர் இந்திரர் என்பவர்களோடு ஏகஜாதிக்காரராயிருந்தார்கள் என்பது யாவராலும் மறுக்கப்படாத விஷயம். (கீழே X. காண்க.) 'கவரை' 'வடுவர்' என்பது மலையாளம் பிராமணச்சான்றோரின் உட்பிரிவுப்பேர்களாகவும் இருக்கிறது. (மேலே பக். 120.) 'க'கரம் யாதொரு அர்த்தமுமின்றி அனேக வார்த்தைகளுடன் சேர்ந்துவழங்குகிற இயல்புப்படிக்கு (உ-ம்., 'இடா'=நாடு, "இடகா'=நாடு, ஷ. விஜயநகரம்போர்வீரருக்கு முந்த 'நாயர்' என்றிருந்த பேர்தான் அப்புறம் 'க'கரம் சேர்ந்து 'நாயகர்' என்றும் வழங்கிற்று. (உ-ம்., 'நாயுடு' என்

னும் தெலுங்கப் பதத்தில் ஐ. 'க'கரச் சேர்மானம் இல்லை.) மலையாளநாட்டி லிருக்கிற நாயர் என்னும் ஜாதியார், விஜயநகரம் ராச்சியம் மிகவும் உன்னதஸ்திதியி லிருக்கும்போது அவ்விடமிருந்து எழும்பிவந்து குடியமர்ந்த படுவநாயக்கர்கள். இந்த நாயருக்குள் 'நாயக்கன்,' 'பணக்கர்,' 'கணிகர்,' 'குருப்பு,' 'ஊராளி' முதலான சான்றாரப் பேர்கள் உட்பிரிவுப்பேர்களா யிருப்பதினாலும் (*Census of India, 1891, Vol. XV. Caste Index. pp. 69, 70*), அவர்களி லகேகர் பூர்வத்தில் சான்றாரோ டேகஜாதியாயிருந்த உண்மை துவங்குகிறது. ஆனால், பின்னால் அவர்களைப் பின்பற்றிவந்த வேறுபல ஜாதிகளும் அவர்களோடு கலந்து 'நாயர்' என்றே தங்களுக்கும் ஜாதிப்பேரும் பட்டப்பேரும் வைத்துக் கொண்டார்கள். இந்தக் காரணத்தினாலும், "There is abundant evidence of a very extensive commerce between the people of the Malabar and Kanarese Coast and the inhabitants of Western Asia and Europe in olden days." (*Arch. Survey of South India, Vol. II. p. 195*) என்றபடிக்கு பெர்ஷியர், பாபிலோனியர், அரபியர், பெனிக்கேயர், இஸ்ரவேலர், சீனர், துருக்கர், அர்மீனியர், சூரியாணகன் முதலிய ஆசியாக்காரரும், கிரேக்கர், வெனிஷியர், ரோமர், ஸ்பானியர், போர்த்துகீசர் முதலிய ஐரோப்பியரும், எகிப்தியர், எத்தியோப்பியர், காப்பிரிகன் முதலிய ஆபிரிக்கரும் இன்னும் பல தீவுக்காரர்களும் கப்பல் மார்க்கமாய் இந்த மலையாளக்கறையில் இறங்கி வர்த்தகப்புழக்கம் செய்து வந்த வகையில், அவ்விடமுள்ள நாயர் முதலான ஜாதிக்காரருக்கு தங்களுடைய பலபலவகையான அசுத்த வழக்கபுழக்கங்களைப் பயிற்றுவித்து விட்டதினாலும், இந்த நாயர்ஜாதி கற்புநெறி முதலிய விஷயங்களில் மற் றும்சதாச்சார இந்து ஜாதிகளின் வரன்முறை நல்லொழுக்கங்களை விட்டு வழுவி, வெகுதூரம் விகற்பமாகிக் கெட்டுப்போயிற்று. இவர்களின் மூல த்தைப்பற்றி தென்னிந்தியா எத்குரபி புஸ்தகத்தில் சொல்லியிருப்பதா வது:—"Nayar is commonly said to be derived from the Sanskrit Nayaka, a leader, and to be cognate with Naik, and Nayudu or Naidu. In this connection, Mr. L. Moore writes (*Malabar Law and Custom*, 3rd ed., 1905) that 'if a reference is made to the Anglo-Indian Glossary (*Hobson-Jobson*) by Yule and Burnell, it will be found that the term Naik or Nayakan, and the word Nayar are derived from the same Sanskrit original, and there is a considerable amount of evidence to show that the Nayars of Malabar are closely connected by origin with the Nayakans of Vijayanagar. (*Vide R. Sewell, A Forgotten Empire—Vijayanagar*, 1900.) Xavier, writing in 1542 to 1544, makes frequent references to men whom he calls Badages, who are

said to have been collectors of royal taxes, and to have grievously oppressed Xavier's converts among the fishermen of Travancore. (Father Coleridge's *Life and Letters of St. Francis Xavier*.) Dr. Caldwell, alluding to Xavier's letters, says (*History of Tinnevely*) that these Badages were no doubt Vadages—, and is of opinion that a Jesuit writer of the time who called them Nayars was mistaken, and that they were really Nayakans from Madura. I believe, however, that the Jesuit rightly called them Nayars, for I find that Father Organtino, writing in 1568, speaks of these Badages as people from Narasinga (a kingdom north of Madura, lying close to Bishnaghur). (Coleridge's *Xavier*.) Bishnaghur is, of course, Vijayanagar, and the kingdom of Narasinga was the name frequently given by the Portuguese to Vijayanagar. Almost every page of Mr. Sewell's interesting book on Vijayanagar bears testimony to the close connection between Vijayanagar and the West Coast—It is remarkable that Colonel (afterwards Sir Thomas) Munro, in the memorandum written by him in 1802 (*Fifth Report of the Committee on the affairs of the East India Company*, II. 499, 530. Reprint by Higginbotham, Madras.) on the Poligars of the Ceded Districts, when dealing with the cases of a number of Poligars who were direct descendants of men who had been chiefs under the kings of Vijayanagar, calls them throughout his report Naique or Nair, using the two names as if they were identical. Further investigation as to the connection of the Nayars of Malabar with the kingdom of Vijayanagar would, I believe, lead to interesting results." (Vol. V. pp. 291—263.)

" 'The Nayars,' Mr. H. A. Stuart writes (*Madras Census Report, 1891*), 'are a Dravidian caste, or rather a community, for we find several distinct elements with totally different occupations among the people who call themselves by this title. The original Nayars were undoubtedly a military body, holding lands and serving as a militia, but the present Nayar caste includes persons who, by hereditary occupation, are traders artisans, oilmongers, palanquin-bearers, and even barbers and washermen. The fact seems to be that successive waves of immigration brought from the Canarese and Tamil countries different castes and different tribes; and these, settling down

in the country, adopted the customs and manners, and assumed the caste names of the more respectable of the community that surrounded them. This process of assimilation is going on even yet. Chettis of Coimbatore, for example, who settled in Palghat and Valluvanad within living memory, have developed by this time into Nayars. In the census schedules we find instances in which the males of a house affix the term Nayar to their names, while the names of the females end in Chettichi. Gollas entering the country from the north have similarly, in course of time, assumed Nayar customs and manners, and are now styled Nayars. Again the rajas and chieftains of the country sometimes raised individuals or classes who had rendered them meritorious service to the rank of Nayars. These men were thereafter styled Nayars, but formed a separate sub-division with little or no communion with the rest of the Nayar class, until at least, after the lapse of generations, when their origin was forgotten. Nayar may at present be considered to be a term almost as wide and general as Sudra.'—In origin the Nayars were probably a race of Dravidian immigrants, who were amongst the-invaders of Malabar, and as conquerors assumed the 'position 'of the governing and land-owning class." (Vol. V. pp. 283, 284.) [See also, Logan's *Malabar*, Vol. II. p. cexii; *Census of India, 1901*, Vol. XXVI (Travancore). p. 318.]

நாள்தில் 'நாயர்' என்று பேர்சொல்லுவோரின் ஜனத்தொகை 1901-ம் வருஷத்த சென்சஸ்படி மதராஸ், ஐதராபாத்து, மைசூர், கொச்சி, திருவாங்கூர் சமஸ்தானங்களில் 1,043,894 ஆகிறது.

IX.

எங்கள் ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களாய் தமிழ்நாட்டின் வடமேல்பக்கமான கர்னாடக-துளுவ நாடுகளி லிருக்கிற ஈடிகர், வில்லவர், ஹழேபாய்க்கர், குமாரபாய்க்கர், நாடவர் என்ற வந்தர், நாடோர் முதலான ஜாதிக் காரரின் விவரம்.

1. ஈடிகர் (இடிகர்),—இவர்கள்பேர் மேலேகண்டபடி 'பூமி, நாடு' என் றர்த்தப்படுகிற 'இன'(இழ), 'இட' அல்லது 'இனா(இழா),' 'இடா' அல்லது 'இடிகா' என்ற சந்திர-சூரிய-அக்கினி குலத்து பிதாமாதாக்கள் பேர்களிலிருந் துண்டானது. இவர்களுடைய ராஜாங்க முக்கி

யத்தால்தான் இவர்க ளிருந்த கன்னட-மைசூர்நாடு ஓர்காலத்தில் 'நளநாடு' 'நழநாடு' அல்லது 'எளநாடு' என்றுபேர் சொல்லப்பட்டது. (மேலே பக். 83-85.) ஆனால், இவர்கள் தெலுங்கதேசத்திலுள்ள விஜயநகரம் முதலிய இடங்களுக்கு அரசாட்சிக்காரரான காலமுதல், இவர்களில் அநேகர் ஷை நளநாட்டிலிருந்து குடியேறும்பி தெலுங்கதேசத்திலும், அப்புறம் அதிலிருந்து சிலர் தமிழ்த்தேசத்திலும் போய் அமர்ந்துகொண்டு தெலுங்குபாஷைபேசுகிற ஜாதியா யிருப்பதால், இவர்களைப்பற்றிய அதன விவரம் கீழே தெலுங்கதேசத்துச்சான்றோரைப்பற்றிச் சொல்லுகிற X.-வது சருக்கத்தில் வரும்.

(a). கன்னடதேசத்திலிருக்கும் ஈடிகரைப்பற்றி மைசூர்-குடகு கெஜட்மரிலிருந்து (Rev. M. A. Sherring, M.A., LL.B.) ஷெரிங் பாதிரியார் (*Hindu Tribes and Castes*, III. pp. 155, 156) எடுத்தெழுதியிருப்பதாவது:—"Idiga and Halepaika.—They are numerous all over the province (Mysore), except in Kolar and Bangalore. 'They worship all the Hindu deities.—They are also agriculturists, particularly in the Shimoga District. In the Nagar Division, they are known as Halepaika; and were formerly employed as soldiers.—They eat animal food, but are prohibited from drinking toddy or spirits even of their own manufacture.—The following are the sub-divisions of the caste:—

Idiga clans.

1. Sānār.	5. Mombal.	8. Pangadavaru.
2. Badderu.	6. Halperí.	9. Bella Reddi.
3. Sasimore.	7. Hombaliga.	10. Halepaika or Halepaiki.
4. Divar.		

(*Gazetteer of Mysore and Coorg*, Vol. I. p. 333.)"

(b). ஷை ஈடிகரைப்பற்றி 1891-ம் வருஷத்து மைசூர் சென்சஸ்ரீப் போர்ட்டில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாவது: "*Idiga*.—Thirty-nine thousand nine hundred and thirty seven persons have been returned of this caste, who are but 81 per cent of the total population.—The sub-divisions under this caste are the *Billor* and *Divar*. They worship all the Hindu deities.—The sub division following this occupation in the Malnad Taluks of Shimoga and Kadur are called the *Halepaikas*, who number about 15,000 souls. They were formerly employed as soldiers.—They are now employed freely in domestic service. Most of them hold

land and are therefore included in the agricultural class. The Idigas are more numerous in Mysore, Tumkur and Shimoga than in the other Districts." (*Census of India, 1891, Vol. XXV. Mysore. Part i, p. 250.*)

(c). ஈடிகரைப்பற்றி 1897-ல் பிரசுரமான மைசூர்க்கெஜட்டரில் சொல்லியிருப்ப தாவது:—"In the Malnad they (the Idiga) are known as Halepaika (15,000), and were formerly employed as soldiers under the local rulers. Many of them are now in household service. Most of them also hold land, and are agriculturists. The other sub-divisions are Bilva, Dēvar, Sigroyidalu, Telugu Sānār, Tenginahāle. They worship all the Hindu deities, as well as the Saktis." (*Mysore. A Gazetteer by L. Rice, C. I. E., M.R.A.S., &c., Vol. I. p. 253.*)

(d). ஈடிகரைப்பற்றி 1901-ம் வருஷத்து மைசூர் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டில் சொல்லியிருப்பதாவது:—"IDIGA. (Telugu-Indra) —These people are found in large numbers in the Mysore and Shimoga Districts, where 40 per cent of the entire population are living, and another 40 per cent in the Districts of Tumkur, Kadur and Hassan, the remainder being found elsewhere.—The account of their caste is that they are Baliyas.—They are toddy-drawers—In the Malnad they are known as Halepaika, and were formerly employed as soldiers under the local rulers. Many of them are now in household service. Most of them also hold land, and are agriculturists. They worship all the Hindu deities as well as Saktis.—The Idiga is allowed a plurality of wives, whom he can divorce only for adultery.—Puberty is no bar for marriage. These people are generally Vaishnavaites and worship Vishnu. These people are under the control of a head-man called Gauda who looks into their caste disputes. They bury the dead.—These dine with all Baliyas except the Gazalu section. They are absolutely prohibited from drinking spirituous liquors." (*Census of India, 1901, Vol. XXIV. Mysore, Part i by T. Ananda Row, B.A., p. 525.*)

2. வில்லவர் —"They (the Billavas) resemble the Yiravas of Travancore; in habits and employment they are like the Shanars of Tinnevely." (Dr Mullens' *Missions in South India*, p 47.) "The Billavars correspond with the Tiers of Malabar and Shanars of Tinnevely." (*Pharoah's Gaz. of S. India*, p.

546.) ஈடிகரின் ஓர் உட்பிரிவாருக்கும் இந்தப்பே ரிருக்கிறது. இவர்கள் பாண்டியராஜாவின் உடன்சொக்காரனும், விற்கொடி யுடையோனும் 'வில்லவன்' அல்லது "வில்சேரன்" என்று சொல்லப்பட்டவனு மாகிய (திவாகரம், ii. 21; Dr. Winslow's Tam.-Eng. Dict., p. 950) மலையாளம்-கொங்குதேசம் வட்டகையின் பூர்வ க்ஷத்திரியராஜா வாகிய கோச்சேரனின் சந்ததியார். இவர்கள் "தேச வில்லவர்," "அரச வில்லவர்," "வந்தி," "வந்த வில்லவர்," "தீயர்," "தேவரு மக்களு," "ஹழே பாய்க்கர்," "மலையாளி," "நாடு," "பங்க திகாரர்" முதலான பேர்களை யும் தங்களுக்கு வழங்கிவருகிறார்கள். (Census of India, 1891, Vol. XV. Caste Index. p. 10.) 'பூழி' என்று தன் ராச்சியத்தின் ஓர் பாகத் துக்கும், அதினாலே "பூழியன்" என்று தனக்கும் பேருடைய (திவாகரம், ii. 21) இந்த 'வில்லவ'சான்றோர்குலத்து சேரராஜாவின் பூழியை, அதில் வந்த தமர்ந்திருக்கிற எகோவாவின் ஜனங்கள் என்னப்பட்ட இசரவேலர் ("Bene Israel;" "The Black and White Jews of Cochin") விஷய மாய் 'சொயா' என்னும் எபிரேயப்பிலின் தரிசனாகமத்தில் "வில்லவர்" ('Bowmen') இருக்கிற "பூல்" என்று பேர்சொல்லி யிருக்கி றது. மேலும், அந்த இஸ்ரவேல்ஜாதியார் தங்கள் சுயதேசமாகிய பலஸ்தீ னாவில் சேர்ந்து ராஜரீகமகிமையுடன் எகோவாவுக்கு உண்மையாய் இ னி ஆராதனை நடத்தும்போது, இந்த வில்லவருடைய பூல் (பூழி) நாட்டி லிருப்பவர்களும் குதிரைகள், இரதங்கள், குலரிவண்டிகள், கோ வேறுகழுதைகள், வேகமான ஓட்டகங்கள்மேலே எருசலேமிலுள்ள எகோவாவுக்கு விசேஷித்த காணிக்கைகளைப்போல கொண்டுவரப்படு வார்கள் என்றும், "அப்போது அமாவாசிதோறும், (சனிச்சிங்கிழை)ஒய்வு நாள்தோறும் மாம்சமானயாவரும் எகோவாவுக்குமுன்பாக தொழுது கொள்வார்கள்" என்றும் எகோவாவின் தீர்க்கதரிசனவசனமாய் நாளது க்கு 2700 வருஷங்களுக்குமுன்னே வரையப்பட்டிருக்கிறது. (ஏசா. 66 19, 20, 23.)

குறிப்பு.—இந்த சேரநாட்டு யூதருக்குள் எரிருக்கிற தாயிரசாஸனத் தைக் குறித்து, அது அநேக நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் சான்றோர்குல ராஜாக்களால் தங்கள் முன்னோருக்கு எழுதிக்கொடுக்கப்பட்ட தென்றும், அதில் ("local chiefs") சிற்றரசர்களாக கையொப்பமிட்டிருக்கிற "கோ வர்த்தன மார்த்தாண்ட வேண்டன்," "கோதை ஸ்ரீகந்த வேணுவளி வர்த்தன," "மானவேப்பல மானவீய ஏரால நாடன்," "நாராயிரம் சாத்தன் நாடன்," "கோதையிரவி நெடும்புறையூர் நாடன்" என்ற சான் றுரப்பிரயுக்களின் பேர்களை தர்ஜுமாசெய்தவர்கள் கண்டமானமாய் அர்த்தப்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்றும், அவ்விடம் யூதவித்வான்களிற் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இதில் "நாடன்" என்று வருவதை (Dr. A. C. Burnell, I. C. S.) டாக்டர் பர்னல்துரை "Local chief, நாட்டி

பதி” அல்லது “Prince, ராஜபிரபு” என்றும், (Ezechieel Rabby) எசேக்கியேல் ரபி என்ற யூத வர்த்தகனும், (Simon of Tongeren) தொங்கர நகரத்து சீமோனும், (Calicut) கோழிக்கூட்டிலுள்ள ஓர் சுதேச வித்வானும் “King, ராஜா” என்றும், (Barend Deventer) டெவன்டெர்நும் மிக அனுபவசாலியான ஓர் தமிழ்சாஸ்திரியும் சேர்ந்துமொழிபெயர்த்ததில் “Head of the country, நாட்டின் தலைவன்” என்றும் அர்த்தப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். (*The Indian Antiquary*, Vol. III. p 334; *Day's Land of the Perumauls*; *Dr. Thurston's Castes and Tribes*, Vol. II. pp. 463—474.)

(a). இந்த வில்லவரைப் பற்றி 1891-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டில் எழுதியிருப்ப தாவது:—

“Billavas: 125,671. This is the great toddy - drawing caste of South Canara. The name ‘Billava’ means a ‘bowman,’ and it is said that the people of this caste were largely employed as archers by the ancient native rulers.—The Billavas are also called *Baidyas* (physicians) and *Pujaris*. The *Pujaris* officiate as priests. The Billavas worship two deified members of their own caste, named Koti Baidya and Chennayya Baidya, to whom numerous temples are erected. These ‘Baiderulu,’ as they are called, are worshipped by Bants and other castes as well.—Of the 26 sub-divisions returned by them, the most important are Malayali (13,606) and Tulu (77,851). As many as 32,706 persons have returned *Billava* as sub-division also. The caste is divided into 16 septs or *Balis*, and some of these are again sub-divided into sub-septs. Intermarriage between persons of the same *Bali* is forbidden and, as among the Bants, there are some *Balis* so closely connected that they are regarded as forming a single exogamous group.—The dead are usual'y buried, but the *Gurikars*, or headmen of the caste, are cremated. The use of flesh and fish is allowed, but alcohol is interdicted. The home-speech of the Billavas is Tulu.” (*Census of India 1891*, Vol. XIII. p. 300.)

(b). வில்லவரைப் பற்றி தென்கன்னடம் டிஸ்ட்ரிக்ட்டு மானுயலில் சொல்லப்பட்டிருப்ப தாவது:—

“Billavas are the numerically largest caste in the district and form close upon one-fifth of the total population. The derivation of the word Billava commonly accepted in the district is that it is a contraction of *Billinavaru*, ‘bowmen,’ and that

the name was given as the men of that caste were formerly largely employed as bowmen by the ancient native rulers of the district.—In Manjarabad above the ghauts, which, with Tuluva, was in olden days under the rule of the Hamcha family, known later as the Bairasu Wodears of Karakal, they are called 'Dévaru Makkalu,' literally God's children. Many of the Billavas have the affix 'Baidya' or Pujari added to their name, as a large number of them have been and still are, 'Baidyas' or physicians, and 'Pujaris' or performers of 'puja' or worship.—The caste is divided into sixteen septs or *balis*, and some of these are again subdivided into sub-septs." "A large number of them are ordinary agriculturists and labourers. As a rule, they are physically well favoured, both men and the women, and are often very fair-complexioned. A few of them have entered Government service and risen to high office." (*Madras District Manuals: South Canara*, compiled by J. Sturrock, I.C.S., Vol. I. pp. 171, 173. Madras, 1894.)

(c). வில்லவரைப் பற்றி தென்னிந்தியா எத்தன்கிரபிஸ்தகத்தில் (Vol. I. pp. 243—248) சொல்லியிருப்ப தாவது:—

"The Billavas are the Tulu speaking toddy-drawers of the South Canara district. It is noted, in the Manual, that they are 'the numerically largest caste in the district, and form close upon one-fifth of the total population. The derivation of the word Billava, as commonly accepted in the district, is that it is a contraction of Billinavaru, bowmen, and that the name was given as the men of that caste were formerly largely employed as bowmen by the ancient native rulers of the district.—In Manjarabad above the ghauts, which with Tuluva was in olden days under the rule of the Humcha family, known later as the Bairasu Wodears of Karakal, they are called Devaru Makkalu, literally God's children.'—Some Billavas about Udupi call themselves either Billavaru or Halepaikaru. But the Halepaiks proper—, who are found in the Kundapur Taluk, speak Kanarese.—Some Billavas officiate as priests (pujaris).—The dead are usually cremated, though, in some cases, burial is resorted to."

இந்த வில்லவரின் ஜனத்தொகை 1901-ம் வருஷத்து சென்சஸ் கணக்கின்படி மதராஸ்-ஐதராபாத்-மைசூர்-கொச்சி-திருவரங்கூர் சமஸ்தானங்களில் 142,895 ஆகிறது.

3. ஹழே பாய்க்கர், குமார பாய்க்கர்.—இவர்களும் மேற்சொன்ன ‘வில்லவர்,’ ‘ஈழிகர்,’ ‘தீயர்’ முதலானவர்களில் பெரும்பாலும் மைசூர்வட்டகையில் வெகுகாலம் அரசாட்சிசெய்த தாலமதுத்தொழிற்கார ராகிய (Kadambas) கதம்பர், (Kādambas) காதம்பர், (Sāntāra-kings) சான்றார ராஜாக்கள், (Kongus) கொங்கர் [கொங்கு=கன்] முதலான கூத்திரியராஜாக்களின் (கீழே XI காண்க) சந்ததியாராயிருக்கிறார்கள். இந்த பாய்க்கர் “வில்லவர்,” “Kshatrikumāra கூத்திரிய குமாரர்,” “காடு,” “கன்னடர்,” “Khondayito கண்டாயுதர்,” “Kodamaboyici கதம்ப-ஈசர்,” “பிங் கதிகாரர்,” “கூத்திரியர்” முதலானபேர்களையும் தங்களுக்கு வழங்குவருகிறார்கள். (Census of India, 1891, Vol. XV. Caste Index. p. 23, 75.) இந்தக் கதம்பகுலத்தாரைப்பற்றி தற்கால வியாதிபுணர்நகரி லொருவராகிய (E. Marsden, B. A., F. R. G. S., M. R. A. S., &c.) மார்ஸ்டன் துரையும், கன்னடதேசச்சரித்திரங்களில் மிகுந்த ஆராய்வுடையவராயிருந்து அந்தவிஷயமாய் கவர்ண்மென்றருக்காக புல்தாக்கங்கள்எழுத ஏற்படுத்தப்பட்டவராகிய (B. L. Rice, C. I. E., M. R. A. S., &c.) ரைஸ்துரையும் எழுதியிருப்பதாவது:—“The Kadambas were a very ancient line of rulers of the country in the south of Deccan both above and below the Western Ghats, i.e., the west of Mysore together with (Haiga or) North Kanara and (Tuluva or) South Kanara. Their chief city was at first Bānavasi (then called Vaijayanti) in Mysore. They were probably descended from an Aryan tribe who in the Epic age came down the narrow plain below the Western Ghats and settled in the country, mixing with the old Dravidian natives. One of their families settled in Coorg, and were the ancestors of the gallant little tribe of the Coorgs. The languages spoken in the Kadamba country are Kanarese, Tulu, and Kodagu or Coorgi. The family took its name from the well-known Kadamba tree, which they grew near their houses and held in high respect.—The Kadambas ruled in the country from an unknown past to about A. D. 600, when they were conquered by the Chalukyan emperor Kirti-varma. But princes of their race continued to act as governors of the country under the later Chalukyan and other lines of kings down to the rise of the Vijayanagar kingdom in 1336, when they disappear from history. Besides the Kadambas of Banavasi there were two other lines of Kadamba kings mentioned in inscriptions, the *Kadambas of Goa* and the *Kadambas of Hangal*.—The former ruled on the west coast and the latter in Mysore. Banavasi is mentioned

by Asoka in his inscriptions.—The first king whose name is now known was Tri-lochana Kadamba, in the second century. The line of kings of which he was the first ruled for 800 years, till it was overthrown by the Chalukyans about A. D. 600. They are said to have performed many horse-sacrifices. Their crest was a lion, and they bore the monkey flag. Their great enemies and rivals were the Pallavas, with whom they fought for generations. We read of many battles between the two nations. The Kadambas were the smaller of the two, but they were men of the hills. Secure in their fastnesses in the Western Ghats, they kept their independence while other nations lost theirs. They were often at war with the Gangas, who ruled all the plain country of Mysore to the south. The most famous of the Kadamba kings was *Mayura-varma* (the Peacock-rajah), who is said to have sent for Brahmins from Ahi-chatra (in Rohilkand in North India), and to have divided the strip of country below the Ghats into 84 parts, which he gave to them to live in. From them are descended the Haiga or Havika Brahmins of the north-west of Mysore." (Marsden's *History of India*, Part i. pp. 254, 255.)

"As if Rudra had himself become incarnate under the excellent *kadamba* tree, so was born the king *Mayura Varmma*, the disperser of his enemies, revered by crowds of kings.—Increasing under the thick shade of the numerous kadamba trees, that race became known as the *kadamba kula*." (Rice's *Mysore Inscriptions*, p. 59.) "The Kadamba tree appears to be one of the palms from which toddy is extracted. [Toddy is also extracted from the *tâli* or palmyra palm (*borassus flabelliformis*).] Toddy-drawing is the special occupation of several primitive tribes spread over the south west of India, and bearing different names in different parts:—The Hale-paiki or Hale-paika of Naga, the Idiga of other districts in the west of Mysore, the Kumara-paika of N. Canara, the Bilvar of S. Canara, Vastara and Coorg, the Tiyar of Malabar and Coorg, &c. In Manjarabad the Hale-paiki hold a higher social position, and are called *Dēvara makkalu*, sons of God. The Todas of the Nilagiri clearly betray a common origin, for among them the Paiki form the highest clan, from which alone the *pālāls* or priests are chosen, and these also style themselves *Der mokh*,

that is *Dēvara makkalu*, sons of God. (Col. Marshall, *A Phrenologist among the Todas*.) The Hale-paiki are said to be brave, and good sportsmen. They were employed by former rulers as foot soldiers and body guards, being noted for their fidelity. Besides extracting toddy from the bagini palm, they now engage in the cultivation of rice, and of woods containing pepper vines. [The juice of the bagini or baini palm (*caryota urens*), when fresh drawn resembles lemonade.] The Bilvar are bowmen, as their name indicates. The Todas are acknowledged as the lords of the soil by the remaining tribes on the Nilagiri." (*Ibid*, Pref. pp. xxxiii, xxxiv.) "As Mr. Rice intimates, the *kadamba-tree* is one of the toddy-producing palms which are so common throughout the districts ruled over by the Kadambas and Kádambas."—*J. F. Fleet, Bo. C. S., M R. A. S*, (*The Indian Antiquary*, Vol. X. 1881. p. 250.)

(a). ஹழே பாய்க்கரைப் பற்றி தென்கன்னடம் டிஸ்ட்ரிக்ட்டு மானுயலிலும், 1891-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸ் ரிப்போர்ட்டிலும் சொல்லியிருப்ப தாவது:—

"Halepaik: 21,665. This is a caste of toddy-drawers found in Canara. The name is commonly derived from *hale*, old and *paika*, a soldier (Rice's *Mysore Inscriptions*, p. 33), and they were formerly employed as soldiers.—In some places they have—taken to cultivation.—About 18,350 persons have returned Halepaik as sub-division also. In religion they profess to be Vaishnavites and they employ Satanis to perform their ceremonies. They are divided into *balis*. Their girls are married either, before or after they have attained maturity, but early marriage is most common.—The dead are generally burned. Some are vegetarians and others flesh-eaters.—Their home-speech is Canarese. Their ordinary titular affix is *Pujari*." (*Madras Dt. Manuals: S. Canara*, Vol. I. p. 173; *Census of India*, 1891. Vol. XIII. pp. 300. 301.)

(b). ஹழே பாய்க்கரைப் பற்றி தென்னிந்தியா எக்ஸ்பிரிப் புஸ்தகத்தில் சொல்லியிருப்ப தாவது:—

"The Halepaiks are Canarese toddy-drawers, who are found in the northern taluks of the South Canara district. The name is commonly derived from *hale*, old, and *paika*, a soldier,

and it is said that they were formerly employed as soldiers. There is a legend that one of their ancestors became commander of the Vijayanagar army, was made ruler of a State, and given a village named Halepaikas as a jaghir (hereditary assignment of land).—There is intermarriage between the Canarese-speaking Halepaiks and the Tulu-speaking Billava toddy-drawers, and in some places; the Billavas also call themselves Halepaiks.—All the Halepaiks of the Kundapur taluk profess to be Vaishnavites.—In their caste organisation, marriage and death ceremonies, the Halepaiks closely follow the Billavas.” (Vol. II. pp. 320-322.) “In South Canara, the Halepaiks are known as Devaru Makkalu (God’s children).” (*Ibid*, p. 125.)

(c). ஹழே பாய்க்கரைப் பற்றி 1901-ம் வருஷத்து மைசூர் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டில் எழுதியிருப்ப தாவது:—

“The *Hale-paika*, inhabiting the north-west (of Mysore), are of interest, and are said to belong to another earlier, if not aboriginal, race probably to be found in the Hale-paika or paiki of the Nagar Malnad. Their name is said to be derived from *hale* and *payika* meaning old foot, as they furnished the foot-soldiers and bodyguards of former Rulers, to whom they were noted for their fidelity.” (*Census of India. 1901*, Vol. XXIV. Mysore. p. 547.)

(d). ஹனேபாய்க்கரையும் குமாரபாய்க்கரையும் பற்றி 1897-ல் மைசூர்கவர்ண்மென்றூரால் பிரசுரமாகியிருக்கிற மைசூர் கெஜட்டரில் சொல்லியிருப்ப தாவது:—

“Another early if not aboriginal race probably, to be found in the Hale Paika or Paiki, of the Nagar Malnad, and there are some curious coincidences between them and the Tudas. Their name is said to be derived from *hale* and *payika*, meaning Old Foot, as they furnished the foot-soldiers and bodyguards of former rulers, to whom they were noted for their fidelity.—A nearly corresponding tribe on the coast north of Honavar is called *Kumara Paika*, the Junior Foot. There is a military tribe in Vijagapatam, called Paiks.—Also Paiks in Orissa—are classed among the first Turanian immigrants. The principal occupation now of the Hale Paiki is the extraction of toddy from the bhagni palm (*caryata urens*), the cultivation of rice land, and of kans or woods containing pepper vines; but

they are described as still fond of firearms, brave, and great sportsmen. In Vastara and Tuluva (S. Canara) they are called Bilvar or bowmen. In Manjarabad they are called Devara Makkalu, God's children,—and are *mande* and *grama patels*." (*Mysore. A Gaz* by B.L. Rice, C.I.E., M.R. A. S., Vol. I. pp. 211, 212.)

N.B.—“It is noted by Yule and Burnell (*Hobson-Jobson*), under the heading Pyke or Paik, that ‘He (Wilson) writes ‘Paik or Payik, corruptly Pyke, Hind., etc. (from S padadika, padika, a foot-soldier), Paik or Payak, Mar., a footman, an armed attendant.—In Cuttack the Paiks formerly constituted a local militia, holding land of the Zamindars or Rajas by the tenure of military service.’—In the records relating to human sacrifice and infanticide, the Paiks are referred to as matchlock men, by whom the Konds and Gonds are kept in abject servitude.—‘The fort of Kotapad on the Bustar frontier always had a standing garrison of several hundred paiks. They are gradually being disbanded since we have put police there. The men are a fine race, brave, and capital shots with the matchlock.’ (*Vizagapatam Manual*, 1869.) Paiko has been recorded, at times of census, as a synonym or sub-division of Rona.” (*Thurston's Castes and Tribes*, Vol. V. pp. 458, 459.)

“Paiki.—A division of Toda.” (*Ibid*, V. p. 459.)

“The Ronas are a class of Oriya-speaking hill cultivators.—In the Madras Census Report, 1891, it is noted that ‘the Ronas are supposed to be the descendants of Ranjit, the great warrior of Orissa. In social status they are said to be a little inferior to the so-called Kshatriyas. Some of them serve as armed retainers and soldiers of the native chiefs, and some are engaged in trade and cultivation.—The word rona means battle.—The caste is divided into four endogamous divisions, viz:—(1) Rona Paiko. (2) Odiya Paiko, said to rank a little higher than the preceding. (3) Kottiya Paiko, the descendants of Rona Paikos and women of hill tribes. (4) Fattiya Paik, the descendants of Kottiya Paikos and women of hill tribes.—There is for all the Ronas a headman of their caste, called Bhatho Nayako, at Nundapur, who decides offences.—Divorce and

civil suits are settled by a caste council.—They wear the sacred thread.—Rona Paikos will eat at the hands of Brahmans only.—All eat animal food, beef and pork excepted. Some Ronas are still the armed retainers of the Jeypore Rajas, and their forefathers were versed in the use of the matchlock. Some Ronas at the present day use bows and arrows. The caste title is Nayako" (*Ibid*, Vol. VI. pp. 256-259.)

(e). ஹழே பாய்க்கரைப் பற்றி பாம்பேராஜதானி 'செஜட்டர்' புஸ்தகத்தில் சொல்லியிருப்ப தாவது:—

"Of land-holders who till with their own hands, the chief classes are Habbu Brahmans, Halepaiks, Komarpaiks, Bhandaris, Panchamsalis, Konkan Marathas, Arers, &c.—Halepaiks numbering about 43,000, are found in Honavar and Bhatkal and in the uplands. They are an important class of proprietors, permanent tenants, and yearly-tenants or field-workers. Their chief employment is growing rice, though some of the poor are palm-tappers. They are a well-made good-looking people." (*Gaz. of the Bombay Pres.*, Vol. XV Part ii. p. 2.)

"Halepaiks, numbering 42,939, are found in Honavar, Kumta, Ankola, and Bhatkal, their centres being Chandavar and Konalli in Kumta. The name is commonly derived from *hale* old and *paik* a soldier.—Devara makkalus—or the doubled form Hale-paika Devarus (are) names by which the palm tappers of South Kanara and west Maisur are known. *Buchanan*, III 53; *Rice*, I. 311. Like Bhandaris and other palm-juice drawers they add the word *naik* to their names. Their family gods are Venkataramana of Tirupati and his attendant Hanumanta who has a shrine at Chandavar in Kumta. The head settlements of the caste are above the Sahyadris.—Both men and women are middlesized, strong, well-made, and regular featured.—They speak both Kanarese and Konkani. Most of them live in middle class houses, which do not differ from those of Komarpaiks or Bhandaris. Their every-day food is rice, *ragi*, and fish. They eat flesh except beef.—They wear gold, silver or gilt ear, nose, wrist, and neck ornaments, and for holiday wear have better clothes than those ordinarily worn. They are clean, hardworking, thrifty, sober, and orderly.

Besides palm-tapping, some keep shops.—Many are husband-men,—and a few over-holders. Their condition does not differ from that of the Komarpaiks.—Their spiritual teacher is the Lokacharya Svami of the Shaiv monastery of Sagar near Shimoga in Maisur.—Their girls are married between nine and thirteen, and their boys between fourteen and twenty.—When a man dies his widow's ornaments are stripped off, but her head is not shaved. A man may have more than one wife, but a woman cannot have more than one husband.—The well-to do burn their dead; the rest bury.—Each village has its hereditary headman called *budavant*. Social disputes are settled at meetings of the men of the caste under the presidency of the headman. The headman's authority is strong, those who refuse to obey being put out of caste." (*Ibid*, Vol. XV. Pt. i pp. 284-286.)

(f). குமாரப் பாய்க்கரைப் பற்றி ஷை பாம்பேராஜதானி செஜுட்
இரில் சொல்லியிருப்ப தாவது:—

"The Komarpaiks, who number about 8700, are a strong well-made race, found in Kârwar, Ankola and Kumta. Before the English conquered Kânara the Komârpaïks were employed by the chiefs and large landlords as fighting men.—Those who distinguished themselves as swordsmen gained the title of *mehtris* or masters which some families still keep as a surname." (*Ibid*, Vol. XV. Pt. ii. p. 2.)

"Komârpaiks, numbering 8743—are found on the coast, their centres being Sadashivgad, Mājali, Karwar, Bingi, Arge, Todur, and Chandia in Karwar; Ausura and Ankola in Ankola; and Gokarn and Kumta in Kumta. They are also found in small numbers above the Sahyadris.—They take the word *naïk* or *metri*, meang headmen, after their names. They are said to have formerly served as soldiers.—After Haider Ali's conquest of Kanara in 1763, they became the terror of the country, but, since 1799, when the country came under the English, they have grown peaceful and orderly. [Buchanan (*Mysore*, II. 323, 324) mentions two Komarpaik chiefs, Gida Ganesh and Hejna Naik, who were the terror of Karwar and Sonda at the beginning of the century. Henja forced Brah-

mans to adopt his caste.] Many took service in the British army, and some rose to posts of trust.—Their home tongue is a corrupt Kanarese.—They state that their parent stock are the Lingayats of the Nizam's dominions.—Most of the men are tall, strongly made, and dark, with well-cut features.—The women are like the men but fairer. Both men and women talk Konkani, but their home tongue is a corrupt Kanarese with a large mixture of Konkani words.—Their ordinary diet is rice, *rāgi*, fish, and condiments; but they eat mutton, fowls, and game except the bison. They do not drink liquor.—On holidays and grand occasions they dress with care and taste.—They wear gold and silver ornaments on their heads, wrists and fingers and in their ears, noses, and necks. A man's holiday dress includes a clean loincloth or waistcloth, a shouldercloth with or without a jacket, and a headscarf with a coloured kerchief. Women wear a specially good robe and deck their hair neatly and tastefully with flowers.—Widows are forbidden to wear ornaments. They are hardworking vigorous thrifty and sober.—A few of them are sawyers and petty contractors, but most are husbandmen and cart-drivers and a few are palm-tappers and palm sugar makers.—As a class they are well-to do, owning land, cattle, gold and silver ornaments, and some money, which they seldom invest in Government banks. They rank with—Halepaiks.—They employ Joishis to perform all their ceremonies.—Girls are married between eight and twelve and boys between fourteen and twenty.—Sixty or seventy years ago they used to bury their dead in Lingayat fashion. Since then they have begun to burn their dead, except infants who are buried. Each settlement of Komarpaiks has its hereditary headman called *budavant* with an orderly or *paādir*, and each group of villages has its superior headman or *kallas*. Social disputes are referred to the village headmen, who meet together under the presidency of the circle-head and settle disputes. In important matters a meeting of the men of the class is called and they are told the decision of the heads. Any who question the decision are put out of caste till they submit.—Ordinary offences are punished by fine, the amount being credited to the village temple.—They are an active and pushing

class who are likely to rise." (*Ibid*, Vol. XV. Part i. pp. 288-293.)

குமாரப் பாய்க்கர் என்னும் பேரிவிருக்கிற 'குமார' (குமரன் = 'சேய்') என்பது, 'the god of war, கூத்திரிய தேவதை' அல்லது 'தேவ சேனாபதி' என்ற பிரஸ்தாபத்துடன், தாலத்தொழில்முக்கியத்தால் 'முருகன்' (=கங்காரன்) அல்லது 'நல்ல பனைக்காரன்' (=சு-பிரஹ்மணயன். 'பிரஹ்மணயம்'=பனை.), என்னப்பட்டவனும், 'சொர்க்கப்பனை' உத்ஸவமாகிய கார்த்திகைமாதவிசேஷத்தால் 'கார்த்திகேயன்' என்னப்பட்டவனும், ஆபுதவித்தைப் பிரபல்யத்தால் "வேலுடைக் கடவுள்" என்னப்பட்டவனும், சான்றோர்க்குள் ராஜாவாயிருந்த காரணத்தால் 'மேலவர்க்கிறைவன்' (=சான்றோரின் அரசன்=உக்கிர பாண்டியன். மேலவர்=சான்றோர்) என்னப்பட்டவனுமாகிய 'கந்தன்' (=அரசன்='முக்கந்தன்') பேராயிருக்கிறது. (திவாகரம், i. 6.)

ஹழே-குமாரபாய்க்கரின் ஜனத்தொகை, 1901-ம் வருஷத்து சென்சஸ் கணக்கின்படி, பாம்பேராஜதானியில் 52,059-ம், சென்னைராஜதானியில் 17,689-ம் ஆகிறது. மைசூர்சமஸ்தானத்திலுள்ள ஹழேபாய்க்கரின் தொகை அவ்விடமுள்ள 48,156 ஈடிகர் தொகையோடே சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

4 நாடவர் என்னும் வந்தர்.—“நாடவன் Nádavan, a headman of Shanars.” (Dr. Gundert's *Malayalam and English Dictionary*, p. 539.) இது 'நாடவி' என்று திரிந்தும் வழங்குகிறது. “The title of the southern Shánáns is Nádán or Nadavi, while in the north they are generally called Gramani.” (*Census of India*, 1891, Vol. XIII. p. 297.) ‘நாடவர்’ என்பது சாதாரணமாய் ராஜாக்களின் பட்டப்பேராயிருப்பது மத்திரமல்ல (தமிழ்வேதமாகிய தேவாரம், Pt. III: திருஞானசம்பந்தசுவாமிகன்-திருவாலவாய்ப்பதிகம், 6), பாண்டியராஜாக்களுக்கு விசேஷித்தும் வழங்கியிருக்கிறது. (See திருவிளையாடற் புராணம், இசைவாது. 19; தருமிக்குப்பொற். 87; சுரம் தீர்த்த. 66.) ‘நாடவர்’ என்பது ‘நாடாள்வார்’ என்னும் பதத்தின் சுருக்கம். கர்னாடகதேசத்தி லரசாட்சிசெய்தவர்களும், மதுரைப் பாண்டியராஜாக்களுக்குச் சம்பந்தப்பட்டவர்களும், பனையேறிக் கள்ளிறக்குவதைத் தங்கள் குலத்தொழிலாய் வைத்திருந்தவர்களுமான ‘கதம்பர்,’ ‘காதம்பர்,’ ‘சான்றாராஜாக்கள்,’ ‘வல்லாளர்’ முதலான ராஜகுமபங்களின் பிற்கிளிகள் கன்னட-துளுவ-கொங்கதேசத்தில் ‘நாடாளுவார்’ என்னும்பேரால் விளங்கியிருந்ததாக கவர்ண்மென்றூரின் சிலாசாஸன ஆராய்ச்சியால் துலங்கியிருக்கிறது. (*Epigraphia Indica*, Vol. IX. pp. 15, 16; *Epigraphia Carnataca*, Vol. V. Pt. i. pp. vii, viii. அதனவிவரம்

கீழே XI-ல் சொல்லப்படும்.) இந்த ‘நாடாள்வார்,’ ‘வல்லாளர்’ முதலான ராஜகுலத்தாரின் சந்ததியார் தான் இந்த நாடவர். இந்த ‘நாடவர்’ “Nâd நாடர்” என்றும் சொல்லப்படுகிறார்கள். (Thurston's Castes and Tribes, Vol. I. p. 170.) “நாடர் (நாடார்)” என்பது தமிழரசர்களாகிய சோழர், பாண்டியர் முதலானவர்களுடையவும், அவர்களின் சந்ததியார்களாகிய தமிழ்-மலையாளம்நாட்டுச் சான்றோருடையவும் சாதாரணப் பட்டப் பேர். (மேலே பக். 22-29.) ‘வந்தர்’ (Bant) என்பது “Ruler, அதிபதி” என்றர்த்தப்படுகிற “Mantu மந்து” என்னும் சம்ஸ்கிருதபதத்தின் திரிபான கன்னட-துளுவ பதம். இது தமிழில் ‘வேந்து,’ ‘வேந்தன்’ (king, அரசன்) என்று நிற்கிறது. “வேந்தன்” என்றால் சான்றோரின்முன்னவனுை “சந்திரன்” என்றும் அர்த்தப்படும். (Tam. Dict.) ஜைனமதவந்தரின் குருக்கள் கர்னாடக-தெலுங்க தேசத்துச்சான்றோரென்னப்படுகிறவர்களுடைய (கீழே X. காண்க) பேரையே யுடையவர்களாய் ‘சந்திரர்’ என்னப்படுகிறார்கள்.

(a). இந்த வந்தரைப் பற்றி 1891-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டில் எழுதியிருப்ப தாவது:—

“BANTA.—This is the great cultivating caste of South Canara. The word Banta in Tulu means, ‘a powerful man or soldier,’ and the Bants were employed as soldiers in the time of the Tulu kings.—The Jain Bants invariably wear the sacred thread; the Masadika Bants, with few exceptions, do not wear it; nor do the Parivara Bants. Brahmans are generally employed as priests by all Bants, except, of course, the Jain section, who have their own priests called ‘Indras.’—They admit both infant and adult marriages.—The Jain Bants are strictly vegetarians, while the other two classes flesh and drink liquor whenever they can afford it. The dead are generally burnt, unless death is caused by small-pox, leprosy or cholera, in which case they are buried. The Bants are great devil-worshippers.” (Census of India, 1891, Vol. XIII. pp. 242, 243.)

(b). வந்தர் என்னும் நாடவரைப் பற்றி தென்கன்னடம் டிஸ்டிரிக்டு மானுயலில் (Vol. I. pp. 156-159) எழுதியிருப்பதை அனுசரித்து, தென்னிந்தியா எத்தொகிரயி புஸ்தகத்தில் (Vol. I. pp. 147 et seqq.) சொல்லியிருப்ப தாவது:—

“For the following account of the Bants I am mainly indebted to Mr. H. A. Stuart’s description of them in the Manual of South Canara. The name Bant, pronounced Bunt, means

in Tulu a powerful man or soldier, and indicates that the Bants were originally a military class.—The term Nadava instead of Bant in the northern portions of South Canara points, among other indications, to a territorial organisation by nads similar to that described by Mr. Logan as prevailing in Malabar.” (pp. 147, 148) “The Bants of the northern parts of Canara still answer to the territorial name of Nad Bants, or warriors of the nad or territory. It is necessary to explain that, in both ancient Keralam and Tulu, the functions of the great military and dominant classes were so distributed that only certain classes were bound to render military service to the ruling prince. The rest were lairds or squires, or gentleman farmers, or the labourers and artisans of their particular community, though all of them cultivated a love of manly sports.” (*Calcutta Review.*)” (p. 148.) “The Bants are now the chief land-owning and cultivating class in South Canara, and are, with the exception of the Billavas,—the most numerous caste in the district. ‘At the present day, the Bants of Canara are largely the independent and influential landed gentry, some would say, perhaps, the substantial yeomanry. They still retain their manly independence of character, their strong and well developed physique, and they still carry their heads with the same haughty toss as their forefathers did in the stirring fighting days when, as an old proverb had it, ‘The slain rested in the yard of the slayer,’ and when every warrior constantly carried his sword and shield. Both men and women of the Bant community are among the comeliest of Asiatic races, the men having high foreheads and well-turned aquiline noses.” (p. 149.) “Most of the Bants are Hindus by religion, and rank as Sudras, but about ten thousand of them are Jains. Probably they originally assumed Jainism as a fashionable addition to the ancestral demon worship, to which they all still adhere, whether they profess to be Vaishnavites, Saivites, or Jains. It is probable that, during the political supremacy of the Jains, a much larger proportion of the Bants professed adherence to that religion than now-a-days. There are four principal sub-divisions of the caste, viz., Masadika, who are the ordinary Bants of Tuluva; Nadava or Nad,

who speak Canarese, and are found in the northern part of South Canara; the Parivara—; and the Jains—Tuluva seems, in the early centuries of the Christian era, to have had kings, who apparently were sometimes independent and sometimes feudatories of overlords, such as the Pallavas, the early Kadambas, the early Chalukyans, the later Kadambas, the western Chalukyans, the Kalachurians and the Hoysal Ballals. This indicates a constant state of fighting, which would account for an important class of the population being known as Bantaru or warriors; and, as a matter of course, they succeeded in becoming the owners of all the land.—Ancient inscriptions speak of kings of Tuluva, and the Bairasu Wodears of Karakal, whose inscriptions have been found at Kalasa as early as the twelfth century, may have exercised power throughout Tuluva or the greater part of it. But, when the Vijayanagar dynasty became the overlords of Canara in 1336, there were then existing a number of minor chiefs who had probably been in power long before, and the numerous titles still remaining among the Bants and Jains, and the local dignities known as Pattam and Gadi, point to the existence from very early times of a number of more or less powerful local chieftains.” (pp. 151. 152.) “The Bants do not usually object to the use of animal food, except, of course, the flesh of the cow, and they do not as a rule, wear the sacred thread. But there are some families of position called Ballals, amongst whom heads of families abstain from animal food, and wear the sacred thread.—The origin of the Ballals is explained by a proverb, which says that when a Bant becomes powerful, he becomes a Ballal. Those who have the dignity called Pattam, and the heads of certain families, known as Shettivalas or Heggades, also wear the sacred thread, and are usually managers or mukhtesars of the temples and bhutasthans or demon shrines within the area over which, in former days, they are said to have exercised a more extended jurisdiction, dealing not only with caste disputes, but settling numerous civil and criminal matters. The Jain Bants are strict vegetarians, and they abstain from the use of alcoholic liquors, the consumption of which is permitted among other Bants, though

the practice is not common. The more well-to-do Bants usually occupy substantial houses on their estates, in many of which there is much fine wood work, and, in some cases, the pillars of the porches and verandahs, and the doorways are artistically and elaborately carved. These houses have been described as being well built, thatched with palm.—The Bants have not as a rule largely availed themselves of European education, and consequently there are but few of them in the Government service, but among these few some have attained to high office and been much respected. As is often the case among high spirited people of primitive modes of thought, party and faction feeling run high, and jealousy and disputes about landed property often lead to hasty acts of violence. Now-a-days, however, the last class of disputes more frequently lead to protracted litigation in the Courts. The Bants are fond of out-door sports, football and buffalo-racing being amongst their favourite amusements. But the most popular of all is cock-fighting.” (pp. 155, 156.) “The Bants and Jains, and other landowners of position, own and run buffaloes, and the Billava, or toddy-drawer, has also entered the racing world.” (*Mr. H. O. D. Harding.*)” (p. 157.) “I may add a few notes made at a buffalo race-meeting near Udipi, at which I was present.—At the end of the races, the Ballala chief, in whose field they had taken place retired in procession, headed by a man carrying his banner, which, during the races, had been floating on the top of a long bamboo pole at the far end of the track. He was followed by the Koraga band, and the Holeyas attached to him, armed with clubs, and dancing a step dance amid discordant noises. Two Nalkes (devil-dancers), dressed up in their professional garb, and a torch-bearer also joined in the procession, in the rear of which came the Ballala beneath a decorated umbrella.” (pp. 160, 161.) “Fines inflicted by the Bant caste council are, I am informed, spent in the celebration of a temple festival.” (p. 162.) “The fictitious marriage prevailing amongst the Nayars is unknown among the Bants, and a wife also usually leaves the family house, and resides at her husband’s.” (p. 163.) “Infant marri-

age is not prohibited, but is not common, and both men and girls are usually married after they have reached maturity." (p. 165.) "A few supplementary notes may be added on the Parivara, Nad, and Masadika Bants. The Parivaras are confined to the southern taluks of the South Canara district. They may inter-dine, but may not intermarry with the other section. The rule of inheritance is makkalakattu (in the male line).—The Nad or Nadava and Masadika Bants follow the aliya santana law of succession, and intermarriage is permitted between the two sections." (p. 170.) "Ballal is a title assumed by Bant families of position. There is a proverb that, when a Bant becomes powerful, he becomes a Ballal. (*Man. of S. Canara District.*) Ballala, or Bellala, was returned, at the census, 1901, as the caste name of a number of individuals, indicating their claim to descent from the Hoysal Ballal kings of Mysore." (p. 145.) இந்தப் பட்டம் "Ballalaru வல்லானரு" என்று கன்னட-துளுவ பாஷை நடைப்படியும் வழங்குவதல்லாமல், "Nayaka நாயக்கர்," "Rai ராயர்," "Chetti, Setti, செட்டி" முதலான பட்டங்களும் இந்த வந்தருக்கு சாதாரணமாய் வழங்கிவருகிறது. (p. 172.) "The Bants are a fine stalwart race with a sturdy independence of manner and the comparatively fair complexions.—The Bants are divided into twenty *balis* which correspond with Brahmin *gotras*." (*Madras Dt. Manuals: S. Canara, Vol. I. pp. 159, 160.*)

பாண்டியவம்சத்தி லுதித்த தேவபாண்டியன் என்றவன் கி.பி. 77-ம் வருஷத்தளவில் தமிழ்த்தேசத்திலிருந்து வெளியேறி கன்னடதேசத்து கடற்கரையோரத்து "ஜயந்திகம்" என்னும் நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருக்கும்போது, அநேக வியாபார்க்கப்பல்கள் செய்து அவைகளைக் கடலிலிறக்கி பிரதிஷ்டைசெய்யும் நாளிலே, குண்டோதரன் என்னும் தேவதை அவனிடம் நரபலிகேட்டதாகவும், அதற்காகத் தன் குமாரனைக் கொடுக்கும்படி அவன் தன் மனைவியிடம் இரண்டுவிசை கேட்ட அந்த இரண்டிவிசையும் அவன் மறுத்துவிட்டதாகவும், அப்படியிருக்க, அவன் சகோதரியாகிய சத்தியவதியென்பவள் அதர்க்கிணங்கி தன் குமாரனாகிய ஜயபாண்டியன் என்பவனை ஒப்புவிக்கவே, குண்டோதரனுக்கு இரக்கம் வந்து நரபலியில்லாமலே கப்பலோட்டு நடக்கும்படி இடம்பண்ணிவிட்டதால், அதுமுதல் தேவபாண்டியன் தன் குமாரரை வெறுத்து, தன் ராஜ்யப்பட்டத்தை தன் சகோதரி குமாரனும் பின்னால் "பூதலபாண்டியன்" என்று பேர்பெற்றவனுமாகிய ஜயபாண்டியனுக்கே கொடுத்துவிட்டது மாத்திரமல்ல, தன்வகையரா ஜனங்களாகிய இந்த 'நாடவர்,' 'நா

டர்' என்னும் வந்தரும் தங்கள் சொத்துக்களை மக்கதாயமா யல்ல, மறு மக்கதாயமாக அளியசந்தானத்துக்கே வாரீஸ்இறங்கச் செய்யவேண்டு மென்று ஒரு மாறுதலையுண்டாக்கினுனென்றும், அந்தப்படி இந்த வந்தர் அந்தவழக்கத்தை நாளும் விடாமல் நடத்திவருகிறார்களென்றும் சரித்திரம் வருகிறது. (Dr. Thurston's Castes and Tribes, Vol. I. pp. 152, 153.) ஆகவே, கி. பி. 1-ம் நூற்றாண்டில் தமிழ்த்தேசத்திலிருந்து கன்னடதேசம்போ யரசாண்ட 'நாடர்,' 'நாடவர்' ஆகிய பாண்டியவம்சத்தார்தான் கி. பி. 11-ம் நூற்றாண்டு முதல் 14-ம் நூற்றாண்டுவரை மைசூர்வட்டகையில் ('Bellal kings,' Ballalas) "வல்லாளர்" என்னும் பேரால் அரசாண்டார்கள் என்ற சரித்திரபூர்வமும் துலங்குகிறது.

இந்த 'நாடர்,' 'நாடவர்' ஆகிய வந்தரின் ஜனத்தொகை, 1901-ம் வருஷத்து ஜனசங்கைப்படி, மதராஸ், ஹைதராபாத், மைசூர், கொச்சி, திருவாங்கூர் என்னும் சமஸ்தானங்களில் 118,528 ஆகிறது.

5. நாடோர்.—இவர்கள் நாளதில் பாம்பேபிரலிடென்லியைச் சேர்ந்திருக்கும் வடகன்னடம்ஜில்லாவிலிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்குள் (Torke Nador) 'தெற்கு நாடோர்,' (Uppu Nador) 'உப்புநாடோர்' என இரண்டு உட்பிரிவுப்பேர்களுண்டு. இதில் 'தெற்கு நாடோர்' என்பது தென்தேசமாகிய பாண்டிய-சேர நாடுகளிலிருந்து போய்ச் சேர்ந்தவர்களென்றும், 'உப்புநாடோர்' என்பது "உப்பளம் காயல் உவளகம் அளக்கர்" (திவா, V. 52) என்றபடி, உப்பளங்களிலிருந்த கடற்கரைப்பட்டினங்க ளாகிய 'காயல்,' விஜயபதி, கொல்லம் முதலிய இடங்களிலிருந்து போய்ச்சேர்ந்தவர்களென்றும் துலங்குகிறது. 'நாடோர்' என்னும் இவர்கள்பேர் பாண்டியர் சோழர் முதலான தமிழரசருடையவும், தமிழ்-மலையாளம் சான்றோருடையவும் பட்டப்பேரான 'நாடர்,' 'நாடவர்' அல்லது 'நாடவர்' என்பதின் மற்றொருவழக்காயிருக்கிறது. "ஆவோவாகும் பெயருமா ருளவே." (தொல்காப். II. 5. 41.) இவர்கள் விசேஷமாய் நிலச்சுவான்களும், விவசாயிகளும், லேவாதேவிசெய்கிறவர்களும் யிருக்கிறார்கள். மதத்தில் விசேஷமாய் வைஷ்ணவர். இவர்கள் புருஷரும் ஸ்திரீகளும் மகாசந்தரமும் புஜபலபாக்கிரமமும் உடையவர்கள். மத்யபானம் அருந்தாமை முதலிய அநேக நற்குணங்களிற் சிறந்தவர்கள். இவர்கள்பெண்களின் உடைநடைபாவனை அநேகமாய் பிராமணஸ்திரீகளை ஒத்திருக்கும். இவர்களுக்குள் பரம்பரையான ஜாதித்தலைவரு மிருக்கிறார்கள். இவர்களைப் பற்றி கவர்ண்மென்றால் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கும் பாம்பே கெஜட்டரில் சொல்லியிருப்ப தாவது:—

"The Nadors are much like Deccan Malis, growing vegetables and selling them in the large towns. They are well nourished and fair, and live in well-built houses.—Their women are much like Brahman women in their style of dress and ornament.

They are hardworking, orderly, and thrifty. In some places they are landowners." (*Gazetteer of the Bombay Presidency*, Vol. XV. Part ii. p. 3.)

"Torke Nadors, numbering 3576—are found in Kumta, Ankola, and Honavar, their chief centres being Ankola, Mirjan, Sanekatta, Unalli, Masgeri, Torke, Shedgari, Hiregutti, Talgeri, Hannalli, Advikan, and Chandavar. Their family god is Venkatramana whose shrine is at Tirupati in North Arkot.—Both men and women are tall and strong, most of them being dark and well-featured.—Their staple diet is rice, *ragi*, and fish; they eat fowls and mutton, but do not drink liquor.—They are clean, hot-tempered, hardworking, honest thrifty, sober, and orderly.—Many own a large area of land, some being village headmen and money-lenders. They rank with the Konknas and Halvakki Vakkals and above the Uppu Nadors.—Their spiritual teacher is Tatyachari of the Shri Vaishnav monastery of Govindrajipattan near Tirupati in North Arkot.—Their family god is Venkataramana of Tirupati and they pay great reverence to Hanumanta.—Their girls are married between seven and twelve and their boys between fourteen and twenty.—They burn their dead. They have a strong social organisation and settle disputes at meetings held under an hereditary village headman or *budvant*. Their villages are grouped into three circles or *shimes*, Ankola, Mirjan and Chandavar.—They have the same powers as the *raj-badvant* of the Halvakki Vakkals. Slight breaches of social discipline are punished with fine and serious offences with loss of caste. The fines are spent in caste dinners." (*Ibid*, Vol. XV. Part i. pp. 224, 225.)

"Uppu Nadors, numbering 2110—are found in considerable strength along the Kumta, Honavar, and Ankola coast. They are said to take their name from the Kanarese *uppu*, salt and *nadu*, a village. Their names, surnames, parent stock, and patron god are the same as those of the Torke Nadors.—Their girls are married between nine and twelve and their boys between fourteen and twenty.—They burn their dead. Their social organization does not differ from that of the Torke Nadors. They have the same three circles, Ankola, Mirjan, and Chandavar." (*Ibid*, Vol. XV. Part i. p. 228.)

X.

எங்கள் சான்றோர்ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களாய் நாளதில் தெலுங்கு பேசப்படுமநாட்டி லிருப்பதாக கவர்ண்மென்றுப் புஸ்தகங்களிலும், ஜன ராய்வு சாஸ்திரிகளாலும் சொல்லப்படுகிறவர்களின் விவரம்.

1. ஈடிகர் (இடிகர்), இந்திரர், காமாளர், பழைஜர், வவேர், கவரை.—

(a). 'ஈடிகர்' என்பதை 'இடிகர்' என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இவர்க ளைப்பற்றி தென்இந்தியா எத்னாகிராபிபுஸ்தகத்தில் (Vol. II. pp. 366-368) சொல்லியிருப்பதாவது:—

"The Telugu toddy-drawers—go by different names in different localities. Those, for example, who live in the Salem, North Arcot and Chingleput districts, are called Idigas or Indras. In the Northern Circars and the Nellore district, they are known as Gamallas or Gamandlas, and in the Cuddapah district as Asilis. It is recorded, in the North Arcot Manual, that—'The Idigas are supposed to be a branch of the Baliya tribe, separated on account of their occupation. They are chiefly Vaishnavites, having Satanis as their priests. They are divided into two classes, the Dandu(=army) Idigas and the Baliya Idigas.—The Baliya Idigas extract toddy, the juice of the palm tree.' The Idigas are said to have been formerly employed as soldiers.—In the Madras Census Report, 1901, it is stated that 'it is said that the Idigas are the descendants of Baliyas from Rajahmundry in Godavari district, and that their occupation separated them into a distinct caste. They are divided into two endogamous sections called either Dandu and Palli, or Patha and Kotta. The headman of the caste is called Gaudu. They employ Brahmans as puohits for their ceremonies, and these Brahmans are received on terms of equality by other Brahmans. They bury their dead, and observe pollution for twelve days, during which they abstain from eating flesh. The consumption of alcohol is strictly prohibited, and is severely punished by the headman of the caste. They eat with all Baliyas.—Their titles are Aiya, Appa, and Gaudu.—The Idigas claim to be descended from Vyasa, the traditional compiler of the Mahabharata.—In this district (Godavari) they are commonly called Chetti."

(b). 1891-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டில் இடிகரைப்பற்றி சொல்லியிருப்ப தாவது:—

“Idiga: 154,277. This is one of the toddy-drawing castes of the Telugu country.—The Idigas are supposed to be a branch of the Balija tribe separated on account of their occupation.—Idiga girls may be married both before and after puberty, but early marriage is becoming common. The remarriage of widows is not allowed.” (*Census of India, 1891, Vol. XIII. p. 298.*)

(c). 1891-ம் வருஷத்து சென்சஸில் இந்த ஈடிகர் பேர் “Arava அறவர்,” “Talavaru தலைவர்,” “Senapati சேனாபதியர்,” “Tamil தமிழர்,” “Sengundan செங்குன்றர்,” “Kampa-raja கம்ப ராஜர்,” “Pambaikkaran பம்பைக்காரர்,” “Kannadi கன்னடியர்,” “Kshatriya க்ஷத்திரியர்,” “Janaka ஜனகர்,” “Yata யாதர்,” “Balija பழையர்,” “Desasta தேசஸ்தர்,” “Naikulu நாயக்கர்,” “Kavaraiyar கவரையர்,” “Valaiyal-kavarai வலையல் கவரை,” “Chetti செட்டி,” “Telugu தெலுங்கர்,” “Vanniyar வன்னியர்,” “Bandi Idiga வந்த இடிகர்,” “Shanan சாணர்(சான்றார்),” “Malayalar மலையாளர்,” “Dandu or Tanda தண்டார்,” “Ganikaniyar,” “Indra இந்திரர்,” “Gauda கௌடர்,” “Segidi செகதி,” “Gamalla காமாளர்” முதலான நாமங்களாகப் பதிவாகியிருக்கிறது. (*Census of India, 1891, Vol. XV. Caste Index. pp. 26, 27.*)

(d). இந்திரரைப் பற்றி 1901-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டில், “Indra (pop.39,049).—A caste of Telugu toddy-drawers—, who are either identical with, or nearly allied to the Idigas.” (*Census of India, 1901, Vol. XV. p. 156.*) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 1891-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸில் இவர்கள்பேர், “Arava அறவர்,” “Senapati சேனாபதியர்,” “Shanan சான்றார்,” “Idiga ஈடிகர்,” “Yata யாதர்,” “Gamalla காமாளர்,” “Chetti செட்டி,” “Desasta தேசஸ்தர்,” “Vaduga வடுகர்” என்றும் பதிவாகியிருக்கிறது. (*Census of India, 1891, Vol. XV. Caste Index. p. 27.*) இந்த இந்திரர் கர்நாடகதேசத்திலுள்ள ‘நாடவர்’ என்னும் வந்தர் ஜாதியாருக்கு குருக்களாகவும் இருக்கிறார்கள். (மேலே பக். 141.)

(e). காமாளரைப்பற்றிய விசேஷங்க ளாவன:—

“Gamalla, Gavala, Gaundla: 122,337. The Gamallas are nother toddy-drawing caste of the Telugu districts.—They

employ Brahman priests for marriages and Satanis for funerals. Their girls may be married after maturity, but early marriages are very common. The remarriage of widows is forbidden. They are flesh-eaters. The dead are either burned or buried.” (*Census of India, 1891, Vol. XIII, p. 298.*) “The Gamallas are supposed to be Idigas who have bettered themselves, and separated from that caste. At the census, 1891, some returned Idiga as their subdivision. In the Nellore district, the toddy-drawers style themselves Gamandla or Gavandlavandlu.—In the social scale, the toddy-drawers appear to occupy a higher position in the Telugu than in the Tamil country, and they are sometimes said to be Telagas or Baliyas, who have adopted toddy-drawing as a profession.—The Gamallas are mostly Saivites, and their priests are Aradhya Brahmans, *i. e.*, Telugu Brahmans, who have adopted some of the customs of the Lingayats.” (*Thurston’s Castes and Tribes, Vol. II. pp. 253, 256.*) 1891-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸில் இந்த கமாளரின் பேர், “Desa தேசர்,” “Natu நாடர்,” “Deva தேவர்,” “Achari ஆசாரி,” “Idiga ஈடிகர்,” “Baliya பழையர்” என்றும் பதிவாகியிருக்கிறது. (*Census of India, 1891, Vol. XV. Caste Index. p. 20.*)

(f). பழைஞரைப் பற்றி தென்னிந்தியா எத்தனாகிரபிடிஸ்தகத்தில் (Vol. I. pp. 134—136, 138—140, 145) சொல்லியிருப்ப தாவது:—

“The Baliyas are described by Mr. Francis (*Madras Census Report, 1901*) as being ‘the chief Telugu trading caste, scattered throughout all parts of the Presidency. It is said to have two main sub-divisions, Dêsa or Kôta (a fort) and Pêta (street). The first of these includes those, whose ancestors are supposed to have been the Baliya(Nayak) kings of Madura, Tanjore and Vijayanagar, or provincial governors in those kingdoms; and to the second belong those, like the Gazulu (bangle sellers) and Perike (salt sellers), who live by trade. In the Tamil districts Baliyas are known as Vadugans and Kavarais. The descendants of the Nayak or Baliya Kings of Madura and Tanjore claim to be Kshatriyas and of the Kasyapa (a rishi) gotra, while the Vijayanagar Rais say they are lineal descendants of the sage Bharadwaja.—The members of the caste none of them now wear the sacred thread, or follow the Vedic ritual. The name Kartakkal (governors) was

returned by those who claim to be descendants of the Nayak Kings of Madura and Tanjore.' In a letter submitted, from Coimbatore, to Mr. Francis in connection with the census, 1901, it was stated that 'the Baliya people are Kshatriyas of the Lunar Race, as can be proved by a reference to the Bhagavatham, Vishnupuranam, and Brahmmandapuram, etc. . . . In this connection, it will be interesting to note that one Sevappa Naidu married Murthiammal, sister-in-law to Achuta Deva Rayulu of Narapathi Samasthanam of Vijayanagar, and as a marriage portion or dowry received the territory of Tanjore, over which he ruled as king for a long period. It was at this time that the celebrated Tirumalay Naidu of Madura took as wife one of the daughters of Sevappa Naidu's family. Tirumalay's grandson, one Chockalinga Naidu, married Mangammal, daughter of Vijayaragavulu Naidu, a grandson of the said Tanjore Sevappa Naidu. It will thus be seen that the Naidu rulers of Tanjore, Trichinopoly, and Madura, were all relations of Narapathi Samasthanam of Vijayanagar. That these Narapathies of Vijayanagaram were Kshatriyas of the Lunar Race can be clearly seen by a reference to Manucharitra, Parijatha paharanam, Proudha Prabanda Kavi Charitra, etc.'—The *Balijas*, Mr. H. A. Stuart writes (*Madras Census Report, 1891*), are the trading caste of the Telugu country, but they are now found in every part of the Presidency.—The bulk of the *Balijas* are now engaged in cultivation.—Their girls are married both before and after puberty. The remarriage of widows is forbidden. They eat flesh, and alcohol is said to be freely indulged in. There is a proverb 'If a man be born a *Baliya*, he must crack the arrack bottle.'—The general name of the caste is Naidu.' 'The *Baliya Naidu*,' it has been said (*Pen and Ink Sketches of South India*), 'is to be met with in almost every walk of life—railway station-masters, head coolies, bakers, butlers, municipal inspectors, tappal (post) runners, hawkers, and hotel-keepers. The title Chetti is by some used in preference to Naidu.' It is noted in the Bellary Manual that the *Balijas* 'have by common consent obtained a high place in the social system of South India. Some are land-owners, residing on and working their own property with the help of

members of inferior castes; but the majority live by 'trade' At Tirupati, a number of Balija families are engaged in the red sanders wood (*Pterocarpus santalinus*), carving industry.—The Desayis or leaders of the right-hand faction, are said to be Balijas by caste. In former days they had very great influences, and all castes belonging to the right-hand faction would obey the Desayi Chetti.—The Balijas, Mr. Stuart writes (*Madras Census Report, 1891*), 'employ Brahmans and Satanis as their priests. The chief object of their worship is Gauri, their caste deity.'—Of the numerous sub-divisions of the Balijas, the following may be noticed:—

Gazulu, glass bangles, Valaiyal or vala (bangle) Chetti is the Tamil equivalent.—

Kavarai, Tamil synonym for Balija.—

Telugu or Telaga. A synonym for Balija in the Northern Circars.—

Racha, royal.—

Other sub-divisions, classified as Balijas at the census, 1901, were:—

Santa Kavarai. Returned as Balijas in the Chingleput district.

Ravut. Returned in the Salem district. Said to have been formerly soldiers under the Poligars.—

Balija, it may be noted, is, in the North Arcot Manual, returned as a division of-Idigas."

(g). 1891-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸில் இந்த பழைஜர் பேர், "Agamudaiyan அகமுடையார்," "Jandra, Santa, சான்றார்," "Shanar சாணார்," "Nadava நாடவர்," "Menada மேனாடர்," "Gauri கௌரியர்," "Gavara கவரர்," "Idiga ஈடிகர்," "Endra இந்திரர்," "Gauda கௌடர்," "Gavundla, Gandla காமண்டலர்," "Gamalla காமாளர்," "Jada ஜாதர்," "Segidi ஜெகத்தர்," "Eliya, Elaivadu, ஈளவர்," "Devara தேவர்," "Desayi தேசாயி," "Dandu, Danta, தண்டார்," "Vela வேலர்," "Ala Balija ஆள பழைஜர்," "Vadugan பவேர்," "Kavarai கவரை," "Soma சோமர்" (=சன்காரர்), "Ravutta ராவுத்தர்," "Raya ராயர்" முதலான காய்ப் பதிவாகி யிருக்கிறது. (*Census of India 1891, Vol. XV. Caste Index. pp. 5-8.*) 'Narikela, 'cocoanut'.—An exogamous sept of Balija." (Dr. Thurston's *Castes and Tribes*, V. p. 248.)

(h). வடுகர் ('படுவர்') என்று பேர் வழங்கிவருகிற பழைமையைப் பற்றிய சில குறிப்புகள் எாவன :—

"At the census, 1891(Madras), 180,884 individuals were returned as Vadugan.—In ordinary usage it refers to the Balijas —It is noted by Mr. L. Moore that 'Xavier, writing in 1542 to 1544, makes frequent references to men whom he calls Badages, who are said to have been collectors of royal taxes.—Dr. Caldwell alluding to Xavier's letters, says (*History of Tinnevely*) that these Badages were no doubt Vadages.'" (Dr. Thurston, *op. cit.*, VII. pp. 266, 267.) "I have already mentioned that 'Badages' stands for Vadugas, that is, Nayakas. The Canarese form of the name is Badaga.—The division of the Nayakas called Vadugas is that of Tirumalai Nayaka's caste. Their title as a caste is Nayaka or Nayudu, but the name by which they are ordinarily called and by which they are distinguished from other Nayakas is Vadugas." (Bp. Caldwell, quoted in p. 120 *supra.*) 1891-ம் வருஷத்து மதராஸ்சென்சுவில் இந்த வடுகர்பேர் "Sanar சாணர்" (சாணர்), "Nattar நாட்டார்," "Elan ஈளர்," "Valaiyal, Valaiyalkar வலையல்காரர்," "Brahma-kulam பிரம குலம்," "Baliji பழைஜர்," "Linga Balija லிங்க பழைஜர்," "Kannada கன்னடர்," "Desasta தேசஸ்தர்," "Kartakkal கர்த்தாக்கள்," "Kavarai கவரை" முதலானதாய்ப் பதிவாகியிருக்கிறது. (*Census of India, 1891, Vol. XV. Caste Index. pp. 99, 100.*) 1901-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சுவில் 95,924 பேர் தங்களை (Vadugan) வடுகர் என்று எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள் (*Census of India, 1901, Vol. XV. p. 182.*)

(i). தாலமதுத்தொழிலையும் விசேஷமாய் வைத்திருந்த கன்னடதேச கதம்பராச்சியம் கி.பி. 13-ம் நூற்றாண்டில் உடைந்து, 'ஈளவர்' அல்லது 'ஈடிகர்' என்னப்பட்ட அந்தப் பெருஞ்ஜாதியாரில் ஓர் பிரிவார் மலையாளம் வட்டகையில் 'நாயர்' என்னும் பேரோடும் (மேலே பக். 123-126), மற்றொரு பிரிவார் தெலுங்கநாட்டில் 'நாயகர்,' 'அய்யர்,' 'பழைஜர்,' 'ராயர்' (அல்லது 'ராவ்'), 'வடுகர்' ('வடுவர்'), 'கவடர்,' 'ஈடிகர்,' 'இந்திரர்' என்னும் பேர்களோடும் அமர்ந்தபோது, இன்னொரு சிறு கூட்டம் தமிழ் நாட்டே லீலகிரி சமீபத்தில் (Badagas) 'படுகர்,' 'உடையார்' என்னும் பேர்களோடும் மர்ந்ததைப் பற்றிய விவரம் வருமாறு—

"The Badagas are believed to be descended from Canarese colonists from the Mysore country, who migrated to the Nil-

giris three centuries ago owing to famine, political turmoil, or local oppression in their own country.—Their number was returned, at the census, 1901, as 34,178.—Though the primary occupation of the Badagas is agriculture, there are among their community, schoolmasters, clerks, public works contractors bricklayers, painters, carpenters, sawyers, taylor, gardeners, forest guards etc.—Some of the more prosperous possess tea and coffee estates of their own. The rising generation are, to some extent, learning Tamil and English, in addition to their own language, which is said to resemble old Canarese —‘It must have occurred after the foundation of the Lingayat creed in the latter half of the twelfth century, as many of the Badagas are Lingayats by faith, and some time before the end of the sixteenth century.’—‘Udayas (a sub caste of Badagas) are Lingayats in religion, and carry the Sivalinga—the Siva image—tied round their necks. They claim to be superior to all the other Badagas, and are regarded as such. They are priests to all the Badagas of the Lingayat class, and are strict vegetarians.—Udaya was, and is the title assumed by the Maisur Rajas, and those Badagas, by being thus designated as a caste, claim superior blood in their veins.’ (*Mr. S. M. Natesa Sastri.*)” (*Thurston’s Castes and Tribes*, Vol. I. pp. 67, 63, 64, 68, 72, 73)

(j). கவரை.—“Kavarai is the name for Baliyas (Telugu trading caste), who have settled in the Tamil country. The name is said—to be equivalent of Gauravalu, sons of Gauri, the wife of Siva.—The Kavarais call themselves Baliyas.—The Kavarais of Srivilliputtur, in the Tinnevely district, are believed to be the descendants of a few families, which emigrated thither from Manjakuppam (Cuddalore) along with one Dorakrishnamma Nayudu.—In the Madura district, the Kavarais are described (*Manual of the Madura district*) as being ‘most commonly manufacturers and sellers of bangles made of a particular kind of earth, found only in one or two parts of the district. Those engaged in this traffic usually call themselves Chettis or merchants. When otherwise employed as spinners, dyers, painters, and the like, they take the title of Nayakkan. It is customary with these, as with other Nayakkans, to wear the sacred thread: but the descendants of the Nayakkan kings who

are now living at Vellei-kuricchi, do not conform to this usage, on the ground that they are at present in a state of impurity and degradation, and consequently ought not to wear the sacred emblem.' The bulk of the Kavarais in Tanjore are said (*Manual of the Tanjore district*) 'to bear the title Nayak. Some that are engaged in trade, more especially those who sell glass bangles, are called Settis, and those who originally settled in agriculture are called Reddis.'” (*Thurston's Castes and Tribes*, Vol. III. pp. 263, 265.) “The Kavarai (*i.e.*, Balija) Vadugans number 56,033 and are numerous in Coimbatore, Tanjore, Madura and Tinnevely.—Kavarai is simply the Tamil name for Balija; it is not a true sub-division.—The word is derived from Gauri, the patron deity of the caste. One of the largest sub-divisions is *Valaiyal*, which is simply the Tamil equivalent of Gazula, both words meaning a glass or a lac bangle.” (*Census of India, 1891*, Vol. XIII. pp. 276, 277.) “Kavarai is simply the Tamil name for Tamilized Balijas, being a corrupt form of Gauri, the patron deity of the caste. They maintain the manners and customs of the Balijas, but often speak Tamil rather than Telugu, calling themselves Nayakkan.” (*Madras District Manuals: North Arcot* by A. F. Cox, M. C. S. and H. A. Stuart, I. C. S., Vol. I. p. 203.)

1891-ம் வருஷத்து மதராஸ்சென்சுவில் இந்தக் கவரைகற்பேர், “Balija பழைஜர்,” “Chetti செட்டி,” “Desayi தேசாயி,” “Vaduga வடுகர்,” “Karnataka, Kannadi கர்நாடகர்,” “Karttakal-vamsam கர்த்தாக்கள் வம்சம்,” “Elavaru எலவர்,” “Panikkar பணிக்கர்,” “Idiga ஈடிகர்,” “Indra இந்திரர்,” “Gauda கௌடர்,” “Grama, Kiramani கிராமணி,” “Nattan நாட்டான்,” “Marameri மரமேறி,” “Kodikkal கொடிக்காரர்,” “Melnadu மேல்நாட்டார்,” “Mukkanti முக்கந்தர்,” “Palkatti-Shanan பாலக்காட்டு சாணர்,” “Shanan சாணர் (சான்றார்)” முதலான வகையாய்ப் பதிவாகி யிருக்கிறது. (*Census of India, 1891*, Vol. XV. Caste Index. pp. 43, 44.)

2. இடிகர், இந்திரர், பழைஜர், வடுவர் முதலானவர்களின் பூர்வோத் திரம்:—கிறிஸ்தாண்டுக்குமுன் ஞாபகத்துக்கெட்டாக்காலம் துடங்கி கி.பி. 1336 வரை நீண்டகாலம் அரசாட்சிசெய்த ஈழத்திரியாராஜவம்சத்தவராகிய ‘கதம்பர்,’ ‘காதம்பர்’ முதலானவர்களைப்பற்றி மேலே 21, 41, 53, 55, 83, 84, 87, 120, 123, 127, 132—134, 140-ம் பக்கங்களில் கொ

ஞ்சம் விவரம்சொல்லி யிருக்கிறது. இந்தக் கதம்பர் வகையராக்கள் ராஜ புத்திரராகிய கூத்திரியர் என்பது சரித்திராசிரியர்களால் சாதாரணமாய் ஒப்பப்பட்ட சங்கதியாகவு யிருக்கிறது. (Marsden's Hist. of India, Pt. i. pp. 244, 245, 254.) இவர்கள் ஆளுகைசெலுத்தின இடம் தமிழ்-மலையாளம் தேசத்துக்கு அடுத்த வடமேற்கும், தெலுங்குதேசத்துக்கு நேர்மேற்கு மான 'கர்னாடகம்' ஆகிய கன்னடதேசம். இவர்கள் வடகன்னடம் ஜில்லா, சேர்வீதாலாகாவிலுள்ள 'வைஜயந்தி' என்னும் வானாவசியை தலைநகரியாக வைத்திருந்தார்கள். இதுபோக மைசூர்சமஸ்தானத்துக் கடுத்த (Goa)கோவைப்பக்கத்தில் ஓர் 'கதம்ப'ராஜ குடும்பமும் (Hangal) ஹாங்கல் பக்கத்தில் இன்னொரு 'கதம்ப'ராஜ குடும்பமும் அரசாண்டதாகவும் சாஸனங்களால் துவங்கி யிருக்கிறது. இந்தியாவில் பூர்வமுதலே ஆரியமுன்னோரால் விசேஷித்து மதித்து பரிபாலிக்கப்பட்டுவந்ததும், "அரசு ரறுதொழில்"களி லொன்று மாகிய மதுவிறுக்கங்களில் (பதநீர்) கள் இறக்கி "விசயம்" (=வெல்லம்=சருக்கரை. திவா. vi. 108; xii. 80)செய்வதை (கீழே XVI. காண்க) இவர்கள் தங்கள் ராஜாங்கத்துக்குரிய விசேஷித்த தொழிலாக வைத்திருந்திருக்கிறார்கள். பின்னால் மைசூர் வட்டகையில் "சான்ற ராஜாக்கள்" என்றும் "நாடாளுவார்" என்றும் அரசுசெலுத்தியவர்களும் (மேலே பக். 140; கீழே XI. காண்க.) இந்தக் கதம்பராஜகுலத்தவர்களில் மீர்ந்தவர்களே. இந்தக் கதம்பராஜாக்கள் வகையரா ஜாதியார், தங்கள் கூத்திரியமுற்பிதாக்க ளாகிய 'நாடு' 'நாடாள்வோர்' என் றர்த்தமாகிற 'இடன்' அல்லது 'இளன்' என்ற புதனாலும், 'இளா' அல்லது 'இடா' (=இடிகா) அல்லது 'இலா' என்ற புதன்பெண்சாதி சூரியையினாலும், 'இலா' என்ற பத்திரகாளியினாலும், 'ஐளன்' அல்லது 'ஐடன்' (=நாடான்) என்ற புருரவசக்கரவர்த்தியினாலும், ஷை இளாவின் இன்னொரு குமாரனான 'இளன்' அல்லது 'இடன்' என்ற அக்கினியினாலும் 'ஈளர்,' 'ஈளவர்,' 'ஈடிகர்' என்று பேர்சொல்லப்பட்டார்கள். (மேலே பக். 81-83, 91, 126, 127.) அதினாலேதான், இந்தக் கதம்பர் வகையராக்கள் அரசாட்சிசெய்த கர்னாடகதேசத்தின் பாகம் ஓர்காலத்தில் 'ஈளம்,' அல்லது 'ஏள நாடு' என்னப்பட்டது. (மேலே பக். 83-85.) இந்தக் கதம்பர்-ஈளவர் வகையராக்களின் கள் (=மது)வகைக் கைத்தொழில்வியாபாரம் இந்தியாவில் விசேஷமாய்ப்பரவினதால், கள்ளுக்குமே 'ஈளம்' என்றபேரும் வழங்கிற்று. (Dr. Rottler's Dict., Vol. I Pt. I. p 20'; Dr. Winslow's Tam.-Eng. Dict., p. 119) இந்தக் கதம்பராஜாக்களைப் பற்றி சென்னைராஜதானியில் கலெக்டரும், ராயல் எஷியாட்டிக் ஸொஸைட்டி முதலிய கிழக்கித்துப் புராதன ஆராய்ச்சிச் சங்கங்களில் மெம்பரும், 1891-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸ்கூப்பரின்மென்டென்றும், அப்புறம் மதராஸ்பிரவிடென்ஸியின் டிஸ்டிக்டிக்கு மாணுயல்க னெழுதப்படுவதற்கு மேலதிகாரியாக நியமிக்கப்

பட்டவரு மாகிய (H. A. Stuart Esq., I.C.S.) ஸ்வோர்ட்டு துரை சொல்வதாவது:—“The Kadambakings of Mysore are said to have been toddy drawers. ‘The Kadamba tree appears to be one of the palms from which toddy is extracted. Toddy-drawing is the special occupation of the several primitive tribes spread over the south-west of India, and bearing different names in various parts.’ (*Census of India, 1891, Vol. XIII. p. 297.*) இது தென் இந்தியா எத்தனாகிரபிப் புஸ்தகத்தில் (Vol. VI. p. 369; மேலே பக். 41, 42) ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு யிருக்கிறது.—கொச்சிராச்சியத்து எத்தனாகிரபிப் பிரகாரங்களில், “It is also said that the Illa kings like the Kadamba kings of Mysore must have belonged to the toddy-drawing class.” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (மேலே பக். 53, 55.)—மார்ஸ்டன் துரை என்னும் வித்வான் தற்காலத்தி லெழுதிவருகிற தம்முடைய இந்தியாச்சரித்திரத்தில், “The (Kadamba) family took its name from the well-known Kadamba tree, which they grew near their houses and held in high respect.” என்று சொல்லுகிறார். (மேலே பக். 132.)—இதுவிஷயமாப் பாம்பேராஜதானியில் கலெக்டராயிருந்த (J. F. Fleet, Esq., B.O.C. S., M. R. A. S.) பிளீட்டுரை என்னும் வித்வான் எழுதி கவர்ண்மென்றூரால் அச்சிடப்பட்டிருப்பதாவது:—“The Kadambas of Banavasi (in the Sirsi Taluka of the North Kanara District) and Hangal (the chief town of the Taluka of the same name in the Darwad District) deduce their origin from the three-eyed and four-armed Mayuravarma I.,—the Mukkanna-Kadamba of one inscription (*P. S. and O. C. Inscriptions, No. 221*),—who was the son of the god Siva and the earth [Ila]. This legend as to the birth of Mayuravarma I.,—taken in connection with the legend of the Kadambas of Goa, that the founder of their family, Jayanta or Trilochana-Kadamba, sprang from the earth at the foot of a Kadamba-tree, where a drop of sweat fell from the forehead of Siva—suggests the inference that the Kādambas, and perhaps the Kadambas before them, were an aboriginal race;—if, as Mr. Rice intimates (*Mysore Inscriptions, p. xxxiii*), the Kadamba-tree is one of the toddy-producing palms which are so common throughout the districts ruled over by the Kadambas and Kādambas. That liquor is distilled in some way or other from the Kadamba-tree is shown by the legends in the *Vishnu Purana, V., xxv.*, where Varuni or Madirā, at the command of her husband Varuna,

'established herself in the hollow of a *Kadamba-tree*, in the woods of Vrindavana; and Baladeva, roaming about, came there, and, smelling the pleasant fragrance of liquor, resumed his ancient passion for strong drink' (*Varuni; Madira*).—*Wilson's translation; Hall's edition*, Vol. V., p. 65." (*The Dynasties of Kanarese Districts*, p. 84., Bombay, 1882)

ரைஸ்துரை எழுதியிருக்கிறபடிக்கு 'தேவர்மக்கள்' என்னப்படும் ஹழே பாய்க்கரும், குமாரப்பாய்க்கரும், வில்லவரும், 'கவரை,' 'வடுவர்,' 'ஐயர்' என்னும் உட்பிரிவுகளை யுடைய தீயர்-நளவரும், ஈடிகரும், நீலகிரியிலுள்ள தோடரும் மாத்திரமல்ல, திருவாங்கூர்-கொச்சி வட்டகையில் போ யமர்ந்து நாளதில் 'நாயர்' என்னப்படுகிற ஜாதியாரின் கலப்பில்லா முன்னேறும், நீலகிரிவட்டகையில் போ யமர்ந்த இன்னொருஜாதி யாகிய (Badagas) 'படுக'ரின் முன்னேறும், தெலுங்கதேசத்துக்கு குடியெழும்பிப்போய் அப்பால் அதிலிருந்து தமிழ்த்தேசத்திலும் வந்து பரவியிருக்கிற 'ஐயர்' 'நாயக்கர்' என்னும் பட்டங்களுடைய இடிகர், இந்திரர், (Balijas) பணைஜர், (Vadugas, Badages) வடுகர், கவரையர் முதலான பிரிவாரின் முன்னேறும் இந்தக் கதம்பராஜ ஜாதிக்காரராய் ஆதியில் கர்னாடக தேசத்திலே யிருந்திருக்கிறார்கள். "The Kadambas ruled in the country from an unknown past to about A.D. 600, when they were conquered by the Chalukyan emperor Kirti varma. But princes of their race continued to act as governors of the country under the later Chalukyan and other lines of kings down to the rise of the Vijayanagar kingdom in 1336, when they disappear from history." (Marsden's *History of India*, Pt. i. p. 254 quoted in p. 12 *supra*.) "The Kadamba line may be traced by inscriptions, under the Kalachuryas and the Hoysala Ballalas, down to the foundation in the 14th century of Vijayanagar. It is even possible that the progenitors of the Vijayanagar sovereigns were connected with the Kadambas." (Rice's *Mysore and Coorg, A Gaz.*, Vol. II. p. 352.) மேலே கண்டபடி கி. பி. 600 க்கும் 1336 க்கும் இடையில் இந்தக் கதம்பராஜ ஜாதியார் கர்னாடகதேசத்தில் பக்கத்துராஜாக்களால் யுத்தங்களும் ஆபத்துகளும் நேர்ந்ததின் பேரில் பலவிதமாய்ச் சிதறிப்போ யிருக்கிறார்கள். இவர்கள் கதம்பராஜாங்கத்தின் போர்வீரராய் இருந்ததால் இவர்களுக்கு 'நாயர்' (தெலுங்கு - 'நாயடு') அல்லது 'நாயகர்' என்னும் பட்டமு முண்டு. "நாயகன்" என்றால், "A leader; a chief; an inferior military officer, a corporal, a palayakara; a headman; a title of honour among Hindus in the Deccan."

என்று அகராதிகளில் (Monier-Williams, Wilson, Winslow, Rottler, Yu'e and Burnell, &c.) அர்த்த மிருக்கிறது. சிதறின இந்தக் கதம்பஜாதியாரில், (a) திருவாங்கூர்-கொச்சி வட்டனகக்குப் போனவர்கள் (Nayars, Nairs) 'நாயர்' என்னப்பட்டு, அவ்விடம் ஈளவர்-தீயர் முதலான சான்றோருக்குள் சாதாரணப் பட்டப்பேரும் உட்பிரிவுப்பேருமாயிருக்கிற 'பணிக்கர்,' 'கணிகர்,' 'குருப்பு,' 'ஊராளி' 'நாயக்கன்' முதலான பேர்களையும் தங்களுக்கு வழங்கிவருகிறார்கள். (மேலே பக். 123-126.) இன்னும் சிலர் மேற்கண்ட ஈளவருக்குள்ளேயே 'வடிவர்,' 'கவைய' முதலிய பேருடையோராய் விளங்கி வருகிறார்கள். (மேலே பக். 37, 46, 120.)—(b) கீலகிரிமலைப் பிராந்தியங்களிற் போயமர்ந்தவர்கள் 'தேவர் மக்கள்' அல்லது 'பாயகர்' (=போர்வீரர்) என்னப்படும் தோடரும் (மேலே பக். 133, 134, 136), 'உடையார்' என்னும் உட்பிரிவையுமுடைய (Badagas) படுகருமாயிருக்கிறார்கள். (மேலே பக். 134, 155.)—(c) பக்கத்துத்தேசங்களுக்கு வெளியேறாமல் தங்கள் சுயதேசத்திலேயிருந்துகொண்டவர்கள் மைசூர்தேசத்து ஈடிகர், உடையார், 'தேவரு மக்களு,' 'நாயக்கர்' என்னும் பேரும் பட்டப்பேரும் உடைய ஹளேபாயக்கர், குமாரப்பாயக்கர், வில்லவர் முதலானவர்கள். (மேலே பக். 21, 22, 126-140.) "The Maharajas of Mysore belong to the Wodeiyar dynasty, which was restored after the Muhammadan usurpation of Haidar Ali and Tipu Sultan." (Thurston's *Castes and Tribes*, Vol. VII. p. 206.) கதம்பராஜாக்களின் பிற்கிளையாரும் ஜைனசமயத்தாருமாகிய ஹோம்சநாட்டி சான்றாராஜகுடும்பத்தாரும் முற்காலத்தில் "Bairasu Wodears" "வையரச உடையார்" என்று பேர்விளங்கி யிருக்கிறார்கள். (மேலே பக். 131; *Epigraphia Carnataca*, Vol. VI. p. 10; *Imp Gaz. of India : Mysore and Coorg*, p. 239, Calcutta, 1908.) இதன்னியில் "The Jain account is that the last of the Humcha kings became a Shivabakta, taking the name of Gante Wadeyar, (and) that he was the progenitor of the Keladi (royal) family." (Rice's *Mysore and Coorg*, A *Gaz.*, Vol. II p. 355.)—(d) தெலுங்க தேசத்தில்போயமர்ந்தவர்கள் 'ஐயர்,' 'நாயக்கர்' என்னும் பட்டப்பேருடைய இடிகர், இந்திரர், (Palijas) பழைஜர், (Vadugas, 'Badages') படுகர், கவையர் என்னப்பட்டு, கி. பி. 1336-ம் ஆமுதல் நாளது (Bellary) பல்லாரி ஜில்லாவில் 'பம்பை' என்ற துங்கபத்திரநதியின் தீரத்தில், முன் 'ஆனெகுண்டி' என்றிருந்த ஓர் சிற்றாரின் பச்சமாய் 'வித்யாநகரம்' அல்லது 'விஜயநகரம்' என்ற ஓர் தலைநகரியை உண்டாக்கி, 'நரபதி' அல்லது 'ராயர்' (Rayas, Rayalus ராயலு, Rau ராவு) என்னும் பட்டங்களுடன் ஆளுகையெய்து வந்தார்கள். அது (R. Sewell Esq., M. C. S., F. R. G. S.) குவல்துரை என்னும் தென்னிந்தியா சரித்திரஆராய்வுச் சாஸ்திரி

விஜயநகரத்தைப் பற்றி எழுதிய விசேஷ புஸ்தகத்திலும் விளங்கும். அதாவது:—“Nikitin, the Russian traveller, who was in India in 1474, seems to favour the view that they belonged to the old royal house of the Kadambas of Banavasi, since he speaks of ‘the Hindoo Sultan Kadam,’ who resided at ‘Bichenegher.’—‘India in the Fifteenth Century,’ Hakluyt edit., p. 29.” (*A Forgotten Empire*, pp. 22, 23. London, 1900.) அப்படியே (Lewis Rice Esq.) கைஸ்தூரையும், ‘It is even possible that the progenitors of the Vijayanagar sovereigns were connected with the Kadambas.’ (*Mysore and Coorg. A Gaz.*, Vol. II. p. 352) என்று எழுதிப்புகிறார். விஜயநகரத்தின் முதலரசனாகிய ‘ஹரிஹரன்’ என்ற ஹரியப்பன் தன் பட்டப்பேரோடு “Hariyappa Vodeya ஹரியப்ப உடையார்” என்றே சில சிலாசாஸனங்களில் துலங்குகிறான். (*Forgotten Empire*, p. 25.) “Odeyar, Wodeyar, or Wadeyar, is the plural and honorific form of Odeya, a Kannada word meaning lord, master.—We find it applied, in the Tamil form Udaiyar, to the Chola kings as far back as the eleventh century, and in the Kannada form, Wodeyar, to the Vijayanagar kings from the beginning of their rule.” (Rice’s *Mysore. A Gaz.*, Vol. I. p. 362.) இவனோடு சேர்ந்து விஜயநகரத்தில் இந்த ராச்சியத்தை ஸ்தாபித்த இவன் சகோதரரில் ஒருவன் பேர் (Kampa) கம்பன், இன்னொருவன் பேர் (Bukka I.) புக்கன். இவர்கள் ராச்சியம் தெலுங்கதேசத்திலிருந்தாலும், இவர்கள் கர்னாடகதேசத்திலிருந்து அங்கே வந்து சேர்ந்தவர்களானதால், அது “கர்னாடக ராச்சியம்” என்றே சாதாரணமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. “Bukka established a city ‘and called it Visaja Nagar, which we corruptly call Bisnaga; and we call the kingdom by that name, but the natives amongst themselves always call it ‘the kingdom of Canara.’—CANTO, *Decada*, VI. l. v. c. 4.” (*Forgotten Empire*, p. 22.) இந்தக் கதம்பகுலத்தார் விஜயநகரத்துக்கு வந்த பிற்பாடும் தங்களுடைய பூர்வ தாலமதுத்தொழிலை மதித்து நடத்தியே வந்திருக்கிறார்கள். அது விஷயமாய் கொச்சிராச்சியத்து என்னுகிரபி பிரசுரங்களில் சொல்லியிருப்ப தாவது:—“The toddy drawing sect was closely connected with the kingdom of Vijayanagar. It would seem probable that they were at one time in the service of Vijayanagar king and formed an important element in the fighting forces of the Hindu kingdoms of the south.” (மேலே பக். 53, 55, 56, 120, 121.) நாளதில் தெலுங்க-தமிழ்த்தேசங்களில் மிகுதியாயிருக்கிற (Balijas) பழையர், வடுவர், கவரை

முதலானவர்கள் இந்த விஜயநகரம் ராஜஜாதியா மென்பது மறுக்கப்படாத சத்தியம். (மேலே பக். 120, 123, 150-155.) அப்படியே அவ்விடம் சான்றோராயிருக்கிற இடிகர், இந்திரர் என்றவர்களும் இந்த பழைஞர்-வடுவரும் முன் ஏகஜாதியா யிருந்தார்க ளென்பதும் நிச்சயமான சரித்திரம். (மேலே பக். 120, 123, 128, 148, 149.) இதில் (Balijas) பழைஜரின் பேர் 1891-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸில், "Santa சான்றார்," "Shanar சாணார்," "Nadava நாடவர்," "Idiga ஈடிகர்," "Endra இந்திரர்," "Gauda கௌடர்," "Gavara கவரர்," "Gamalla கமாளர்," "Gavundla காமண்டலர்," "Eliya, Elaivadu ஈளவந்," "Dandu, Danta தண்டார்," "Vela வேலர்," "Desayi தேசாயி," "Vadugan படுவர்" முதலான நாமங்களாய்ப் பதிவாகி யிருக்கிறது (மேலே பக். 152.) இந்த 'தேஸாயி,' 'தேஸர்,' 'தேசஸ்தர்' என்பதற்கும் மலையாளச்சான்றோரின் பேராகிய 'தீயர்' என்பதற்கும் சம்பந்தமு முண்டி (மேலே பக். 92.) அப்படியே அவர்களில் (Badages, Vadugas) படுவர் என்னப்படுவோரின் பேரும் ஷை சென்சஸில், "Sunar சாணார்," "Nattar நாட்டார்," "Elan ஈளர்," "Balija பழைஜர்," "Kannada கன்னடர்," "Desasta தேசஸ்தர்," "Kavarai கவரை" முதலான நாமங்களாய்ப் பதிவாகி யிருக்கிறது. (மேலே பக். 153.) 'கவரை' என்ற பழைஜரின் பேர் ஷை சென்சஸில், "Vaduga வடுகர்," "Elavaru ஈளவர்," "Panikkar பணிக்கர்," "Idiga ஈடிகர்," "Indra இந்திரர்," "Gauda கௌடர்," "Grama, Kiramani கிராமணி," "Nattan நாட்டான்," "Marameri மரமேறி," "Mukkanti முக்கந்தர்" "Palkatti-Shanan பாலக்காட்டி சாணார்," "Shanan சாணார்" முதலான நாமங்களாய்ப் பதிவாகி யிருக்கிறது. (மேலே பக். 155.) "Nayudu 'நாயுடு' என்னும் வகுப்பில் "Idiga ஈடிகர்," "Marameri மரமேறி," "Nattu நாட்டார்," "Shanan சாணார்" என்பவர்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். (Census of India, 1891, Vol. XV. Caste Index. p. 70.) ஈடிகர்பேர் ஷை சென்சஸில், "Senapati சேனாபதியர்," "Kampa- raja கம்ப ராஜர்," "Pambaikkaran பம்பைக்காரர்," "Kannadi கன்னடியர்," "Kshatriya கூத்திரியர்," "Desasta தேசஸ்தர்," "Naikulu நாயக்கர்," "Kavaraiyar கவரையர்," "Valaiyal-kavari வலையல் கவரை," "Telugu தெலுங்கர்," "Indra இந்திரர்" முதலான வகையாகவும், இந்திரர் பேர், "Senapati சேனாபதியர்," "Shanan சான்றார்," "Idiga ஈடிகர்," "Desasta தேசஸ்தர்" முதலானதாகவும், கமாளர் (Gamallas) பேர் "Desa தேசர்," "Baliya பழைஜர்" என்றும் பதிவாகி யிருக்கிறது. (மேலே பக். 149, 150.) ஷை சென்சஸில் சான்றார் (சாணார்) உடைய நாமங்களின் ஜாப்தாவிலுமே, "Balija பழைஜர்," "Desasta தேசஸ்தர்," "Kamba கம்பர்," "Karnattar கர்நாடகர்," "Udaiyan உடையார்," "Nayakar-

vaguppu நாயக்கர் வகுப்பு.” “Vadugan வடுகர்,” “Kavarai கவரை,” “Tozhu Kavarai துழுகவரை,” “Valaiyal-kavarai வலையல் கவரை,” “Chetti செட்டி,” “Palayakkar பாளையக்காரர்” முதலான பேர்கள் சான்றோர்ஜாதியின் உட்பிரிவுகளாகத் தாக்கல்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (Census of India, 1891, Vol. XV. Caste Index. pp. 90, 91.) “They (i.e. the toddy-drawers) are sometimes said to be Telugas or Balijas, who have adopted toddy-drawing as a profession.” (மேலே பக். 150.) “Balija, it may be noted, is, in the North Arcot Manual, returned as a division of-Idigas.” (மேலே பக். 152.) “The Idigas are supposed to be a branch of the Balija tribe, separated on account of their occupation.” (மேலே பக். 148.) “It is said that the Idigas are the descendants of Balijas from Rajahmundry in Godavari district” (மேலே பக். 148.) “The account of their (i.e. Idigas’) caste is that they are Balijas.” (மேலே பக். 128.) கொச்சி-திருவாங்கூர் நாட்டில் வந்துசேர்ந்த கதம்பராஜ ஜாதியாரில் பலர் நாளதும் அவ்விடம் சான்றோர்ஜாதியாருக்குள்ளே “வடுவன்,” “கவரை,” “நாடி” (நாயடு) என்னும் பேராலேயே விளங்கிவருகிறார்கள். (மேலே பக். 37, 46, 120.) ஆனால் மதுவிறக்குதல் இவர்கள் முன்னோராகிய கதம்பர் முதலான ராஜகுலத்தவரின் தொழிலா யிருந்தாலும், மதுவையேரோசிக்கிற பெளத்த-ஜைன மதம் இந்தியாவில் அப்புறம் எழும்பிவிட்ட காரணத்தால், இன்னும் ஷை மதுத்தொழிலை விடாமல் நடத்திவருகிற ஷை வடுக-கவரைச் சான்றோர்கள் அவ்விடமுள்ள மற்றும் சான்றோர்களால் “Kizh-kudi கீழ்க்குடி” என்றே சொல்லப்படுகிறார்கள். (மேலே பக். 46.) “கவரை,” “வடுவர்” என்பது சான்றோரின் உட்பிரிவு என்று 1871-ம், 1881-ம் வருஷத்து மதராஸ் சென்சஸ்ரீப்போர்ட்டுகளில் பதிவாகியு யிருக்கிறது. (1871, Vol. II. p. 126; 1881, Vol. IV. pp. 345, 346.) (Balijas) பழைஞர் ஆகிய கவரைநாயக்கமாருக்கு “Santa Kavari சான்ற கவரை” என்ற பேருமுண்டு. (Census of India, 1901, Vol. XV. p. 176; மேலே பக். 153.) “Narikela நாரிகேளர்” அதாவது “தென்னேமரக்காரர்” என்றொரு உட்பிரிவாரும் பழைஞருக்குள் இருக்கிறார்கள். (பக். 152.) பழைஜவாரு என்ற இந்தக் கவரைநாயக்கமாருக்குள், சென்னப்பட்டணம் வட்டகையில் “சாணவாரு,” “குப்பமு சாணவாரு,” “கொடுகுல சாணவாரு,” “குவ்வல சாணவாரு,” “எளுதிவாரு” முதலான இண்டிப்பேர்கள் பரம்பரையா யிருந்துவருவதாக அந்த ஜாதியின் முக்கியஸ்தரே தங்கள் ஜாதிமொத்தத்துக்கும் பொதுவா யெழுதிய குலச்சரித்திரப்புஸ்தகத்தில் பிரசுரித்திருக்கிறார்கள். (பலிஜவாரு புராணம், 4-வது காண்டம், 14c, 16c பக்கங்கள் காண்க.) “Enadi-"

Recorded, in the Madras Census Report, 1901, as 'a name for Shanans, derived from Enadi Nayanar, a Saivite saint.' (Thurston's *Castes and Tribes*, Vol. II. p. 209.) பழைஞருக்குள் இருக்கிற "Kota," "Peta" என்னும் இரண்டு விசேஷித்த பெரும்பிரிவுகள் (மேலே பக். 150), ஈடிகருக்குள்ளும் அதே பேர்களாக "Kotta," "Patha" என்றே விளங்கிநிற்கிறது. பக். 148.) இந்த பழைஜரும், சான்றோரைப்போல தாங்கள் சந்திரவம்சத்தி லுதித்த ஊத்திரிய றொன்று வழக்கிடுகிறார்கள். பழைஜ-கவரையர்களில் அநேகர் நாளதும் தாலமேறிக் கள்ளிறக்கி லீவனம்செய்கிறவர்க ளாகவும் இருக்கிறார்கள். (*Census of India, 1901*, Vol. XV. p. 226.) தமிழ் நாட்டில் நாளதும் ஒரு கவரைஅல்லது பழைஜன் ஒரு சான்றனைக்கண்டு ஐக்கியமாய் மினவும்போது, "நீங்களும் நாங்களும் தகப்பனும் பிள்ளையும் தானே" என்று அடிக்கடிசொல்லிக்கொள்வ துண்டு. விஜயநகரம் ராயலு ஜாதியாராகிய இந்த 'ஈடிகர்' 'பழைஜர்' என்ற வகைத்தான், அதிலிருந்து பெலப்பட்டு, அப்பால் தமிழ்-மலையாள தேச ராஜாக்களை மேல்விசாரணை செய்யும் அதிகாரத்தையும் அடைந்து, கடைசியாய் தங்கள் தந்திரத்தினால் தஞ்சாவூர், மதுரை, சந்திரகிரி முதலான சமஸ்தானங்களான தமிழ்த்தேசம் மொத்தத்துக்கும் சுயாதிபத்தியராஜாக்க ளாகிவிட்டார்கள். "It is said that the Madura royal dynasty belonged to the division of the caste called Vaduga-Nayakas, commonly called simply Vadugas, the Badages of Xavier." (Bp. Caldwell, quoted in p. 120 *supra*.) கர்னாடக-தெலுங்க தேசத்திலிருக்கிற சான்றோராகிய ஈடிகருக்கும் இந்திரருக்கும், ஹளே-குமரப் பாய்க்கருக்கும் "Aiyā Jayar," "நாயக்கர்" என்பது சாதாரணப்பட்டப்பேர். (மேலே பக். 137, 138, 148, 149.) அதுபோக 'ஜயர்' என்பது தமிழ்-மலையாளம் நாட்டுப் புரோகிதச்சான்றோருக்கும் சாதாரணப் பட்டப்பேரா யிருந்துவருகிறது. (மேலே பக். 9, 2, 38, 108, 109.) மதுரையிலாண்ட பழைஜ-வகைர் இதே பட்டங்களைத் தான் தங்கள் ஆளுகைக்காலத்தில், சாதாரணமாய் தங்களுக்கு வழங்கிவந் திருக்கிறார்கள். உதாரணம்: "விசுவநாதநாயக்கர் ஜயன்," "முத்துவீரப்பநாயக்கர் அய்யர்," "ரெங்ககிருஷ்ண முத்துவீரப்பநாயக்கர் ஜயர்," "விஜயரெங்கமுத்து சொக்கநாத நாயக்கர் அய்யர்," "திருமலைநாயக்கர் ஜயர்," "வங்காரு திருமலைநாயக்கர் அய்யர்," "விஜயகுமாரமுத்து திருமலைநாயக்கர் அய்யர்," "ராஜவிசுவநாதநாயக்கர் அய்யர்," "வங்காரு திருமலைநாயக்கர் ஜயர்," "கிருஷ்ணப்பநாயக்கர் ஜயர்" முதலியன. (Taylor's *Ori. Hist. MSS.* Vol. I. pp. 24, 26, 30; Vol. II. pp. 46, 48; *South Indian Inscriptions*, Vol. I. p. 173; செந்தமிழ், தொகு. ௧ பகு. ௧௧. pp. 527, 528; &c., &c.) (Linga Balijas) வீங்க பழைஜர் என்னும் பிரிவாரும் ஷை ஈடிகர்-இந்திரரைப்போல, 'ஜயர்'

என்பதை நாளதும் தங்கள் பட்டமாக வழங்கிவருகிறார்கள். (Thurston's *Castes and Tribes*, Vol. I. p. 19.) இப்படி விஜயநகரம் சான்றாராஜ குலத்தவர் தங்களுக்கு “Rao, Rau, Rayalu, Rayar, ராவு” என்றும், மதுரை முதலிய ராச்சியங்களின் ஆளுகைக்குவந்த அவர்களின் பிரிவா ராகிய பழைஜர் அந்த “Rao ராவு” என்னும் பட்டத்தோடே (*Census of India*, 1901, Vol. XV. p. 178), “ஐயர்,” “நாயகர்” என்றும் தங்களுக்கு பட்டப்பேர்கள் வைத்திருந்ததினால்தான், அந்த வடுகராச்சியத்துக்குள் பௌத்த-ஜைன சார்பான நூதன சைவ-வைஷ்ணவ குருத்துவ-புரோகித்தொழில்களை எடுத்து பிராமணர் எனப் பேர்வகித்துக் கொண்டு அந்த வடுகருக்கு இச்சகம்பேசி, முன்னுக்குவந்த பலஜாதி ஜனங்களும், தங்களுக்கு முந்தி யிருந்துவந்த “பிள்ளை” முதலிய பட்டங்களைத் தள்ளிவிட்டு (மேலே பக். 109), தங்களை ஆளும்ஜாதியா யிருந்த அந்த பழைஜ-ஈடி-வடுக சான்றோருடைய “Rao, Rau, ராவு, ராயர்,” “Aiyar ஐயர்” முதலான பட்டப்பேர்களைத் தங்களுக்கு வழங்கிக்கொண்டு ஆதியில் மதுவிறக்கிஜீவனம்செய்யும் ஜாதியாயிருந்த ஆரியப்பிராமணருக்கு ஒப்பாக, தங்களைப் பாவித்துவந்த திருக்கிறார்கள். “ஐயங்கார்” என்பது ‘ஐயன்’ என்னும் பதத்தோடே “காரு” என்னும் தெலுங்க மரியாதைப் பன்மைவிருதி சேர்ந்தது. வடஇந்தியாப் பிராமணருக்கு இந்த ‘ஐயர்’ முதலான பட்டம் வழங்குவதாகத் தெரியவில்லை. இதன்னியில் “Naicker நாயக்கர்” என்னும் பட்டத்தையுமே ஷை பிராமணர் தங்களுக்கு வழங்கி வந்ததாகவும் துவங்குகிறது. (Thurston's *Castes and Tribes*, Vol. V. p. 139.)—பழைஜவடுகர் மேற்கண்டபடி சான்றோரோடு சேர்ந்தஜாதியா யிருந்தாலும், அவர்கள் 16-ம் நூற்றாண்டுமுதல் 18-ம் நூற்றாண்டுவரை தமிழ்த் தேசத்தை யாளுங் காலத்தில் சான்றோரைப் பகைத்து ஒடுக்கின காரண மெல்லாம், அவர்கள் ஆண்ட தஞ்சாவூர்-மதுரை ராச்சியங்கள் பூர்வாபூர்வமாய் சோழர்-பாண்டியர் வகையரா சான்றோருடையதாயிருந்து ஷை வடுகரால் அபகரிக்கப்பட்ட தானதினாலும், சான்றோருக்கு கொஞ்சமாகிலும் இடங்கொடுத்தால் அவர்கள் திரும்பவும் பலப்பட்டு இழந்துபோன தங்கள் ராச்சியங்களைக் கைப்பற்றிக்கொள்வார்கள் என்ற ராஜதந்திர பயத்தினாலும், ‘சொக்காரப்பகை’ போன்ற குரோதத்தினாலும், அந்த வடுகருக்கு உதவியாட்கள் போல் காட்டி அவர்களுக்குள் உயர்ந்த உத்தியோகங்களைப் பெற்று சான்றோரின் மேற்றாச் சொத்துச் சொம்களை யெல்லாம் அபகரித்த இதர ஜாதிக்காரரின் தூர்ப்போதனைகளினாலுமே நேர்ந்த தென்று திட்டமாய்த் தெரியவருகிறது.

இடிகர் அல்லது ஈடிகர் என்னும் பதம் சான்றோரின் ராஜரீக முன்னோராகிய ‘இல’, இலா, இன், இளா, இட-, இடா, இடிகா’ (=நாடு, நாடாள்வோர்), ‘ஐல’, ஐன-, ஐட-’ (=நாடான்) என்னும் பதங்களி லிருந்து பிறந்த தென்று மேலே பக்கம் 82—84, 126, 127-ல் சொல்லியாயிற்று.

இந்திரர் (ஈந்திரர்) என்பது சான்றோரின் முன்னேனும், மகா பிர பல யுத்தவீரனும், வைதீக சங்கரவர்த்தியும், பூர்வ இந்தியாவில் மது விருகுகளையே தனக்கு விசேஷித்த ஆதாரமாக வைத்துப் பரிபாலித்த வனுமான (Indra) 'இந்திரன்' குலத்தார் என்றாகிறது. இந்த இந்திரனைப்பற்றி பிரிட்டிஷ்ராஜ்யத்து சர்வகலாசாலைகளிலெல்லாம் மகா விசேஷித்ததாகிய (Oxford) ஆக்ஸ்போர்டில் ('Boden' Professor of Sanskrit) சமஸ்கிருத பாஷா-சாஸ்திரங்களை மிகுவிசேஷமாய்க் கற்றுக் கொடுப்பதற்காக ஏற்பட்டிருக்கும் 'போடன்புரோடெஸர்' என்னும் உயர்ந்த குருஸ்தானம் பெற்றிருப்பவரும், வேதங்கள் முதலிய சமஸ்கிருத இலக்கியங்களில் மிகுந்த ஆராய்வுடையவராய் உலகத்தில் ஒப்பப்பட்டிருக்கிற வருமாகிய (A. A. Macdonell Esq.) மாட்டானவதுரை எழுதியிருப்பதாவது:—'Indra is the favourite national god of the Vedic Indians. His importance is indicated by the fact that about 250 hymns celebrate his greatness, more than those devoted to any other god and very nearly one-fourth of the total number of hymns in the Rig-Veda. If the hymns in parts of which he is praised or in which he is associated with other gods, are taken into account, the aggregate is brought up to at least 300.—Secondarily Indra is the god of battle.—His belly is often spoken of in connection with his powers of drinking Soma (R. V. II. 16.2, &c.). It is compared when full of Soma to a lake (R.V. III. 36.8).—He agitates his jaws after drinking Soma (R.V. VIII. 65.10).—Indra is sometimes said to be armed with a bow and arrows (R. V. VIII. 45.4; 66.4, 11; X. 103.2, 3).—Though the gods in general are fond of Soma (R. V. VIII 2. 18; 58. 11), Indra is preeminently addicted to it (R. V. I. 104. 9, &c.). He even stole it in order to drink it (R.V. III. 48. 4; VIII. 4. 4). He is the one Soma-drinker among gods and men (R.V. VIII 2.4), only Vāyu, his companion coming near him in this respect (Hillebrandt, *Vedische Myth*). It is his favourite nutriment (R. V. VIII. 4.12). The frequent epithet 'Soma-drinker' (*Soma-pā*, *Soma-pīvan*) is characteristic of him, being otherwise only applied a few times to Agni and Brhaspati when associated with Indra, and once besides to Vayu alone.—It (Soma) characteristically exhilarates him to carry out his warlike deeds, the slaughter of—Vṛtra (R. V. II. 15. 1; 19. 2; VI. 47. 1,2) or the conquest of foes (R. V. VI. 27; VII. 22. 2; VIII. 81. 6). So essential is Soma to Indra that his mother gave it to him or he

drank it on the very day of his birth (R. V. III. 48. 2, 3; 32. 9, 10; VI. 40. 2; VII. 98. 3).—One entire hymn (R. V. X. 119) consists of a monologue in which Indra describes his sensations after a draught of Soma. But just as too much Soma is said to produce disease in men, so Indra himself is described as suffering from excessive indulgence in it and having to be cured by the gods with the Sautramani ceremony. (*Satapatha Brah.* V. 5. 49; XII. 7. 1. 11; *Taittiriya Samh.* II. 3. 2. cp. Hillebrandt, *Ved. Myth* I, 266; Zimmer, *Altindisches Leben*, 275). Indra also drinks milk mixed with honey (R. V. VIII. 4. 8; Hillebrandt, *op cit*, 238).—Indra drank Soma in the house of his father, where it was given to him by his mother (R. V. III. 48. 2). He drank Soma in the house of Tvāstr (R. V. IV. 18. 3.)—Indra's wife is several times referred to (R. V. I. 82, 5, 6; III. 53. 4, 6; X. 86. 9, 10). Her name is Indrani in a hymn in which she is represented as conversing with Indra (R. V. X. 86. 11, 12) and occurs in a few other passages which contain enumerations of goddesses (R. V. I. 22. 12; II. 32. 8; V. 46. 8). The Satapatha Brahmana expressly states Indrani to be Indra's wife (XIV. 2. 1. 8). Aitareya Brahmana (III. 22. 7), however, mentions Prasaha and Sena as Indra's wives. (Pischel, *Vedische Studien*, II. 33, note 1).—He (Indra) is also said to rule alone (*eka*) by his might as an ancient seer (R. V. VIII. 6. 41).—Indra bears several characteristic attributes expressive of power.—He is strong (*tavas*), nimble (*nrtu*), victorious (*tura*), heroic (*sura*), of unbounded force (R. V. I. 11. 4; 102. 6), of irresistible might (R. V. I. 84. 2). He is clothed in might like the elephant and bears weapons like the terrible lion (R. V. IV. 16. 14).—Agni, Soma, and Vishnu are often also allied with Indra in the fight with Vrtra. Even priests on earth sometimes associate themselves with Indra in his combats (R. V. V. 30. 8; VIII. 51. 11; X. 44. 9).—Sometimes Indra is described as destroying demons in general. Thus he is said to sweep away the Asuras with his wheel (R. V. VIII. 85. 9), to consume the Raksases with his bolt as fire a dry forest (R. V. VI. 18. 10) and to overcome the *druhad* or malignant spirits (R. V. IV. 23. 7; 28. 2).—After his victory over the demon, he chose Soma for his drink (R. V. III. 36. 8).

After he conquered the demons, Soma became his own property (R. V. VII. 98. 5); he became king of the Soma mead (R. V. VI. 20. 3). Indra disclosed the juice pressed with stones.—Indra is constantly invoked by warriors (R. V. IV. 24. 3, &c.) As the great god of battle he is more frequently called upon than any other deity as the helper of the Aryans in their conflicts with earthly enemies.—He subjected the Dasyus to the Aryan (R. V. VI. 18. 3) and gave land to the Aryan (R. V. IV. 26. 2).—Indra does not desire the friendship of him who offers no libations (R. V. X. 42. 4).—Fragmentary references, often in enumerations, are frequently made to the victory of Indra over Dasas or Dasyus.—(Indra) delighting in the exhilaration of magnificent Soma sacrifices, confers rich rewards on the hosts of priests officiating in his worship. The numerous hymns which celebrate him dwell on these features in more or less stereotyped terms and are seldom free from references to the Soma offering.—In judging morally of Indra's immoderate indulgence in Soma, it must be borne in mind that the exhilaration of Soma partook of a religious character in the eyes of the Vedic poets and that the intoxicating influence of Soma itself led to its being regarded as the drink of immortality.—And the evident sympathy of the poets with the effect of Soma on the god but reflects the moral standard to the age. Amorous adventures, on the other hand, are entirely absent from the exploits of Indra in the *Rig Veda* and there is hardly a trace of such even in the *Brahmanas*, except that he is spoken of as the paramour of Ahalya the wife of Gautama. (Weber, *Sitz der Berliner Akad.*, 1887, p. 903.)—The etymology of Indra.—The root is connected with that in *indu*, drop. (Yaska, Sayana, Benfey, Roth, &c.)” (*Grundriss der Indo-Arischen Philologie und Altertumskunde: Vedic Mythology* §22.) இந்திரன் தாலவிருக்ஷங்களையும் மதுவையும் விசேஷித்துப் பரிபாலித்து வந்த சரித்திரக்குறிப்புகள் மேலே 14, 15, 17-ம் பக்கங்களிலும் கொஞ்சம் எடுத்துச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “Indra இந்திரன்” என்பது சம்ஸ்கிருதத்தில் “Prince, ராஜகுமாரன்” என்றும் அர்த்தப்படும் (Monier-Williams’ *Sans.-Eng. Dict.*, p 140.) [‘இந்திரர்’ என்னும். சான்றோர்ஜாதிப் பேரை சிலர், “Indu-raj் இந்து ராஜ், the moon” என்ற சந்திரன்பேரிலிருந்து பிறந்த தென்கிருர்கள். (*Ibid*, p. 141.)

ஆனால் பூர்வ இந்தியாவில் கற்பக வர்க்கங்களாகிய * மதுவிருக்ஷங்களின் பாளை முதலியவற்றைப் பக்குவப்படுத்தி அவைகளிலிருந்து சொட்டுச் சொட்டா யிறங்குகிற மதுவை பாணமாகவும் மற்றும் இனிய உணவுகளாகவும் உபயோகிக்கும் தொழில் விசேஷத்துப் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்ததால், அந்தத் தொழிலைப்பரிபாலிப்போர் என்ற பொருள் விளங்கவே, மேற்கண்ட விசேஷித்த இரண்டு பிரம-க்ஷத்திரிய ராஜாக்களுக்கு குரிய 'இந்திரன்' (Indra), 'இந்து' (Chandra) அல்லது 'இந்துராஜ்' (Chandra) என்ற பேர்கள் 'Drop, மதுச் சொட்டு' என் றர்த்தமாகிற 'Indu இந்து' என்னும் வார்த்தையிலிருந்து பிறந்திருக்கிறது.]

"Gramani கிராமணி" அல்லது "Sura-gramani சுரகிராமணி" என்பது மேற்கண்ட இந்திரனின் இன்னொரு பேர். அப்படியே, "(In the Vedas) mention is made of *purpati*, lords of cities and *gramani*, heads of villages." (*An Account of the Vedas*, p. 24 C.L.S.) 'சுரகிராமம்' என்பது மேலே 15 - ம் பக்கத்தில் கண்ட இந்திரனின் கற்பக சோலைக்கும் அதைச்சேர்ந்த 'கற்பகநாடு' என்னும் மாகாணத்துக்கும் பேர். இந்திரன் அந்தக் 'கற்பகநாட் டாச'னா யிருந்ததினாலே 'சுர கிராமணி' அல்லது 'கிராமணி' என்னப்பட்டான். பின்னால் அவன் சந்ததியாரும் வகையராக்களு மாகிய க்ஷத்திரியராஜாக்கள்-பிரபுக்களில் அநேகர் இந்த 'கிராமணி' என்னும் பட்டத்தை தங்களுக்கு சாதாரணமாய் வழங்கிவந்திருக்கிறார்கள். அவர்களிலோர் பாகத்தார்தான் நாளதில் சான்றோரின் ஓர் பிரிவினராகச் சொல்லப்படுகிற 'கிராமணிகள்.' ['கிராமணி' என்னும் பேர் பொதுவாய் அரசருக்கும், புருவான், நளன், கிருஷ்ணன், அரிச்சந்திரன், ஸ்ரீராமன் முதலான சந்திர-சூரியகுல ராஜாக்களுக்கும் வழங்கியதாக கிராமணிகுலக் கல்வியான்கள் சம்ஸ்கிருத-தமிழ் நூல்களிலிருந்து உதாரணங்கள் சேர்த்து சில புத்தகங்கள் அச்சிட் டிருக்கிறார்கள்.] "Gramani.—The title of some Shanans, and of the headman of the Khatris." "The two words Nadan and Gramani mean the same thing, namely, ruler of a country or of a village, the former being a Tamil, and the latter a Sanskrit word." (Thurston's *Castes and Tribes*, II. p. 360; VI. p. 368; See also Wilson's *Glossary*, p. 186.) "Gramani.—A title of the Shanans in the Chingleput district." (*Census of India*, 1901, Vol. XV. p. 154.) "உடையார்" என்ற பட்டம், இந்தக் கிராமணிச்சான்றோருக்குள்ளும் இருக்கிறது. "அகமுடைய சான்றோர்" என்று இன்னோர் பிரிவும் சான்றோருக்குள் உண்டு. (*Census of India*, 1891, Vol. XV. Caste Index. p. 2; மேலே பக். 27.) கிராமணிச் சான்றோரின் ஜனத்தொகை மேலே 43-ம் பக்கத்தில் விவரம் கண்ட சான்றோர்தொகையோடே சேர்த்திருக்கிறது. 1891-ம் வருஷத்து சென்சஸில்

கவரைபழைஞருமே தங்கள் பேரை “Gramanī கிராமணி” என்று பதிவுசெய்திருக்கிறார்கள். (மேலே பக். 155, 161.) தமிழ் (காஞ்சிபுரம்)-கன்னட-தெலுங்க-ஒட்டிய (ஜெயப்புரம்) நாட்டில் சிதறியிருக்கிற காத்திரர் என்னும் ஓர் சிறிய கூத்திரியஜாதியின் தலைவருக்கும் “கிராமணி” என்னும் இந்தப் பட்டம் வழங்குகிறது. இந்த காத்திரருக்கும் மேலே 32, 33-ம் பக்கங்களில் கண்ட வடஇந்தியாக் காத்திரருக்கும் பூர்வசம்பந்தமுண்டு. “The Katris claim to be Kshatriyas, and quote Renuka Purana as their authority.—By reason of their connection with the silk industry, the Khatris (of Conjeeveram) are called Patnulkaran by other castes.—The Khatris give Bhujaraja Kshatriya as their caste name, and some say that they are the descendants of one Karta Virya Arjuna of the human race. Their tribal deity is Renūkamba, the mother of Parasu Rama, to whom pongal (boiled rice) is offered, and a goat sacrificed in the month of Thai (January-February). They—have adopted the same Brahmanical gotras as the Bhats or Bhatrazus, e.g., Gautama, Kasyapa, Vasishta, and Bharadwaja.—The headman of the Khatris—is called Gramani—The Khatris are Saivites, and wear the sacred thread, but also worship various grama devatas (village deities). They speak a dialect of Marathi. The caste title is Sa, e.g., Dharma Sa. Kethree is described, in the Vizagapatam Manual, as ‘the caste of the Zamindar’s family in Jeypore. It is divided into sixteen classes. They wear the paieta (sacred thread).—They (the Khatri agriculturists of the Jeypore Agency tracts in Vizagapatam) are fair skinned, and speak the Oriya language. Their usual title is Patro.” (Thurston’s *Castes and Tribes*, Vol. III pp. 282, 283, 287.) 1901-ம் வருஷத்து சென்சஸில் மதராஸ் பிரஸிடென்ஸியிலுள்ள இந்தக் காத்திரரின் தொகை 1,227 என்று கண்டிருக்கிறது. (*Census of India, 1901*, Vol. XV. pp 136, 161.)

மேலே 22, 92, 94, 95, 104, 107, 108, 119-ம் பக்கங்களில் குறிப்புக்களாகவும், 122-123-ம் பக்கங்களில் தொகுத்தும் சொல்லியிருக்கிற படிக்கு, மலையாளம் சான்றோரோடு முன் எகஜாதியா யிருந்ததாக அநேக ஒற்றுமைகளால் துலங்குகிற நம்பூரிப்பிராமணருக்குள்ளும் இந்தக் கிராமணிச் சான்றோரில் ஓர்கூட்டத்தா ரிருக்கிறார்கள். இவர்களைப் பற்றி, “Those that actually received the territory from the hands of Parasu Rama, (are) called Gramani Nambutiris or Gramani Adhyas.” இந்த “The Gramanis—had, as Rakshapurushas or

protectors, to discharge the functions assigned to Kshatriyas." என்றும் (Thurston's *Castes and Tribes*, Vol. V. pp. 166, 164), "Gramani=Original landholders. It is said some Nambutiris received gifts of land from Parasurama. Their descendants are the Gramanis" (*Madras Government Museum Bulletin*, Vol. III. No. I. p. 35) என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

'Gramani கிராமணி' என்னும் பேரிலுள்ள 'Grama கிராம' என்ற சமஸ்கிருத பதம், இந்தியாவின் பேச்சுப்பாஷைகளில் 'Gama காம' அல்லது 'கம' என்று மருவி கீழங்குறிபடிக்கு, இந்த கிராமணிச்சான் ரோருக் கொப்பாய் தெலுங்கநாட்டி விருக்கிறதாக மேலே விவரம் சொல்லிய ஓர் பிரிவார் (*Gamallas காமாளர்*) என்று பேர் வழங்கப்படுகிறார்கள். 'காமாளர்' என்பது 'கா.ப' + 'ஆளர்' என்ற இருபதங்கள் சேர்ந்தது. 'ஆளர்' என்றால் 'ஆளுவோர்' (=rulers) என்றர்த்தம். 'Grama கிராம' என்பது 'Gama காம' என்று மருவியதைப்பற்றி (Prof. Wilson) உவில்லன் என்னும் மகா பாஷாசாஸ்திரி சொல்லியிருப்ப தாவது:—"Gram, Grama, Sans. &c, the term occurs in all the (Indian) dialects, sometimes in the primitive form, but usually modified, as, Gam, Ganw, or Gaon. corruptly Gaum. (*Glossary*, p. 185.) "Gam, corruptly, Gaum, Hind. &c. (Gam, abbreviation of Grama). A village." (*Ibid*, p. 163.) 'கிராம' என்பது 'Gaom, Gaum காவோ, 'காவ்' என்றும் திரிகிறபடிதான், 'Gamalla காமாளர்' என்னும் பேர் 'Gavala காவாளர்' என்றும் வழங்கிற்று. (பக். 149.) இதுபோக, 'Gavandla, Gamandla, Gavandla-vandlu காமண்டலர்' என்பது, ஷை 'கிராம' காம' என்ற வார்த்தையோடே 'மண்டலர்' என்ற வார்த்தை சேர்ந்ததாயிருக்கிறது. "மண்டலர்" அல்லது "மண்டலீசர்" என்றால் "அரசர், kings, sovereigns of a limited reign, territorial rulers" என்றர்த்தம். (Winslow's *Tam-Eng. Dict.*, p 842) 'மண்டலர்' என்பது திருகெல்வேலிச்சான் ரோரின் ஓர் உட்பிரிவார் பேராகவு மிருக்கிறது. (மேலே பக். 29.)

இனி பழையார், வகோர் வகையராக்களின் மூலத்தைக் கவனிப்போம். இந்த 'பழையார்' என்பது 'பழையர்' என்றும் (மேலே பக். 150), 'வகோர்' என்பது 'படுகர்' அல்லது 'வடுவர்' என்றும் (பக். 46; 120, 153, 154) வழக்கத்தி விருந்துவருகிறது. 'பழையர்' என்போர் தமிழ்த்தேசத்துக்கு கூத்திரியராக ஆதியாய் அகஸ்தியமுனி, குலசேகரபாண்டியன் என்பவர்களோடு பலவகையான குடிகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு வடஇந்தியாவிலிருந்து குடியெழும்பிவந் தமர்ந்த (பக். 5-7) ராஜபுத்திரரி லோர் பிரிவார். இந்த ராஜபுத்திரரில் விசேஷித்தோர் நால்வர். அவர்களைப் பற்றி பூர்வ தமிழ்நூ லாகிய "புறநானூறு"நில் "பாணன் துடியன் பழையன் கடம்பனென், தந்நான் கல்லது குடியு மில்லை" அல்லது "பணிக்கன்

பழையன் துடியன் கடம்பனென், நந்நான் கல்லது குடியுமில்லை” என் றிருக்கிறது. [இம் மனுவாசிரியர் 1852-1856 வரை மதராஸில் அரசுநாத கவிராயர் என்னும் தமிழ்வித்வானோடு தமிழ்நூலாராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கும்போது பார்த்த “புறநானூற்றுப் பிரதிகளி லெல்லாம் மேலே எடுத்தெழுதியபடியே யிருந்த பாடம், நானது அச்சப்பிரதிகளில் “பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பனென் நந்நான் கல்லது குடியுமில்லை” என்று தப்பிதமாய் மாற்றப்பட்டிருக்கிறது.] இந்தப் “புறநானூற்று”யுள் குத்திரத்தின் விவரமாக, மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் “செந்தமிழி” ல் (தொகு. ௪ pp. 245-250 பராபவஞ் சித்திரைமீ) ஷே. பத்திராசிரியராகிய ஸ்ரீமூ. இராகவையங்காரவர்கள் எழுதியிருப்பதாவது:— “இத் தென்னாட்டின் பூர்வகுடிகளாக இக்காலத்துக் கருதற்குரியார் பலராயினும், அவருள் ஒரு நால்வரே சிறப்புடைய பழங்குடியின ராகத் தெரிய வருகிறது. அவராவார்:—பாணன், பறையன் [பழையன்], துடியன், கடம்பன் என்போர். இற்றைக்கு 1800 வருஷங்கட்குமுன், இந்நால்வருமே தமிழ் பழங்குடிகளிற் சிறந்தவராகக் கொள்ளப்பட்டா ரென்பதனை,

‘அடலருந்து.....

.....குருந்தே முல்லைபென்

நிந்நான் கல்லது பூவு மில்லை

கருங்கால் வரகே யிருக்கீர்த் தினையே

சிறுகொடிக் கொள்ளே பொறிகள வரையொடு

இந்நான் கல்லது.....

பாணன் பறையன் [=பழையன்] துடியன் கடம்பனென்

நிந்நான் கல்லது குடியு மில்லை

யொன்னாத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி

யெளிதேந்து யருப்பிற் களி நெறிந்து வீழ்ந்தே

.....வின்லது

நெல்லுக்குத்துப் பரவுந் கடவுளு மிலவே

என்னும் புறப்பாட்டா லுணர்க. இச் செய்யுளுள்ளே, பூக்களிற் சிறப்புடைய நான்கையும், தானியத்திற் சிறப்புடைய நான்கையும் எடுத்துக் கூறியதுபோல, ‘பாணன் பறையன் [=பழையன்] துடியன் கடம்பனென், நிந்நான் கல்லது குடியுமில்லை’ எனத் தமிழ்க்குடிகளிற் சிறப்புடைய நால்வகையைக் கூறியிருத்தல் அறியத்தக்கது.—அவருள்ளே,

“பாணர்:—சுதேசப் பழங்குடிகளி லெல்லாம் உயர்ந்தவர் இவ்வகுப்பினரே. இவர் கல்லியில் வல்லவராயும், ஆடல்பாடலிற் சிறந்தோராயும் விளங்கினமை பற்றி, திராவிட அரசராலும் குறுநிலமன்னராலும் ஒருங்கே மதிப்புடன் ஆதரிக்கப்பட்டார். பிற்காலத்து ஆரியரால் இப் பழங்குடியினர் இழிந்தகுலத்தவராக ஒதுக்கப்பட்டாராயினும், முற்காலத்தே திரா

விட அரசருடன் எவ்வித வேற்றுமையு மின்றி இவர் கலந்துகளித்து வந்தனர். பண்டைச்சங்க விலக்கியங்களில், இப் பாணரது பெருமையைக் குறித்துப் பேசாதது லொன்றேனும் இன் றென்னலாம்.” இப் பாணரென்பது மேலே 97—99-ம் பக்கங்களில் விவரம் சொல்லியிருக்கிற பணிக்க சான்றோரே தவிர வேறல்ல. இவர்கள் பேர் இறுதியில் ‘க’கரம் சேராமல் ‘பணியர்’ என்றும் சில சமயங்களில் வழங்குகிறது. (Sherring’s *Hindu Tribes and Castes*, Vol. III. p. 185) ‘பாணர்’ அல்லது ‘பணியர்’ அல்லது ‘பணிக்கர்’ என்ற பேர் “comes from pani, or work viz., that of military training, சஸ்திரவீத்தை என் றர்த்தப்படுகிற (பண்) ‘பணி’ என்னும் பதத்திலிருந்து வந்தது” என்று தென் இந்தியா எத்தகிரபிப் புஸ்தகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (மேலே பக். 73, 98.) இந்தப் பணியர் என்னும் பணிக்கர் நாளதுவரை வரன்முறையாய் நடப்பித்துவருகிற குலத்தலைமை, சஸ்திர-சாஸ்திர உபாத்திமை, குருத்துவம், புரோகிதம், போர்வீரராயிருத்தல் முதலிய வேலைகள் (பக். 97, 98) பாணருடைய தொழில்களாய் பூர்வதூல்களில் துலங்குவதுக்குச் சரியொத்தே யிருக்கிறது. இந்தப் பணிக்கரோடுசேர்ந்த ‘வாளர்’ என்னும் ஈனவப்பிரிவார் நாளதும் மீன்பிடிதொழிலையும் தங்கள் விசேஷதொழில்களிலொன்றாக நடத்திவருகிறார்கள். (மேலே பக். 103-106.) (நீ) ‘நய,’ ‘நாய’ (leader) என்னும் சம்ஸ்கிருதமூலத்தி லிருந்து பிரிந்த ஒரே பதம் திருவாங்கூர்-கொச்சி வட்டகையில் வந்து சேர்ந்தவர்களுக்கு இறுதியில் ‘க’கரம் சேராமல் ‘நாயர்’ என்றும், தெலுங்கநாட்டில் போய்ச் சேர்ந்தவர்களுக்கு இறுதியில் ‘க’கரம் சேர்ந்து ‘நாயக்கர்’ என்றும் வழங்குவது போல, ‘பண்,’ ‘பணி’ என்னும் பதத்திலிருந்து பிரிந்த பேர்களும் ‘பாணர்,’ ‘பணியர்,’ ‘பணிக்கர்’ என்று பலவிதமாய் வழங்கியிருக்கிறது.

பழையரைப் பற்றி ஷை இராகவையங்காரவர்கள் எழுதியிருப்ப தாவது:—“இவர்—தேனெடுத்துவரும் ஒரு பழங்குடியினர். ‘பழையர் தம் மனையன் பழநறை’ என்பது ‘இராமாவதாரம்.’ இக்குடித்தலைவர் சிலர் முன்னாளிற் சிறந்த வீரராய் விளங்கினர். சங்ககாலத்தே, தலையாலங்கானத்துச்செரு வென்ற நெடுஞ்செழியற்கு முக்கிய படைத்தலைவனாக விளங்கிய ‘பழையன் மாறன்’ என்பான், இக்குடியைச் சேர்ந்தவனென்றே கருதப்படுகிறான்.” (செந்தமிழ், தொகு. ச. p. 250.) இப்பழையரைப்பற்றி மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் அக்கிராசன்திபதியாகிய ஸ்ரீமான் பொ. பாண்டித்துரைதேவரவர்கள் எழுதியிருப்ப தாவது:—“தேனெடுத்து அருந்தலும் விறற் றும் இப்பழையரது தொழிலாகும். இவர்கட்கே சிறந்த தேனெடுத்தற்றொழில் பற்றி, அத் தேனுக்குப் ‘பழை’ என ஓர் பெயரு முண்டாயிற்று. இவர் முற்காலத்தே சிறந்த போர்வீரராக அரசர் பால் அமர்ந்திருந்தனர். பாண்டியன் படைத்தலைவனான பழையன்மாறனென்பானும் இவ் வகுப்பினனே.” (செந்தமிழ், தொகு. எ. p. 284.)

இதில் ‘தேன்’ என்பது கள். (திவாகரம், vi. 111,) அப்படியே பனை மதுவுக்கு ‘பசுந் தேன்’ (கம்ப-ராமா., V. 2. 30, 136), “கற்பகத் தேன்” (ஷை., V. 2. 208), “கற்பக நறுந்தேன்” (ஷை., I. 7.8), “அரி தலைப் பாளைத்தேன்” (ஷை., I. 3. 9) முதலிய அநேக பேர்களும், கற்பகத்தருவுக்கு “தேன்பிலிற்று நீர்மையதாய்க் குன்றாத செந்தளிர்க் கற்பகம்” (திருவள்ளுவ மாலை, 3), “பசுந்தேன் துளிக்குங் கற்பகம்” (கம்ப-ராமா., V. 2. 30, 136), “தேன்படு பனை” (நறுந்தொகையென்ற வெற்றிலைக்கை) முதலிய பேர்களும் வழங்கி யிருக்கிறது. ‘தேன்’ என்பது ‘அமிர்தம்’ என்ற மர்த்தப்படுகிற ‘*Styena* ஸ்த்யேன்’ என்னும் சம்ஸ்கிருத பதத்திலிருந்து வந்தது. “The term *madhu*, which in connexion with the Asvins means ‘honey’ or ‘mead,’ comes (in the Vedas) to be applied, in the general sense of ‘sweet draught,’—especially to the Soma juice (Rig-Veda, IV. 27. 5; VIII. 69. 6). Mythologically *madhu* is the equivalent of Soma when the latter means the celestial ambrosia (*amṛta*), Conversely, *amṛta* is frequently used as an equivalent of ordinary Soma (R. V. V 2. 3; VI. 37.3, &c.; Vajasnēyi Samhita, VI. 34; Satapatha Brah., IX. 5. 1. 8).” (Macdonell’s *Vedic Mythology*, p. 105.) “It is usual with persons of better station to entertain their guests on days of joyous festivity with the honey of the palm tree.—The liquor, which has a more luscious sweetness than honey, is of the consistence of a thin syrup.” (Dr. Paxton’s *Illustrations; Natural Hist.*, pp. 50, 54; மேலே பக். 17.) இந்த தேனாகிய கள்ளும், அதிலிருந்து ‘விசயம்’ என்னப்பட்ட (திவா. vi. 108) சருக்கரையும் செய்கிற தொழிலையும் ஓர் பூர்வவிசேஷமாய் நடத்திவந்தவர்கள் சேந்தன் திவாகரமாகிய பூர்வ தமிழ்நிகண்டில் (ii. 51),

“பழையர் துவசர் பவேர் கள்வினோர்”

என்னப்படுகிறார்கள். இதில்,

பழையர்’ என்னும் பேர் “War, the earth, யுத்தம், நாடு” என்ற மர்த்தமாகிற “*Balaja* பலஜ” என்னும் சம்ஸ்கிருதவார்த்தையிலிருந்து வந்தது. (Monier-Williams’ *Sans.-Eng. Dict.*, p. 675.) பழையர், ‘கள்’ என்னும் பதநீர் இறக்கும் தொழிலையும் விசேஷித்துக் கொண்டாடுவோரானும், அவர்கள் சாதாரணமாய் ஊத்திரியரும் பொருநராகிய போர்வீரருமாகவே யிருந்தார்கள். அப்படியே கம்ப ராமாயணத்தில் (L. 4. 43) “பழையர்தஞ் சேரியில் பொருநர் பாட்டிசை” யென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. “பொருநர் பாட்டிசை” யென்பது அந்தப் பழையருடைய ‘ஆனகம்’ ஆகிய “Military band யுத்தபாண்டு.” அந்தப்படி நாள

தும் திருநெல்வேலிச்சான்றோரில் ஓர் பிரிவினராகிய மண்டலர் (மேலே பக். 29) அடிக்கிற முரசு “ராச மேளம்” என்னப்படுகிறது. ஆதி “Soma-pati சோமபதி” (=கன் ராஜா) ஆகிய இந்திரன் (Mr. Williams' Dict., p. 1137) செய்துவந்தபடி (பக். 165) “வீரபானம்” (“the drink of warriors, taken during the battle for refreshment or before it, to elevate courage,” பொருநராகிய யுத்தவீரருடைய பானம். Wilson's Dict., Sans. and Eng., p. 842. Cal., 1819) ‘சோம ரஷம்’ என்னப்பட்ட கன், யுத்தவீரராகிய பழையருக்கு அத்தியாவசியக மானதால், அவர்கள் ‘விஜயம்’ ஆகிய அந்தத் தொழிலையும் கூத்திரியத் தொழில்களி லொன்றாக வே நடத்திவர் திருக்கிறார்கள். “In India,—an intoxicating liquid (Soma)—was held to be by far the most acceptable offering to the deity, was regarded as the mainspring of heroic achievement, as the source of the highest and most effective inspiration; to it the warrior, the priest, the prophet attributed his prowess, his sanctity, his prescience, or insight into divine mysteries.” (CANON F. C. COOK, M. A. மேலே பக். 11.) “The drink (Soma) itself seems to be a particular sign or symbol of the Kshatriyas or kingly race.” (Dr. K. S. MACDONALD, M. A. பக். 12.) “It (the palm branch) was selected by all the nations of antiquity, to be the symbol of the highest degree of nobility, and even of regal authority.” (Dr. G. PAXTON. பக். 16.) இந்தப் பழையரில் ஓர் பிரிவார்தான் தாலமதுத்தொழி லுடைய ராஜஜாதி யாகிய (கடம்பர்) கதம்பரிலிருந்து பிரிந்து தெலுங்கதேசத்துக்கு வந்து ‘விஜய நகரம் ராயர்’ராச்சிய மாகி (பக். 158, 159, 160) அப்புறம் அதிலிருந்து தஞ்சாவூர் மதுரை ராச்சிய ஆளுகைகளையும் பெற்று (பக். 163), நாளில் தெலுங்க-தமிழ் நாடுகளில் (Balijas) பழையர் என்னும் நாமத்தோடும், ‘பொருநர்’ என் றர்த்தமாகிற நாயக்கர் என்னும் நாமத்தோடும் இருந்துவரு கிறார்கள். மேற்சொன்ன ‘பழையர்’ சான்றோருக்குச் சம்பந்தப்பட்டவர்க ளென்று 1901-ம் வருஷத்து மதராஸ்சென்சஸில் சொல்லப்பட்டிருக்கி றது. (Census of India, 1901, Vol. XV. p. 178.)

மேலே திவாகர சூத்திரத்தில் பழையரின் இன்னொரு பேராக ‘பவேர்’ என்பது வருகிறது. “படு” என்பது தமிழில் “Toddy, கன்” என்றும், “goodness, excellence, நன்மை” என்றும் அர்த்தப்படுகிறபடி க்கு (Winslow's Tam.-Eng. Dict., p. 715), ‘பவேர்’ என்பது வேத மோதி நைவேத்தியங்கள்நடப்பிக்கும் நன்மையான காரியத்துக் கான சோமம் அல்லது சள்ளை ஆயித்தஞ்செய்கிறவர்களுையே குறிக்கிறது. அந் தப்படி “வேள்விக்குரியது சோமபானம்” (நைடதம், 16. 10), “கள்ளு முனு விரும்பினான் மகங்கள்செய்” (கைவல்ய., 2. 75) என்பது பூர்வ

பூர்வ இந்துவிதி. (மேலே பக். 18.) “Soma juice was essential part of every offering of importance.” (*Religious Reform*, Part III. p. 41.) இந்த மதுவைத் தயார்செய்வோர் பூர்வ சம்ஸ்கிருதநூல்களில் ‘Soma pala சோம பாலர்’ (‘a provider or seller of Soma’) என்று பிராமணவரிசையில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். “The priests who press Soma are Adhvaryus (*Rig-Veda*, viii. 4. 11; Hillebrandt, *Vedainterpretation*, 16). “The shoot is pressed with stones (R. V. IX, 107 10).—They are placed on the *vedi* or altar (R. V. V. 1. 12) —The pressing of Soma by means of stones was the usual method in the period of the *Rig-Veda*.” (Macdonell’s *Ved. Myth.*, pp 105, 106.) “It (Soma juice) was offered as a sacrifice to all the gods, and largely used in connection with all other sacrifices” (Dr. K. S. Macdonald. மேலே பக். 12.) சோமபான யாகத்துக்கு சம்ஸ்கிருத பூர்வநூல்களில் ‘சோம யக்யம்’ ‘சோமபேயம்’ முதலிய பேர்களுண்டு. வேதமோதும் யாகஸ்தானத்தில் படைத்து அருந்தும் மதுவானது வியாதிகளைக் குணமாக்கல், நீடிய ஆயுஸ், கர்ப்பவிருத்தி, சுருசுருப்பு, அறிவு முதலிய அநேக நன்மைகளைக் கொடுப்பதாய் வேதங்கள்எழுதப்பட்டகாலத்து இந்துக்களுக்குள் சாதாரணமாய் எண்ணப்பட்டும் மதிக்கப்பட்டும் இருந்தது. (Macdonell, *op. cit.*, pp. 108, 109.) ஆகையால் ‘படு’ என்னும் இந்தயாகமதுவை ஆயித் தஞ்செய்தோரின் பேராகிய ‘படுவர்’ என்பது “An altar, வேதனை” என்ற மர்த்தமாகிற “Pitha-bhu பீடபூ” என்ற வார்த்தையினுடையவும், “A place where the Vedas are read or studied, வேதமோதும் இடம்” என்ற மர்த்தமாகிற “Patha-bhu பாடபூ” என்ற வார்த்தையினுடையவும் திரிபாய், மேற்கண்ட மதுத்தொழில் செய்யும் பிராமணச்சான் றோரும் கதம்பராஜாக்களின் வம்சத்தாருமா யிருந்து பலதிகும் நிகழியிருப்போரின் பேர்களாக வழங்கிவருகிறது. அந்தப்படி ‘படுவர்’ என்ற இந்தப்பேர் நீலகிரிமலைச்சார்பையடைந்த கதம்பவம்சத்தாருக்கு ‘Bada-gas படுகர்’ என்றும், தெலுங்க-தமிழ்க் தேசத்தையடைந்து முன் ‘நாயக்கர் ஜயர்’ என்றும், நாளில் ‘நாயக்கர்’ என்றும் பட்டம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற (Balijas) பழையருக்கு (Xavier) சுவேரியார் காலத்தில் ‘Badages படுகர்’ என்றும் (மேலே பக். 120, 124, 125, 153), பின்னால் ‘Vadugas வடுகர்’ என்றும் (பக். 153, 154), திருவாங்கூரில் சான்றோரின் ஓர் பிரிவாயிருப்போருக்கு ‘Vadugas வடுவர்’ என்றும் (பக். 46, 120) வழங்குகிறது. ‘Vaduga வடுவர்’ என்று எழுத்துகளில்வழங்கும் மேற்கண்ட (Balijas) பழையரின் பேரும், தமிழ்த் தேசத்தில் சாதாரண ஜனங்களால் ‘Vadugas வடுவர்’ என்றே நான் உச்சரிக்கப்படுகிறது.

“Gauri கௌரி” என்றால் சம்ஸ்கிருதத்தில் “the earth, நாடு” என்றும், “the brilliant goddess; name of the goddess Parvati and wife of Siva, சிவன் பெண்சாதியாகிய பார்வதி” என்றும், “Gaura கௌர” என்றால், “the moon, சந்திரன்” என்றும் அர்த்தப்படுகிறது. (Monier-Williams’ Sans.-Eng. Dict., p. 301.) இந்தப் பார்வதி சான்றோரின் குலமாதா வெண்பது சத்துருக்கள்-மித்துருக்கள் யாவராலும் ஒப்பப்பட்ட விஷயம். அந்தப்படி “காளிபுத்திரர்,” “கவரை” முதலிய பேர்கள் சான்றோருக்குண்டு. (மேலே பக். 35, 83, 84.) நாளதும் நாடாக்களான பிரபுக்கள் பல்லக்கில் பவனிபோகும் போது, பல்லக்குச் சுமப்போர் “கவரைக் கம்மே,” “ராமஜெயம்!” என்னும் தொடர்மொழிகளை மாற்றிமாற்றிச் சொல்லி கட்டியங்கூறுவார்கள். “கம்” என்றால் “தலைவன்” என்ற மர்த்தம். (Tam. Dict.) சான்றோர்குல ராஜாக்களாகிய சோப்பாண்டியருக்கு வழங்கிய “கௌரியன்” என்னும் பேரும் (திவா. ii. 23) இந்த “கௌரி” என்னும் சான்றோர் குலமாதாவிலிருந்து வந்ததே. “கவரை” என்பது மலையாளம் சான்றோரில் ஓர் உட்பிரிவாரின் பேராகவு மிருக்கிறது. (பக். 37, 120.) மேற்சொன்ன (Vadugas, Badages) படுவர் ஆகிய (Balijas) பழையார், பாண்டியராச்சியத்து ஆளுகையைக் கைப்பற்றிப் பிற்பாடு, இந்த ‘கவரை’ என்னும் பேரையும் தமிழ்நாட்டில் தமக்குக்கு விசேஷித்து வழங்கிவருகிறார்கள். (பக். 120, 154, 155.) இந்த பழைய-கவரையரின் குலமாதாவும் கௌரிதான். (பக். 155) ‘கவரை’ என்னும் அவர்கள் பேரை டிஸ்டிரிக்டு மானுடல்கள்-சென்சஸ்ரிப்போர்ட்டிகள் எழுதின துரைகளும் ஷை “கௌரி” என்னும் குலமாதா பேரிலிருந்து பிறந்தது என்றே ஒப்பி யெழுதியிருக்கிறார்கள். (பக். 155.) இடிகரின் ‘Gauda கௌட’ என்ற பட்டப்பேரும் இந்த ‘கௌர’ என்னும் பதத்துக்குச் சம்பந்தப்பட்டதுதான்.—ஈடிசுருக்கு வழங்கும் ‘Aiyas ஐயர்’ என்னும் பட்டப்பேரின் மூலத்தை மேலே 108-109-ம் பக்கங்களில் கண்டுகொள்க.

இனி “பழையர் துவிசர் படுவர் கள்வீனருர்” என்ற திவாகரகுத்திரத்தி லுள்ள ‘துவிசர்’ என்னும் பதத்தைக் கவனிப்போம் [இம்மனுவாசிரியர் பார்த்த அநேக பழய திவாகரப்பிரதிகளில், இப்பெயர் ‘துவசர்’ என்றிராமல் ‘துவிசர்’ என்றும், இறுதியில் ‘கள் வீனருர்’ என்றிராமல் ‘கள் வீனருர்’ என்றும் இருக்கிறது.] “அக்காளெனவே மர மெனப்படுமே, புறக்கா ளெனவே புல் லெனப்படுமே” என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரப்படிக்கு, பனைவகையரா தாலவிருகுகங்கள் புறக்காளுடைய தானதால், சம்ஸ்கிருத-தமிழ் நூல்களில் அவைகள் மரமாக மாதிர மல்ல, அநேக சமயங்களில் புல்வகையராப் பூண்டாகவும் பேசப்பட்டிருக்கிறது அப்படியே அந்தப் பதங்களில் விசேஷித்ததாகிய பனைக்கு “புற்பதி, the prince of the புல் tribe—the palmyra tree” என்ற பேரு முண்டு. (Tam.

Dictt.) சம்ஸ்கிருத வேதங்கள் முதலானதிலும் கள்ளாகிய சோமம் விருக்ஷத்திலிருந் துண்டாவதாக சில இடத்திலும், புல்-பூண்டிலிருந் துண்டாவதாக சில இடத்திலும் இந்தவகைப்படிதான் சொல்லப்பட்டது. மேலே 175-ம் பக்கத்திற் கண்டபடிக்கு ருக்வேதகாலத்தில் சோமம் உண்டாகிற பாளைக்குருத்தை கற்களால் ("press") "இடுக்கி" அல்லது "தட்டி" கள் எறிக்கி அதைத் தாங்கள்சாப்பிட்டது மாத்திர மல்ல, வேதிகைகளிலும் படைத்தவர்கள் "Adhvaryu அத்வரியு" முதலான பிராமணக்குருக்களே. அந்தப்படி "Soma-pas, a drinker of soma juice,—especially the progenitors of the Brahmans." (Monier-Williams' S.-E. Dict., p. 1137.) "All the ancestors of the brahmans are styled Soma-pas (= Soma-drinkers)." (Balfour's Cyclop. of India, Vol. V. p. 474.) மேலே 13, 14, 17, 18, 22-ம் பக்கங்களும் காண்க. இந்தப் பிராமணரில் ஓர் வகுப்பார்தான் நாளதில் கன்னட-தெலுங்க தேசங்களில் 'ஐயர்' என்னும் பட்டப்பேரோ டிருந்துவருகிற ஈடிகர்-இந்திர ராகவும், தமிழ்-மலையாளம் தேசத்து சான்றோருக்குள் குருத்துவ-புரோகித வேலைகளைச் செய்துகொண்டு 'ஐயர்' என்னும் பட்டப்பேருடைய சான்றார உட்பிரிவா ராகவும் இருக்கிறார்கள். ஆகச்சே திவாகாச்சுத்திரத்தில் 'பழையர்,' 'படுவர்' களோடுசேர்ந்து வழங்குகிற 'துவிஜர்' என்னும்பதம் "Twice-born; a man of any one of the first three classes, இரு பிறப்பாளர்" என்று மாத்திர மல்ல, "A Brahman பிராமணன்" என்றும் அர்த்தப்படுகிற "Dviḥja துவிஜர்" என்னும் (Monier-Williams' S.-E. Dict., p. 443) சம்ஸ்கிருத பதத்தின் திரிபேயன்றி வேறல்ல. அந்த வார்த்தை "Dhvaja துவஜர்" என்றிருந்தால் மே, அதுவும் அசுரருக்கெதிரான ("army") 'யுத்தவீரராம்' மந்தரமலைச் சம்பந்தமாக மதுத்தொழில்செய்த பிராமணரையே குறிக்கிறது என்று வாசஸ்பதி யென்னும் சமஸ்கிருத மகாவித்வான் எழுதிய "வாசஸ்பத்யம்" என்னும் மகாபெரிய சம்ஸ்கிருத அகராதியினால் அறியலாம். அதாவது: "Dhvaji.—There is flag to this man. (1) Having a flag; (2) Army (Amara); (3) Mountain; (4) Chariot; (5) Snake; (6) Horse; (7) A Brahman (Medini); (8) A peacock (Raja Nighantu); (9) A Sundiga (Hemachandra)." மதுவுக்கு சம்ஸ்கிருதத்தில் "துவிஜபிரியம் Dviḥja-priyam, துவிஜபிரியா Dviḥja priya, dear to a man of the first three classes, especially to a Brahman; the Soma" (Monier-Williams' S.-E. Dict., p. 443) "பிராமணர் பிரியப்பட்டது" என்ற பேரு முண்டு. பனைக்கு சம்ஸ்கிருதத்தில் "Brahman-yam பிராமணியம்" (=பிராமணருக்குரியது) என்றும், (Sans. Dictt.), பிராமணருக்கு தமிழில் "பணவர்" (=பனைக்காரர்) என்றும் (Tam. Dictt.; Pope's Tīruvacagam, III. p. 57) பேர்களும் வழங்கியிருக்கிறது. (மேலே பக். 13, 14.)

[குறிப்பு.—திவாகரம், மக்கட்பெயர்த் தொகுதியில், “பழையர்” பேர் 51-ம் சூத்திரமாகவந்ததைப் பற்றி ஏதோ அவர்கள் இழிந்தோரோ என்றெண்ணத் தக்க தல்ல. ஏனென்றால், 33-ம் சூத்திரத்தில் “காராளர்” பேர் சொல்லி முடித்த பின், ஷ. தொகுதியின் பின்பாகம் அந்தஸ்து வரிசையாய்க் குறிக்கப்பட வில்லை. உ-ம்- பிராமணரில் மகாஉயர்ந்த பிரிவினராய் மதிக்கப்படுகிற “சூலீநர்” பெயர் 94-வது சூத்திரத்தில் வருகிறது; “கலிகன்” பெயர் 98-ம் சூத்திரம்; “வரையாதுகொடுப்போர்” பெயர் 106; “தானைத் தலைவர்” பெயர், 107; “தலைவர்” பெயர் 14; “பாணர்” பெயர் 53-ம் சூத்திரமும், அதற்குச் சம்பந்தமான “பாண்மகன்” பெயர் 120-ம் சூத்திரமுமாயிருக்கிறது; “சண்டாளர்” பெயர் இவர்களெல்லாருக்கு முன்னே யிருக்கிறது. “குறிஞ்சிக் கிறைவன்” 126; “பாலைக் கிறைவன்” 129; “முல்லை நிலத் தலைமகன்” 133; “நெய்தனிலத் தலைமகன்” 137; “மருதநிலத் தலைவன்” 140; “படையின் பெயர்” 157; &c. அப்படியே கூத்திரிய-பிராமண வகுப்பைச் சேர்ந்த “பழையர்” வகையராப் பேரும் 51-ம் சூத்திரத்தில் வருகிறது. மொத்தத்தில் திவாகரமே மது-மாம்சத்தை நிசிதம்பண்ணுகிற பெளத்தமதக் கொள்கைகள் தென்னிந்தியாவில் வெகுவாய்ப் பரவியபின் எழுதப்பட்ட நூலாதலாலும், நாள்தில் கையெழுத்து ஏகேளும்-அச்சுப் புத்தகங்களுமாயிருக்கிற அதின் பிரதிகளெல்லாம் சான்றோரைப் பகைத்து நிஷேதிக்கிற இதர ஜாதிக்காரரின் வழியாகவே யுண்டானதாயிருப்பதாலும், அதில் சான்றோருக்கு விரோதமாயிருக்கும் எழுத்துகளைப் பற்றி சான்றோர் அத்தனையாய்க் கவனம்செலுத்தவேண்டிய அவசியமு மில்லை.]

இனி, மேலே புறநூலுற்றுச் சூத்திரத்திற்கண்ட ‘துடியர்’ யாரென்று கவனிக்கும்போது, அவர்கள் கர்னாடகவட்டகை (கதம்ப) கடம்ப ராச்சியத்தி லிருந்து இலங்கைக்கும் நீலகிரி வட்டகைக்கும் வெளி யேறிப்போயிருப்பவர்கள் என்று தெரிகிறது. கடம்பராஜ ஜாதிக் காரராய் நாளதுக்கு இரண்டாயிரத்து சொச்ச வருஷங்களுக்கு முன்னே ‘எளாளன்’ அல்லது ஈளான் என்ற ஈழராஜாவோடே படையெழும்பிப் போய் இலங்கையை ஜெயித் தாண்டவர்களில் (பக். 66, &c.), தென்னிந்தியாவுக்குத் திரும்பாமல் அவ்விடத்தே நிலைத்துக்கொண்ட சான்றோர் (பக். 84-87) நாளதும் அவ்விடத்தில் “Doorawas துரவர் (துடவர்)” என்னப்படுகிறார்கள். (Cordiner's Ceylon, Vol. I. p. 93; மேலே பக். 87; சீமே XII.) [பாஷாநடைப் படி ‘ர’ கரத்துக்கும் ‘ட’ கரத்துக்கும் பேதமில்லை.] ஷ. கடம்பராச்சியத்தி லிருந் தெழும்பி நீலகிரிவட்டகையி லமர்ந்த ஓர் பிரிவார் ‘Tudas, Todas துடர்’ என்னப்படுகிறார்கள். (பக். 133, 134, 136.) இந்த துடருக்கும் சான்றோருக்கும் அநேக பூர்வசம்பந்தங் களிருப்பதாக (Col. Marshall, Lewis Rice Esq.) கர்ணல் மார்ஷல், ரைஸ்முதலிய கீர்த்திபெற்ற துரைமார் எழுதியிருக்கிறார்கள், (பக். 133, 134.) ‘துரவர்,’ ‘துடர்’ என்ற இருபதங்களும் ‘விஜயர்’ (Victorious) என்ற ர்த்தமாகிற ‘Tura துர’ என்

னும் சம்ஸ்கிருதபதத்தி லிருந்து வந்தது. லீலகிரி துடர் பேருமே "Todi, Tody, துடியர்" என்றும், "Todavars துடவர்" என்றும் "Torawars துரவர்" என்றும் வழங்குகிறது. "The Madras Journal of Literature and Science for 1888-89, p. 157.)

‘கடம்பர்’ என்பது ‘கதம்பர்’ என்பதின் ஓர் தமிழ்வழக்கு. இந்தக் கதம்பர் தென்னிந்தியாவின் அதிபூர்வக் குடிகளில் ஓர் வகுப்பா ரென்று (J. F. Fleet Esq.) பிளீட் துரை எழுதியிருக்கிறார். (பக். 157.) இவர்கள் தாலமதுவிற்கும் தொழிற்காரராயிருந்தார்களென்பது மேலே 21, 41, 53, 55, 86, 120, 123, 132-134, 140, 156-158-ம் பக்கங்களில் தெளிவாய்ச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இவர்கள் கர்னாடகதேச வட்டகையில் வெகுபூர்வமுட்கல் கி. பி. 1336 வரை ஆண்டு, அப்புறம் துன்பத்தால் பலவகையாய்ச் சிதறினது போக, இவர்களில் மீர்த்தவர்கள் விஜயநகரம் ராஜாங்கமானதைப் பற்றி மேலே 21, 120, 123, 132, 158-160-ம் பக்கங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. இவர்களைப்பற்றி ஸ்ரீமான் பொ. யாண்டித் துரை தேவரவர்கள் எழுதியிருப்ப தாவது:—“கடம்பர் என்றவரைப் பற்றிய விசேடம் அதிகம் விளங்குகிற தில்லை யேனும்; இப் பெயர்கொண்ட கடம்பு மொன்ற 1000 - வருஷங்கட்கு முன் மிக வலிமைபெற்றிருந்த தென்று சரித்திர மூலமாக அறிகின்றோம். இதுவன்றியும் அக் கடம்பரிற் பல்லோர் சிறந்த புத்தவீரராயிருந்து மேற்குக்கரைநாடுகள் சிலவற்றை ஆட்சிபுரிந்து வந்த தாகவும் வெளியாகின்றது.” (செந்தமிழ், தொகு. எ. ப. 284.) ‘கடம்பு’ என்பது தாலவிருக்கங்களி லொன்று (மேலே பக். 15, 41, 157. சிவன்-பார்வதியின் புத்திரனும், ‘முருகன்’ (=கன்காரன்), ‘சுப்பிரஹ்மன்யன்’ (=நல்ல பனைக்காரன்) முதலிய பேராளுடையவனும் (பக். 14, 40), ‘தேவ சேனாபதி’ யும், புத்ததேவதை யாகக்கொண்டாடப்படுகிறவனுமாகிய கந்தனும் இந்தக் ‘கடம்பு’ப்பனையிலிருந்து மது, விசயம் முதலிய உணவுகளை யுண்டாக்கும் வேலைமையும் உடையோனாயிருந்ததால் “கடம்பன்” என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். “கடம்பன்=முருகன்=He to whom the tree called கடம்பு is sacred=Skanda.” (Visvanatha Pillai’s Dict., Tam. and Eng., p. 191.) அப்படியே, சிவனுடைய புத்திரராய்ச் சொல்லப்படுகிற சுத்திரியரும் கடம்பப்பனை மதுத்தொழிலை விசேஷமாய் நடத்திவந்தவர்களுமாகிய (பக். 41, 157) இந்தக் கடம்பராஜ வம்சத்தாரைப் பற்றி விவரம் சொல்லும் போது, மேற்கண்ட ‘செந்தமிழ்’ப் பத்திராசிரிய ராகிய ஸ்ரீ. மு. இராகவையங்கார் “முருகவேட் குரிய கடம்பை வளர்த்து வந்தமையாற் ‘கடம்பர்’ எனப் பெயர்பெற்ற சாதியார்” இருந்தார்கள் என்பதைச் சொல்லி, அப்பால், “பழையகாலத்தே, ஒரு சேரன் கடலிற் சென்று, ஆங்குக் கடம்பைத் தன் காவன்மா மாகக் கொண்ட பகைவ னொருவனை வென்று வென்பது முன்னூல்களால் அறியப்படுகிறது” என்றும் சொல்லுகிறார் (செந்தமிழ், தொகு. ௪. pp.

249, 250.) பாண்டியராஜ குலத்தவருக்குமே “கடம்பர்” என்ற பெயர் வழங்கியதாக புலப்படுகிறது. அவர்கள் தலைநகரியாகிய மதுரைக்கு “கடம்பவனம், கடம்பாடலி” என்றும் பேர். (Winslow's Dict., p 219.)

மொத்தத்தில் பூர்வ ஆளுகைக்குலத்தாரைப் பற்றிய “பணிக்கன் பழையன் துடியன் கடம்பனென், நந்நான் கல்லது குடியு மில்ல” என்ற பூர்வ சங்கச்செய்யுட் சூத்திரத்தைக் கவனிக்குங்கால், அப் பெயர்களால் விளங்கிய சான்றோரின் ஆதரவின்றி திராவிடத்தில் குடிகள் நிலைக் கருடியாது என்பதே பொருள். இதே சங்கதியைத்தான் அதிவீரராமபாண்டியன் தன் “நறுந்தொகை”ச் சூத்திரத்தில், “சான்றோ ரில்லாத் தொல் பதியிருத்தலிற் தேன்றோர் குறவர் தேய நன்றே” என்று சொல்லுகிறான். இதில் ‘சான்றோர்’ என வருவதை தமிழ் அபிதானசிரியரும் சரித் திரபிபுணரு மாகிய (Rev. W. Taylor) டேய்லர் துரை “Rulers, அரசர்” என்றே அர்த்தமிட் டிருக்கிறார். (Ori. Hist. MSS., Vol. II. App. p. 23.) உள்ளபடியே, கோடிக்கணக்காய் குடிகள்போ யமர்ந்த ஓர் தேசத்தில், “சான்றெனத் தகைய செங்கோலின”ராய் (கம்ப-ராமா, I. 19. 29) அதை ஆளுஞ்சாதியார் “வோரஞ் சொல்லேல்” என்னும் பழமொழிப்படி (ஆத்திச்சூடி) பக்கவாத மின்றி நீதிசெலுத்தினுல்தான் குடிகள் நிலைக்கும். அந்தப்படி “சமன்செய்து சீர்தாக்குங் கோல்போ லமைந் தொருபாற் கோடாமை சான்றோர்க் கணி” யாக இருந்துவந்தது. (திருக்குறள், 33.8.) இந்த “சான்றவர் சான்றாண்மை குன்றி னிலந்தான் றுங்காது மன்றோ பொறை.” (ஐ. 99. 10.)

கன்னட-தெலுங்க தேச சம்பந்தமான சான்றோர் வகையராக்களின் 1901-ம் வருஷத்து ஜனத்தொகையாக மதரால், மைசூர், கொச்சி, திருவாங்கூர் சென்சஸ்களில் துவங்குவது:—

இடிகள்	279,567.
இந்திரர்	39,049.
கிராமணி, (இவர்கள் தொகை மேலே 43-ம் பக்கத்தில் சான்றோர் தொகையோடு சேர்ந்திருக்கிறது.)				
காமாளர் (Gamallas)	150,977.
பழையர் (Balijas)	1,016,122.
வடுகர் (Vadugas)	95,924.

1891-ம் வருஷத்து சென்சஸில் 180,884 பேர் தங்களை இவர்கள் என்று எழுதிவைத்திருக்க, அப்பால் அந்தப்பேர் ஏதோ இழிந்ததென் மெண்ணி, அவர்களிடிலேநகர் தங்களை ‘பழையர்,’ ‘நாயக்கர்,’ ‘ராஜா’ முதலான பேராகப் பதிவுசெய்து விட்டதால், 1901-ல் அவர்கள்தொகை குறைந்திருக்கிறது.

படுகர் (Badagas)	34,178.
துடர் (Tudas, Todas)	807.
துரவர் (Duravas, Turavas) (இவர்கள் இலங்கையில் சிலலக்ஷம் பேராயிருக்கிறார்கள்.)				
கவரை, (இவர்கள் தொகை பழையோடு சேர்ந்திருக்கிறது.)				

NOTICE TO THE INTERESTED READERS.

இப்புஸ்தக சங்கதியில் அபிமான முடைய நாடார்களுக்கு இதனால் அறிவித்துக்கொள்வது:—இந்த I-வது பாகம் பிரவீல் ஆறுமாதம் தாமதமாகிவிட்டது. இனி மேலே பொருளட்டவ ணையிற் காட்டிய XI—XXV சருக்கங்க ளாகிய II-வது பாகம் சுமார் 200 பக்கங்கள் பிரசுக்கு ஆயித்தமா யிருக்கிறது. அதைத் தொடர்ந்து இங்கிலீஷில் ஷெ. இரு பாகங்களையும், 1901-ஐஸ் டாக்டர் தர்ஸ்டன் துரைக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சுமார் 250 பக்கங்க ளுடைய “A Short Account of the Cātrās or Tamil Xātras, சான்றோர் ஆகிய தமிழ்சுத்திரியரின் சரித்திர சங்கிர கம்” என்ற புஸ்தகத்தையும் போட்டோக்கள் காசுகள் முதலிய படங்களுடன் கூடியசீக்கிரத்தில் அச்சிட்டு முக்கியமான பப்ளிக் ஆபீஸர்களுக்கும் கல்விச் சங்கங்களுக்கும் பிரதிகள் அனுப்பவேண்டிய திருக்கிறது இதன்னியில் இங்கிலீஷ் பழக்க மில்லாத நாடார்களின் விருப்பத்துக் கிசைய ஷெ புஸ்தகங்கள் பூராதமிழில் பிரசுரிக்கப்படவும் வேண்டும். ஆகையால் இந்த எல்லாக் கிரியைகளையும் அவைகளுக்கு வேண்டிய பொருட் செலவு முதலானதுகளையும் குலாபிமான நண்பர்கள் கவனித்து கடவுளைமுன்னிட்டு கடைதலை வரை காரியம் நிறைவேறச் செய் வார்களாக.

12th December 1911.
The Coronation Day of
H. I. M. George V,
King-Emperor of India.

A. N. C.

சான்றோர் மனம்.

எத்தனாகிரி, சென்சஸ்-ரிப்போர்ட்டிகள், மானுபல்கள்,
கெஜட்டர்கள் முதலிய கவர்ண்மென்று மேற்கோள் நூல்களில்

சான்றோர் (நாடார்) ஜாதியின்

பூர்வீக-தற்கால சிலைமைகளைக் குறித்து

தப்பிதமா யெழுதப்பட்ட சங்கதிகள்

அவர்களின் குடித்தனப்பழுக்கங்களில் இடைஞ்சலா யிருப்பதால்,

அந்தப் பழுதுகளை தகுந்த ஆகாரங்களால் ஆட்சேபித்து

கவர்ண்மென்றுத் தரப்பில் நிவர்த்திதேடியிருக்கிறது.

திருநெல்வேலியில்லா, நாசரேத்து-பிரகாசபுரம்,

ரபி. அ. நா. சட்டம்பிள்ளை ஐயா

இயற்றியது.

I-வது பாகம். (சுருக்கம் I—X.)

முன்பார்வைப் பதிப்பு.

மதராஸ் :

கோள்டன் ஸ்டம் பிரஸ்

1911.